

City MAGAZINE

Vol- 259, 2019

ရန်ကုန်မြို့နယ် ဧည့်ပင်သာယာနယ်နိမိတ်အတွင်းက
မြို့ပြအမွေအနှစ် သမိုင်းတင် အ.ထ.က (၁) လမ်းမတော်

City

MAGAZINE

VOL - 259, 2019

အယ်ဒီတာချုပ်

ကိုရာဇာ

အမှုဆောင်အရာရှိ

စောလှဦး

အယ်ဒီတာ

ကိုစော(ပထဝီဝင်)

စာပြင်

သင်မိုးနီ၊ အောင်ကျော်

မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းဒီဇိုင်း

MOE-Z

စာစိစာရိုက်

မြတ်မြတ်၊ သျှင်မင်း

ဓာတ်ပုံ

သန့်စင်

ပန်းချီသရုပ်ဖော်

အေကျော်စွာ၊ ဝင်းသိန်း၊ သက်ပွ၊ ဆု၊ ဝင်းတင်

ပက်(စ်)ဝေ-၅၀၃၆၂၆

Email: yangoncitynews@gmail.com

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူ

ဒေါက်တာတိုးအောင်

ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးနှင့် ပြန်ကြားရေးဌာန
ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ(၀၄၅၃၇)

ပုံနှိပ်တိုက်

မြို့တော်ပုံနှိပ်တိုက်မြို့(၀၀၅၈၃)

ဟံသာဝတီလမ်းနှင့် ကမ်းနားလမ်းထောင့်

ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်

ပြန်ချိရေး

ကျော်မင်းထိုက်၊ အောင်မျိုးသန့်

ဖုန်း - ၀၉၂၅၂၄၂၁၉၇၇၊ ၀၉-၄၂၁၁၁၂၉၇၉

မြို့တော်မဂ္ဂဇင်း

ဟံသာဝတီလမ်းနှင့် ကမ်းနားလမ်းထောင့်

ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်

ဖုန်း ၀၁-၅၀၃၆၇၀၊

တန်ဖိုး

၂၀၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၂၀၀၀

City

MAGAZINE

Vol : 259, 2019

CONTENTS

4 EDITORIAL NOTE

POEM

5 ရာသီကရကဋ် လမြတ်ဝါဆို	မင်းဟောင်ခွယ်(ပုန်ဌာနီ)
6 လယ်သမားဘဝ	မင်းချစ်ကွန်း(သံဖြူကုလ)
7 ရွာခလေ	နောင်(ပေါက်ဆေါင်း)
8 လရိပ်ပန်း	မြင့်ယုဟောင်ခိုင်စိုး
40 တန်ဖိုးရှိလူသား	ဟောင်လွမ်းနိုင်(ဝံပယ်ငုံ)
48 ရွာလိက်ပါမိုး ကိုလူဆိုး	နေသစ်လင်း
56 ပင်အိုတေး	ဟောင်ခိုင်နောင်(လယ်ဝေး)
97 သွားပြန်မေတ္တာ လမ်းနှစ်မြှာ	ကျော်စောဟန်
113 ဝါဆိုပန်းခူး ရွှင်မြူးပျော်စရာ	ပန်းချီကိုလွမ်းစိုး(ချောင်နား)
118 ရင်မှာလန်းစွင့် ပန်းတစ်ပွင့်	ထူးကြီးမြင့်ကျော်ကျော်

CARTOON

9 သန်းနိုင်	10 ဖြိုးလေး	11 ရန်ကြီးအောင်
12 အောင်အောင်ထွေး	22 စောဟန်	
23 ဇိုးတုတ်ကလေး	24 လူကိုနော်	55 အိကွေတာ
143 ကျော်ကိုကို	144 ဂက်တီ	

RELIGION

33 မမေ့ကျေးဇူး ဆပ်ဖူးချင်တယ်	သာကီဝင်း(ဇာတု)

COVER ARTICLE

- 13 နိုင်ငံသားကောင်းလူချွန်အပေါင်းတို့ရဲ့ ကျောင်းတော်မဟာဖြစ်တဲ့ ဗြိတိသျှအမွေအနှစ်သမိုင်းတင် အ.ထ.က(၁) လမ်းမတော် St. John Diocesan

မောင်မြတ်မွန်(ဆူးလေ)

ARTICLE

- 17 MSMEs ထဲမှာ အကျုံးဝင်တဲ့ ခရီးသွားဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်း
ဂျော်ဟိန်း
- 45 နှုတ်ဆက်ကြိုဆိုခြင်း ခလေ
ကိုဇော်
- 69 စာမဖတ်သူတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း
မေတ္တနီအေး
- 119 ဇိုးလည်းမခေါင် ရေလည်းမဟောင်စေချင်
သိပ္ပံစာရေးဆရာကိုကိုအောင်
- 129 ရွှေရောင်ခြေလှမ်းများ
ဧကသစ်ကြည်

EXPERIENCE ESSAY

- 37 အမှန်တရား ဖတ်မိပါစေ
မောင်သာစိုး(မြသို)
- 87 လက်ဆောင်ပေးခြင်း ယဉ်ကျေးမှု
ကိုကိုလင်း(အမေအိမ်)

STRANGE

98 အိန္ဒိယကညီညွတ်ရေးရုပ်တုကြီး

ရဲမာန်ခ

TRANSLATION

41 ခြေလှုပ်သည့် မြေခွေးတစ်ကောင်နှင့်
ဇွဲကောင်းသည့် မုဆိုးတစ်ယောက်

မောင်သီဟ

PHOTO

114 မြန်မာနိုင်ငံဓာတ်ပုံအသင်း လစဉ်ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲများ

သန့်စင်

CELEBRITY

101 Celebrity and Showbiz

အောင်စိုးသူ(LPN)

YOUTH

145 အနုပညာရပ်ဝန်းထဲက ရေးသားမှုဆိုင်ရာ အနုပညာ

ကိုစော(ပထဝီဝင်)

SHORT STORY

25 ဖိုးဖိုးကုန်း ရွာသူကလေး

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

29 အရောင်မှ မေတ္တာပိုင်ရှင်များ

မကြည်ပြာ(သခံ)

49 ပန်းဆီသင့်သော ဝိတုန်း

ဘသက်ဆွေ

57 ထူးထွေတည့် အံ့ရာသော်

နန္ဒာစိုးကြယ်

63 လိုက်ပွဲ

ကောင်းကင်မေ(စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)

73 စည်းခြားသည့်သိက္ခာ

အောင်ကျော်ဆွေ(သန်လျင်)

77 မုန့်တိုင်းစလျှင်

ရေနံမြေ မောင်မောင်ကြည်

91 အသက်ရှည်ဆေး

ရဲမြတ်တင်

105 ခြဟ္မာဦးခေါင်းလေး

မြနင်းဝေအောင်

125 နေတစ်စင်း လတစ်စင်း

မုဒုံ-သုမုန့်

137 သူရာမိုရန်

မကျော်ဥ

HEALTH

83 ကျန်းမာရေးအတွက် အရေးကြီးတဲ့သန့်ရှင်းမှု

ဒေါက်တာမြင့်သန်းထွန်း(ပြည်သူ့ကျန်းမာရေး)

133 လူတိုင်းသတိပြု ကာကွယ်ရမည့် ကင်ဆာရောဂါအန္တရာယ်

မေယု-မျိုးအောင်

JOKE

21, 32, 62, 112, 124, 128

မောင်သီဟ

LONG STORY

148 တစ်ခါက ကျွန်ုပ်တို့ထီးရိုး

သောင်းစေဦး

45

87

148

အိန္ဒိယကညီညွတ်ရေးရုပ်တုကြီး
(Statue of Unity)

98

ရှေးဦးစကား

မင်္ဂလာပါစာရွှေသူများခင်ဗျာ -

City Magazine (259) နှင့် ပတ်သက်၍ ရှေးဦးစကားဆိုချင်ပါသည်။ ယခင်အစဉ်အလာအတိုင်း ကလောင်ဟောင်း/အသစ်လက်ရာများဖြင့် သုတရသ စုံအောင် စီစဉ်ထားပါသည်။ အရသာတစ်ခုခု မကဲအောင်၊ မျှတအောင် စီမံထားပါသည်။ ခြုံ့ပြအခြယ်အသန့်နှင့် ကျေးလက်ရနံ့ပါအောင် စိစစ်ရွေးချယ်ဖော်ပြထားပါသည်။

အနုပညာဖြင့် ဖော်ကျူးရာတွင် ပညာပေးကဏ္ဍကို ဖျော်ဖြေရေးကဏ္ဍနှင့် ရောသမမွှေထားပါသည်။ စင်စစ် "ဆိုက်ဝါး" သဘောအရ ပညာပေးရာတွင် အတုံးလိုက်အတစ်လိုက် မပေးမီအောင် သတိထားရပါသည်။

အထူးသဖြင့် MSME ၏ သဘောသဘာဝကို စဉ်ဆက်မပြတ်တင်ဆက်နေသော ဆရာဇော်ဟိန်၊ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်နှင့်ပတ်သက်၍ သတိပြုစရာများကို ဆရာ သိပ္ပံစာရေးဆရာကိုကိုအောင်၏တင်ပြချက်ကို စာရွှေသူများ အလေးအနက်ထား မှတ်သားဖတ်ရှုစေချင်ပါသည်။

ဆရာမကြီး သာကီဝင်း၏ ဘာသာရေးနှင့်ပတ်သက်သည့် တစ်ဆင့်ခံဖော်ပြချက် များကလည်း ပေါ့ပေါ့ဆဆ၊ မေ့မေ့လျော့လျော့ နေတတ်သော ကျွန်တော်တို့ကို သတိထားမိအောင် နှိုးဆော်ထားပါသည်။

ခြုံ၍ဆိုလျှင် **City Magazine** ပါ ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး၊ ကာတွန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာကျန်ရှိပါစေမည်ဟု အာမခံလျက်။

အယ်ဒီတာချုပ်

ရာသီကရကဋ် လမြတ်ဝါဆို

ဝါဆိုလမြတ်
ကရကဋ်ရာသီ။
လယ်ယာစိမ်းပြ
စိုက်မျိုးကြည့်။
ပုန်းညက် ဖြူနီ
ဝေစီ ပွင့်ပွား။
မြိုင်ဝနာ တောအနံ့
မွှေးဖွဲ့ထုံကျူး။

လောင်းလျှာ ဗုဒ္ဓ
သန္ဓေ ခလား။
အနောမာ ကူးလွက်
တောထွက် ပြန်တာ။
ဘုရားဖြစ်ခါ
မင်္ဂလာ တရားဦး။
ပဉ္စဝဂ္ဂ ဓမ္မစက်
ဟောမြက်ဖော်ထူး။

ဝါဆိုလပြည့်
ကြည်မွေ့မြို့ရွာ။
ဘုရားကျောင်းတက်ကြ
သီလ ယူကာ။
ကပ်လှကြ ဖြူသဒ္ဓါ
ဝါဆို သင်္ကန်း။
မြတ်သံဃာ ဦးနှိမ်ချ
ခလေလှ ထုံးတမ်း။

သန္ဓေ တောထွက်
ဓမ္မ စကြာ။
ဝါဆို သင်္ကန်း
လှူဒါန်း မြို့ရွာ။
လေးမျိုး လေးဖြာ
မင်္ဂလာ လထူး။
မိဘ ဆရာ ကန်တော့ ကြ
ရွှင်ပျ ကြည်နူး။

တို့ကျေးရွာ သဘာဝ
လမြတ် ချိန်ခါ။
ဖော်သဟာ တူယှဉ်တွဲ
မြိုင်ထိဝနာ။
ဝါဆိုပန်း နီဝါဝါ
ပုန်းညက်ပါ ဆွတ်ခူး။
ဆီမီးစုံ ရေချမ်းကပ်
မြတ်စီန္ဒေဦး။
နန်းနိဗ္ဗာန် ဆုပန်သ
လဝါဆိုထူး။ ။

မင်းမောင်နွယ်(မွန်ဌာနီ)

လယ်သမားဘဝ

ငွေအသပြာ အလှမ်းဝေးလို့
အနုအာ နှမ်းဆွေးသည့်ကြောင့်
ပြေစရာ ဝမ်းရေးအတွက်
ချမ်းအေးအောင် ခိုးရွာလည်း
မစိုးပါ လယ်ပြေထဲ
အားခဲလို့ ထွန်ရေးဝင်။

တစ်မိုး နောင်ပြန်တော့
ဆောင်းနှင်း ဖြိုက်ဖြိုက်မှာ
ခိုက်ခိုက်တုန် အချမ်းနာလည်း
ဝမ်းတစ်ထွာ လန်းဖြာနွေးစေဖို့
အအေးကို သူမကြောက်
ကောက်ရိတ်ပွဲဆင်။

တစ်နေ့ ခွင်၊
သေချင်အောင်ပ အပူလှုံကဲ။

အသက်အား
တစ်လက်စား ကယ်နဲ့
သက်ထား အပေါ်ယဉ်လို့
နက်ကျား ခေါ်ငင်လို့
သုတ်ခြေတင် တောကိုချဉ်းပါကြ
ထင်းခုတ်ဖို့ခဲ။ ။

မင်းချစ်ကွန်း(သံပြုစုရပ်)

ရွာဓလေ့

မိုးရာသီ ရွာဓလေ့
 ပျော်မွေ့ကြ တို့တောင်သူ။
 ထွန်ယက်ကြ ယာမြေမှာ
 ရွှေဝါရိုက်ထူ။
 အငှားလိုက် လက်စားကု
 အတူသာယူဉ်ကာတွဲ။
 ဖျော်ရွှင်စွာ ဆန်းပုံထူး
 မြူးကြတဲ့ပွဲ။

သဘာဝက ပေးဝေတဲ့
 ကြေးငွေသာတွယ်ခင်။
 ရသမျှနှင့် တင်းတိမ်နိုင်သည့်
 စည်းစိမ်ပိုင်ရှင်။
 လောဘပုံ ထာဝစဉ်
 အမြင်မှာနဲ့
 ပကာသနမပါတဲ့
 ခါနုမှာယူဉ်လာစမ်းလျှင်တော့
 လွမ်းခြံခြံသေ။

နောင်(ပေါက်ခေါင်း)

လရိပ်ပန်း

လသာလျှင် မောင်မအိပ်ချင်ဘူး
လ ရိပ်ပန်း နှမ်းချင်တယ်. .။

တစ်ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ်
တစ်ဘဝ အရေးပဲဖြစ်ဖြစ်
လကလေး သန္တိုလို
လာမယ်ဆို ချီအွင့်
ကြိုလင့်လျက်ကွယ်။

လသာလျှင် မောင့်အဆင်းဟာဖြင့်
နောင် ယွင်းလို့ အလှပြယ်
ဘဝဝယ်အမှောင် မကြိုက်ပေမဲ့
မှောင်မှိုက်မှ အလှထူးလေတဲ့
ပိုးစုန်းကြူး ပမာပုံမို့
အခါကြို အခွင့်ရောက်ပေမဲ့
ခင်ရေမှောက် အလှပြယ်
ခင်ရေဝယ် အလှနှမ်း။

ဩဇာ. . ပြယ်ချင်လည်း ပြယ်ပါစေ
နှမ်းချင်လည်း နှမ်းပါစေ
မောင့် အသရေ မောင့်အလှ
မောင့်ဘဝ ကြွေကာလွင့်စေတော့
သခင် အရှိန်အဝါ ထိန်စွာတောက်လျှင်ဖြင့်
ဝမ်းမြောက်ကာ ကြည်ဖြူမယ်ကွဲ့
သီတာပူ ပူ မနောင်ပါနဲ့
သည်လူ အယူဖြောင့်ပျံ့မယ်(ကွယ် . .)
မောင့် လရိပ်ပန်း။ ။

မြင်းပူမောင်နိုင်မိုး

CITY CARTOON

CITY CARTOON

CITY CARTOON

ကတည်း: ဇန်နဝါရီလ ၂၀၁၈ ..

CITY CARTOON

နိုင်ငံသားကောင်း လူချွန်အပေါင်းတို့ရဲ့ ကျောင်းတော်မဟာဖြစ်တဲ့ မြို့ပြအမွေအနှစ် သမိုင်းတင် အ.ထ.က(၁) လမ်းမတော် St.John Diocesan

စောင့်ဩတ်မွန်(ဆူးဝေ)

"As is the School, So is the Society" စာသင်ကျောင်းက မွေးထုတ်ပေးလိုက်တဲ့အတိုင်း လူ့အဖွဲ့အစည်း ဖြစ်တည်လာတာဖြစ်တယ်လို့ ဆိုရိုးစကားရှိတယ်။ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေး နယ်နမိတ်အတွင်းရှိ ရှေးဟောင်းလက်ရာ အဆောက်အအုံများစာရင်း အမှတ်စဉ် (၂)တွင် ပါဝင်နေတဲ့ အမှတ်(၁) အခြေခံပညာအထက်တန်းကျောင်း အမှတ် ၁၂၀/ ၁၄၀ မင်းရဲကျော်စွာလမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်ဟာ St.John Diocesan ကာလကပင် နိုင်ငံသားကောင်း၊ လူချွန်ပေါင်းများစွာကို မွေးထုတ်ပေးခဲ့သလို၊ ကျောင်းတော်ကြီးကိုလည်း မြို့ပြအမွေအနှစ်အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်တဲ့ "အပြာရောင်ကမ္ဘည်း"ပြား တပ်ဆင်ပြီးဖြစ်တဲ့အတွက် ဂုဏ်ပြုရေးသားလိုက်ရပါပေတယ်။

St. John ကျောင်းတော်သားတွေထဲမှာ
အောက်မြန်မာနိုင်ငံရောက် မင်းညီမင်းသားတွေ ပါဝင်ခဲ့တယ်။
သူ့ကျွန်မခံတော်လှန်သူ
သတိုးမင်းရဲဒိဋ္ဌဘွဲ့မည်ရ လင်းပင်မင်းသားနဲ့
စောရန်နိုင်မင်းသားတို့ ထင်ရှားခဲ့ပါတယ်...

St John Diocesan School အစ
S.P.G Mission က

“ဤကျောင်းတော်မှ နိုင်ငံသား
ကောင်း လူချွန်အပေါင်းကို ထောင်သောင်း
များစွာ မွေးထုတ်ခဲ့လေပြီ” လို့ တို့ကျောင်း
တော်ကဗျာနဲ့ ဂုဏ်တင်စပ်ဆိုထားတဲ့
ကျောင်းတော်ကြီးကို အင်္ဂလန်သာသနာပြု
ဂိုဏ်းဖြစ်တဲ့ “Society for Propagation
of Gospel (S.P.G) Mission ” ရဲ့
ခေါင်းဆောင် “Dr. John Ebenezer
Mark” က ခရစ် ၁၈၆၄ ခုနှစ် မတ်လ
(၁၄) ရက်နေ့တွင် စတင်တည်ထောင်ပေး
ခဲ့တယ်။ ကနဦးအဆောက်အအုံက The
cottage အမည်ရတဲ့ မွန်တိုင်းရင်းသား
ပိုင် “သိန်းငှက်ပုံသဏ္ဌာန် ကျွန်းသစ်
ရတနာ” တွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ မွန်
အိမ်ကြီးပဲ ဖြစ်ပါပေတယ်။ တောင်ပုံနှစ်ဖက်
ပုံစံရှိတဲ့ အဆောက်အအုံတွေဟာ မန္တလေး
ဆောင်နဲ့ မော်လမြိုင်ဆောင် အမည်ရကာ
(ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား) အဆောင်တွေ
ဖြစ်လာတယ်။ “St John College”
အမည်တွင်ခဲ့တာက စတင်တည်ထောင်သူ
Dr. Mark ကို အကြောင်းပြခဲ့တာဖြစ်ပေ
မယ့် မြန်မာတို့ကတော့ ချစ်စနိုးနဲ့ “ဆရာ
မှတ်ကြီး” လို့ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြတဲ့အတွက်
“ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံကြီး” နားမှာ “ဆရာ
မှတ်ကြီး” ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အခုတော့ “ဝေဘာ
ဂီလမ်း” ပေါ့။ ဆရာမှတ်ကြီးကို မင်းတုန်း
မင်းတရားကြီးက မန္တလေးနေပြည်တော်သို့
ခေါ်ယူကာ “ခေတ်ခွဲရင်ပေါင်တန်းနိုင်စေ

ရန်” မင်းညီမင်းသားတွေကို အင်္ဂလိပ်စာ
သင်ကြားပေးဖို့ “သံတံကျောင်း” (S.P.G)
ကို ဖွင့်လှစ်တည်ထောင်ခွင့်ပြုခဲ့ဖူးပါတယ်။
လမ်းမတော်မြို့နယ်အတွင်းက St. John
ကျောင်းတည်ရာလမ်းရဲ့ ကနဦးလမ်းအမည်
ကလည်း St. John Street ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
အခုတော့ ခေတ်ခွဲလျော်ညီစွာ “မင်းရဲ
ကျော်စွာလမ်း” လို့ အမည်ပြောင်းပေးထား
ပါတယ်။

St. John ကျောင်းစတင်ဖွင့်ခါစက
မိဘတွေရဲ့ တောင်းဆိုချက်အရ မိန်း
ကလေးတွေကိုပါ လက်ခံသင်ကြားပေးခဲ့ရ
တယ်။ ကျောင်းသားတွေများပြားလာတဲ့
အတွက် မိန်းကလေးများအား သီးခြား
သင်ကြားပေးမယ့် St. Mary Diocesan
School for Girls ကို ပန်းပဲတန်းတံခါး
တည်ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရွှေတိဂုံ
ဘုရားလမ်း၊ မြေကွက်မှာ သီးခြားတည်
ဆောက်ပေးခဲ့တယ်။ (ယခုရှေးဟောင်း
လက်ရာစာရင်းဝင် အ-ထ-က(၁) ပန်း
ပဲတန်း) ဖြစ်ပါတယ်။

အထက(၁)လမ်းမတော် (St. John)

တည်ရာ ပြေပထဗျာ(ထူးပြတ်တဲ့မြေ)

မြတ်ဘုရားရွှေတိဂုံကို ပန်းမျိုးစုံနဲ့
သဘာဝအတိုင်းဆက်ကပ်ထားတဲ့ ပန်း
ဥယျာဉ်ကြီး တည်ရာမြေကို ခရစ် ၁၈၆၉
ခုနှစ်မှာ မြို့ကွက်ဖော်ထုတ်တဲ့အခါ ကန်
တိုမင်တိုက်နယ်(အလုံရပ်) မြေတိုင်း
ရပ်ကွက် အမှတ် (24.E) အတွင်းက မြေ

အကျယ်အဝန်း ၁၂ ဒဿမ ၉၃၂ ဧက
အတွင်းတွင် ကျောင်းဆောင်သစ်ဆောက်
လုပ်ရန် အုတ်မြစ်စီမံကိန်းကို ဝန်ရင်တော်
မင်းကြီး Sir Albert Fytche (မဟာဗန္ဓုလ
ပန်းခြံရဲ့ အမည်(၄)မျိုးတွင် ပါဝင်သူ) က
ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပုံ သမိုင်းတင် corner
stone တည်ရှိနေတာကို “ကျောင်းတော်
ကဗျာနဲ့ ကမ္ဘာ့မင်းတင်ပေးထားတယ်။
ကျောင်းတော်ကြီးတည်ရာ မြေပထဗျာဟာ
၁၉၇၂ ခုနှစ် စနစ်သစ်အုပ်ချုပ်ရေးကာလ
မှာ မြို့နယ်များပိုင်းခြားသတ်မှတ်ချက်အရ
Cantoment Circle (အလုံရပ်) ကနေ
လမ်းမတော်မြို့နယ်အတွင်း ပါဝင်လာလို့
အထက(၁) လမ်းမတော်ဖြစ်လာတာပါ။

Albert fytche အုတ်မြစ်စီမံပေးတဲ့
ကျောင်းဆောင်ကို Best House လို့ အမည်
ပေးထားပြီး Clark and Greig Co., က
အရစ်ကျပေးချေတဲ့စနစ်နဲ့ တည်ဆောက်
ပေးခဲ့တယ်။ ခရစ် ၁၉၂၂ ခုနှစ်တွင် ဝိတို
ရိယခေတ်ပုံစံ အုပ်ထမ်းအဆောင် တည်
ဆောက်ပေးကာ၊ ဆရာမှတ်ကြီး အောက်
မေ့ဖွယ်အဖြစ် Mark House အမည်ပေးခဲ့
တယ်။ အလားတူ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး
အဆက်ဆက်အမည်တွေနဲ့ ဂုဏ်ပြုမူည့်ခေါ်
ထားတဲ့ အဆောင်တွေရဲ့ အမည်တွေကို
တော့ ဧရာဆောင်၊ မေခဆောင်၊ မလိခ
ဆောင်၊ သံလွင်ဆောင်၊ ချင်းတွင်းဆောင်၊
စစ်တောင်းဆောင်လို့လည်း နဝရတ်ဆောင်
နဲ့ ရတနာဆောင်လို့လည်းကောင်း ပြောင်း
လဲ မူည့်ခေါ်ထားပြီး ဖြစ်ပါပေတယ်။

**နိုင်ငံသားကောင်း လူချွန်လူမွန်များ
မွေးဖွားသင့်စရာ ကျောင်းတော်မဟာ**

ခရစ် ၁၈၆၄ ခုနှစ်ကပင် စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးဖြစ်လို့ St.John ကျောင်းတော်သားတွေထဲမှာအောက်မြန်မာနိုင်ငံရောက် မင်းညီမင်းသားတွေ ပါဝင်ခဲ့တယ်။ သူ့ကျွန်မခံ တော်လှန်သူ သတိုးမင်းရဲ ဒိဗ္ဗဘွဲ့မည်ရ လင်းပင်မင်းသားနဲ့ စောရန်နိုင်မင်းသားတို့ ထင်ရှားခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသပိတ်ခေါင်းဆောင် ဦးဘဦးနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုတွင် ထင်ရှားခဲ့သူ သခင်တင်မောင် (ကျွန်မငေး)တို့အပြင် တိုင်းပြည်

က နုနု၊ မုန့်တိုင်းကထန်ထန်ကာလမှာ ချောက်ထဲကျရှိ ကာကွယ်ပေးခဲ့ကြတဲ့ ဗိုလ်မှူးချုပ်မောင်မောင်ကျော်ဝင်း၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်ထွန်းတင်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ခင်စာမုံ၊ ဗိုလ်မှူးသူရမောင်သိန်း(လေ)တို့ဟာ St.John ကကျောင်းသားတွေပဲ ဖြစ်ကြပါပေတယ်။ စာပေနယ်ပယ်မှာတော့ ပထမဦးဆုံး မြန်မာဝတ္ထုဖြစ်တဲ့ “မောင်ရင်မောင် မမယ်မ”ကို မြန်မာ့ဇာတ်အိမ်ပွဲရေးသားခဲ့သူ “ဂျိမ်း(စ်)လုကျော်၊ ဆရာမှတ်ကျောင်းဘွဲ့ (ရတုပိုဒ်စုံ)ကို ရေးသားခဲ့သူ ဦးဝန်(မင်းသူဝတ်) အင်္ဂလိပ်စာ ပါမောက္ခ ဦးမျိုးမင်း၊ ဒဂုံမြတ်လေးနွယ်မောင်ဆွေတင်(ရှုမဝ)နဲ့ စိန်ဂျွန်းမောင်ကိုကို

တို့ ထင်ရှားခဲ့ကြတယ်။”

မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ပထမဦးဆုံး စွန့်ဦးတီထွင်စီးပွားရေးပညာရှင်တွေဖြစ်ကြတဲ့ ဦးချို (လူထုစီးကရက်စက်စွာတည်ထောင်သူ)နဲ့ အနွေးယာဉ်ဆိုက်ကားကို တီထွင်တပ်ဆင်ပေးခဲ့သူ ဦးထွန်းဖေ၊ အားကစားဘက်တွင် ဘောလုံးဘုရင်အမည်တွင်ခဲ့သူ ဦးဘဘား၊ ဝါးလုံးထောက်ခန့် မြန်မာ့လက်ရွေးစင်”စိုးမရ”တို့နည်းတူ အထက(၁)လမ်းမတော်ကာလမှာ “အာရှခရစ်ကံကောင်စီမလား”တွင် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ရုပ်ရှင်၊ သဘင်၊ ဂီတဘက်မှာတော့ စန္ဒယားရွှေပြည်အေး၊ အဆိုတော် ကိုသန်းလွင်၊ ကိုမင်းနောင်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား ကျော်ဆွေ၊ သရုပ်ဆောင် စိန်ဂျွန်းထွန်းရွှေနဲ့ ဒါရိုက်တာ ဦးဘနင်းတို့ ထင်ရှားခဲ့ကြပါတယ်။ အရပ်ဘက်အဖွဲ့အစည်းတွေမှာ ထင်ရှားခဲ့သူတွေက ပန်းသီးဗိန်း၊ စိန်ဂျွန်းကြီးမြင့်၊ ဆာစောချယ်(စော်ဘွား)နဲ့ ဒိုင်စီအက်(စ်) ဦးကြင်တို့ဖြစ်ခဲ့ကြသလို စိန်ဂျွန်းကျောင်းတော်ကြီးကနေ ပြည်သူ့ကျွန်းမာရေးကို စောင့်ရှောက်ပေးမယ့် ဆရာဝန်၊ ဆေးပညာရှင်၊ ပါမောက္ခတွေနဲ့ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတွေကိုလည်း မွေးဖွားသင့်စင်ပေးထားပါသေးတယ်။

“ဘောလုံးအားကစားအစ၊ စိန်ဂျွန်းကျောင်းတော်ကြီးက” သစ်တောရပ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ “အလုံရပ်” ကန်တိုမင်တိုက်နယ်တွင် တည်ရှိနေတဲ့ St.John ကျောင်းတော်ကြီးကနေ ကျောင်းသူတွေ St.Mary Diocesan Girls School သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီးနောက်မှာ St. John Diocesan Boys School ဖြစ်လာတယ်။ ကနဦးမှာ ကျောင်းပရိဝုဏ်ဟာ “ဝါးရုံ”တွေနဲ့ လွှမ်းခြုံခဲ့ရာကနေ “ကျောင်းတော်အဝင် မြေနီလမ်းတွင် ခရစ်လမ်း၊ စကြာလမ်းနဲ့ တခမ်းတနား” တည်ရှိနေခဲ့သလို ကျောင်းတော်ကြီးအတွင်းရှိ ကျယ်ဝန်းတဲ့ဘောလုံးကွင်းကြီးဟာ “ဘောလုံးအားကစားအစ St.John ကျောင်းတော်ကရဲ့” ပြေပြင်သက်သေ သမိုင်းပုံရိပ်ပါပေပဲ။ စိန်ဂျွန်းကျောင်းကို တည်ထောင်သူ Dr.Mark က ကျောင်းသားတွေအား ဘောလုံးအားကစားကို သင်ကြားပေးလို့ပေမယ့် ရန်ကုန်မြို့ရှိ အင်္ဂလိပ်အသိုင်းအဝိုင်းက “မြန်မာတွေဟာ စိတ်ဓာတ်ပြင်း

ထန်ပြီး ရန်လိုစိတ်ရှိသူတွေဖြစ်လို့ ဘောလုံး ကစားနည်းနဲ့ မသင့်တော်ဘူး"လို့ ကန့် ကွက်ခဲ့ကြတယ်။ ဘောလုံးကစားနည်းကို မြန်မာကျောင်းသားတို့အား "အရဲစွန့်"သင် ကြားပေးသူက "စိန်ဂျွန်းကောလိပ်ရဲ့ အထက်တန်းပြဆရာ George Scott ဖြစ် တယ်။"(ရွှေရိုးကလောင်နဲ့ မြန်မာပြည် အကြောင်း ရေးသားခဲ့သူ) ဦးစွာ ဘောလုံး ကစားနည်းကို ကျောင်းသားများအား စနစ် တကျ သင်ကြားပေးခဲ့ပြီးနောက်မှာ မော် လမြိုင်ကျောင်းသားတွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ကစား စေခဲ့တယ်။ မော်လမြိုင်မှာ Dr.Mark က ပထမဦးဆုံး စာသင်ကျောင်းဖွင့်ခဲ့တာဖြစ် လို့မော်လမြိုင်ကျောင်းသားတွေက"ဘောင်း ဘီ"ဝတ်၊ ရန်ကုန်ကျောင်းသားတွေက ပုဆိုး ခါးတောင်းကျွတ်နဲ့ ဘောလုံးကန်ခဲ့ကြပုံ အား "ရွှေရိုး"က Trousers VS pasoe ခေါင်းစဉ်နဲ့ မှတ်တမ်းပြုခဲ့တယ်။ အဲဒီ မှတ်တမ်းအရ "ဘောလုံးအားကစားအစ St.John ကျောင်းတော်က"လို့ ဆိုစမှတ်ပြု ခဲ့တာပါ။

ပထမကျောစစ်အပြီးမှာ အင်္ဂလိပ်တို့ရဲ့ စစ်အောင်ပွဲအဖြစ် ခြံတိသျှအင်ပါယာ တပ်မတော်အသင်းဟာ အင်ပါယာလက် အောက်ခံ နိုင်ငံများသို့ ဘောလုံးပွဲလှည့်

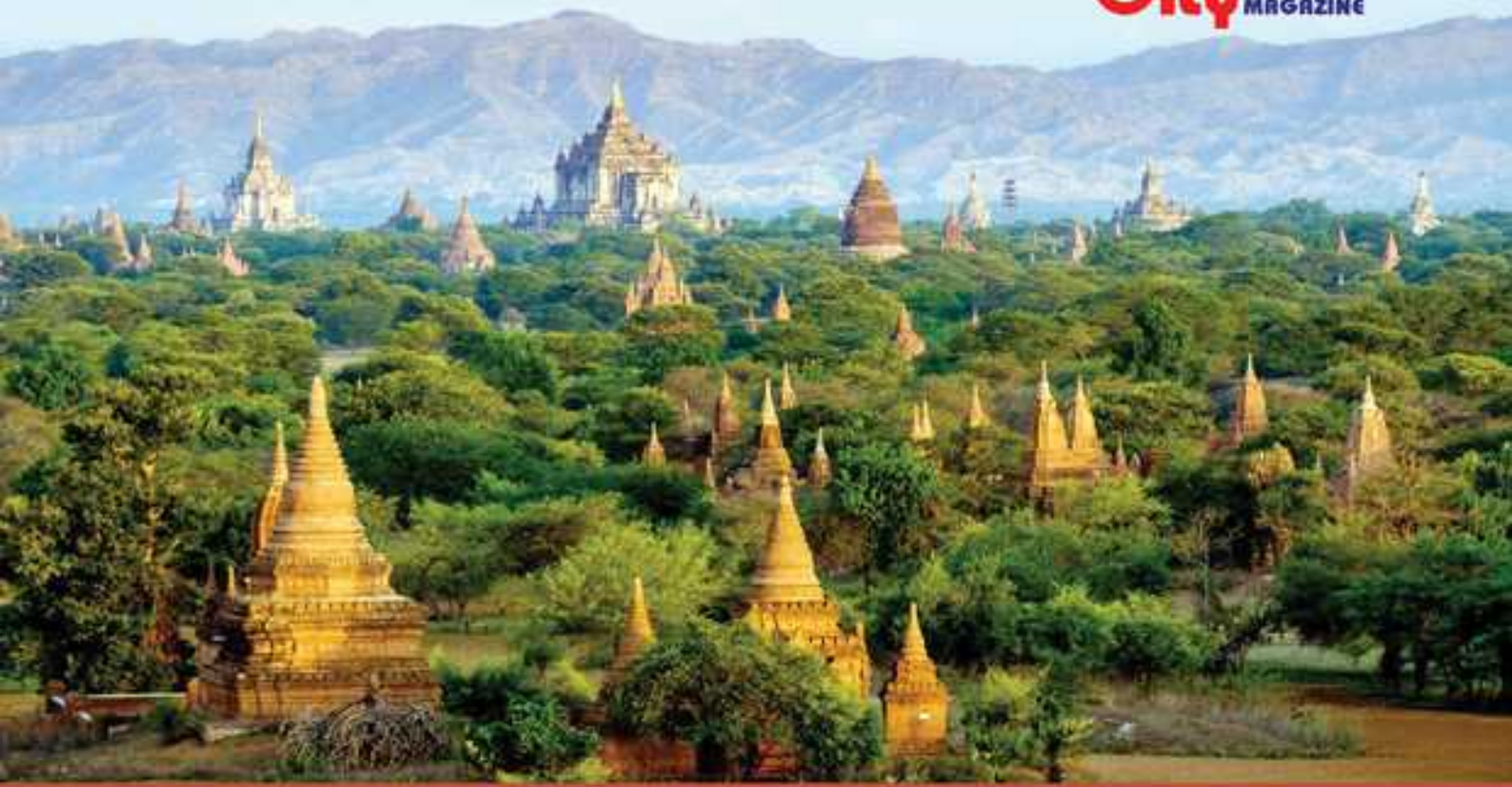
လည်ကစားခဲ့တာ ရှုံးပွဲမရှိခဲ့ပါ။ စိန်ဂျွန်း ကောလိပ်အသင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ကစားခဲ့ရာမှာ တော့ အင်ပါယာတပ်မတော်အသင်းဟာ (၁) ဂိုး၊ ဂိုးမရှိခဲ့ စိန်ဂျွန်းကောလိပ်အသင်းကို ရှုံးနိမ့်သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် အင်ပါယာ တပ်မတော်အသင်းက ၎င်းတို့အား အနိုင် ကစားခဲ့တဲ့ ဘောလုံးကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့ တဲ့အပြင် အင်္ဂလိပ်စစ်စစ်တွေသာ ဝင်ခွင့်ရ တဲ့ "ရှင်မခါနာကလပ်"သို့ စိန်ဂျွန်းကျောင်း သားတွေကို ဝင်ရောက်စားသောက်ခွင့်ပြု ပေးခဲ့ပါတယ်။

စစ်ကြီးခေတ် "Prewar" ကာလက "စိန်ဂျွန်းအရန်တပ်ဖွဲ့" Cadet Corps ဟာ "လူမှုရေးအသင်းအဖြစ်" ထင်ရှားခဲ့တယ်။ အလားတူ ကင်းထောက်ဆရာကြီး "ဦးစံ" ရဲ့ လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးမှုကြောင့် ကင်း ထောက်လူငယ် "Scout" အဖွဲ့ဟာ ကင်း ထောက်အဖွဲ့ချုပ်ဒိုင်းဆုကိုပင် အပိုင်ရခဲ့ဖူး ပါတယ်။ အဲဒီလို စိန်ဂျွန်းကျောင်းသားတွေ ဟာ "ဘက်နဲ့"ထူးချွန်ခဲ့ကြတဲ့ အကြောင်း အရင်းကတော့ စိန်ဂျွန်းကျောင်းတော် မဟာရဲ့ ဆောင်ပုဒ် "Motto" ဖြစ်တဲ့ We are able "စွမ်းအားသတ္တိ တို့မှာရှိ" ကို တိကျစွာလိုက်နာပြီး လက်တွေ့အကောင် အထည်ပေါ်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ကြလို့

ပဲဖြစ်ပါပေတယ်။ ဒါ့အပြင် ကျောင်းတော် စွမ်းရည် မြင့်မားရလေအောင် လူ့စွမ်းအား အရင်းအမြစ်တွေနဲ့ မြှင့်တင်ပေးကာ လူ သားတာဝန် ကျေပွန်ခဲ့ကြပါပြီ။ မျိုးဆက် သစ်တို့အတွက် "စံနမူနာကောင်း"ပြသခဲ့ ကြတာဖြစ်သလို "Example is better than precept" စံနမူနာဟာ သွန်သင်တာ ထက် ပိုထိရောက်တာကို မျိုးဆက်သစ်တွေ လက်ဆင့်ကမ်း အမွေခံယူထိုက်ကြပါပေ တယ်။

စိန်ဂျွန်းသာသနာပြုကျောင်းကြီးဟာ ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၁) ရက်နေ့မှာ ပုဂ္ဂလိ ကကျောင်းများ ပြည်သူပိုင်သိမ်းရာတွင် ပါဝင်ခဲ့ပြီး နိုင်ငံတော်အစိုးရကျောင်းဖြစ်လာ တာပဲဖြစ်ပါပေတယ်။ စွမ်းရည်ထက်မြက်ပြီး နိုင်ငံတော်ရဲ့ အနာဂတ်အတွက် ပန်းပျိုး လက်တွေ့ကို St.John ကာလမှသည် ရှေး ဟောင်း လက်ရာစာရင်းဝင် အ-ထ-က(၁) လမ်းမတော်အထိ နိုင်ငံသားကောင်း လူ ချွန်အပေါင်းတိုးပွားလာစေရန် "စိတ်ဓာတ်၊ စည်းကမ်း၊ ပညာ"နဲ့ လက်ဆင့်ကမ်း ပျိုး ထောင်ပေးနေပါကြောင်း သမိုင်းမှတ်တမ်း ပြုလိုက်ရပါပေတယ်။

မောင်မြတ်မွန်(ဆူးလေ)

ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ဖွံ့ဖြိုးဆဲနဲ့ ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံငယ်များရဲ့ စီးပွားရေးကို ထောက်ကန်ပေးထားတာဟာ အငယ်စား၊ အသေးစားနဲ့ အလတ်စားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ (Micro, Small and Medium Enterprises: MSMEs) ဖြစ်ကြောင်း အများသိပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံငယ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံအနေနဲ့လည်း ပုဂ္ဂလိကစီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို အားပေးလာခဲ့ရာမှာ MSMEs ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍဟာ ၂၀၁၂ ခုနှစ်လောက်ကစပြီး ရှေ့တန်းကိုရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ အာဆီယံစီးပွားရေးအသိုက်အဝန်း(ASEAN Economic Community: AEC) ရဲ့ စီးပွားရေးဒေါက်တိုင်တစ်ခုအဖြစ်လည်း

MSME's ထဲမှာ အကျုံးဝင်တဲ့ ခရီးသွားဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်း

■ ကော်ဟိန်း

သတ်မှတ်ထားခြင်းခံရတဲ့ SMEs တွေကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေဖို့ရည်ရွယ်ပြီး မူဝါဒချမှတ်ခြင်း၊ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းခြင်း၊ နည်းဥပဒေ ထုတ်ပြန်ခြင်းတို့ကို ၂၀၁၅ ခုနှစ်မှစလို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ထိုစဉ်ကတော့ အာဆီယံ စီးပွားရေးအသိုက်အဝန်းရဲ့ပြဆိုချက်အတိုင်း အသေးစားနဲ့ အလတ်စား စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ (Small and Medium Enterprises: SMEs) လို့ပဲ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းခဲ့တာ ဖြစ်ပြီး ၂၀၁၈ ခုနှစ်လောက်ရောက်မှ Micro Enterprises တွေကို ပေါင်းစည်း သတ်မှတ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာဘာသာပြန်မှုအကြောင်း ပြောစရာရှိ လာပါတယ်။ မြန်မာ၊ အင်္ဂလိပ် အဘိဓာန် များကတော့ Small ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို “သေးငယ်သော” လို့ ပြဆိုထားပြီး Micro ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို “သေးငယ်လွန်းသော” လို့ ပြန်ဆိုထားတာတွေ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် Small and Medium Enterprises: SMEs ကို ဘာသာပြန်တဲ့အခါ အသေးစားနဲ့ အလတ်စား စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများလို့ ဘာသာပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်လောက်က စက်မှုဝန်ကြီးဌာန လက်အောက်ရှိ Small Scale Industries Project ကိုလည်း အသေးစားစက်မှုလုပ်ငန်းများစီမံကိန်းလို့ ဘာသာပြန်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အလားတူပဲ Micro Finance ကို အသေးစား ငွေရေးကြေးရေးလို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ထား လေတော့ micro နဲ့ small ဆိုတဲ့ ဝေါ

ဟာရနှစ်ခုဟာ မယိုးမယိမ်းတူတယ်လို့ ဆိုရ ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် small ထက် Micro က ပိုပြီးသေး၊ ပိုပြီးငယ်ပါတယ်။

၂၀၁၈ ခုနှစ်အောက်တိုဘာလ ၁၀ ရက် နေ့ရက်စွဲထုတ်ပြန်ထားတဲ့ MSMEs လုပ်ငန်းများ၏ ဒေသအလိုက် ပြုပြင်ပွဲများ ကျင်းပပြီးစီးမှုမှတ်တမ်းနှင့် သုံးသပ်တွေ့ရှိချက် စာအုပ်ခေါင်းစီးမှာ MSMEs ကို အသေးစား၊ အငယ်စားနဲ့ အလတ်စား

ခရီးသွားဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းဟာ
တကယ်တမ်းလုပ်တတ်ရင်
တိုင်းပြည်ဝင်ငွေကို
ထိပ်တန်းက ရှာဖွေပေးနိုင်တဲ့
လုပ်ငန်းဖြစ်ပါတယ်။ လုပ်တတ်ရင်လို့
ဆိုထားတာကြောင့်
လုပ်တတ်ကိုင်တတ်ဖို့တော့
လိုပါလိမ့်မယ်။ ခရီးသွားခြင်းမှာ
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ၊ အလုပ်ကိစ္စ၊
တာဝန်အရဆိုတာတွေကို ဖယ်လိုက်ရင်...

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများလို့ မှတ်ယူကြရပါ မယ်။ ဒါကြောင့် ပြည်ထောင်စုအဆင့် ထုတ်ပြန်ထားတဲ့ SMEs Development policy, SMES Development Law နဲ့ by Law တွေဖော်ပြထားတဲ့ အသေးစားနဲ့ အလတ်စားဆိုတဲ့ စကားရပ်အစား အငယ် စားနဲ့အလတ်စားလို့ ပြင်ဆင်ပေးဖို့ လိုအပ် မှာဖြစ်ပါတယ်။ ဝေါဟာရတစ်ခုရဲ့ ဥပဒေ ကြောင်း၊ လောကကြောင်း၊ ဓမ္မကြောင်း အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုရာမှာ ဘယ်လောက်အရေး ကြီးကြောင်း၊ ဥပဒေပြုသူများ အလေး အနက်ထားသင့်တယ်လို့ ထောက်ပြလိုပါ တယ်။ သို့ရာတွင် သေးသည်ပဲဆိုဆို၊ ငယ် သည်ပဲပြောပြော ဝေါဟာရထက် လက် တွေ့ဘဝက အရေးကြီးကြောင်း MSMEs တွေထဲက ခရီးသွားဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းကို အလေးထားဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း ပြော လိုပါတယ်။

Tourism Industry ကို မီးခိုးမထွက် တဲ့ စက်ရုံလို့ပြောကြပါတယ်။ ခရီးသွားဝန် ဆောင်မှုလုပ်ငန်းဟာ တကယ်တမ်းလုပ် တတ်ရင် တိုင်းပြည်ဝင်ငွေကို ထိပ်တန်းက ရှာဖွေပေးနိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းဖြစ်ပါတယ်။ လုပ် တတ်ရင်လို့ ဆိုထားတာကြောင့် လုပ်တတ် ကိုင်တတ်ဖို့တော့ လိုပါလိမ့်မယ်။ ခရီးသွား ခြင်းမှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ၊ အလုပ် ကိစ္စ၊ တာဝန်အရဆိုတာတွေကို ဖယ်လိုက် ရင် အပန်းဖြေ အလည်အပတ်ခရီး၊ လေ့ လာရေးခရီး၊ ဒေသန္တရဗဟုသုတခရီး၊

ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုဆိုင်ရာ ဝတ်ပြုခရီး၊ ဘုရားပူဇော်ခရီး စတာတွေကို တွေ့ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုကွဲပြားခြားနားတဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ခရီးသွားကြတဲ့ ခရီးသွားတွေကတော့ ပြည်တွင်းခရီးသွားများနဲ့ ပြည်ပသွားသည့်ခရီးသွားရယ်လို့ နှစ်မျိုး နှစ်စားပဲရှိပါတယ်။ ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပခရီးသွား ဝင်သည့်သည့်တွေကို သွားလာနေထိုင်စားသောက်မှု အဆင်ပြေအောင် စီမံဆောင်ရွက်ပေးခြင်းဟာ ခရီးသွားဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းဖြစ်ပါတယ်။ အခြေခံအားဖြင့် ရိုးရှင်းပေမယ့် ခရီးသွားတစ်ဦးချင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ ခရီးသွားအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံးကိုသော်လည်းကောင်း ကျေနပ်နှစ်သက်မှုပေးနိုင်အောင် လုပ်ဆောင်ရတဲ့ ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းဆိုတာ အဝန်းကျယ်လှပါတယ်။

MSMEs ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းတွေထဲက ခရီးသွားလုပ်ငန်းမှာ တွေ့ကြုံရမယ့် ပြည်တွင်းပြည်ပခရီးသွားများရဲ့ လိုအပ်ဆန္ဒနဲ့ လိုအပ်ချက်ကို ဆက်စပ်ဝန်ကြီးဌာနတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ညှိနှိုင်းဖြည့်ဆည်းပေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဖြည့်ဆည်းပေးရာမှာလည်း သမားရိုးကျ ခရီးသွားလုပ်ငန်း (Conventional Tourism) နဲ့ ဒေသခံလူထုအခြေပြု ခရီးသွားလုပ်ငန်း (Community base Tourism) ကွဲပြားအောင် ခွဲခြားပြီး အခြေခံအဆောက်အအုံ လိုအပ်ချက်များကို ဦးစားပေးအဆင့်လိုက် ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့လိုအပ်ပါတယ်။ သမားရိုးကျ ခရီးသွားများအတွက် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး၊ စားသောက်နေ

ထိုင် တည်းခိုရေးနဲ့ လျှပ်စစ်မီးရရှိဖို့ မဖြစ်မနေ လိုအပ်သလို ဒေသခံလူထုအခြေပြု ခရီးသွားလုပ်ငန်းအတွက် ဒေသခံတွေဆီ အရောက်သွားနိုင်မယ့်လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး၊ ပို့ဆောင်ရေး၊ ဒေသစရိုက်၊ ဒေသဓလေ့ထုံးတမ်းများအတိုင်း စားသောက်နေထိုင် တည်းခိုရေးတွေဟာ အရေးပါလှပါတယ်။ မတူတာက ဒေသခံလူထုအခြေပြု ခရီးသွားတွေအတွက် ဒေသတွင်းနေထိုင်တဲ့ အခါ မနီးမဝေး တောလမ်း၊ တောင်လမ်း ခရီး သဘာဝအလှအပ ရှုမြင်ခံစားဖွယ်ရာများဆီ အရောက်ပို့ပေးနိုင်ဖို့ ကျေးလက်ဂီတ၊ ကျေးလက်အက၊ အနုသုခုမ အလင်္ကာများကို ဖော်ထုတ်ပြသ ပါဝင်ကြ

စေဖို့ ဖန်တီးပေးရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားခရီးသွားတွေအတွက် ရည်ရွယ်တာဖြစ်ပါတယ်။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှု၊ တစ်ကိုယ်ရေကျန်းမာရေး၊ အသိအမြင် ပြည့်စုံမှုကတော့ နေရာတိုင်း အချိန်တိုင်းမှာ ပါရှိနေရမှာဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံကို ဝင်ရောက်ခဲ့ကြတဲ့ နိုင်ငံရပ်ခြား ခရီးသွားများမှတ်တမ်းအရ ၂၀၁၅ ခုနှစ်မှာ လူဦးရေ ၄ သန်း ၆ သိန်းကျော်ရှိခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းနှစ်တွေမှာတော့ ၃ သန်း ဝန်းကျင်လောက်ပဲရှိတော့တာ တွေ့ရပါတယ်။ ရခိုင်ပြည်နယ် ပဋိပက္ခများနဲ့ ဒေသတွင်း မတည်ငြိမ်မှုများကြောင့် နိုင်ငံခြားခရီးသွား ဝင်ရောက်မှု လျော့ကျခဲ့တယ်လို့ ပြည်တွင်းပြည်ပ ခရီးသွားအဖွဲ့အစည်းများက သုံးသပ်ထားပါတယ်။ ဒီအချက်ဟာ မှန်သင့်သလောက် မှန်ပေမယ့် ပြည်တွင်းခရီးသွားဝန်ဆောင်မှု လုပ်ငန်းများရဲ့ အတွေ့အကြုံနုနယ်မှု၊ တီထွင်ဆန်းသစ်ချက်အားနည်းမှု၊ နေရာဟောင်းများမှာသာ တည်ရှိနေမှု၊ အခြေခံအဆောက်အအုံမပြည့်စုံမှုတွေကလည်း ပြည်ပခရီးသွား ဝင်ရောက်မှုအတွက် အဟန့်အတား ဖြစ်စေတဲ့အချက်များလို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ လက်ရှိအခြေအနေမှာ စုစုပေါင်းပြည်တွင်း ထုတ်လုပ်မှုတန်ဖိုး (Gross Domestic Product- GDP) ရဲ့ ၅ ရာခိုင်နှုန်းမှ ၈ ရာခိုင်နှုန်းအထိ ခရီးသွားဝန်ဆောင်မှု လုပ်ငန်းကဏ္ဍက ဖြည့်ဆည်းပေးကြောင်းနဲ့ ခရီး

သွားဝန်ဆောင်မှု ရငွေအချို့မှာ သုံးပုံတစ်ပုံ ဟာ ပြည်တွင်းခရီးသွားများထံမှ ရငွေဖြစ် တယ်လို့ လေ့လာသူများက ဆိုပါတယ်။ ပြည်တွင်း ခရီးသွားများအနက် နိုင်ငံ အလိုက် ချိန်ထိုးကြည့်ရင် ထိုင်းနိုင်ငံက အများဆုံးဖြစ်ပြီး တရုတ်၊ ဂျပန်နဲ့ တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံများက အစဉ်အလိုက်နေရာယူ ထားကြပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာနိုင်ငံများက တော့ ဘုရားဖူးခရီးစဉ်နဲ့ ဗဟုသုတကို ပူးတွဲ လေ့ရှိကြပြီး အခြားဘာသာဝင်များ အထူး သဖြင့် အနောက်နိုင်ငံသားတွေက ရှေး ဟောင်းယဉ်ကျေးမှု အထိမ်းအမှတ် အဆောက်အဦး မိသားစုပညာ၊ ပန်းချီ ပန်းပုအနုပညာတို့အပြင် သဘာဝအလှအပ များကို ရှာဖွေစားဖို့လာကြတာဖြစ်ပါတယ်။

ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များနဲ့ ပတ် သက်လို့ ဆက်သွယ်ထိတွေ့လို့ရတဲ့ ခြပ်ရိုးယဉ် ကျေးမှု (Tangible Culture) နဲ့ ထိတွေ့ မရတဲ့ ခြပ်ရိုးယဉ်ကျေးမှု (Intangible Culture) ဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိရာမှာ ခရီးသွားဝန် ဆောင်မှုလုပ်ငန်းအတွက် ခြပ်ရိုးခြပ်ရိုး ယဉ် ကျေးမှုအမွေအနှစ် နှစ်ရပ်လုံးကို ဆွဲယူပြသ ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ သမားရိုးကျခရီးသွားဝန် ဆောင်မှုလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်နေကြတဲ့ ခရီးသွားကုမ္ပဏီအများစုဟာ ခြပ်ရိုး ယဉ် ကျေးမှုအမွေအနှစ်ပစ္စည်းများကို အခြေခံပြီး ခရီးစဉ်ရေးဆွဲကြတာများပါတယ်။ ရန်ကုန်၊ ပန္နလေး၊ ပုဂံ၊ အင်းလေး၊ ကျိုက်ထီးရိုး အစရှိတဲ့ ဘုရားပုထိုးစေတီကျောင်းကန်၊ သာသနိက အဆောက်အဦးများတည်ရှိရာ ဒေသများကို ဦးတည်ဖို့ဆောင်ပေးလေ့ရှိ

သလို တိုင်းရင်းသားရိုးရာပွဲတွေဖြစ်တဲ့ ကချင်မနောပွဲ၊ နာဂ နှစ်သစ်ကူးပွဲ၊ တောင် ကြီး မီးပုံးပျံပွဲစတာတွေအပြင် ပင်လယ် ကမ်းခြေ အပန်းဖြေစခန်းများကို ခရီးသွား အစီအစဉ်မှာ ထည့်သွင်းလေ့ရှိပါတယ်။ ဒေသခံလူထုအခြေပြု ခရီးသွားလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်တဲ့အဖွဲ့အစည်းတွေကတော့ တွဲ တေး၊ ကွမ်းခြံကုန်းဒေသ၊ ရှမ်းပြည်နယ်၊ ပအိုဝ်းတိုင်းရင်းသားဒေသ၊ အင်းလေး ဒေသ၊ ဓနုတိုင်းရင်းသားတို့ရဲ့ ပင်းတယ၊ ရွှင်အစရှိတဲ့ နေရာတွေမှာ ဆောင်ရွက်လုပ် ကိုင်နေကြပြီဖြစ်ပေမယ့် တွင်တွင်ကျယ် ကျယ်ဖြစ်လာအောင် ကြိုးပမ်းနေကြဆဲဖြစ် ပါတယ်။ GIZ လို နိုင်ငံခြားပညာရှင်အဖွဲ့ အစည်းတွေနဲ့လည်း ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက် နေကြတာတွေ တွေ့မြင်ရပါတယ်။

MSMEs လုပ်ငန်းတွေဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် လာဖို့ဆိုရင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ (En- terprises) ရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်မှာ ပါဝင်

ပြီးဖြစ်တဲ့ ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းများကိုလည်း ဆိုင်ရာဝန်ကြီးဌာနများ၊ အရပ်ဘက်အဖွဲ့ အစည်းများက အားမြှင့်ဖော်ဆောင်ပေးဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ကျန်းမာရေးဝန်ဆောင်မှု၊ ပို့ဆောင်ရေးဝန်ဆောင်မှု၊ ခရီးသွားဝန် ဆောင်မှု ပညာရေးဝန်ဆောင်မှု၊ တည်းခို နေထိုင်စားသောက်ရေးဝန်ဆောင်မှု အစရှိ တဲ့ ဝန်ဆောင်မှုများအနက် နိုင်ငံခြားဝင်ငွေ ရှာဖွေပေးနိုင်မှုနဲ့ ပြည်တွင်းလူညံ့ပတ်သုံးစွဲ ငွေ ပမာဏကြီးမားတဲ့ ခရီးသွားဝန်ဆောင် မှုလုပ်ငန်းကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာအောင် ဆောင်ရွက်ပေးသင့်ပါတယ်။ ရှေးဟောင်း ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်ဆိုင်ရာ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းနဲ့ အထိမ်းအမှတ် ဂျင်ဝတ္ထုများသာ မက၊ ထူးခြားဆန်းသစ်တဲ့ သဘာဝအလှ အပနေရာဒေသအသစ်များကို ရှာဖွေဖော် ထုတ်သင့်သလို ခြပ်ရိုးယဉ်ကျေးမှုများဖြစ်တဲ့ ရိုးရာလေ့၊ ရိုးရာဂီတ၊ ရိုးရာအကများကို ခင်းကျင်းပြသခြင်းအားဖြင့်လည်း ပြည်တွင်း

ဆောင်မူလုပ်ငန်းကို တိုးချဲ့သွားဖို့လိုအပ်ပါတယ်။

အသေးစား၊ အငယ်စားနဲ့ အလတ်စား စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးကို ဖော်ဆောင်ရာမှာ စက်မှုကုန်ထုတ်လုပ်ငန်း၊ လယ်ယာ၊ သားငါးမွေးမြူရေးကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းများသာမက ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းများထဲက အရေးပါတဲ့ ခရီးသွား ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းများ၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးကို ပြည်ထောင်စုအဆင့်၊ ပြည်နယ်နဲ့ တိုင်းဒေသကြီးအဆင့်များအလိုက် အာရုံစိုက် အလေးထားကြီးပမ်းဆောင်ရွက်ကြခြင်းအားဖြင့် ဒေသတွင်း စီးပွားဖြစ်ထွန်းလာနိုင်ကြောင်း ရေးသားလိုက်ရပါတယ်။

ဇော်ဟိန်း

ပြည်ပ ခရီးသွားများကိုဆွဲဆောင်နိုင်အောင် စနစ်တကျ အကွက်ချစီစဉ်သင့်ပါတယ်။ မန္တလေးတိုင်း ဒေသကြီး၊ မြင်းခြံခရိုင်၊ နွားထိုးကြီးမြို့နယ် ခံစပ်ကျန်းကျေးရွာဟာ အညာဒေသ မြန်မာရိုးရာဆင်ယင်ထုံးစံမှုကို ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ ကျေးရွာဖြစ်ပါတယ်။ ရွာခံမိန်းမပျိုကလေးများဟာ ဆံရစ်၊ ဆံထောက်များနဲ့ မြန်မာဆံကေသာ ဆင်ယင်ထုံးစံမှုအတိုင်း ယနေ့ထက်တိုင် ကျင့်သုံးနေတာကို ထူးထူးခြားခြား တွေ့မြင်ရပါတယ်။

အလားတူပဲ မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပွင့်ဖြူမြို့နယ်က ရေပုတ်ကြီးကျေးရွာသူကလေးများဟာလည်း ဆံရစ်ဆံထောက်များနဲ့ မြန်မာရိုးရာအလှအပကို ထိန်းသိမ်းထားဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆံကေသာဆင်ယင်ထုံးစံမှု ဓလေ့စရိုက်ဟာ တစ်နည်းအားဖြင့် ခြင်ပဲ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေလို့ ပြောရမှာဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ တိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ်စုတွေမှာ ဒီလိုထူးခြားတဲ့ အလှတရားတွေရှိကြောင်း ဖော်ထုတ်ပြသပြီး ခရီးသွား ဝန်

ဈေးဆစ်ချင်လား၊ ရတာပေါ့

ကျွန်တော့်ဇနီးက ဈေးဝယ်ရင် ဈေးဆစ်တာ ဝါသနာပါပါတယ်။ တစ်နေ့မနက်ခင်း ကျွန်တော်နဲ့ ဇနီး ဈေးဝယ်ထွက်တယ်။ ဈေးထဲက စတိုးဆိုင်မှာ သူမ သဘောကျတဲ့ ညှပ်ဖိနပ်ကိုတွေ့တယ်။ ဇနီးက ဆိုင်ရှင်ကိုဈေးမေးတယ်-

“ဒီ ဖိနပ်တစ်ရံက ဘယ်လောက်ပါလဲ”

“ရှုပီး ၅၀၀၀ ကျပါတယ်”လို့ ဆိုင်ရှင်က ပြန်ပြောတယ်။

“၂၅၀၀ နဲ့ ရနိုင်မလားရှင်” ဇနီးသည်က ထုံးစံအတိုင်း ဈေးဆစ်တယ်။

“ရပါတယ် အစ်မ၊ ဒါပေမဲ့ အစ်မက ညာဘက်လား၊ ဘယ်ဘက်လားဆိုတာတော့ ရွေးပေးရ လိမ့်မယ်”လို့ ဆိုင်ရှင်က ပြီးစွာပြောပါတယ်။

မောင်သီဟ

CITY CARTOON

CITY CARTOON

CITY CARTOON

ပန်းစကားသည် မြွေပါတွင် ထင်ရှား
သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်၏။
သည်ဆိုင်အနီးတွင် မြင်းရထားဂိတ်လည်း
ရှိပြန်သောအခါ ပန်းစကား၏ နံနက်ခင်း
သည် တိုးပေါက်အောင် လှစည်ကား၏။

အေးအေးအေးအေး အေးအေးအေးအေး အေးအေးအေးအေး အေးအေးအေးအေး...

ပန်းစကားတွင် မြို့ခံလူလတ်များနှင့် ဂီတသမားများ၊ စာပေသမား၊ ကုန်သည်များသာ အများဆုံးတွေ့ရ၏။ မြင်းလည်း ဂီတနှင့်နီးငြား မြင်းလည်းသမားမှာ အနည်းစုသာ ဖြစ်သည်။ သည်အနည်းစုထဲတွင် နီလာရောင် လှည်းပိုင်လည်းဖြစ်သော မြင်းလည်းသမား တင်သိန်းလူ ပါဝင်ပေသည်။

တင်သိန်းလူထိုင်သောစားပွဲတွင် ဘဝတူ မြင်းလည်းသမားမရှိ။ ကုန်သည်များ၊ ပွဲစားများသာရှိသည်။ စင်စစ် တင်သိန်းလူမှာ ပွဲစားကုန်သည်များနှင့်လည်း အဖွဲ့မကျလှ။ သူက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အုတ်လှေကားရင်း၌ စုဝေးလေ့ရှိသော မိန်းကလေးတွေကို အာရုံငြိမသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မြဒီပါ၏ ဓလေ့မှာ သည်ဆိုင်သို့ ပစ္စည်းသွင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မသွင်းသည်ဖြစ်စေသည် ဆိုင်၌ ဝယ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဝယ်သည်ဖြစ်စေ ခံတောင်းရွက်တောင်းအထမ်းအပိုးများ ဝင်ထားသွားလေ့ရှိသည်။ အရွက်အပိုးအထမ်းပိုင်ရှင်သည် ဈေးထဲမှ ပစ္စည်းဝယ်လာပြီးထည့်သိုသည်။ ထွက်သွားသည်။ ပြန်လာပြီး ထားသွားပြန်သည်။ ထွက်သွားပြန်သည်။ အချိန်တန်လျှင် သူ့အစုနှင့်သူ စုဝေးမိကာ တစ်စုတစ်ရပ်တည်း ပြန်သွားကြသည်။ ဆိုင်ရှင်အား နှုတ်ဆက်သည်လည်း ရှိ၏။ နှုတ်ဆက်ရကောင်းမုန်း မသိသူများလည်းရှိသည်။

ပန်းစကား အုတ်လှေကားဘေးတွင် ဆန်ဆိုင်ရှိသည်။ အမည်မသိ ကျေးရွာမှ မိန်းကလေးတစ်စုသည် သူတို့၏အထမ်းများ၊ အရွက်များကို သည်ဆန်ဆိုင်၌ စုပုံလေ့ရှိသည်။ ဆန်ဆိုင်ပိုင်ရှင် မထွေးလေးနှင့် အသိအကျွမ်းဖြစ်နေကြသည်။

“ဘယ်ရွာကတုံးဗျ ကိုင်းထဲကထင်တယ်”

သည်ကဲ့သို့ မထွေးလေးထဲတွင် စုံစမ်းလိုသဖြင့် သည်စားပွဲတွင် တင်သိန်းလူထိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

“အေးပေါ့၊ အရင်တုန်းကတော့ ကိုင်းထဲကလို့ ခေါ်ရမှာပေါ့ဟယ်၊ အခုတော့လဲ ‘ကိုင်းထဲ’ဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး၊ မြစ်ကမ်းပဲ့တာနဲ့ပဲ ရွှေရွှေလာလိုက်ကြတာ ဆုံကုန်း၊ ရေနံစုနဲ့ တစ်ဆက်တည်းဖြစ်ကုန်ကြပါပြီကော”

မြဒီပါ၏ သဘောဆီပ်သည် ကျွန်းညှိ

ရွာဖြစ်၏။ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းပါးပဲ့တိုင်း ရွာကို ပြောင်းလာရာ မြဒီပါ၏အရှေ့ဘက်ရှိ ဆုံကုန်းရွာနှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်နေပြီ။

ထိုနည်းတူပင် ကြက်ဟင်းခါးကျွန်း၊ ထနောင်းကုန်း၊ ကိုင်းကုန်း၊ ဖိုးဖိုကုန်းရွာများလည်း သုံးနှစ်တစ်ကြိမ်ခန့် ရွှေနေကြရသည်။ မြစ်နှင့်ဝေးရာသို့ တစ်လက်စတည်းလည်း မရွှေနိုင်ကြ။ ဧရာဝတီမြစ်တွင်း၌ ဝမ်းစာရှာကြရသည်။ ဧရာဝတီမြစ်၏ နန်းတင်မြေများကို အားထားကြရသည်။

ဤသို့ဖြင့် မြဒီပါနှင့် ခပ်စိမ်းစိမ်း သူ့ဟန်ပန် သူ့ဓလေ့ဖြင့် နေခဲ့သောရွာများမှာ မြဒီပါနှင့် နီးကပ်လာခဲ့ရသည်။ မြဒီပါ၏ အမူအယူစရိုက်များကို တမင်မယူပါဘဲ လျက် မြို့ဆန်လာကြသည်။

ဤအခါတွင် ဆံတောက်တဖားဖား၊ ဘီးဖြူကလေး ကြောကြောဖြင့် တောသူကို မြင်ချင်၍ မမြင်ရတော့ပါ။ ဒိုင်ယာနာတွေ၊ သရီးစတက်တွေ၊ ဘော့ဘတ်ဟဲယားတွေ တခါခါ တဝဲဝဲဖြင့် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။

သို့လျှင်ဖြစ်သော်ငြား သီးခြားဟန်

ကလေးကား ပိုနေသေးသည်။ သည်ဟန်ကို မြဒီပါသူများထံ၌ မတွေ့နိုင်။ သည်သီးခြားဟန်ကား ရွှေသွားကလေးတစ်ချောင်းကျ စိုက်ထားကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရွှေသွားရှိသောကြောင့် ကိုင်းထဲလူကလေးတွေ ပိုပြီးပြုံးလာကြသည်။ ပြုံးသောကြောင့် ပိုမိုသောအလှလည်းဖြစ်လာသည်။ သည်ရွှေသွားတွေကြားထဲ၌ ထူးခြားသူကလေး တစ်ယောက်ရှိ၏။ နားကွင်းကလေးနှင့်၊ သရီးစတက်နှင့် မျက်လုံးဝိုင်းကလေးဖြင့်။ ထိုသူကလေးတွင် ရွှေသွားမပါ။

ရွှေသွားမပါသော ထူးခြားသူကလေးမို့ တင်သိန်းလူ အာရုံငြိမလော၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မသိပါ။ မထွေးလေးထံ မစုံစမ်းရဲပါ။ “ရိုးရိုးသားသား၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း၊ ဖြူဖြူစင်စင်ကလေးတွေကို မနောင့်ယှက်ပါနဲ့ဟယ်” အပြောခံရသော် ရှက်စရာ။

သူကလေးတို့သည် အရွယ်ညီကလေးတွေဖြစ်၏။ ခပ် နှစ်၊ ခပ် နှစ်အရွယ် ငါးယောက်အုပ်စုဖြစ်သည်။ နားဆွဲနှင့် မျက်နှာနှင့်မလိုက်အောင်ရင့်ရင့်နေသူတစ်ယောက်

သာလျှင် ၁၅ နှစ် ၂၀ ရှိမည်။

တင်သိန်းလူသည် ရှေးပြန်များ ရွာပြန် ချိန်ကို စောင့်နေခဲ့ဖူး၏။

“ရထားဆရာ၊ ဝက်သည်းကန်ကို သုံး ယောက်”

“နေပူလို့ဗျာ”

“ရထားဆရာ၊ ဝိုးဝန်းကိုငါးယောက်”

“အော်ဒါ ရှိထားလို့ပါဗျာ”

အမှန်မှာမူ သူကလေးတို့ပြန်ချိန်ကို စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

နေသည် မွန်းတည့်အမှတ်နှင့် နီးကပ် လာပြီ။ သူကလေးတို့ကား ပြန်ခံလှသည်။ မထွေးလေး၏ဆိုင်တွင် ငါးယောက်လုံးစုံညီ ပါလျက် မထမ်းကြ၊ မရွက်ကြသေး။ စကား တွတ်ထိုးနေရာက တစ်ယောက်ထသွား သည်။ တစ်စုံတစ်ရာဝယ်ပြီး ပြန်လာသည်။ ထကြတော့မည်လေ။ မထသေးပါ။ နှစ် ယောက် ထသွားပြန်ပြီ။

တင်သိန်းလူ စိတ်ရှည်စွာစောင့်သည်။

မွန်းတည့်တော့မှ မထွေးလေး၏ ဆန် ဆိုင်ရှေ့မှ သူတို့ခွာကြသည်။ တင်သိန်းလူ သည် သူတို့ရှေ့သို့ မြင်းလှည်းကို တရွေ့ ရွေ့လိုက်သည်။

“နေက ပူပါဘိသနဲ့ လိုက်ဖို့ပါရစေ နော်”

သည်စကားလုံးများကို တင်သိန်းလူ သည် ကြိုတင်သိကုံးထားခဲ့၏။ ယခု သည် စကားပန်းကုံးဖြင့် ပစ်လွှမ်းရန် ပါးစပ်ဟာ လိုက်စဉ် “ဟေ့ကောင် တင်သိန်းလူ၊ အံ မယ်လေး ရှာလိုက်ရတာကွာ” အော်လည်း အော် ပြေးလည်းပြေးသော လူတစ်ယောက် ပန်းစကားထဲမှ ပြေးဆင်းလာ၏။

မြင်းလှည်းပွဲစား၊ မြင်းဆေးဆရာ ဦး ဘမော်။

သူကလေးတို့ ပြန်ရာလမ်းနှင့် တင် သိန်းလူ၏ လှည်းသိမ်းလမ်းမှာတစ်ကြောင်း တည်းဖြစ်သည်။ မြဲဒီပါ၏ တောင်ဘက် တစ်မိုင်ခွဲဝေးသော သရက်တောရွာအထိ တစ်ကြောင်းတည်း။ သို့ရာတွင် တင်သိန်းလူ က အိမ်အထိ လှည်းသွား၍ရလျှင် အိမ်သို့ ဒုတ်ဒုတ်ထိလိုက်မို့၊ အမည်နာမကို လှည်း ပေါ်မှမဆင်းမီ သိပြီးဖြစ်။

“ကျွန်တော့်ရွာကလဲ ဟိုဘက်နားတွင် ပဲ နှစ်ရွာတစ်ရွာတောင် ခေါ်လို့ရတာက လား”

သည်စကားဖြင့် ရင်းနှီးအောင် ကြိုး ပမ်းမည်။ သို့သော် ရွာအမည်ကို ပြောရာ တွင်ကား မသားသုံးရတော့မည်။

“ကုတင်ကြီးစု”

သည်အမည်ကို ပြောမိတိုင်း သရက်ခံ ရသည်။ နောက်တီးနောက်တောက် အပြောခံရသည်။ ခံရဖန်များသောအခါ တင်သိန်းလူသည် ယမ်းဖိုကုန်းသားအဖြစ် ခံယူတော့သည်။

ကိစ္စမရှိပါ။ ယမ်းဖိုကုန်းတွင် တင်သိန်း လူအား စုံစမ်းမိပါက ကုတင်ကြီးစုသို့ ညွှန် ကြလိမ့်မည်။ တင်သိန်းလူအား ယမ်းဖိုကုန်း တွင် ကလေးကအစ သိကြသည်ပဲ။

“ပန်းထိမ်ကုန်းမှာ မြင်းသားအမိ ရောင်းမယ်ကြားလို့ကွ၊ အဲသည်ဘက်မှာ ကျွမ်းတာက မင်းပဲရှိတယ်တဲ့၊ သရက်ချည်

လှည်းသမား၊ ပုရပိုက်တန်း လှည်းသမား၊ ဘယ်သူမှ မကျွမ်းဘူးတဲ့”

“နေအေးမှ သွားပါလားဗျာ”

သူကလေးတို့သည် ပြုကျောက်ဆည် ဘုရားရှေ့သို့ ရောက်ရှိရှိသေးသည်။ လိုက် နိုင်သေးသည်။ သို့ကြောင့် အချိန်ခွဲလိုက် ကြား ဦးဘမော် ပန်းကိုဖက်လိုက်သည်။

“လုပ်ပါ အကောင်ရာ၊ အသွားအပြန် နှစ်ရာပေးပါမယ်”

တင်သိန်းလူ ခပ်အင်အင်ဖြင့် ခေါင်း ညိတ်ရငြား ချက်ချင်းမထွက်နိုင်သေး။ ဦး ဘမော်က ဟိုဝင်သည်ထွက်လုပ်နေသေး သည်။ ခွာသံတဖျောင်းဖျောင်း၊ ဒေါက်ခြစ် သံ တညည်ဖြင့် တင်သိန်းလူ ထွက်လာနိုင် ချိန်ဝယ် သူကလေးတို့သည် ရွှေသမင်ဆန် စက်ဝင်းအစပ်သို့ ရောက်နေကြပြီ။

တင်သိန်းလူထိုင်သောစားပွဲတွင် ဘဝတူ မြင်းလှည်းသမားမရှိ။

ကုန်သည်များ၊ ပွဲစားများသာရှိသည်။ စင်စစ် တင်သိန်းလူမှာ

ပွဲစားကုန်သည်များနှင့်လည်း အဖွဲ့မကျလှ။ သူက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်

အုတ်လှေကားရင်း၌ စုဝေးလေ့ရှိသောမိန်းကလေးတွေကို အာရုံပြုသောကြောင့်...

သူကလေးတို့သည် သရက်တောရွာ လမ်းသို့ ကွေ့သွားကြား သည်ရွာသူမဟုတ်။ သရက်တောသားများ စုံစမ်းကြည့်၍ သိရ သည်။ သရက်တောရွာနှင့် ခရီးကြားလျက်ရှိ သော ရွာမှာဖြစ်သည်။ ရွာအမည်ကား ဝိုးဖို့ ကုန်း။ ရွာအမည်သိရပြီ။ သို့သော် လူ အမည် မသိသေး။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှလှမ်းပြီး သမာဓိ ပိုး ပိုးနေ၍မဖြစ်၊ မထွေးလေးဆိုင်တွင် ဝင် ရောမှ ဖြစ်တော့မည်။

တင်သိန်းလူသည် လှည်းကို မန် ကျည်းပင်ရိပ်၌ ရပ်ထားခဲ့ပြီး ထိုင်နေကျ စားပွဲ၌ ထိုင်သည်။ သူကလေးတို့ ခြေကျင် လာမည့်ဘက်သို့ မျှော်ငုံသည်။ မြဲဒီပါ၏ တောင်ဘက် မြင်းရထားဂိတ်သည် မစည် ကားသေး။ ပန်းစကားပင်လျှင် လူမရှိသေး။

ပွဲစား ကိုတင် ရောက်လာသည်။

“တတ်မြေသြဇာ ဆယ်အိတ် တစ်

ခေါက်တည်း နိုင်မလား”

နိုင်တော့နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ကယူပြီး ဘယ်ကို ပို့ရမှာတုံး။ ဒါမှ အစားနား ပြောနိုင်မှာလေ။ ပြီးတော့ လွတ်လွတ်ကင်းကင်းလဲဖြစ်မှနော်။ မဟုတ်ရင် လှည်းပါ အသိမ်းခံရလို့ ဟုတ်ပေမဖြစ်နေမယ်”

“ဝက်သည်းကန်ကို ပို့ရမှာပါကွာ၊ ပွဲစားအချင်းချင်း လက်လွှဲရောင်းတာပါ”

“လေးရာတော့ ပေးပါဗျာ”

ပွဲစားသည် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ဆောင့်အတွန်းခံရသူနယ် ပက်လက်လန်သွားလေ၏။

“လူတင်ရင် မင့်လှည်းဟာ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း၊ ကတ်ကတ်သတ်သတ်မီးမှ ရှစ်ယောက်ပဲဆိုမယ်။ တစ်ယောက်အစိတ် နှစ်ရာ၊ ငါ့မြေဩဇာက”

သို့သော် ကိုတင် စကားမပြတ်၊ လက်ကာပြပြီး ကသောကမျောထပြေး၏။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ဦးအေးဖေနှင့် ဦးဘရွှေ ကိုစန်းမောင်တို့ ရောက်လာသည်။ ချီပေါ့ ကျပေါ့ ကျဆိမ့် မှာသံတွေ စည်သွား၏။

မြဒီပါသည် အာလူးဖျိုး၊ သည်လူတွေက ကုန်သည်။

သို့သော် သည်နေ့ အာလူးစကား၊ ရှားစကား၊ နှမ်း၊ ပဲ၊ ငရုတ်စကား မပြော။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စကားတွေဖြင့် ဝိုင်းကိုစသည်။

“ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ ကျုပ်အဖေ ဦးတောလူ၊ ကျုပ်အမေ ဒေါ်သဲညွှာ၊ ကျုပ်ဘယ်တော့မှ တောကျွတ်တဲ့ နာမည်တွေဆိုပြီး မရက်ဘူး။ အမြဲဂုဏ်ယူတယ်။ ကျုပ်ဇာတိရွာ ဖွတ်ကုန်း ဘာဖြစ်တုံး၊ ဖွတ်ကုန်းသားပဲ”

ဒေါသတကြီး စတင်သူမှာ ဦးအေးဖေဖြစ်သည်။ ဒေါသသံပါသော သည်စကားကို နှစ်သိမ့်သူက ကိုစန်းမောင်။

“ဒါလောက်လဲ စိတ်ကြီးမနေပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရာ”

ဦးဘရွှေကမူ ရယ်ရယ်မောမော နှစ်သိမ့်သည်။

တင်သိန်းလူကား မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက်ဖြစ်သွားပြီ။ အကြောင်းသော်ကား သူကလေးတို့သည် မထွေးလေး၏ ဆန်ဆိုင်ရှေ့သို့ အစုလိုက် ရောက်လာကြ

သဖြင့်ပေတည်း။

“မြန်မာပြည်သားဟာ မြန်မာပြည်သားပေါ့ဗျာ၊ မြန်မာပြည်သားအဖြစ်ကို စွန့်လွှတ်ပစ်တာဟာ ကိုယ့်ကိုကျွေးမွေးပြီး လူဖြစ်အောင်လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ မိဘနဲ့နိုင်ငံကို စော်ကားတာပဲ။ ဘိုးဘေးဘီဘင် အစဉ်အဆက်ကြီးတစ်ခုလုံးကိုလဲ စော်ကားတာပဲ”

တင်သိန်းလူ၏ သူကလေးသည် အထမ်း ‘ထမ်းခေါက်တောင်း’ နှစ်လုံးထဲမှ

မြန်မာပြည်သားဟာ မြန်မာပြည်
သားပေါ့ဗျာ၊ မြန်မာပြည်သားအဖြစ်ကို
စွန့်လွှတ်ပစ်တာဟာ
ကိုယ့်ကိုကျွေးမွေးပြီး လူဖြစ်အောင်
လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ မိဘနဲ့နိုင်ငံကို
စော်ကားတာပဲ။ ဘိုးဘေးဘီဘင်
အစဉ်အဆက်ကြီးတစ်ခုလုံးကိုလဲ
စော်ကားတာပဲ...

ပေါက်ပေါက်ဆုပ်တွေ တစ်ထုပ်ပြီးတစ်ထုပ် ထုတ်ချနေသည်။

“ကောင်မတွေ၊ သရက်တောရွာထဲမှာ ရောင်းမယ့် အိမ်ခိုင်းတွေ၊ နေရာလွတ်တွေ အများကြီးရှိပါလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သရက်တောမှာမပေါင်းဘဲ သီးခြားရွာတည်ရတာတုံး အချိန်အာဝါသမရှိ၊ လမ်းကလဲ မကောင်း”

မေးသူမှာ မထွေးလေးပင်ဖြစ်သည်။ သူကလေး၏ အဖော်များသည် ရွှေသွားတဝင်းဝင်းဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေသည်။ စိုင်းရာမကျအောင် ဖြေလည်းဖြေချင်၏။ ဖြေစရာ စကားလည်းမရှိ။

ထိုအခါ သူကလေးက ထန်းခေါက်တောင်းကို ပုဆိုးခွမ်းဖြင့်ဖုံးလိုက်ရာက ဖြေ၏။

“အစ်မထွေးပြောသလို သရက်တောရွာထဲကိုဝင်ပြီး နေလိုက်ရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ ဖိုးဖိုးကုန်းရွာဆိုတဲ့ နာမည်ကလေးပျောက်သွားမှာ စိုးလို့ပါ”

သူကလေး၏အသံက အကျယ်ကြီးမဟုတ်။ တင်သိန်းလူတို့ စားပွဲတွင် အသံပြတ်ခိုက်ဖြစ်သဖြင့် ပီပီသသကြားရ၏။

သို့အတွက် ဦးအေးဖေ၏ လက်ဝါးကြီးသည် ကျောက်စားပွဲပေါ်သို့ မြန်းခနဲကျလာ၏။

အဖိုးတန်လိုက်တဲ့ စကားမျှ၊ ကျက်သရေရှိလိုက်တဲ့ စကားမျှ”

ဦးဘရွှေနှင့်မောင်စန်းမောင်က ကျောဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဗျာ”

ဦးဘရွှေက အပြုံးဖြင့်ဆို၏။

“သည်ကလေးမဟာ ခုနစ်ရက်နေလို့ သတင်းစာတစ်စောင်၊ တစ်လလုံးနေလို့ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နိုင်မယ့်ပုံ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် သူ့စကားဟာ တန်ဖိုးရှိလိုက်တာ၊ ကျက်သရေရှိလိုက်တာ၊ သူ့ကို ကျုပ် ကျုပ်ရှိခိုးတယ်ဗျာ”

ဦးအေးဖေက စိတ်ပါလက်ပါ အားပါးတရ ပြောနေချိန်ဝယ် ကြားထဲက တင်သိန်းလူ၏ မျက်နှာကလေးမှာ သေးသည်ထက်သေး၊ ငယ်သည်ထက် ငယ်သွားသည်ကိုကား မည်သူမျှသတိမထားမိ။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

“ကိုကို ဒီနေ့ ဘဏ်စာအုပ်ထဲ ပိုက်ဆံထည့်ရမယ့်နေ့နော်”

နံနက်ခင်းနိုးထခြင်းကို သာယာကြည်နူးမှုနှင့်အတူ နိုးထရသည်မှာ ချစ်သူတို့ဘဝတွင် သာ ရှိမည်ဟုထင်သည်။ ကျွန်တော်ကို နှိုးခြင်းလော၊ ငွေစုရန်အသိပေးခြင်းလောဟု ကြာကြာတွေးမနေတော့ဘဲ ကားထွက်ရန်ရေချိုးရသည်။ ကျွန်တော်မောင်းသည့် အငှား ယာဉ်သည် စပေါ့(၃) သိန်းတင်ပြီး တစ်ရက်လျှင်(၁၂၀၀၀)ကျပ်ပေးရကာ နေရာညပါ ပေးထားသဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးသွေ့၍ရသည်။ ဓာတ်ဆီကားကို အိပ်ပေးဖြစ်သည့်

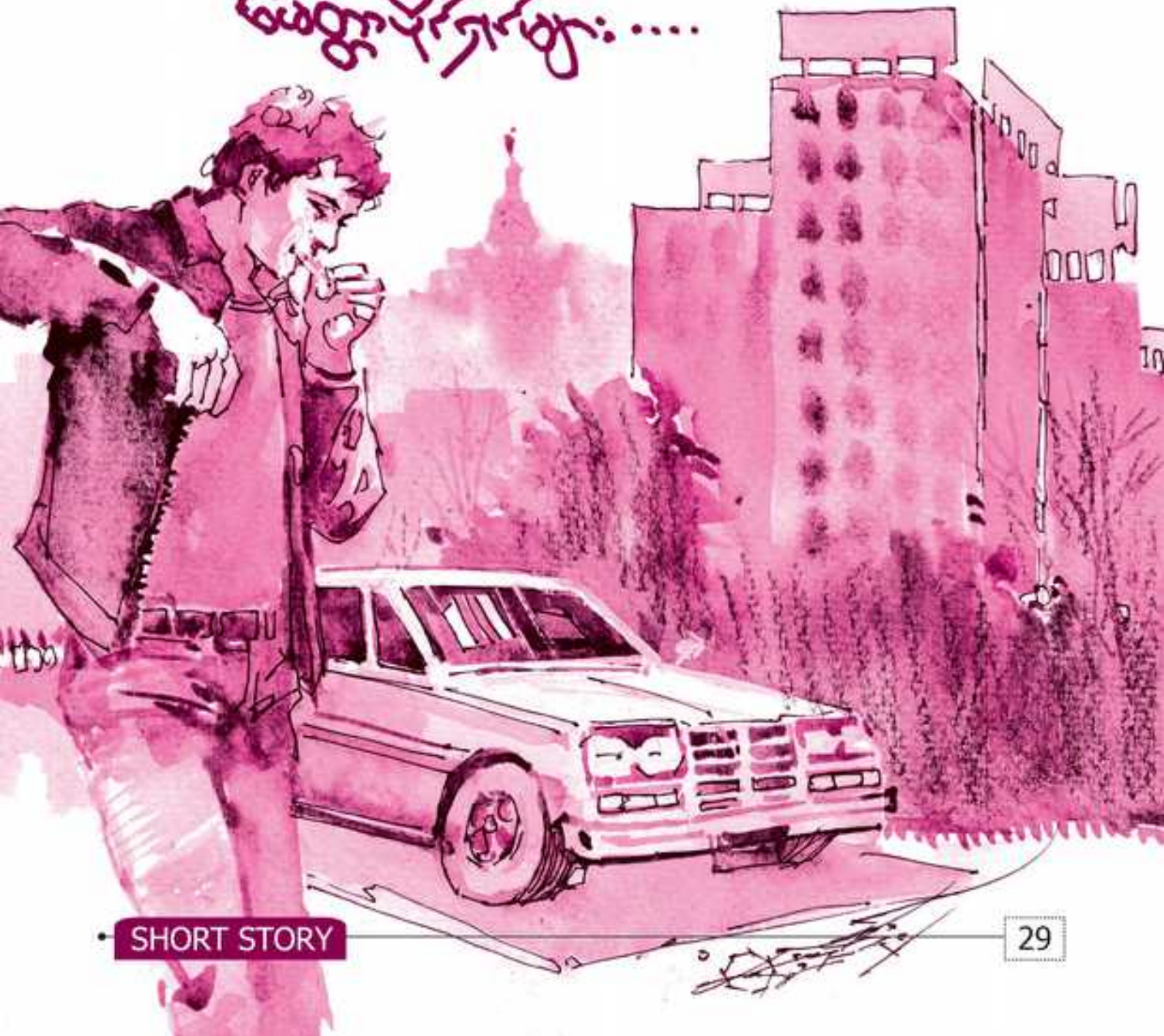
အတွက် ပတ်မောင်း၍ ခရီးသည်ရှာရန် မလွယ်သော်လည်း ကားသန်သဖြင့် လူရ လွယ်ခြင်းက တစ်ပန်းသာနေသည်။

“ကိုနိုင်ကြီးရေ ဖုန်းလာနေတယ်ဗျို့”
တစ်လလျှင် (၃၀၀၀၀ ကျပ်)ဖြင့်နေရ သော ယောက်ျားလေးအဆောင်တွင် ရေချိုးလျှင် ကသုတ်ကရက်ချိုးရသည်။ ယခုလည်း ရေချိုးနေစဉ် အိပ်ယာချင်းကပ် နေသူက ဖုန်းလာကြောင်းအော်လေသဖြင့် ကမန်းကတန်းပြေးရပြန်သည်။ ကိုင်လိုက် သည်နှင့်-

“ငမိုင်လားဟေ့ ဦးကြီးပါကွာ နက်မန် မင့်အဒေါ်နဲ့ ရန်ကုန်လာမလို့ကွာ၊ ကားကိတ် မှာ ကြိုပေးပါဦးကွာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့အခေါက်က သန်လျင်နဲ့ ကျွိုက်ထီးရိုးမရောက်ခဲ့လို့တဲ့”

မလွယ်

အမေ့မရ
မေတ္တာအိတ်ကွာ...
။ သန့်

“ဪ—ဟုတ်ကဲ့ဦးကြီး ကားဂိတ်
ရောက်ရင် ကျွန်တော့်ကိုဖုန်းဆက်လိုက်
နော်”

“ဟူး...”

ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းရည်ကြီးကို
ချရင်း ကြမ်းပြင်တွင်ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချ
လိုက်သည်။ ချစ်သူက ငွေစုရန်ပြောသည့်
အခါမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဧည့်သည်များ
နှင့် တွေ့လေပြီ။ လွန်ခဲ့သည့်သုံးလခန့်က
လည်း ဦးကြီးတို့လင်မယား အလည်လာ
သဖြင့် ဘုရားဖူးလိုက်ဖို့ရသည်။ အဖေနှင့်
အမေကိုခေါ်မလာဘဲ ဦးကြီးတို့ချည်း ဆို
သည့်အခါ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ
သည်။ အဖေနှင့်အမေကို ရန်ကုန်သို့
ရောက်ဖူးစေချင်၍ ခေါ်နေသော်လည်း
အဖေတို့ကား ရောက်မလာပါ။ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင်သွားခေါ်ရပေတော့မည်။ သို့သော်
လောလောဆယ် ဧည့်ခံရန် ကုန်ကျမည်ငွေ
ကိုတွက်ရင်း ဒုတိယအကြိမ် သက်ပြင်းချ
မိသည်။

“ဟူး...”

အဆောင်နေသော ကျွန်တော်သည်
လာသမျှဧည့်သည်ကို ရင်းနှီးသောဘုန်းကြီး
ကျောင်းတွင် တည်းစေသော်လည်း ဘုရား
ဖူး လည်ပတ်စရိတ်အတွက် ရင်တမဖြစ်ရ
သည်။ ယခင်အခေါက်များက ဧည့်သည်

အဖေနှင့်အမေကို ရန်ကုန်သို့ ရောက်ဖူးစေချင်၍ ခေါ်နေသော်လည်း
အဖေတို့ကား ရောက်မလာပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သွားခေါ်ရပေတော့မည်။
သို့သော် လောလောဆယ် ဧည့်ခံရန်ကုန်ကျမည်ငွေကိုတွက်ရင်း
ဒုတိယအကြိမ် သက်ပြင်းချမိသည်။

လာတိုင်း ချစ်သူကိုပါ ခေါ်ယူလည်ခဲ့ပြီး
တတိယအကြိမ်မြောက် ဧည့်သည်များလာ
သော် ချစ်သူကိုခေါ်သည့်အခါ ကျွန်တော်
ငွေကြေးမစုဆောင်းမိခြင်းအကြောင်းရင်း
ကိုပြောပြသကာလ ဧည့်သည်စောင်သည်
များအား မည်သို့ဧည့်ခံရန်၊ မည်သို့စု
ဆောင်းရန်ကို အမိန့်ပြုပြီးသည့်အချိန်မှစ၍
အိမ်ထောင်ပြုရန် စီမံကိန်းအတွက် ငွေစုရပါ
လေတော့သည်။

“ဟင်...လာပြန်ပြီတဲ့လား။ ကိုကိုမိဘ
တွေတောင် တစ်ခါမှမလာသေးဘူး။ ကျွန်
တို့ တစ်ရွာလုံးအတွက် ကိုကိုကဘုရားဖူးပို့ဖို့
ကန်ထရိုက်ယူထားတာလား။ သူတို့ကို ကား
ပိုင်အုံနားများမှတ်နေလား မေးကြည့်ဦး”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါလဲကွာ၊
ကိုယ်ရှိလျက်မို့ ဧည့်မခံလို့မကောင်းဘူးလေ။
ရော့ရော ဒီတစ်ပတ်အတွက် ဘဇော်စာအုပ်
မှာထည့်ဖို့ တစ်သောင်း”

“တစ်သောင်းထဲလားကိုကိုရဲ့ လကန်
ရင် သုံးသောင်းပြည့်မှဖြစ်မှာနော်၊ ဧည့်
သည်တွေကို ဆီဖိုးလောက်တော့တောင်း
ပေါ့ကိုကိုရယ်၊ အုံနားကြေးနဲ့ကိုယ်စားဖို့
လောက် စိုက်ပေးရင်တော်ပြီပေါ့၊ ဒီကို
လာတဲ့လူတွေက သူတို့ချည်းပဲလာတယ်၊
အဖေနဲ့ အမေကျ ဘယ်သူမှခေါ်ဘူး”

“ကိုယ်ရအောင်ငွေစုပါမယ်၊ အဖေတို့
က ဇိုးတယ်လေ သူများခေါ်လည်းလိုက်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တို့မက်လာဆောင်မှပဲ
တစ်ခါတည်းခေါ်မယ်ကွာ”

နွေလယ်ထမင်းစားရင်း ချစ်သူကို
ငွေစုရန်ပေးရသည်။ တစ်ကယ်ဆိုပါလျှင်
တစ်လလုံးအတွက် ငွေသုံးသောင်းကျပ်စု
ခြင်းဖြင့် မည်သို့မျှတိုးတက်နိုင်မည်မဟုတ်
သော်လည်း ကျွန်တော့်အခြေအနေက ချစ်
သူစုခိုင်းသဖြင့် စုမိဆောင်းမိသည်ကပင်
တော်လှပါပြီ။

“ကိုကိုစဉ်းစားကြည့်၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့
က လက်ထဲမှာငွေစုမိမှဖြစ်မှာလေ၊ နယ်က
လာတဲ့လူနစ်ယောက် ရန်ကုန်မြို့ကြီးပေါ်မှာ
တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်နိုင်ရင်ရပါပြီ။
အခု ကိုကိုဟာက...”

အမှန်များသာပြောနေသော ချစ်သူကို
လည်း အပြစ်မဆိုသာသည့်ဘဝမို့ ချစ်သူက
ငိုသံဖြင့် ပြောသည့်အခါ မနေတတ်မထိုင်
တတ် ဖြစ်ရသည်။ ဘွဲ့မရသော်လည်း
မိသားစုအရေးအတွက် အထက်တန်းတက်
စဉ် ကျောင်းထွက်ခဲ့ရသည့် ချစ်သူသည်
အမြဲပင် အတွေးအခေါ်ကြီးမားကြောင်း
ကျွန်တော် နားလည်သဖြင့် ခွင့်လွှတ်ခြင်း
များဖြင့်သာ သူ့စကားကိုနားထောင်ခဲ့သည်။
ထို့ကြောင့် ဦးကြီးတို့အား သန်လျင်ဘက်မှ
ရေလယ်ကျောက်တန်းဘုရားသို့ ပို့ပေးပြီး
သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ဖိုးဘုရားဖူးမပို့မီ ကား
ကို ဓာတ်ဆီထည့်ပေးရန်ပြောရသည်။ ဦး
ကြီးတို့ကလည်း ထည့်ပေးသဖြင့် ဆီဖိုး

သောင်းကအန်းသက်သာလေရာ ထိုငွေကို အမေအားကန်တော့ရန် ဦးကြီးတို့နှင့် ပြန် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဦးကြီးတို့ပြန်သွားပြီးမကြာမီ အဖေ၏ ညီမဖြစ်သူအနီးလေးက ဆေးရုံတက်ရန် ရောက်လာပြန်သည်။ အနီးလေးတို့ပြန်သွား လေသော် အဖေ၏ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သော ကျွန်တော်ဘကြီးရောက်လာသည်။ သို့ သော် ဦးကြီးလာချိန်မှစ၍ ဓာတ်ဆီထည့် ပေးရကြောင်းကြားကြပြီးသကာလ ဓာတ် ဆီဖိုး သက်သာရလေသည်။ အမှန်တကယ် လည်း ချစ်သူပြောသကဲ့သို့ တစ်ရွာလုံး သာမက အခြားရွာများမှဆွေမျိုးများပါ လာ ရောက် လည်ပတ်ကြခြင်းပင်။ ကုသိုလ်ဟု သာ မှတ်ယူလိုက်သည်လေ။ ချစ်သူကိုင် ထားသော ဘဏ်စာအုပ်ကို ယုံကြည်မှုဖြင့် တစ်ခါမျှမစစ်ဆေးခဲ့ပါ။

“ကိုကိုရေ ဒီနှစ်ကုန်ရင် အိမ်လေးငှား မယ်လေ။ ရွာမှာဧည့်ခံဖို့ မိဘတွေကို ရက် ရွေးခိုင်းလိုက်မယ်နော်”

ချစ်သူအလုပ်လုပ်သည်က စက်ရုံဆို သော်လည်း ရေရှည်စွဲလုပ်ခြင်းနှင့် အလုပ် ကြီးစားမှုတို့ကြောင့် လခများများပေးသည်။ သူထောက်ပံ့ခဲ့ရသည့် မောင်လေးနှစ် ယောက်လုံးသည် အဝေးသင်တက္ကသိုလ် တက်ရင်း အလုပ်လုပ်ကြပြီးဖြစ်ရာ မိဘများ အတွက် စိတ်အေးချမ်းပြီး သူ့မိသားစုအပေါ် အနစ်နာခံသကဲ့သို့ အိမ်ထောင်စုတစ်ခုကို လည်း စနစ်တကျထူထောင်ရန် တွေးတော ခြင်းက ကျွန်တော်အလွန်လေးစားမိသော အချက်ပင်။ ခက်နေသည်က ကျွန်တော်ငွေ မစုမီခြင်းပါ။ ကားဝယ်ဖို့ဝေး၍ အပိုငွေ မစု ဆောင်းနိုင်သည်က ရှက်ဖို့ကောင်းနေသည်။

“ကိုယ့်ပိုက်ဆံ (၇)သိန်းပြည့်မှ မဟာ ဆောင်မှာဆို၊ အခုပြည့်ဖို့ လိုသေးတယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ လေ့လာမှုလည်း မရှိ မေးမြန်းမှုလည်းမရှိနဲ့။ ငွေစုပြီး အမျိုး တွေကို ဘုရားဖူးဖို့ရုံပဲနားလည်တယ်လို့ ပြောရင် စိတ်ဆိုးသေးတယ်”

“ပြည်ရင်လည်း ပြည်ပြီပြောပေါ့ကွာ တကတည်း”

“ရော့ . . .ဟောဒီမှာကြည့်၊ သေချာ ကြည့်နော်”

ဘဏ်စာအုပ်ကိုကြည့်သည့်အခါ စု

ဆောင်းငွေ(၁၀) သိန်းကျော်နေပါပြီ။ သူရင်း ပြသည်မှာ ကျွန်တော်ငွေဖြင့် သူတို့စက်ရုံမှ ထွက်သည့် ပစ္စည်းများကိုဝယ်ပြီး သူနေ သည့်အဆောင်မှတစ်ဆင့် ပြန်ရောင်းလို သည့် သူငယ်ချင်းများအား လက်ကားပေး ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဘဏ်စာအုပ်မှ ငွေသာမက အိုးခွက်များပါ ဝယ်ခြင်းထား ပြီဟုဆိုလေသော် ကျွန်တော်အလိုလို ဘဝင် မြင့်သွားခြင်းနှင့်အတူ ရှက်လည်းရှက်မိ သည်။ ထိုမျှစုဆောင်းတတ်သူလေးကို ပိုင် ဆိုင်ပြီဆိုသည့်အတွက် ကျွန်တော်ဘက်က

.....

ပန်းပဲဆရာတော်ရင်
ဘယ်ပန်းပဲဖိုမှာ စားလုပ်လုပ်
အကောင်းစားပဲ ထွက်မှာပါကွာ၊
ကိုယ်အရှာဖွေတော်လို့
ဒီလို စုဆောင်းမိတာ၊
ကန်သင်းမကောင်းလဲ
ရေထွက်ပေါက်ပိတ်ရင်
ငါးမိပါတယ် . . .

.....

လည်း စည်းကမ်းမဲ့ငွေမထွက်အောင် စိစစ် စစ် သုံးရပေတော့မည်။

“တွေ့လားကိုကို စီးတဲ့ရေဆည်တဲ့ ကန်သင်းဆိုတာ၊ ကိုကိုရေတွေက ဘယ် ဘက်ကိုစီးစီး ဘေးကနေလက်နဲ့ယက်ပြီး ထိန်းရမှာသိလား”

“ပန်းပဲဆရာတော်ရင် ဘယ်ပန်းပဲဖို မှာ စားလုပ်လုပ် အကောင်းစားပဲ ထွက် မှာပါကွာ၊ ကိုယ်အရှာဖွေတော်လို့ ဒီလို စုဆောင်းမိတာ၊ ကန်သင်းမကောင်းလဲ ရေထွက်ပေါက်ပိတ်ရင် ငါးမိပါတယ်”

သူ့ကို နောက်ပြောင်ပြောသည်ကို သိ သော်လည်း မသိယောင်ဆောင်ကာ အခြား စကားများဆက်ပြောနေခြင်းက သူ့အကျင့် ဖြစ်၍ ရန်ဖြစ်ရန်အခွင့်အရေးမပေးပါ။ သူတို့ ရွာတွင် မင်္ဂလာဆောင်ရန်စီစဉ်ရင်း၊ ကျွန် တော်တို့ရွာသို့ အလည်အပတ်ဆွေပြုမျိုး ပြသွားရန်ပြင်ဆင်ရင်း၊ ပစ္စည်းများဝယ်ခြင်း ရင်းဖြင့် အချိန်တို့တဖြည်းဖြည်းကုန်လွန်ခဲ့ ပါပြီ။

“မင့်နယ် . . . ဝလှချည်လား ဟကောင် ရ”

“အောက်တူ(သူ)ကလည်း ရန်ကုန်တူ (သူ)လို အချောပဲကွ”

“ဧရာဝတီမြစ်ရေချိုးရင် ချောလှကြ တယ်ဆိုတာ ဟုတ်သားတော့၊ မိန်းကလေး

နယ် ပြုချက်၊ ချောချက်အေး၊ ကျပ်တို့တော့ သဲချောင်းကိုပဲ မြစ်မှတ်ပြီးကူးနေရပါသော် ကော အမိရေ”

အမျိုးစုံသော ချီးကျူးနှုတ်ဆက်သံ များကို ပါးစပ်ပြန်စေ့မရအောင် နားထောင် ကြရင်း ရှေ့ဆက်လာကြရာ...

“အို နာကြီးတို့လာတယ်ဟေ့ ဖယာ (ဖျာ) လေးခင်း၊ အကြမ်းအိုးလေးချပါကွ”

“ဟိုက်”

ဦးဖိုးကောက်၏အပြောကြောင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားသကဲ့သို့ ကျွန်တော် ၏ အသစ်စက်စက်ဇနီးသည်မှာ ကျွန်တော် လက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်လေသည်။

“ဟိုလေ...ကျွန်တော်က အိုနာမဟုတ် ပါဘူးဗျ။ ကျွန်တော်မောင်းနေတဲ့ကားက လည်း သူများကားပါဗျာ”

ကျွန်တော်အပြောကို ပြန်ရှင်းပြသည့် ဦးဖိုးကောက်စကားကြောင့် ကျွန်တော်ဇနီး ၏ ဘယ်နှယ်ရှိစေ့သောအကြည့်ကိုလက်ခံ ရန် မဝံ့လေရာ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်နဖူး ကိုယ် ရိုက်မိပါတော့သည်။

“သိပါတယ်ကွာ မင့်ဆီလာကြတဲ့ ရွာ က လူတိုင်းပြောနေတာ။ မင်းက ကိုယ်ပိုင် ကားသာမဟုတ်တယ် ဘယ်သွားသွား

ကားမယူဘူးတဲ့ကွ။ အဲဒါကြောင့် ကြာရင် မင်းရဲ့ရင်အုံကြီးနာအောင် ငိုရတော့မယ် ဆို ပြီး အိုနာကြီးလို ပြောကြတာ...ကွ”

ထိုအပြောကို အားရပါးရရယ်ရင်း အတွေးတစ်ခုဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ လူသားအားလုံးသည် တစ်နည်းမဟုတ်တစ် နည်း အကူအညီလိုအပ်လာကြပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ကူညီသူကလည်း စေတနာအပြည့် မြင့် တတ်နိုင်သမျှကူညီခဲ့ပါက တစ်လောက လုံး မေတ္တာများဖြင့် ထုံမွန်းနေမည်သာ။

အစွန်းနှစ်ဖက်မကျသော မှန်ကန်မှုတသည့် စေတနာသည် ကူညီပေးသူမိသားစုနှင့် အကူအညီတောင်းသူမိသားစုတို့ကြားမေတ္တာ နှောင်ကြီးမှုများ ပိုမိုခိုင်မာလာပါလိမ့်မည်။

အလယ်အလတ်ပြုကျင့်ခြင်းကို ကျွန်တော်တို့သိကြသော်လည်း ခိုင်းသူနှင့် ပြု လုပ်ပေးရသူတို့ ဘက်မညီခြင်းကြောင့် စိတ် တွင် အကျိတ်အခဲဖြစ်ကြရသည်။ ကျွန်တော်သည်ကား မိမိတတ်နိုင်သမျှ ကူညီ ပေးကမ်းမှုများကြောင့် ရရှိသည်မှာ မြင်နိုင် စွမ်းမရှိသော မေတ္တာများသာဖြစ်သည်။ ကပ်တွက်ခြင်းမရှိသော စေတနာသည် အတိုင်းအဆမဲ့စွာတုံ့ပြန်လာသည်ကို မမျှော် လင့်သော်လည်း ကျွန်တော်သည်ကား မိမိ ဇာတိမြေတွင် သိန်းပေါင်းထောင်နှင့်ချီ၍ လူ့ဒါန်းသူသဖွယ် အရေးတယူဆက်ဆံခံရ ခြင်းကြောင့် အလွန်ပျော်ရွှင်မိရသည်။ လောကတွင် အလိုအပ်ဆုံးအရာမှာ မေတ္တာ ဖြစ်ကြောင်း လူသားအားလုံးကို အသိပေး ရင်း ကျွန်တော်နှင့် ဇနီးချောသည်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ကူညီလှူဒါန်းနေဦးမည်ဖြစ် သည့်အတွက် မေတ္တာများစွာဖြင့် ဘဝခရီးကို အတူဖြတ်သန်းကြရမည်သာ။

မကြည်ပြာ(သချာ)

အိုး!ဟိုး! ဒါကြောင့်ကိုး

လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က ကျွန်မဟာ အလုပ်တာဝန်ခွဲ ကွာလာလမ်ပူ (Kuala Lumpur) ကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ အလုပ်က အားတဲ့ရက်တစ်ရက်မှာ ကျွန်မခွဲ အဖော်တစ်ယောက် ဗြိတိသျှလည် ဖို လမ်းပြတစ်ယောက်ငှားပြီး လည်ကြပါတယ်။

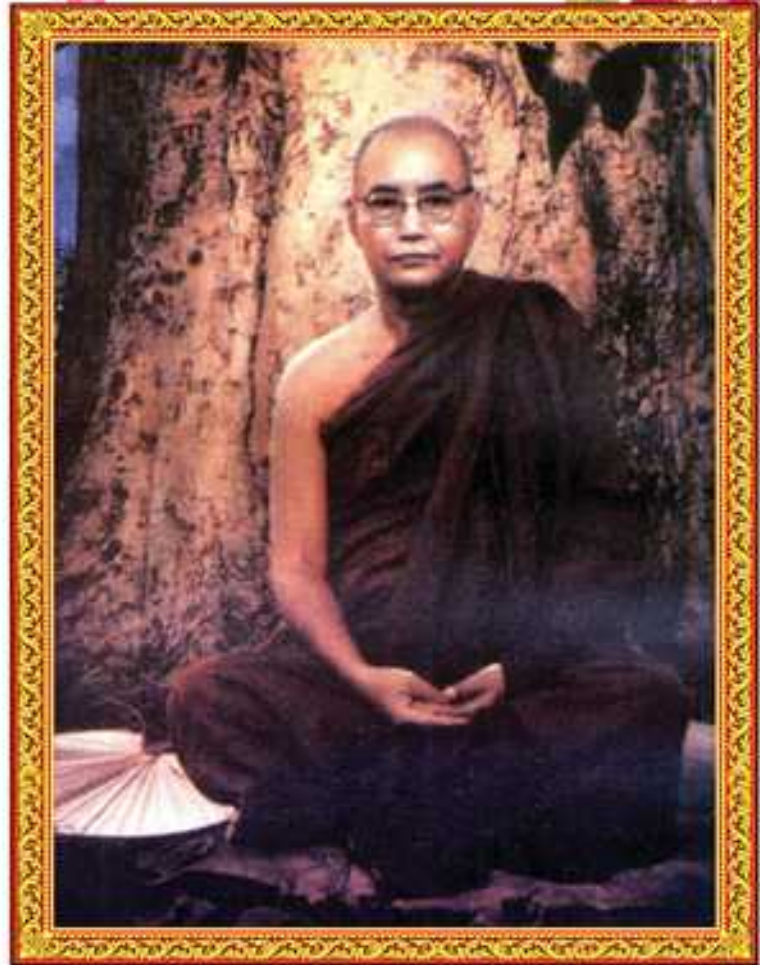
ကျွန်မတို့ရဲ့ မလေးရှားလမ်းပြဟာ လူပျော်တစ်ယောက်ဖြစ် ပါတယ်။ လမ်းမှာတွေ့တဲ့လူတိုင်းကိုလည်း ဇီဝိုးနှုတ်ဆက်သွားပါ တယ်။ ဗြိတိသျှဘက်ထွက်တဲ့အခါ သူက ရော်ဘာပင်တွေကို လက် ညှိုးထိုးပြပြီး ရော်ဘာအစေးထုတ်ပုံကို ရှင်းပြပါတယ်။ ရော်ဘာ ပင်ရဲ့ အသုံးဝင်ပုံကို ရှင်းပြရင်းနဲ့ နောက်ဆုံးအဆင့် ရော်ဘာက နေ ဓာရွက်လုပ်နိုင်ကြောင်း ဘဏ်ငွေထုတ် ချက်လက်မှတ်အဖြစ် ပုံနှိပ်နိုင်ကြောင်း ဆက်ပြီးရှင်းပြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ချက်လက် မှတ်တွေက ဒါကြောင့်ပဲ ခုန့်ခုန့်ထွက်နေတာပေါ့လို့ ဟာသနော ပြီး ရှင်းပြပါတယ်။

မောင်သီဟ

မိဘဘိုးဘွား ဆရာ
သမားများရဲ့ ကျေးဇူးတရား
အဆုံးအမများကြောင့် ငယ်စဉ်က
တည်းက ဘာသာရေးနဲ့ မဝေးခဲ့
သလို အရွယ်လေးရလာတော့လည်း လက်လှမ်း
မီရာ ဗုဒ္ဓစာပေများကို လေ့လာဖတ်ရှုခဲ့ပါတယ်။
အထူးသဖြင့် အမရပူရ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ကြီး
အရှင်ဇနကာဘိဝံသရဲ့ စာအုပ်စာပေများကို ရင်းနှီးခွင့်
ရလို့ သာမန်မိမိရိုးဖလာအသိကနေ ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်
သော ဝိဘဇ္ဇဗုဒ္ဓယောသီ“ရယ်လို့ တင်စားညွှန်းဆို
ကြတဲ့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ကျမ်းစာများကတော့
လောကအရေး ဓမ္မအရေး၊ သာသနာ့အရေးအတွက်
လေ့လာလိုက်စား မှတ်သားကုန်နိုင်ဖွယ်မရှိပါဘူး။
ကျမ်းစာများကတစ်ဆင့် ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တိုင်းပြည်
လူမျိုး၊ ဘာသာ သာသနာ့ချစ်စိတ်တွေ၊ မေတ္တာ
စေတနာထား၊ သည်းခံ၊ ခြိုးခြံရွေးတာ၊ အနစ်နာခံပြီး
အနာဂတ်သာသနာကို ကြိုတင်ပူပန်စဉ်းစားထားမှု
တွေကို မှန်းဆကြည့်ညှိပြီး လိုက်နာမြင်ဆင်နိုင်ဖို့
အသိတရားနဲ့ သတိထားကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ကိုယ်တိုင်ရေး ထေရုပ္ပတ္တိ
စာအုပ်ကြီးကို ဖတ်ကြည့်ပြီးတော့လည်း အထူးလေး
စားလိုက်နာမှု၊ ခြိုးခြံရွေးတာမှု စသည်တို့ကို စံနမူနာ

မမေ့ကျော့ရဲ့ ဆပ်စူးချင်တယ်

သာဂေါဝင်း(ဓာတု)

လောကမှာ ဥစ္စာပေါတာ၊ ရုပ်ချောတာ၊ လာဘ်ပေါတာဆိုတာတွေဟာ အလကားပါ။ ခဏပါ။
တကယ့်တကယ်ကျတော့ ကိုယ်ရဲ့ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာကိုပဲ အားကိုးရမှာပါ။ အရည်အချင်းရှိအောင် ကြိုးစား၊
လုံ့လစီရိယလည်းထား၊ အရာရာသည်းခံ၊ ဉာဏ်ယှဉ်အသိ၊ သတိတို့နဲ့အလုပ်လုပ်ဖို့...

ထားပြီး အတုယူလေ့ကျင့်လိုက်နာဖွယ် ကြည်ညိုမဆုံး ပူဇော်လေးစားရပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်ကျင့်သုံးရုံမျှမကဘဲ မဟာဂန္ဓာရုံ ကျောင်းတိုက် သံဃာထုကြီးကိုလည်း စနစ် တကျ လေ့ကျင့်လမ်းညွှန် ဆုံးမသွန်သင် ထားသောကြောင့် အမရပူရ၊ မဟာဂန္ဓာရုံ ကျောင်းတိုက်ကြီးဟာ မြန်မာပြည်တစ်ဝှမ်း သာမက ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က လာရောက်လေ့ လာကြလို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ဂုဏ်ယူ ဖွယ် နေရာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သံဃာ တစ်ထောင်ကျော် သီတင်းသုံးကြပြီး ဆွမ်းခံ၊ ဆွမ်းစား၊ စာကြည့်တာကအစ ဗုဒ္ဓအလိုကျ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စနစ်ကျလွန်းလို့ လာ ရောက်လေ့လာကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ကြီးများ တောင် မျက်ရည်စိုမိတဲ့အထိ ဝိတိဖြစ်ကြရ တယ်လို့ ဖတ်ရှုသိရှိရပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း “ကိုယ်တည်းတစ်ယောက်၊ ချမ်းသာရောက် ဖို့ ခုလောက်ကြိုးကုတ်၊ အားမထုတ်ဘူး၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၊ သာသနာ၏ ရှေးခါဘိုးဘ လက်ထက်ကလျှင်၊ ရသည့်တန်ဖိုး ထပ် မညှိုးဖို့ အားကြိုးမာန်တက် ငါဆောင်ရွက် သည်။ ဆက်လက်တည်တန့်ပါစေသော်” လို့ လက်တွေ့ကျင့်သုံးလမ်းပြသွားခဲ့ပါပြီ။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဘဝလမ်းညွှန်၊ ဓမ္မလမ်း ညွှန်အဆုံးအမများကို နှစ်သက်သဘောကျ လက်ခံကျင့်သုံးပြီး ကျွန်ုပ်တို့တတွေလဲ ကြိုး ပြင်းလာခဲ့ကြပါတယ်။

ဘဝလမ်းညွှန် အဆုံးအမများဖြစ်တဲ့ “စိတ်နေစိတ်ထား ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်း ဖို့ အဓိကကျပြီး အနေအတိုင်အပြောအဆို အသုံးအစွဲ စသည်အရေးကြီးကြောင်းနဲ့ လောကမှာ ဥစ္စာပေါတာ၊ ရုပ်ချောတာ၊ လာဘ်ပေါတာဆိုတာတွေဟာ အလကား ပါ။ ခဏပါ။ တကယ့်တကယ်ကျတော့ ကိုယ်ရဲ့ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာကိုပဲ အား ကိုးရမှာပါ။ အရည်အချင်းရှိအောင် ကြိုး စား၊ လုံ့လစီရိယလည်းထား၊ အရာရာ

သည်းခံ၊ ဉာဏ်ယှဉ်အသိ၊ သတိတို့နဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့”ဆိုတာကို လိုက်နာကျင့်သုံး ခဲ့လို့ လောကခံကိုလည်း သည်းခံနိုင်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင် မယိုင်မလဲအောင်မြင်နိုင် ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဓမ္မလမ်းညွှန်အဆုံး အမများကြောင့်လည်း ဒါနကို ဘယ်လိုပြု သင့်တယ်၊ သီလကို ဘယ်လိုဆောက်တည် ကျင့်သုံးရမယ်၊ ဝိပဿနာထိအောင် ဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ဖို့ ကြိုးစားရ မယ်ဆိုတာတွေနဲ့ သာသနာကို ဘယ်လို ထောက်ပံ့အားပေးသင့်တယ်ဆိုတဲ့ အဆုံး အမများနဲ့ ဆန်းကြယ်တဲ့ အဘိဓမ္မာကို လည်း ပညာတစ်ရပ်အနေနဲ့ လိုက်စားသင့် တယ်လို့ ဆရာတော်ကြီးက အကြံပြုထားပါ တယ်။ မှန်ကို နေ့စဉ်ကြည့်ပြီး လှပတင့် တယ်အောင် ပြုပြင်ကြသလို၊ အဘိဓမ္မာ ကျမ်းရွှေစာနဲ့ညှိပြီး မိမိတို့ရဲ့ ရုပ်တွေ စိတ် တွေကိုလည်း ဆန်းစစ်ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းကြ ဖို့၊ မိမိတို့ဖြစ်အပ်ကို နေ့စဉ်ဆင်ခြင်ကြဖို့ တိုက်တွန်းထားပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အနှစ်သာရပြည့်ဝ တဲ့ အသိပေးလမ်းညွှန်စကားဩဝါဒတရား

များကို အတိုင်းမသိ တန်ဖိုးထား၊ ကျေးဇူး များရခဲ့လို့ ကျောက်ဆည်မြို့၊ မဟာဂန္ဓာရုံ ကျောင်း စာချဘုန်းကြီး ဦးပဏ္ဍိတ တိုက် တွန်းချက်နှင့်အညီ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ရဟန်းဖြစ် နှစ် ၁၀၀ ပြည့် အထိမ်းအမှတ် မဂ္ဂဇင်းမှာ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ရတာနဲ့ ပလိပ်မြို့ ဂန္ဓာရုံအေးကျောင်းမှာ လှူခွင့်ရတာကို ဝမ်း သာကြည်နူးမိပါတယ်။ မိမိကိုယ်တိုင်သာ မက ဓမ္မဗိတ်ဆွေများကိုပါ သီစေချင် လေးစားလိုက်နာစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ မိမိ နှစ်သက်သဘောကျမိတဲ့ ဩဝါဒတချို့ကို လည်း စုစည်းတင်ပြလိုက်ပါတယ်။

ဘဝရေးရာများ

၁။ လောကမှာ ချွေတာတာနဲ့၊ ကပ် စေးနည်းတာ ကွာခြားပါတယ်။ ပစ္စည်း တစ်ခုကို စနစ်တကျ သူ့နေရာနှင့်သူ အဝင် ခွင့်ကျ သုံးစွဲတာဟာ ချွေတာရေးဖြစ်တယ်။ ကုန်သွယ်လို့ ကုန်တာမဟုတ်ဘဲ အကြောင်း မဲ့ မီးတွေရေတွေ အလကားဖွင့်တာမျိုးက တော့ အကျိုးမရှိတဲ့ ဖြုန်းတီးမှုသက်သက် ဘဲ “မူးနတ်၊ ပဲနတ် စု၍လုပ်၊ တရုပ် တိုက်ကြီးတည်၊ တစ်ပြားနှစ်ပြား စုပါများ၊ ကုလားတိုက်ကြီးတည်” ဆိုတဲ့ စကားရှိ

တယ်။ တို့မြန်မာတွေ ဆင်းရဲမှာပေါ့။ အကျိုး မများတဲ့နေရာမှာ ဖြန့်တီးတာတွေ များနေ တာကို။

၂။ သာသနာနဲ့ စပ်ရာနေရာတွေမှာ မလိုအပ်ဘဲ ငွေတွေကုန်နေရတာတွေ ရှိနေ တယ်။ အလှူပွဲတွေ၊ အသုဘပွဲတွေ၊ ဘုရား ပွဲတွေမှာ မလိုအပ်ဘဲ ငွေသိပ်ကုန်နေကြ တယ်။ အလှူပွဲမှာ ရှင်ပြုတယ်ဆိုတာ အလွယ်ကလေးမှ တကယ့်ကို အလွယ် ကလေးပါ။ ဘာမှ ကုန်ကျစရာမရှိပါဘူး။ ရှင်ပြုပြီး သာသနာဘောင်မှာ ကျကျနနနေ ခို့သာ ခက်ပါတယ်။

၃။ တရားသိပြီး လိမ္မာပါးနပ်တဲ့သူ တွေကတော့ ကုသိုလ်ကနေ ကုသိုလ်ပဲ ထပ်ဖြစ်လာအောင် လုပ်ယူတယ်။ ဒါန ကုသိုလ်လုပ်ရင်းလည်း ဂုဏ်ကိုမမျှော်ဘူး။ ပကာသနမလုပ်ဘူး။ လာဘ်လာဘနဲ့ နောင်ဘဝချမ်းသာဖို့အတွက်လည်းမတောင့် တဘူး။ လှူခွင့်ကြိုရင် အပြစ်ကင်းတဲ့ နေရာမှာ အပြစ်ကင်းအောင်စီမံပြီး လှူတာ ပဲ။ ဒီကုသိုလ်တွေကြောင့် ဘုရားအစရှိတဲ့ အရိယာသူတော်ကောင်းကြီးတွေ သိမြင်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုပဲ ရည်ရွယ်တယ်။ ခုဘဝမှာ စည်း စိမ်တိုးတက်လာရင်လည်း သာယာမနေဘဲ ထပ်တိုးပြီးလှူပြန်တယ်။ ဟော- ကုသိုလ် ပြီး ကုသိုလ်ရနေပုံတွေကိုကြည့်ပါ။

၄။ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲခြင်းဟာ အမြတ် ဆုံးဥစ္စာပဲလို့ မြတ်ဘုရားဟောတော်မူတယ်။ ရှေးတုန်းကလူတွေဟာ အစားကို ငါးပိချက် ငါးကလေးနဲ့ပဲ စားကြတယ်။ အဝတ်ကို လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ရက်ဝတ်ကြတယ်။

အဲဒီတုန်းက စိတ်ချမ်းသာကြတယ်။ ခုလူ တွေ အစစအရာရာပေါများလာပါမှ စိတ် ဆင်းရဲနေကြတယ်။ စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆို တာ ပေါများမှ မဟုတ်ဘူး။ တင်းတိမ် ရောင့်ရဲတက်ပါမှ ချမ်းသာတာပါ။

၅။ လူလူချင်း၊ ခြေနှစ်ချောင်း၊ လက် နှစ်ချောင်း၊ ခေါင်းတစ်လုံး၊ ဖျက်လုံးနှစ်ဖက် ရှိကြတာချင်း အတူတူပဲ။ ဘာထူးလို့လဲလို့ တချို့က ထင်တတ်ပြောတတ်ကြတယ်။ ဘယ်ဟုတ်မလဲ စွမ်းရည်သတ္တိအရည် အသွေးကြတော့ မတူကြဘူးလေ။ အတွင်း မှာ ငုပ်နေတဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေဟာ အရေး ကြုံတဲ့အခါမှာ ပေါ်လာတက်တယ်။ ကိုယ့် အစွမ်းသတ္တိကို စနစ်တကျဖော်ထုတ်ပြီး သတ္တိ၊ ဝီရိယ၊ ပညာတွေနဲ့တွဲကာ ဇွဲနဲ့ ကြိုးစားလိုက်ရင် တစ်ချို့မှာ အောင်မြင် လာကြစမြဲပဲ။

ဓမ္မရေးရာများ

၁။ ဒီနေ့ခေတ် ခေတ်စားနေတဲ့ ရှင်ပြု နည်းတွေမှာ ငွေပိုငွေလုံရှိတဲ့သူတွေအတွက် မထောင်းတာလှပေမယ့် ရှိသမျှပစ္စည်းလေး နဲ့ အာခံပြုကြသူတွေ ကြွေးယူပြီး ရှင်ပြု ပေးသူတွေအတွက်တော့ အလွန်နစ်နာလှပါ တယ်။ နေ့စဉ် ဆွမ်းလောင်း၊ မိဘပြုစု

စတဲ့ဒါနလေးလောက်မှ သံသရာမှာ အား မကိုးလောက်ပါဘူး။ ဒါ့အပြင် နွားသတ်၊ ဝက်သက်ခိုင်းပြီး ငွေကုမ္ပဏီတက်တဲ့ အလှူတွေမှာ ငွေလည်းကုန် အပြစ်လည်းဖြစ် နှစ်မျိုးစလုံးနစ်နာလှပါတယ်။

၂။ အလှူလုပ်တာကအစ စနစ်တကျ လုပ်တတ်ရတယ်။ လုပ်တာခြင်းအတူတူ ကုသိုလ်ပိုရအောင် လုပ်ရတယ်။ ယူဂျိုလ်ကို ရည်မှန်းပြီးလှူတာက သူရဲသမီးလေး၊ သမာဓိ အင်အားရှိသလောက်ဘဲ အကျိုးပေးမယ်။ သီလသမာဓိ ရှိချင်လဲရှိမယ်၊ ရှိချင်မှလည်း ရှိမယ် စိတ်မချရဘူး။ သံဃာကိုရည်မှန်းပြီး လှူတာကတော့စိတ်ချရတယ်။ တာကြောင့် လဲဆိုတော့ သံဃာတွေထဲမှာ ဘုရား၊ ရဟန္တာ အရိယာအရှင်သူမြတ်ကြီးတွေပါ ပါနေတာကိုး။

၃။ မေ့မေ့လျော့လျော့ အမှတ်တမဲ့ နေကြရင်းနဲ့ပဲ နောက်တစ်ဘဝကို ရွှေ့ပြောင်းကြဖို့ နီးနီးလာကြပြီ။ ဘဝအတွက် ဘဝကောင်းတို့ ရရှိဆိုရင် ဒါနထက် သီလက ပိုစိတ်ချရပါတယ်။ ဒါနက ဖြစ်လေရာ ဘဝမှာ ချမ်းသာစေတယ်။ သီလကတော့ အပ္ပါယ်ဒုဂ္ဂတိ မရောက်အောင် တားမြစ်နိုင် စွမ်းရှိပြီး သုဂတိဘဝမှာသာ ဖြစ်စေတယ်။ ဒါနထက် သီလကိုပိုဂရုစိုက်ရမယ်။ ငါးပါး သီလထက် အာရိယမဂ္ဂ သီလက ပိုမြင့်မြတ်တယ်။ သီလကို သူတော်ကောင်းတိုင်း နေ့စဉ်မပြတ်ထိန်းရတယ်။ ဒါနထက် သီလက ပိုအကျိုးပေးသန်ပါတယ်။

၄။ တရားအားထုတ်ကြတာကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခြေခံလီလက်တော့ အရင်ကြည့်ကြရမယ်။ သီလမသန့်ရှင်းတော့ တရားအားထုတ်ရာမှာ သမာဓိတက်နိုင်ခဲတယ်။ သမာဓိမရပြန်တော့ ပညာစခန်းဖြစ်တဲ့ ဘာဝနာကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ဒါကြောင့် သီလရှိကြပါ။ စာရိတ္တကောင်းကြပါလို့ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေရတာပါ။

၅။ ဒုက္ခများလှတဲ့ သံသရာကနေ လွတ်မြောက်ပြီး နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်ဖို့က တဏှာလောဘကို တစ်စတစ်စပယ်ရှားပြီး မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဆိုတဲ့ လမ်းကောင်းလမ်းမြောင်းကြီးအတိုင်း လိုက်သွားမိအောင် သတိကြီးကြီးထားပြီး ကြိုးစားကြရမယ်။ တကယ်တမ်း တောထွက်ပြီး အားတက်သရော

မေ့မေ့လျော့လျော့
အမှတ်တမဲ့နေကြရင်းနဲ့ပဲ
နောက်တစ်ဘဝကို ရွှေ့ပြောင်းကြဖို့
နီးနီးလာကြပြီ။ ဘဝအတွက်
ဘဝကောင်းတို့ ရရှိဆိုရင်
ဒါနထက် သီလက ပိုစိတ်ချရပါတယ်။
ဒါနက ဖြစ်လေရာဘဝမှာ
ချမ်းသာစေတယ်။
သီလကတော့ အပ္ပါယ်ဒုဂ္ဂတိ
မရောက်အောင် တားမြစ်နိုင်စွမ်းရှိပြီး။

မလိုက်နိုင်သေးရင်တောင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို အိမ်သုံးမဂ္ဂင်အဖြစ် ကျွင့်နိုင်အောင် ကျင့်ကြပါ။

၆။ ဘဝများစွာ သံသရာမှ သတ္တဝါတစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရ ကျင်လည်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝအမျိုးမျိုးတွေထဲမှာ လူ့ဘဝဟာ အဖိုးတန်ဆုံးပဲ။ ငရဲသားတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ ဗြိတ္တာတွေဟာ အမြဲဒုက္ခခံနေကြရတယ်။ ဒုက္ခကလွတ်ဖို့ဆိုတာ ဝေးရော။ နတ်တွေ ဗြဟ္မာတွေကြတော့ ချမ်းသာပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သံသရာအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်တာ ပါရမီပြည့်တာတွေ မလုပ်နိုင်ဘူး။ လူ့ဘဝတစ်ခုကပဲ သုခဖြစ်ကြောင်း ပါရမီကောင်းတွေ ဖြည့်နိုင်တာကြောင့် အဖိုးတန်တာဖြစ်တယ်။ နတ်တွေ စုတေတော့မယ်ဆိုရင် တခြားနတ်များက “အမောင် အမိ-သုဂတိဘုံဘဝကို သွားပါနော်”လို့ ဝိုင်းမှာကြသတဲ့။ နတ်တွေပြောတဲ့ သုဂတိဘုံဘဝဆိုတာ လူ့ပြည်ကိုခေါ်တာပါ။ လူ့ပြည်ဆိုတာ သတိကောင်းတယ်၊ ရဲစွမ်းသတ္တိကောင်းတယ်၊ တရားကျင့်ကြဖို့ ကောင်းတယ်။ ဒီအခွင့်အရေးတွေကိုက လူ့ပြည်က နတ်ပြည်ထက် သာနေတာဖြစ်တယ်။

ဆရာတော်ကြီးကတော့ လူ့ပြည်ကို သဘောကျတာအပြင် အမိမြန်မာနိုင်ငံမှာ ဗုဒ္ဓသားတော်အဖြစ် သာသနာ့ဝန် ထမ်းဆောင်ရတာကို ပိုပြီးဂုဏ်ယူပါတယ်။ အနာဂတ် သာသနာမှာ ရှင်ရောလူပါ ပြုပြင်စရာများနှင့်တကွ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြည့်စုံဖို့အတွက် ဆရာတကာ ညီညွတ်စွာ သာသနာ့အရေး အားပေးကြဖို့ အကျိုးသယံဇာတကြီး သာသနာအလုပ် အားထုတ်ကြဖို့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဦးတည်ချက်ကဗျာလေးနဲ့ နှိုးဆော်ခေါ်ဝေါ်ပါတယ်။

အမရပူရဗြဟ္မ၊ မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်ကြီး၏ ဦးတည်ချက်

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လောင်းလျာတုန်းက နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ၊ လူနတ်များစွာချမ်းသာရေးမို့ အသက်ပေးလို့ ဖြည့်ခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသာသနာအတွက်မို့ ငါပါအသက်ဆုံးစေမည်။ နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုကို တွေးလို့ ကုသိုလ်ရေးမို့ ကြိုးစားမည်။

တို့လည်း ကြိုးစားမည်။
ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကြိုးစားကြပါမည်။
သာကီဝင်း(ဓာတု)

(တစ်)

အခုလို ရာသီဥတု ကြည်ဖန်နေသည့် အခါမျိုးတွင် ကလေးဘဝတုန်းက အကြောင်းတွေကို ပြန်တွေးရသည်မှာ တစ်မျိုးတော့ အရသာရှိနေပါသည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါသေးသည်။ ကလေးဘဝအရွယ်တုန်းက ကျွန်တော်မိဘ ကျွန်တော်ဆွေမျိုး ကျွန်တော်တို့ဘွားတွေ ကျွန်တော်ကို အမြဲပြောပြ ဆုံးမလေ့ရှိသည့် စကားလေးတစ်ခွန်းကို ကျွန်တော် ယခုတိုင်စွဲမြဲနေပါသေးသည်။ ထိုစကားလေးမှာ - လူလေး ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလို့ ဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတဲ့အခါ ဒါမှမဟုတ် ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာလို့ ဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတဲ့အခါ ဘယ်ဘက်ကမှမလိုက်ဘဲ ဘက်လိုက်မှုမရှိဘဲ ဖြေရှင်းရမယ် ဟူ၍။ ဆိုလိုချင်သည်မှာ ငါ့ဆွေမျိုး ဖြစ်လို့၊ ငါ့မိဘဖြစ်လို့၊ ငါ့သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့ စသဖြင့် ကိုယ်နှင့်မကင်းရာ မကင်းကြောင်းဖြစ်လို့ အသာပေးဆုံးဖြတ်လိုက်သည်ဆိုတာ မျိုး မဖြစ်ရလေအောင် အမြဲဆုံးမလေ့ရှိသော စကား။ သို့သော်... ရက်လတို့ ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်ပြီး အသက်လေးအသင့် အတင့်ရလာသောအခါ ဘက်လိုက်မှုမရှိဘဲ ဆုံးဖြတ်ရမည် ဆိုသည့် စကားလေးကို ကျွန်တော် သံသယဝင်နေမိသည်။

အမွန်တရား မခေါ်မိပါစေ

■ မောင်သာဇိုး(ပြည်) ■

~~UN~~FAIR

စောကြောဝေဖန်နေမိသည်။ စိတ်ထဲကနေလည်း မဟုတ်သေးဘူးဟုလည်း အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ရေရွတ်မိသည်။ ဘက်လိုက်မှုမရှိဘဲ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဆိုသည့် စကားလေးသည်။ အမှန်တကယ်တော့ မှားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘက်လိုက်ရပါမည်။ ထိုလိုက်ရမည့်ဘက်ကား...

(နဂါး)

ကျွန်တော်တွင် ကျွန်တော်နှင့် အင်မတန်ရင်းနှီးသော အစ်မတစ်ယောက်ရှိပါသည်။ တကယ့်ကို ပြောမနာ ဆိုမနာ ရင်းနှီးသော အစ်မပါ။ ထိုအစ်မနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်လေးတစ်ခုကို ကျွန်တော်တင်ပြချင်ပါသည်။ ထိုအစ်မက သူ့အိမ်မှာ ဘာပဲလုပ်စားစားချက်စားစား သူနှင့် အင်မတန်ရင်းနှီးသော ကျွန်တော်ကို ခေါ်ကျွေး ခေါ်ပေးလေ့ရှိပါသည်။ မြင်အောင်ပြောရလျှင် သူ့အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးချက်စားသည်ဆိုပါစို့။ ထိုအခါ ကျွန်တော်ကို မောင်လေးရေ မောင်လေးတို့ မိသားစုအတွက် မုန့်ဟင်းခါး သပ်သပ်ဖယ်ထားတယ်၊ အစ်မဆီမှာ လာယူစသဖြင့် ခေါ်ပေးလေ့ရှိပါသည်။ ထိုအစ်မ၏ စေတနာကို ကျွန်တော် အမှန်တကယ် လေးစားမိပါသည်။ သို့သော်...ကျွန်တော်တစ်ခုတွေ့မိပါသည်။ ကိုယ်က ကျွေးချင်မွေးချင်သည့်အတွက် တခြားလူကို ကိုယ့်အိမ်မှာ လာယူခိုင်းတာထက် ကိုယ်က သွားပေးလိုက်တာ ပိုမကောင်းဘူးလားဟု။ ကျွန်

တော် ခံယူချက်အရမူ ကိုယ်ကသွားပေးလိုက်တာ ပိုကောင်းမည်ထင်ပါသည်။ တစ်ဖက်လူကို လာယူခိုင်းခြင်းဟာ သူ့အတွက် ရှိုးတိုးရှုန်တန် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ သို့သော်...ထိုအစ်မက တော့ သူ့အိမ်မှာ ဘာပဲလုပ်စားလုပ်စား ကျွန်တော်တို့ကို လာမပေး။ သူ့အိမ်မှာပဲ လာယူခိုင်းသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ သွားယူခဲ့သည်ချည်း။

တစ်နေ့...ထိုအစ်မ ဘာဖြစ်သည်မသိ၊ ကျွန်တော်အိမ်ကို ဒေါနှင့် မောနှင့် ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်က အကြောင်းကိုမေးရပါသည်။ သူပြောပြသည့်အကြောင်းကို ကြားသောအခါ ကျွန်တော် ဇာတ်ရည်လည်သွားပါသည်။ အမှန်တကယ်တမ်းပြောရလျှင် သူပြောပြသည့်အကြောင်းကို ကြားသိပြီးသောအခါ ကျွန်တော် ပြုံးသွားမိသည်အထိ၊ ပြောပြပါမည်။

အကြောင်းမှာ...ထိုအစ်မနှင့်ရင်းနှီးသည့် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က သူ့အိမ်မှာ မုန့်လုပ်စားသည်အတွက် ထိုအစ်မကို လာယူဖို့ပြောပါသည်။ ထိုစကားကိုပဲ ထိုအစ်မက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကို ရင်လာဖွင့်ပါသည်။ ငါ့မောင်အမှန်တကယ် သူကကျွေးချင်တာမဟုတ်ဘူးလား။ သူက လာဖို့ရမှာမဟုတ်ဘူးလား။ အခုတော့လာယူတဲ့ ဒီလိုအကြောကြီးနဲ့တော့ ဘယ်ရမလဲ၊ အစ်မ သွားမယူဘူး။ တစ်မျိုးမြင်လည်း မြင်တော့ဟု သူ့ခံစားချက်တွေကို ကျွန်တော်ကို

တစ်ခုချင်း သွန်သွန်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ ထိုအစ်မစကား နားထောင်ပြီးသွားသောအခါ ရှေ့နားမှာပြောခဲ့သလို ပြုံးသွားမိသည်အထိ၊ ပြုံးလည်းပြုံးသင့်သည်ထင်ပါသည်။ တရားကျဖို့လည်း အင်မတန်ကောင်းပါသည်။ သူ မုန့်လုပ်စားသည့်အခါတိုင်း လာယူဆိုပြီး အမြဲတမ်းယူခိုင်းသည့် လုပ်ရပ်ကျတော့မှန်သည်။ ဟော...သူ့ကို လာယူခိုင်းသည့်အခါကျတော့ ပြောသည့်ထိုသူမှားသည်။ သူ့လုပ်ရပ်ကျတော့ မှန်ပြီး တခြားလူတွေလုပ်ရပ်ကျတော့ မှားနေသည့်သဘော။ ထိုအစ်မ၏ ဖြစ်ပုံလေးကိုကြည့်ပြီး ဆရာကြီးဦးအောင်သင်း၏စကားလေးကို သတိရချင်စရာပဲဖြစ်ပါသည်။ ပြောပြခွင့် ပြုစေလိုပါသည်။

သူက လက်သီးကြီးနှင့်ထိုး၍ ကျွန်တော်က ဓားကလေးနှင့် ပြန်ခုတ်လိုက်ရပါသည် ဟူ၍။ တစ်ဖက်လူ သူထိုးသည့်လက်သီးကျတော့ လက်သီးကြီးတဲ့။ သူပြန်ခုတ်လိုက်သည့် ဓားကျတော့ ဓားကလေးတဲ့။ လက်သီးနှင့် ဓား ဘယ်အရာက အန္တရာယ်ပိုများသည်ကို ကျွန်တော်ရှင်းပြစရာ မလိုဘူးထင်ပါသည်။ သို့သော်...သူ့ကျတော့ လက်သီးကြီး ကိုယ့်ကျတော့ ဓားကလေးတဲ့။ ကိုယ်လုပ်တာသာမှန်ပြီး တခြားလူလုပ်တာကျတော့ မှားနေသည့်အဓိပ္ပာယ်။ ဆရာကြီးဦးအောင်သင်းအပြောအောက်မှာ ပြုံးရပါသည်။

(သုံး)

ကိုယ့်လုပ်ရပ် ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်သာ အမှန်ဖြစ်ပြီး တခြားလူတွေလုပ်သည့်အရာ ကျွန်တော့် မှားနေသည်ဟု ဆုံးဖြတ်တတ် သည့် လူတွေတော်တော်များများကို တွေ့ လာရသောအခါ ကဗျာဆရာအောင်ချိန်၏ ကဗျာလေးနှစ်ကြောင်းကို သတိရချင်စရာ ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်...ဆရာအောင် ချိန် ကဗျာကျတော့ ထိုအရာတွေနှင့် ပြောင်းပြန်။ လူငယ်တစ်ယောက်စာအုပ် တိုက်ကထုတ်သည့် **ဒီစာမျက်နှာပေါ်က ငါ ခြစ်ရာများ** ဆိုသည့် စာအုပ်ထဲလည်းပါ။ နောင် မင်းက အောင်ချိန်လား ဆိုသည့် စိတ်ကူးချို့ကျ တန်ဖိုး ၅၅၀၀ ကျပ်နှင့် ပြန်ထုတ်သည့် ကဗျာပေါင်းချုပ်စာအုပ်တွေ ထဲလည်းပါသည်။ ကဗျာကလေး။ ၁၉၉၈ ဇွန်လထုတ် ရနံ့သစ်မဂ္ဂဇင်းပါ ကဗျာ ကလေး။ ကဗျာခေါင်းစဉ်က **တေးများ**။ ထိုကဗျာစာသားတစ်နေရာပါရေးထားသည့် စာကြောင်းလေးနှစ်ကြောင်းက အခုလို။

ငါရုံးပါစေ

တရားက နိုင်ပါစေ...တဲ့။

ကျွန်တော့်ရင်ဝယ် လာလာရိုက်ခတ် နေသော ဆရာအောင်ချိန်ရဲ့ ကဗျာကလေး နှစ်ကြောင်းပဲဖြစ်ပါသည်။ စာကြောင်းလေး နှစ်ကြောင်းက တကယ့်ကိုချစ်စရာလေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ငါနှင့်ပတ်သက်သမျှအရာတွေ ရှုံးပါစေတဲ့ အမှန်တရားကပဲ နိုင်ပါစေတဲ့ ဆရာအောင်ချိန်က။ ငါ့ဆွေမျိုးဖြစ်လို့ ငါ့

မိဘဖြစ်လို့ ငါ့သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့ ငါ့ချစ်သူ ဖြစ်လို့ ငါ့ဖြစ်လို့ စသဖြင့် ငါတကော မင်း မူသွားတဲ့ အတွဲတွေရှုံးပါစေတဲ့။ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်လာသည့်အခါတိုင်း ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ် လာသည့်အခါတိုင်း ဖြေရှင်းရမည်ဆိုသော အခါ ငါ့မိဘ ငါ့ဆွေမျိုး ငါ့သူငယ်ချင်းဖြစ် လို့ စသဖြင့် ဘက်လိုက်မှုမရှိဘဲ မှန်မှန်ကန် ကန် ဆုံးဖြတ်ပါရစေတဲ့။ ထိုသို့ ဆုံးဖြတ် သည့်အခါ အမှန်တရားကပဲနိုင်ပါစေတဲ့။ ဆရာအောင်ချိန်က။ ခြောက်...အမှန်တရား ကို ဖြတ်နိုးလိုက်ပုံတွေက။

ဆရာအောင်ချိန် အမှန်တရားကို ဖြတ်နိုးသည့်နည်းတူ ဂရိခေတ် ကျောင်း ဆရာကြီးတစ်ဦးကလည်း အမှန်တရားကို တော်တော်မြတ်နိုးပုံရပါသည်။ ထိုသူမှာ အရစ္စတိုတယ်ပဲဖြစ်ပါသည်။ ဆိုကရေးတီး၊ ပလေတို၊ အရစ္စတိုတယ် ကျောင်းဆရာ အစဉ်အဆက် သုံးဦးရှိသည့်အနက် အရစ္စ တိုတယ်၏ သူဆရာ ပလေတိုနှင့်ပတ်သက် သည့် သဘောထားအမြင်က ကမ္ဘာကျော် သည်ကို အားလုံးလည်းသိပါလိမ့်မည်။

I Love my great teacher plato.
However I do love truth more than
my teacher. ဟူ၏

ဆရာကြီးပလေတိုကို ချစ်၏။ သို့ သော် အမှန်တရားကိုမူ ဆရာထက်ပိုချစ် ၏ ဟူ၍

ဆရာကြီးပလေတိုကို ချစ်ပါသည်တဲ့။ သို့သော်...အမှန်တရားနှင့်ယှဉ်လာသည့်

အခါ ဆရာထက် အမှန်တရားကို ပိုချစ်ပါ သည်တဲ့။ ငါ့ဆရာဖြစ်လို့ဆိုပြီး ဘက်လိုက်မှု မရှိမည်မဟုတ်။ ဆရာတွေ ဘာတွေမသိ၊ အမှန်တရားနှင့် ယှဉ်ပြိုင်လာရသည့်အခါ ဆရာထက် အမှန်တရားကို ပိုမြတ်နိုး ပို တန်ဖိုးထားရပါသည်တဲ့။ ဂရိခေတ်ဆရာ ကြီးတစ်ဦး၏ လိပ်ပြာလှလိုက်ပုံတွေများ။ ဒါကြောင့်လားမသိ ကဗျာဆရာအောင်ဝေး က အရစ္စတိုတယ်၏ စိတ်ထားမွန်မြတ်ပုံကို သဘောကျပြီး ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖွဲ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်တော်လိုချင်သည့် ကဗျာအပိုင်းလေးကို ပဲ ဖော်ပြပါမည်။

ဆရာကိုချစ်ပါတယ်

အမှန်တရား

စားသွားလိုလက်

ဆရာထက်ပိုချစ်တယ်...တဲ့။

ဆရာအောင်ဝေးကဗျာနှင့် ဂုဏ်ပြု လိုက်ပုံကလည်း အင်မတန်လှပသေသပ် လွန်းပါသည်။ ထား...။ ကျွန်တော်နှင့် အင်မတန်ရင်းနှီးသည့် အစ်မကြီးစိတ်ဓာတ် နှင့်တော့ အတော်ကို ကွာဟလွန်းပါသည်။ သူလုပ်ရပ်သည်သာ အမှန်။ တခြားလူတွေ လုပ်ရပ်ကျတော့ အမှား။ ခြောက်...ဆရာ အောင်ချိန်၊ အရစ္စတိုတယ်၊ ဆရာအောင် ဝေးတို့ ကဗျာတွေ အဆိုအမိန့်တွေ စိတ် ဓာတ်တွေနှင့် ကွာခြားပုံတွေများ။ ထိုအစ်မ ကြီး၏ကိစ္စကို ဆရာအောင်ချိန်တို့ အရစ္စတို တယ်တို့ ဆရာအောင်ဝေးတို့ကို ဆုံးဖြတ် ခိုင်းရင် ဘယ်လိုတွေဆုံးဖြတ်မှာပါလိမ့်။ သိ ချင်ခမ်းလှပါဘိ။

(လေး)

ကျွန်တော့်စာကို ရွှေ့နားမှာပြောခဲ့ သည့် စကားလေးနှင့် နှိုင်းချုပ်ပါမည်။ ဘက် လိုက်မှုမရှိဘဲ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဟူသော စကား လေးသည် မှားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘက်လိုက်ရပါမည်။ ထိုလိုက်ရမည့်ဘက်က အမှန်တရားဘက် ဖြစ်ပါသည်။ မည်သူမျှ အငြင်းမပွားတန်ရာလောက်ဘူးထင်ပါသည်။

မောင်သာရိုး(ပြည်)

(မှတ်ချက်-စာမူခေါင်းစဉ်ကို ဆရာ သုခမိန်လှိုင်၏ ပတ်မီပါစေ ကဗျာပါ ကဗျာ စာသားတစ်ကြောင်းကို သဘောကျလွန်း သဖြင့် ခေါင်းစဉ်ယူသုံးထားပါသည်။)

တန်ဖိုးရှိလှသား

မပီနိုင်လည်း
ပီနိုင်သမျှ၊ လှမ်းတက်ရမည်
ဘဝအသိ၊ အဘိဓမ္မာ။

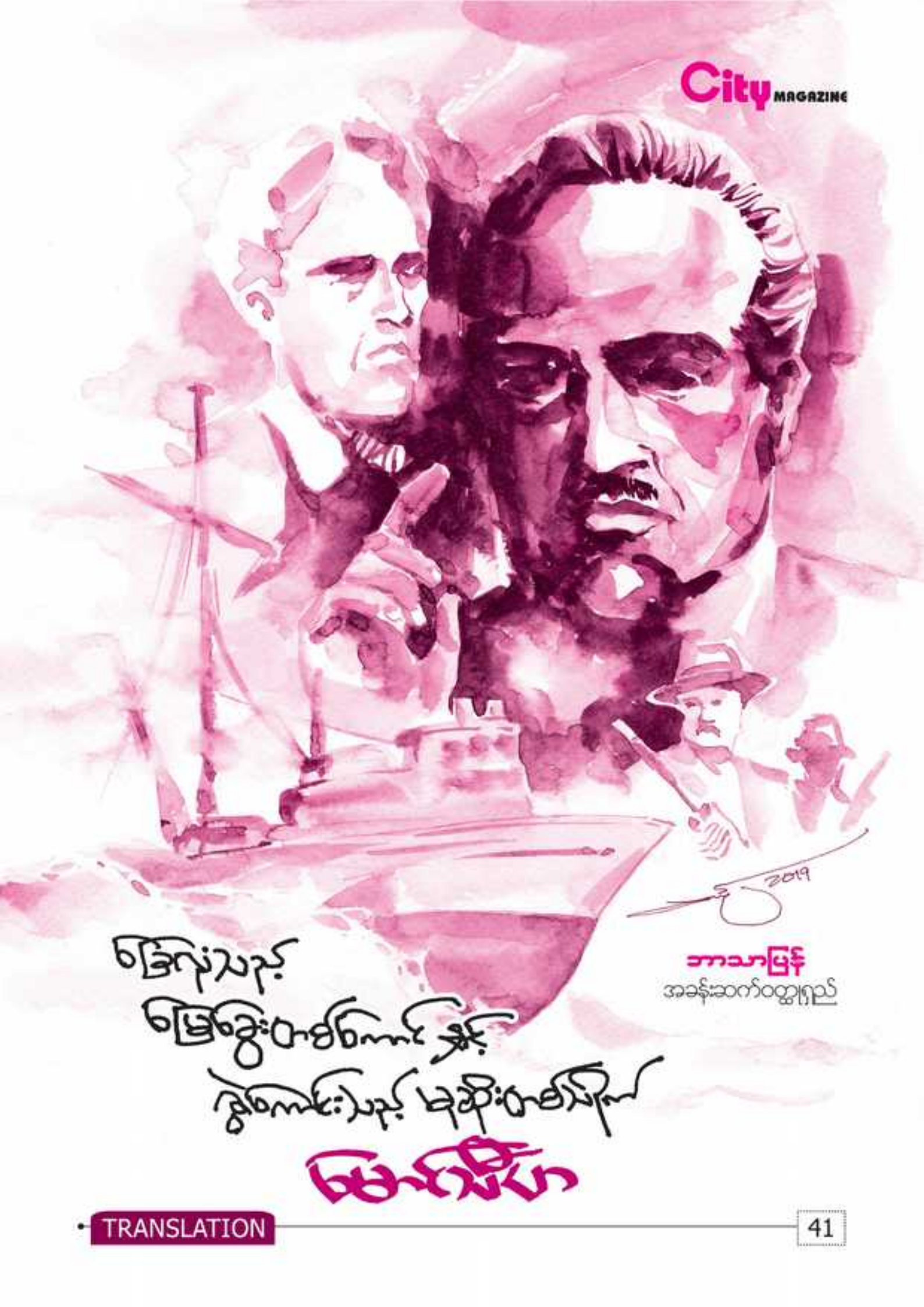
မချူနိုင်လည်း
ချူနိုင်သမျှ၊ ဆွတ်ယူပြမည်
ဘဝလင်္ကာ သင်ခန်းစာ။

မရောက်နိုင်လည်း
ရောက်နိုင်သမျှ၊ ခဲလိုက်ရမည်
ဘဝအားမာန်၊ လောကဝံ့။

မဖြစ်နိုင်လည်း
ဖြစ်နိုင်သမျှ၊ ဖြည့်ဆည်းရမည်
ဘဝယုဂ်လိပ် ခရုအိမ်။

တစ်ရွှေတစ်ဆန်
တစ်စက္ကန့်လက်တစ်သစ်၊ တစ်မိနစ် တစ်ထွာ
တစ်နာရီထွာခြောက်ဆယ်၊ အားမငယ်ခဲ့
တစ်နှယ်တစ်စုံ၊ ပန်းတိုင်သို့လျှင်
ရောက်ဖို့မလွဲ၊ မခက်ခဲ့
ရွှေပြသတ္တိ၊ အို...ပက်ကျိဇ်
သင့်အဘိဓမ္မာ၊ စိတ်မဟာကို
ငါလျှင်ရှိကျိုး၊ အသိတိုးခဲ့
တန်ဖိုးရှိသူဖြစ်ရမည်တကား။

မောင်လွမ်းနိုင်(စံပယ်ဇုံ)

ကြေးမုံသုဉ်း
 ကြေးမုံသုဉ်းဝါးကောင်းသုဉ်း
 သုဉ်းကောင်းသုဉ်း မုဆိုးဝါးသုဉ်း
 မုဆိုးသုဉ်း

ဘာသာပြန်
 အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်

၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၏တစ်ခုသော ညနေစောင်းတွင် လာရီဘရန် (Lary Brant) တစ်ယောက် ဟောင်ကောင်ရှိ ဆိပ်ခံတံတားငယ်တစ်ခုတွင် ပင်လယ်ပြင် ကို ဖျော်ငေးနေသည်။ သူ့ဖျော်ငေးနေသည့် အရပ်မျက်နှာတွင် ပစ်ခတ်သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ် သန်းလျက် ကီလိုမီတာ ၁၀၅၀၀ ကွာဝေး သော ဝါရှင်တန်၊ ဘလိန်း (Blaine) ဖြူ လေးက အိပ်မောကျလျက်ရှိသည်။ သူ ဤ နေရာကိုရောက်နေသည်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်က ပစ်ခတ်သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်သန်း ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သင်္ဘောသားဟောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သူ ဘရန်သည် ကြည့်လေရာရာတွင် ဟောင် ကောင်၏ ရေနံတင်သင်္ဘောများ၊ ဖယ်ရီရေ ယာဉ်များနှင့် ဆိပ်ခံရွက်လှေများကိုသာ တွေ့နေရပြီး သူ့စောင့်စားနေသော ပင် လယ်ကူးသင်္ဘောဖြူကြီး မြင်ကွင်းအတွင်း ရောက်မလာခဲ့။ ယင်းသင်္ဘောတွင် US ကို ပို့မည့် ဆေးခြောက်များနှင့်အတူ မှောင်မိုက် ဂိုဏ်းအဖွဲ့ပါလာမည်ဖြစ်သည်။ ဂိုဏ်းသား များက သင်္ဘောကြီးမှ များပြားစွာသော ဆေးခြောက်များကို လှေငယ်များပေါ် တင် ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ လွှဲပြောင်းဦး သည်နှင့် ယင်း ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောဖြူကြီး က ဆီတယ် (Seattle) ၏ ပြောက်ဘက် တစ်နေရာတွင် ဆိုက်ကပ်ရပ်နားမည်ဖြစ် သည်။

ဘရန်ဆိုသူက မှောင်မိုက်ဂိုဏ်းသားများ ကို ဆွဲဆောင်စဉ်းရုံးရသူဖြစ်သည်။ သို့ သော် သူကား ရာဇဝတ်ကောင်မဟုတ်။ US မူးယစ်နှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ DEA မှ ဖြစ်သည်။ DEA အေးကွင့်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဟဲလ်မုတ်ဝစ် (Helmult Witt) နှင့်အတူ အသွင်ယူ ထောက်လှမ်းနေသူဖြစ်သည်။ သူ့တာဝန်က တစ်ဆင့်ခံလက်ခွဲ လောဘကြီးသူတံငါသည် အသွင်ယူထားသည်။ ဘန်ကောက်တွင် DEA အဖွဲ့က လက်ခွဲမူးယစ်ရောင်းဝယ်သူ အမေရိကန်တစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိပြီးနောက် ဤစစ်ဆင်ရေးကို စခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အပေး အယူသဘောဖြင့် ယင်းပုဂ္ဂိုလ်က အမေရိက သို့ ၁၅ နှစ်ကြာ ဆေးခြောက်တင်သွင်း နေသူ လက်ကြီးသမားကို ကူညီဖော်ထုတ် ပေးရန်ဖြစ်သည်။

သတင်းပေးထံမှကြားသိရသည့်သတင်း

တစ်ခုမှာ မူးယစ်ဆေးဝါးများ တင်ဆောင် လာသည့် သင်္ဘောတစ်စီး ဗီယက်နမ်သို့ ထွက်ခွာမည်ဟုဆိုသည်။ သို့ဖြင့် DEA နှင့်အတူ US အစိုးရရှေ့နေရုံး၊ US အကောက်ခွန်အဖွဲ့နှင့် ကမ်းရိုးတန်းစောင့် တပ်ဖွဲ့တို့ပါဝင်သည့် အလုပ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းလိုက်သည်။

ဘရန်ကို ဆေးခြောက်ကုန်ပစ္စည်းချ မည်နေရာကို ရှာခိုင်းသည်။ အကြောင်းမူ ဝါရှင်တန်ကမ်းရိုးတန်းတစ်ခွင်တွင် ဆေး ခြောက်ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်းကို သူ၏ ကိုယ်ပိုင်သင်္ဘောကျင်းသဖွယ် ရင်းနှီးကျွမ်း ဝင်ပြီး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ လှေ အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍လည်း သူက အကျွမ်းတဝင်ရှိသည်။ ငယ်စဉ်က ဘရန် သည် ဖခင်နှင့်အတူ ဤနေရာ၊ ဤဒေသ တစ်ဝိုက် ရွက်လွှင့်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ပြင် တက္ကသိုလ်တက်နေစဉ်ကလည်း ခဲအတတ် နှင့် ရာဇဝတ်မှုခင်းဆိုင်ရာ လေ့လာသင်ယူ ခဲ့ပြီး သူ၏ဦးလေးနှင့်အတူ ငါးဖမ်းသင်္ဘော ဖြင့် သွားလာခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။ ယခု ယင်း အတွေ့အကြုံများက သူ့အတွက် အံ့ဝင်ခွင့် ကျ ဖြစ်နေသည်။

ဘရန်က ဟောင်ကောင်ဆိပ်ကမ်း ဘက်ကို ဖျော်ကြည့်ရင်း ဆိပ်ခံတံတား ဆီကို ဦးတည်လာနေသော ၁၅ မီတာ ရှည် ရွက်လှေတစ်စင်းကိုတွေ့ရသည်။ နာရီ

ကိုကြည့်လိုက်ရာ အချိန်ကိုက်ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသည်။

သူက ဝစ်နှင့်အတူ လှေပေါ်တက် သည်။ ဖန်တီးလုပ်ကြံထားသည့် ဓာတ်လမ်း နှင့် အံ့ဝင်အောင် လှေအုပ်စု၏ ဓာတ်ပုံများ ကိုတစ်ပါတည်းယူလာသည်။ အမှန်တကယ် က ဘလိန်းတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသော ငါး ဖမ်းသင်္ဘောခြောက်စင်းကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့ ခြင်းပင်။ ရွက်လှေက ကမ်းမှခွာသည်နှင့် အေးကွင့် ဘရန်တစ်ယောက် ရင်ခုန်လှုပ်ရှား ခဲ့သည်။ အကယ်၍များ သူတို့၏ မျက်နှာဖုံး ကွာကျခဲ့လျှင် သူနှင့် ပါတနာ ဝစ်တို့၏ ကံကြမ္မာက တောင်တရုတ်ပင်လယ်၏ ကြမ်းပြင်တွင် နိဂုံးချုပ်သွားပေမည်။

လှေဝမ်းတွင် သူတို့ကို လူသုံးဦးက ဆင်ယူယယ်၊ ဂျေတီနှင့် မိုက်ကယ်ဟူ၍ မိတ်ဆက်သည်။ DEA ၏ ဓာတ်ပုံမှတ် တမ်းအရ ဆင်ယူယယ်ကိုလဲလှယ်နှင့် ဂျေ တီကို ဘရန်ကသိနေသော်လည်း မိုက် ကယ်ဆိုသူကိုမူ ကောင်းစွာမသိခဲ့။ သူတို့ အားလုံးအသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်၊ အသား ဖြူကြသော်လည်း နေလောင်ထားသည့် အသားအရေနှင့် ရုပ်ပြောင်ကြသူများဖြစ် သည်။ ဆင်ယူယယ်နှင့် ဂျေတီနှစ်ဦးက ယခင် အရှေ့တောင်အာရှတွင် အမေရိက ၏ အထူးတပ်ဖွဲ့ဝင်များဖြစ်ခဲ့ကြပြီး ၁၉၇၀ ပြည့်လွန်နှစ်များတွင် တာဝန်မှနုတ်ထွက် ကာ လက်ရှိမူးယစ်ရောင်းဝယ်ရေးကြသည်။ မိုက်ကယ်ကား အရပ်ရှည် ကိုယ်အလေး ချိန် ၈၀ ကီလိုဂရမ်ခန့်ရှိသူ ညာဘက်လက် တွင် ကြိုးမားလှသည့် ကျောက်စိမ်းလက်စွပ် ဝတ်ထားသူဖြစ်သည်။

အချင်းချင်းမိတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် နှစ် ဦးက စကားအများဆုံးပြောဆိုကြပြီး မိုက် ကယ်က ဆိတ်ဆိတ်နေသည်။ စကားတစ် လုံးမျှပင် မပြော၊ သူက စကားပြောသည် နှင့် "ခင်ဗျား အရင်ပြီးခဲ့တဲ့ အခေါက်တွေမှာ တစ်ခါမှ ကမ်းခြေစောင့်တပ်ဖွဲ့က မသင်္ကာ မဖြစ်ဘူးလား" လို့ စူးစမ်းပါတယ်။ ဘရန်က "ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခါမှ အစစ်ဆေးမခံခဲ့ရ ဘူး၊ ကျုပ်တို့မှာ ကိုယ်ပိုင်သင်္ဘောကျင်းရှိ တယ်" လို့ ဖြေလိုက်တော့ မိုက်ကယ်က ခေါင်းညိတ်၏။

ဆင်ယူယယ်က အစီအစဉ်ကို ရှင်းပြ သည်-

ယင်းသင်္ဘောတွင် US ကိုပို့မည့်
ဆေးခြောက်များနှင့်အတူ
မှောင်မိုက်အဖွဲ့ပါလာမည်ဖြစ်သည်။
ဂိုဏ်းသားများက သင်္ဘောကြီးမှ
များပြားစွာသော ဆေးခြောက်များကို
လှေငယ်များပေါ်
တင်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။
ယင်းသို့ လွှဲပြောင်းပြီးသည်နှင့်...

“ကျွန်တော်အဖွဲ့တွေက ပစ္စည်းတွေကို မောင်ပေါ်မှာတင်ပြီး ခင်ဗျားသဘောတရားကနေ မြှောင်လိုက်မယ်။ နှစ်ရက်လောက်တော့ အချိန်ယူရမယ်ထင်တယ်”

ဘရန့်က ဤတစ်ခေါက်ပစ္စည်းများ လိမ့်မည်ဟု သိလိုက်ပြီ။

အချင်းချင်းညှိနှိုင်းပြောဆိုပြီးတဲ့နောက် ကုန်သဘောက အေးဂျင့်နှစ်ဦးကိုခေါ်ပြီး ဟောင်ကောင်ကိုပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဂွက်လှေလေးအဝေးကို ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် ဘရန့်က ဝစ်ကို-

“ဒို့... ဒီတစ်ခေါက်က အဆင်ပြေမယ့်သဘောရှိတယ်” လို့ ဝမ်းသာအားရပြောသည်။

နောက်ရက်များမကြာမီ မိုက်ကယ်တို့သုံးဦးကို ပြန်တွေ့ရသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ယင်းတို့နှင့်အတူ အမေရိကန်ဟစ်ပီအဖွဲ့အဖွဲ့တစ်ယောက်ပါဝင်လာသည်။ အမည်မှာ ဘရိုင်ယန်ဒန်နီယယ်ဟု ဆိုသည်။ အဖွဲ့ကြီးက အဆက်အသွယ်ကောင်းသည့် ထိုင်းအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ထားသည်။ သူတို့စုံတွဲက အမျိုးအစားကောင်း လာအိုဆေးခြောက်များကို ဝယ်ယူဖြန့်ဖြူးသူများပင် ယင်းဆေးခြောက်များကို ဗီယက်နမ်စစ်တပ် ထရပ်ကားများဖြင့် ဒါနန်ဆိပ်ကမ်းမှ သယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ၇၂ တန်ဖျာသော ဤကုန်ပစ္စည်းများသည် အနောက်ဖက်ကမ်းခြေကိုဖြတ်၍ သယ်ယူလာသည့်အတွက် ယခင်အခေါက်များထက် ပိုများနိုင်သည်။

“အခုချိန်ကစပြီး ခင်ဗျားက ဂွီဒို (Guido) ဖြစ်သွားပြီလို့” ကိုးလ်ဖလက်က ဘရန့်ကို ပြောသည်။ “ပြီးတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ‘ဟေး’ (Haig) လို့ခေါ်ရမယ်။ မိုက်ကယ်ကတော့ ခြေခွေး(The Fox)” ဟု ဆက်ပြောသည်။

ဘရန့်က ခရီးစဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ မှောင်ခိုအဖွဲ့ကိုအသိပေးရန် သီးခြား Fax ကိုသုံးသည်။ သို့သော် Fax စက်ကို DEA ဆီတယ်လ်နိုးတွင် တပ်ဆင်ထားကြောင်းကို မူ မှောင်ခိုအဖွဲ့က မသိရှိကြပေ။

အစည်းအဝေးလုပ်နေစဉ် အေးဂျင့်ခေါင်းစားနေသော မေးခွန်းတစ်ခုရှိသည်။ “မိုက်ကယ်က ဘယ်သူလဲ? The Fox ဆိုတာလား” ဤမေးခွန်းကို အဖြေရှာရန်

အတွက် ဘရန့်သည်ဘလိန်းတွင် ထောက်လှမ်းရေး အစီရင်ခံစာများကို အသေးစိတ်လွန်လျော့ ရှာဖွေခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတော့ ရှာတွေ့ခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့်က ကနေဒါအကောက်ခွန်ဌာနက ဆင်ဖျူယယ်ကိုးလ်ဖလက်ကို ပုံမှန်စစ်ဆေးခဲ့ရာတွင် အမှော်ဖြစ်သူ အင်္ဂလိပ်တစ်ဦးအကြောင်း ပါဝင်ခဲ့သည်။ အစီရင်ခံစာတွင်ပါသည့် အင်္ဂလိပ်၏ ပတ်စ်ပို့ကို တစ်ချက်စောင်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ The Fox ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ဘရန့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။

ယင်းပုဂ္ဂိုလ်၏ အမည်အပြည့်အစုံမှာ မိုက်ကယ်ဂလီဖော်ဝဲလ် (Michael Gleave Forwell) ဟု သိရသည်။ အသက် ၄၃ နှစ်၊ လွန်ခဲ့သည့် ၁၄ နှစ်တာ ကာလအတွင်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ဆေးခြောက်သွင်းရာတွင် မသက်သာအဖြစ် ဖော်ပြထားသည်။ သို့သော် အာဏာပိုင်များအဖို့ သက်သေအထောက်အထားမရှိသဖြင့် ဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

အစီရင်ခံစာဖိုင်တွဲကိုကြည့်ရင်း ဘရန့်က တွေးမိသည်။ “ဒီတစ်ခေါက်ကော တို့များ သူ့ကိုဖမ်းနိုင်ပါ့မလား”

လွန်ခဲ့သည့်ရက်အနည်းငယ်က အေးဂျင့်ဘရန့်သည် သူ့အလိုရှိသော အရေးကြီးသတင်းတစ်ခုရခဲ့သည်။ ဖော်ဝဲလ်၏ကိုးလ်ဖု သီတင်းပတ်အတော်ကြာ မည်သည့်သတင်းမျှ မရခဲ့ပေ။ သို့အတွက် သူတို့တစ်တွေ သူ့အကြောင်းရိုင်းမိသွားပြီး အစီအစဉ်ဖျက်လိုက်မည်ကို တွေးပူခဲ့မိသည်။

ထို့နောက် ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဇွန် ၂၅ တွင် DEA ဖက်စ် သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်။ မိုက်ကယ်ဖော်ဝဲလ် ထွက်လာပြီဟု သောသတင်းကို ဟေးထံမှရခဲ့သည်။ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဘရန့်က ဆီတယ်လ်နိုင်းတကာ လေဆိပ်အနီးက ရက်လိုင်းယင်း (Red Lion) ဟိုတယ်ကို အရောက်သွားရန် ဖြစ်သည်။ ယင်းဟိုတယ်တွင် The Fox က သူ့ကိုစောင့်ကြည့်ရမည်ဖြစ်ပြီး VHF ရေဒီယိုတစ်လုံးနှင့် ၁၅ မျက်နှာပါရှိသည့် စစ်ဆင်ရေးစီမံချက်ကို လက်ကမ်းပေးမည် ဖြစ်သည်။ ယခု DEA က မူးယစ်သဘောဆိုင်ရာမည့်နေရာများကို အတိအကျရရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဇွန် ၂၈ တွင် ဆီတယ်လ် ဆိပ်ခံ

တံတား Pier ၃၀ ၌ ဆိုက်ကပ်ထားသော ကမ်းရိုးတန်းစောင့်တပ်ဖွဲ့ဝင် ဘောက်ဝဲလ် ရေယာဉ်သည် သတိထား၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်ခွာလာပြီဖြစ်သည်။ မကြာမီ ပစ်ဖိတ်သံများ ၂၉ knots တွင် ပေါ်ထွက်လာ မည်ဖြစ်သည်။ ယင်းဖြတ်တောက်ရေယာဉ်တွင် အရာရှိ ၂၀၊ သင်္ဘောသား ၁၄၈ ဦးနှင့် ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်း၊ လေ့ငယ် အများအပြား ပါရှိလာမည်။ ဖြတ်တောက်ရေယာဉ်တွင် ၂၅ မီလီမီတာ စက်သေနတ် ၂ လက်နှင့် ၂၀ မီလီမီတာ စက်သေနတ် တစ်လက် တပ်ဆင်ထားပြီး သင်္ဘောအလျား ၁၀၅ မီတာရှည်သည်။ အနီးကပ်ပစ်ခတ်နိုင်သည့် ဗုံးဆဲများ၊ မီးကျည်များလည်း ပါဝင်သည်။ ထို့ပြင် လေယာဉ်ပစ်ရန် ၇၆ မီလီမီတာအမြောက်လည်း ပါရှိသည်။

မကြာမြင့်မီ ကီလို ၁၁၇၀ အကွာရှိ Encounter Bay သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်မူယယ်ကိုးလ်ဖလက်က စိုက်ကြည့်နေသည်။ သင်္ဘောတွင် ရေခဲခွက်ရိယာတပ်ဆင်ထားပြီး ပင်လယ်ခရီးကြမ်းတမ်းစေကာမူ ရေပိုင် ၁၆ မိုင်အထိ သွားနိုင်သည်။ ကုန်းပတ်နောက်ပိုင်းတွင်လည်း တင်းနစ်ကွင်းတစ်ကွင်းစာကျယ်ပြီး မူးယစ်ဆေးအများအပြား သယ်ဆောင်နိုင်သည်။ ပင်လယ်ပြင်ကို လေးရက် ခရီးနှင့်ခွဲရာ နေ့တစ်နေ့ကို ဆေးခြောက်များ အစီအစဉ်တင်ရင်း ကုန်လွန်ခဲ့သည်။

မိုက်ကယ်ဖော်ဝဲလ်သည် ယင်းသင်္ဘောကြီးကို ရိုင်းယယ်ဗီးလ် (Royalville) ကော်ပိုရေးရှင်းအမည်ခံ၍ ဒေါ်လာ ၃.၅ သန်းဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ပြီးနောက် ကွတ်ခ် (Cook Island) ကျွန်းတွင် အခြေပြုထားသည့် Fox Marine ကုမ္ပဏီ၏ကိုယ်စားလှယ်ဒန်နီ ပနားမားကုမ္ပဏီနှင့် ဖက်စပ်ဖွဲ့စည်းထားသည်။ ဖောက်စ်မရင်းတွင် ထရိုက်မက်စ်ဟုခေါ်သော ဟောင်ကောင်အခြေစိုက်ကုမ္ပဏီနှင့် Satellite ဆက်သွယ်ထားသည်။ ယင်းကုမ္ပဏီများသည် ဖော်ဝဲလ်ကအကာအကွယ်ပြုထားသော မူးယစ်မှောင်ခိုရောင်းဝယ်ရေးတွင် ရှေ့တန်းကျကျမှ တာဝန်ယူရောင်းဝယ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

Encounter Bay တွင် နောက်ဆုံး

ပေါ် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းနှင့် ရေဒါနှစ်လုံး တပ်ဆင်ထားသည်။ တန် ၅၀၀ မျှသော အဆင့်မြင့် ဒီဇယ်မြည်နိုင်သဖြင့် ကိုးလ်ဖလက်နှင့် သူ့သင်္ဘောသည် လမ်းခရီးတွင် ရပ်တန့်ပြီး ဆီထပ်ဖြည့်ရန်မလိုတော့ပေ။ လျှို့ဝှက်ထားသော အင်တီနာတိုင်များကို သင်္ဘောရွက်တိုင်အကာအကွယ်ဖြင့် တပ်ဆင်ထားသည်။ ထို့ပြင် နည်းပညာမြင့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများက ပင်လယ်ပြင်ခရီးတွင် ထောက်လှမ်း၍မရအောင် စီမံထားသည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဇွန် ၃၀ ညနေစောင်းတွင် မူးယစ်ဆေးခြောက်များ တင်ဆောင်လာသည့်သင်္ဘောကြီးက မြောက်အမေရိက

သို့ ချဉ်းကပ်လာပြီဖြစ်သည်။ ခဏအကြာတွင် ဘရန်ကို ဖုန်းခေါ်၍ပစ္စည်းချမှည့်နေရာအတိအကျကို ပြောရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကိုးလ်ဖလက်က အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ လိမ္မော်ရောင်၊ အပြာရောင်နှင့် အဖြူရောင်တို့ဖြင့် သုံးရောင်ခြယ် လေယာဉ်တစ်စင်း ပျံနေသည်ကို တွေ့မြင်ပါသည်။ သူက ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။ သူက ကမ်းရိုးတန်းစောင့်တပ်ဖွဲ့၏ ထောက်လှမ်းရေးလေယာဉ်မှန်း သိလိုက်ပြီ။

ချက်ချင်းပင် သူက ရေလမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး စက်ရုံနှစ်လုံးထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် နောက်ကျသွားပြီတစ်နာရီခန့်အကြာတွင် သင်္ဘောရေဒါမှာ လေ့တစ်စင်းပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရပြီး ညနေပိုင်း ၄ နာရီ ၂၂ မိနစ်တွင် ရန်သူတော် ဘော့တ်ဝဲလ်ကို ကောင်းစွာမြင်ရ

သည်။ မီတာ ၁၀၀ အကွာရောက်လျှင် ရေဒီယိုဖြင့် ကိုးလ်ဖလက်ကိုရပ်ထားဖို့ အမိန့်ပေးသည်။

သူက ချက်ချင်းတုံ့ပြန်သည်။

“သင်တို့တွင် အခွင့်အာဏာမရှိပါ။ ကျွန်ုပ်သည် နိုင်ငံတကာရေကြောင်းတွင် သွားနေသော ပနားမားရေယာဉ်သာဖြစ်သည်။” နောက်တစ်ကြိမ် ဘော့တ်ဝဲလ်က ရပ်ဖို့အမိန့်ပေးပြန်သည်။ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အင်ကောန်တာဘေးနားသို့ တိုးကပ်လာသည်။ သို့သော် အင်ကောန်တာဘေးက လိုက်နာမည်ပုံမပြ ဆက်၍သွားပြသွားနေသည်။

နောက်ပိုင်း ဆီတယ်လ်ကမ်းရိုးတန်းစောင့်တပ်ဖွဲ့ဌာနချုပ်သို့ ဘော့တ်ဝဲလ်က ခွင့်ပြုမိန့်တောင်းနေပြီ-

“ပစ်ခွင့်ပြုပါ” မကြာမီ ကိုးလ်ဖလက် သိလိုက်ပြီ။ သူ့သင်္ဘောကို ကျည်ထိမှန်ပေါက်ကွဲသံကြားလိုက်ရသည်။

သို့သော် သူက ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်သည့် အတိုင်း ဆက်သွားခဲ့သည်။ ဘော့တ်ဝဲလ်ထံမှ ပစ်ခတ်မှုများဆက်လုပ်နေသည်။ နောက်ဆုံး ည ၇ နာရီ ၅၀ မိုးမီတွင် ဘော့တ်ဝဲလ်ထံမှ ရာဇသံပေးသည်။

“သင်၏အဖွဲ့အားလုံး အင်ဂျင်ခန်းက ထွက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သင့်သင်္ဘောကို ထိုးဖောက်ပစ်ခွဲပါတော့မည်”

မကြာမီပင် အင်ကောန်တာဘေးသို့ စက်သေနတ်ကျည်များ တဖွဲဖွဲကျလာသည်။ အင်ဂျင်ခန်းကိုပါ ထိမှန်လာပြီ။

ဤအချိန်တွင် စက်မှုတွင် အခြေစိုက်ထားသော ဌာနချုပ်သို့ ဖုန်းဆက်၍ မိုက်ကယ်ဖော်ဝဲလ်ထံ ညွှန်ကြားချက်တောင်းရတော့၏။

“မိုက်ကယ်! သူတို့က ကျွန်ုပ်တို့တော့ကို သေအောင်သတ်နေပြီ။ ဘာ! ခင်ဗျားက ကျွန်ုပ်ပြောတာ မယုံဘူးဟုတ်လား?” ကိုးလ်ဖလက်က ဖုန်းကိုအပြင်ထုတ်ပြီး သေနတ်သံများ၊ ပေါက်ကွဲသံများကို တဖက်က ကြားစေလိုက်သည်။

“ကဲ! အခု ခင်ဗျားယုံပြီလား” ဟု ပြန်မေးသည်။ သို့သော် တစ်ဘက်မှ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရတော့။

(ဆက်ရန်)
မောင်သီဟ

နှုတ်ဆက်ကြုံဆုံခြင်း စလေ့

ကိုဇော်

ကမ္ဘာပေါ်တွင်ရှိသော နိုင်ငံများနှင့် လူမျိုးတွေ ကွဲပြားခြားနားတဲ့ ဘာသာစကား၊ ဓလေ့ထုံးစံတွေနှင့်အတူ သူငယ်ချင်း၊ မိတ်ဆွေ၊ ဧည့်သည်များနှင့်တွေ့ဆုံချိန်၊ ခရီးဦးကြိုဆိုနှုတ်ဆက် အစီအသေပေးကြသည်မှာလည်း ကွဲပြားခြားနားလို့နေပါတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ကမ္ဘာ့အနောက်ပိုင်း ဥရောပ၊ အမေရိကတွင် သူငယ်ချင်း၊ အသိမိတ်ဆွေ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးတွေ့ဆုံချိန်မှာ ဖက်ယမ်းနမ်းရှုပ်ကြသကဲ့သို့ လက်ဆွဲလှုပ်ယမ်း နှုတ်ဆက်လေ့ရှိကြပါတယ်။ သို့သော်လည်း ကမ္ဘာ့အရှေ့ပိုင်းနိုင်ငံများတွင် ထိုကဲ့သို့ နှုတ်ဆက်ကြုံဆုံခြင်းမပြုလုပ်ကြဘဲ ဦးညွှတ်အစီအသေပေး နှုတ်ဆက်ကြုံဆိုကြသကဲ့သို့ လက်အုပ်ချီကာ နှုတ်ခွန်းဆက်သ ကြုံဆိုကြပါတယ်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် တချို့သောနိုင်ငံနှင့် လူမျိုးတို့ရဲ့ထူးခြားသော နှုတ်ဆက်ကြုံဆို အစီအသေပြုကြပုံများကို တင်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာထဲမှ အက်ဒမန်ကျွန်း (Andaman Islands) များတွင် နေထိုင်ကြသော မိတ်ဆွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ အချင်းချင်း ဆုံတွေ့ကြတဲ့အခါမှာ ထူးဆန်းသော အလေ့အထဖြင့် နှုတ်ခွန်းဆက်သလေ့ရှိကြပါတယ်။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးရဲ့ လက်သီးဆုပ်ထဲကို လေမှုတ်ပေးခြင်းဖြင့် နှုတ်ခွန်းဆက်ကြလေ့ရှိပါတယ်။

အာရပ် (Arabs) လူမျိုးတွေ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေနှင့်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဆုံတွေ့ကြသောအခါတွင် ဖက်လဲတကင်း၊ ပါးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီကို နမ်းရှုပ်ကာ နှုတ်ဆက်ကြုံဆိုကြပါတယ်။

တရုတ်လူမျိုးတွေ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေအချင်းချင်း
တွေ့ဆုံချိန်မှာ နှုတ်ခွန်းဆက် အရိုအသေပြုကြရာတွင်
နှစ်ဦးသား လက်ဆွဲလှုပ်ယမ်း နှုတ်ဆက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ၊
ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ညာလက်ဖဝါးပေါ်ကို
ဘယ်လက်ဖဝါးအုပ်ကာ လက်ကိုလှုပ်ယမ်းပြခြင်းဖြင့်
နှုတ်ခွန်းဆက်အရိုအသေပြုကြပါတယ်။

အိန္ဒိယရဲ့ တချို့သောနေရာဒေသတွေမှာ
သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေနှင့် တွေ့ဆုံကြချိန်မှာ
မြေသံမှုန့်များကို သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေရဲ့
ခေါင်းပေါ်မှ ဖြူးချပက်ဖျန်းကာ
ကြီးဆိုနှုတ်ဆက်လေ့ရှိပါတယ်။

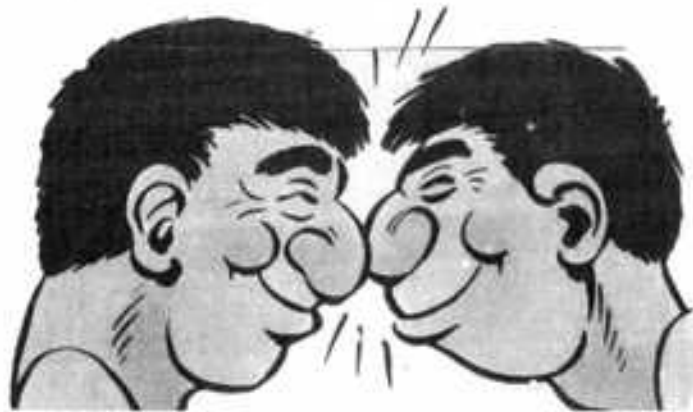
နယူးဂီနီ (New Guinea) ကျွန်းသားတွေသည် ခဉ့်သည်များကို
ဝမ်းသာအားရ ခရီးဦးကြိုဆိုနှုတ်ဆက်သောအနေဖြင့် ဦးခေါင်းပေါ်သို့
သစ်ရွက်ခက်လေးနှင့်ပွတ်သပ်ကာ ပေးကြပါတယ်။

အက်စကီမိုး (Eskimo) လူမျိုး သူငယ်ချင်း
မိတ်ဆွေအချင်းချင်းနှုတ်ခွန်းဆက်
အရိုအသေပြုကြပုံမှာ
တစ်ဦးက လျှာကိုထုတ်ပြီး
သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေရဲ့ လက်ဖဝါးကို
မရွံ့မရှာဘဲ လျက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါတယ်။

မာအိုရင်း နယူးဇီလန် (Maoris of New Zealand) တွင် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ဆုံချိန်မှာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသကဲ့သို့၊ နာခေါင်းအချင်းအချင်း
ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်ကာ နှုတ်ဆက်ကြလေ့ရှိပါတယ်။ ထိုနည်းတူ
(Polynesia, Malaya and Lapland) တို့တွင်လည်း နှုတ်ဆက်ကြလေ့ရှိပါတယ်။

တိဘက် (Tibetan) လူမျိုးတွေ
သူငယ်ချင်း၊ မိတ်ဆွေနှင့်ဆုံတွေ့ချိန်မှာ
လျှာထုတ်ပြခြင်းနှင့် ဘယ်ဘက်နားကို
ရှေ့သို့ တွန်းပြခြင်းတို့မှာ
ရိုင်းရိုင်းပြောင်လောင်တဲ့
အပြုံးအမူမဟုတ်ဘဲ၊ ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်
သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
နှုတ်ခွန်းဆက်ခြင်း
(Hello) ပင်ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုဇော်

မြို့မည့်ဟန့်ပြင်၊ တိမ်ရိပ်ဆင်လျက်
ရုတ်ခွင်တနိုး၊ အုံ့မှိုင်းညိုလည်း
မပြိုသည့်မိုး ကိုလူဆိုး။

ခြိမ်းကားခြိမ်းလှား၊ မိုးမပါဘဲ
ရွာပါ၊ ရွာပါ၊ တစာစာနှင့်
မြည်ကာတမ်းတ၊ ဩကာသကို
လှည့်မျှမကြည့်၊ နေနိုင်ဘိသည့်
မျှင်းရီသွေ့ခြောက်၊ ညစ်ညူးနောက်ဖွယ်
နှင်းပျောက်ဂိမှာနိုး၊ ဓာတ်သိမ်းမြန်ဖို့
တိမ်ယံဘုံလျား၊ ဆင်းသက်ပါတော့
ဒေဝါရွှေမိုး ကိုလူဆိုး။

တစ်ပေါက်တလေး၊ ဖြစ်ပါစေလင့်
ငွေစင်မိုးစက်၊ စိုရုံပက်လည်း
နှစ်သက်လန်းရွှင်၊ ကျေးဇူးတင်လျက်
ဘဝင်နှလုံး၊ မျှော်မဆုံးမို့
ထစ်ချွန်းရုံမျှ၊ ဟန့်မပြဘဲ
လောကလူရွာ၊ စိမ်းလန်းသာအောင်
ရွာလိုက်ပါမိုး ကိုလူဆိုး။

နေ့သစ်ပင်း

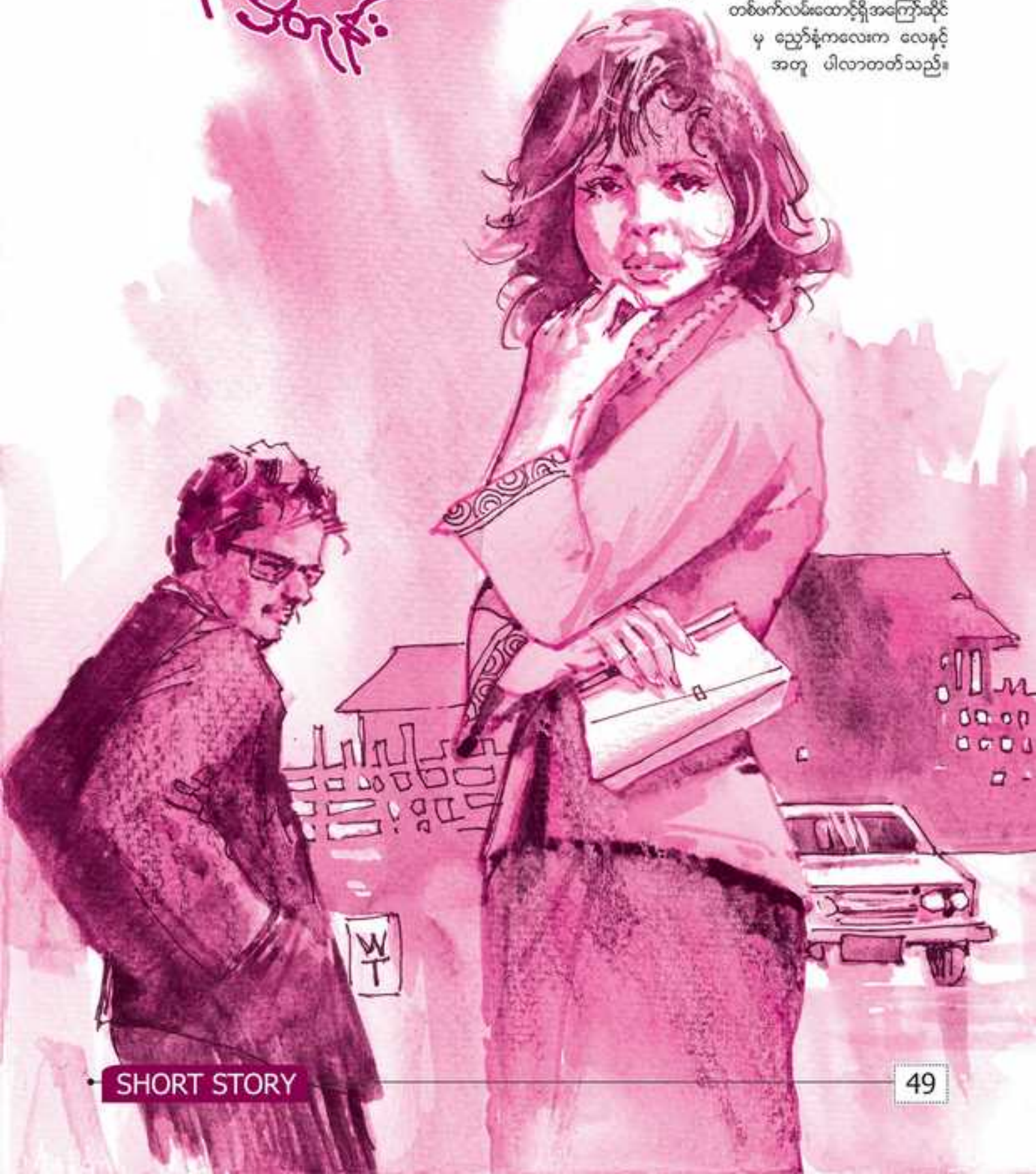
ရွာလိုက်ပါမိုး ကိုလူဆိုး

ကလေးတွေ ပန်းဆန်သစ်က မိဘုန်း

သည်နေ့ ရုံးချိန်းတွင်းသို့မဝင်မီ တရားခွင်ရှေ့သို့
မြတ်လိုက်သည်နှင့် နှာခေါင်းထဲတွင် ရေမွှေးနံ့က ထောင်ခနဲ
ဝင်လာသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

“တယ်ထူးခြားပါလား” ဟု စိတ်ထဲက ထင်လိုက်မိပြီး
ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် တစ်ညလုံး
တံခါးပိတ်ထား၍ အောက်သုံးသုံးနံ့နေသော အနံ့နှင့်အတူ
တစ်ဖက်လမ်းထောင့်ရှိ အကြော်ဆိုင်
မှ ညော်နံ့ကလေးက လေနှင့်
အတူ ပါလာတတ်သည်။

ယခုတော့ တရားခွင်နှင့် ရုံး ခန်းအတွင်းမှာ သင်းရနံ့မွှေးကြိုင်လို့နေလေသည်။

ရုံးခန်းတွင် ထိုင်မိသည်နှင့် စာရေးကြီး ဝင်ရောက်လာလေရာ မေးကြည့်ရတော့သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ စာရေးကြီးရဲ့၊ တယ်မွေးပါလား . . . ဘာများ ထူးထူးခြားခြား ရုံးမှာဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ”

စာရေးကြီးက ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်ရင်း ပြောပြသည်။

“ထူးဆို ဆရာရယ်၊ ဟိန္ဒူကလားတွေ သုံးတဲ့ ရေမွှေးတစ်ပုလင်း ကုန်လုလု စားပွဲတွေမှာ ဖျန်းထားတာဆရာ”

“အလို . . . ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ၊ ရေမွှေးသည်လောက် ဖျန်းနိုင်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူက ဒကာခံလို့လဲ”

“ဘယ်သူမှ ဒကာမခံပါဘူး ဆရာ

ယူနီဗာစီတီတံဆိပ်နဲ့ မဆလာကို။ တယ်နာမည်ကြီးတာပဲ။
ကျွန်တော့်အိမ်ကဇနီး လက်ဆွဲပေါ့။ သူက တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရပြီး
မဆလာလုပ်ရောင်းနေတယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ။
ဒါကြောင့် ဟစ်တီ ထိပ်ကတပ်တာဖြစ်မယ်။

ရယ်။ ဟိန္ဒူဘုရားပွဲတုန်းက မသုံးဖြစ်ဘဲ ကျန်နေတဲ့ ရေမွှေးလက်ကျန်လေးကို ဒရဝပ်ကြီးကပေးတာနဲ့ဖျန်းတာပါ။ သည်လို မှမဖျန်းရင် ဆရာခုလောက်ဆို ဟပ်ချိုး ဟပ်ချိုးနဲ့ ချေနေပြီ”

“ဘာကြောင့်ပါလိမ့်”

“မဆလာလေ ဆရာရဲ့၊ မဆလာတွေ တစ်ရုံးလုံးကို လက်ဆောင်လျှောက် ပေးထားတာ။ အဲဒါပေါက်တဲ့အိတ်က

ပေါက်ပြီ။ မိတ်ကုန်လေတော့ တစ်ရုံးလုံး မဆလာစော်နံ့ပြီး သိပ်ဖြူလမ်းက မဆလာ စက်ရေမှာ ဖြတ်လျှောက်နေရသလား ထင်ရတယ်။ ဒါကြောင့် မဆလာနဲ့ကို ရေမွှေးနဲ့နဲ့ ဖုံးရတာ”

“မဆလာလေ ဆရာရဲ့၊ အမှုသည်ပေါ့။ ဟစ်တီ မဆလာဆိုတာ သူပဲ။ ပိုင်ရှင်ပေါ့ ဆရာ။

“အော် . . . ယူနီဗာစီတီတံဆိပ်နဲ့ မဆလာကို။ တယ်နာမည်ကြီးတာပဲ။ ကျွန်တော့်အိမ်ကဇနီး လက်ဆွဲပေါ့။ သူက တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရပြီး မဆလာလုပ်ရောင်း နေတယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ဒါကြောင့် ဟစ်တီ ထိပ်ကတပ်တာဖြစ်မယ်။ လူက ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ။ ကုလားကပြားနဲ့တူတယ်နော်” ဟု တရားခွင်မှ ဟစ်တီမဆလာလုပ်သူပိုင်ရှင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောမိ၏။

“သူက တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့မရပါဘူး ဆရာရဲ့၊ ရောက်ဖူးရဲ့ပဲရှိတာပါ။ လူအထင်ကြီးအောင် ရှေ့ကတပ်တာဖြစ်မယ်”

“သူနာမည်က ဘယ်သူတဲ့”

“တက္ကသိုလ်ထိပ်ပိတ်လေ ဆရာ”

“ခု . . . သူက အမှုသည် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

“ဘာမူလဲဗျာ”

“အမှုကတော့ ပြားယောင်းသွေးဆောင်မှုတဲ့။ ခုလာတာကတော့ အဲဒီ အမှုကြေအေးဖို့ ရုပ်သိမ်းကြဖို့ပဲ”

“ကောင်းပါလေဗျာ။ အမှုရုပ်သိမ်းတယ် ကြေအေးတယ်ဆိုတာ တရားစီရင်ရေးမှဝါဒနဲ့လည်း ကိုက်ညီတယ်။ ပြီးတော့ အချင်းချင်းလည်း သင့်သင့်မြတ်မြတ်ဖြစ်တာပေါ့”

“အင်း . . . အမှုကြေအေးပေမယ့် အချင်းချင်းသင့်မြတ်ဖို့ကတော့ သိပ်မလွယ်ဘူးဆရာရဲ့။ မိန်းကလေးဘက်ကလည်း အတော်ထက်တယ်”

“မိန်းကလေးကော ရောက်ပြီလား၊ ဘယ်မှာလဲ” ရပ်နေတာက တက္ကသိုလ် မဆလာထိပ်ပိတ်၊ ဟောဟိုဘက် သစ်ပင် အောက်မှာ ကိုလိုလာကားနားက အဖော် တွေနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ ထပ်ပြာလေးနဲ့က တရားလို ခင်ပြဿနာပေါ့”

စာရေးကြီးကပြသဖြင့် လှမ်း၍ကြည့်မိ လေသည်။

တက္ကသိုလ်ထိပ်ပိတ်ကား ရွှေကိုင် မျက်မှန်တပ်ထားပြီး၊ မျက်နှာမှာ ကုလား ဆင်ဖြစ်၏။ အရပ်မနီမဲမမြင့်၊ အသားဖြူ၍ အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိမည်။ ဝတ် စားထားပုံမှာသပ်ယပ်ပြီး လူကြီးလူကောင်း ဂိုက် ဖမ်းနေ၏။

ခင်ပြဿနာကား အသားဖြူဝင်းပြီး ကိုယ်လုံးအချိုးအဆစ်ကျတော့ ဖွံ့ဖြိုးလှပ ၏။ ဝမ်းဆက်ခရမ်းပြာရောင်ဝတ်ထား၏။ မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်အပြည့်ခြယ်ကာ ဆံပင် ကို ရှိုရှိုလေးပြီးထား၏။ ဣန္ဒြေရရ ရှိလှ လေသည်။

“ဖြစ်ပုံက ဘယ်လိုလဲ စာရေးကြီးရဲ့” ဟု မေးမိ၏။

□ □ □ □ □

“သည်လိုပါ ဆရာ”

တက္ကသိုလ်ထိပ်ပိတ် ဖော်စပ်သော ဗာစီတီ မဆလာသည် မူလက သည် လောက် ရောင်းမကောင်းခဲ့ချေ။ သို့သော် သူက မကွင်းကုန်နယ်သမားတွေနဲ့ပေါင်းပြီး ကြော်ငြာနာနာထည့်သည်။

ဒါနှင့်လည်း သည်လောက်နာမည် မကြီးလှသေး။ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းမှာ ကြော် ငြာသည် စိတ်ဝင်စားစရာ အသက်ဖြစ်၏။ နည်းလမ်းကြံဆကာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးက ပို ပြီး အသားအရေစိုပြေ ချောမွေ့လာသည်။ ဘာညာ စသည်ဖြင့် ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ် သော်ရှိ ကြော်ငြာ၏။ မင်းသမီးအချို့က လည်း ပိုက်ဆံနှင့် ငွေကြေးရတော့ ခွင့်ပြု သည်။

ထို့ကြောင့် တက္ကသိုလ်ထိပ်ပိတ်၏ ဗာစီတီမဆလာ ကံထလာသည်။ အမျိုး သမီးတွေဈေးဝယ်လျှင် သူမပါမပြီ။ ဟင်း ချက်ရာ မီးဖိုချောင်လက်စွဲဖြစ်လာ၏။ သည် လို ကြော်ငြာနေရင်းပင် စတီဒီယိုတေး

လောကကြီးက ဘွားခနဲပေါ်ပေါက်လာလေ ရာ ထိပ်ပိတ်အတွက် အကွက်ဝင်သွား သည်။ စတီဒီယိုအဆိုကျော်အချို့နှင့် သူ့ မဆလာကြော်ငြာစေ၏။ သည်တော့ မီးဖို ချောင်လောကမှာ ဗာစီတီမဆလာမှ ဗာစီတီ ဖြစ်လာရလေသည်။

ဈေးသည်တစ်ယောက်၏ စီးပွားရေး အောင်မြင်အောင် ကြိုးပမ်းမှုကား အလွန် ချီးကျူးစရာ ဖြစ်လေသည်။ လူဆိုသည်မှာ နိမ့်ကျဆုံးရှုံးနေလျှင် ဘာပြဿနာမှ မပေါ်

တပ်မက်မောသော မိန်းကလေးမျိုးတွေ
သူမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လေ၏။
သည်လိုနှင့် တက္ကသိုလ်ထိပ်ပိတ်
မဆလာကေရင်ကြီးသည် ပိတုန်းသဖွယ်
နနယ်သည် ပန်းပင်ကလေး၏
ဝတ်ရည်ကိုသုံးစားခဲ့၏။
နှစ်အတန်ကြာလာသည်တစ်နေ့တွင်
တွေ့ရှိရသည့် ပန်းပျိုလေးကား...

တတ်။ အောင်မြင်ပြီး မြင့်တက်လာပြီဆို သည်နှင့် လူကမြောက်ကြွလာတတ်စမြဲ။

သည်မှာ တက္ကသိုလ်ထိပ်ပိတ်က အကောင်းဆုံး မော်တော်ကားကြီးဝယ်စီး သည်။ တိုက်ဆောက်သည်။ သူ့လုပ်ငန်း ကြော်ငြာအတွက် ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ရုပ်ရှင် မင်းသမီးလေးတစ်ချို့နှင့် တေးသံရှင်တစ်ချို့ ထံ ဝင်ထွက်သွားလာရတော့၏။ သူကား အိမ်ထောင်မရှိသေးသည့် လူမျိုးကြီး။ ငွေ ကြေးစီးပွား အပြည့်အစုံနှင့် နာမည်တစ်လုံး နှင့်ဆိုတော့ အမျိုးသမီးတို့က နှစ်ခြိုက်ကြ ၏။

သူက အမျိုးသမီးတစ်ချို့ကို ချဉ်းကပ် သည်။ ပါလာတော့လည်း တကယ်တမ်း လက်ထပ်သည်မဟုတ်။ ငဏတွဲခုတ်သလို၊ ဝင်ထွက်နေပြီး အချိန်ကြာ၍ သူ့ကိုအပိုင်ဖမ်း မည့် အချိန်မျိုးတွင် ကပ်ပြီးရှောင်သွားတတ် ၏။ အောင်မြင်ပါသည်။

အမျိုးသမီးတစ်ချို့ကလည်း သူ့ထံမှ နည်းနည်းပါးပါး ရလိုက်သဖြင့် ပြဿနာမ ပေါ်တော့သလို၊ တချို့မှာလည်း ရှက်၍ ငြိမ်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ရှက်က နှစ်ရှက် အဖြစ်မခံနိုင်ကြပါ။ သည်ပြဿနာကြောင့် မိမိသွားနေ လျှောက်နေရသည့် အနုပညာ ခရီးလမ်းမှာ အမဲကွက်လိုပင်သတ်မမြင်စေ လို။

သည်မှာ တက္ကသိုလ်ထိပ်ပိတ်က သူ ကိုယ်သူ အထင်ကြီးလာ၏။ “လောကမှာ ငွေပဲ၊ ငါ့မှာငွေရှိတယ်၊ ဘယ်အရာမဆို ငွေနဲ့ပေါင်းရင် အောင်မြင်တာပဲ” ဟူသည့် အယူအဆ ကိန်းအောင်းလာလေတော့ သည်။

သူနေထိုင်ရာ ပတ်ဝန်းကျင် ရပ်ကွက် စသည်မှ ပေါင်းသင်းသူတွေကို ကပ်ပေါင်း ပြီး ခွဲသင့်သူတွေကို အပြည့်ခွဲ၏။ ပွဲလမ်း သဘင်နှင့် တစ်စုံတစ်ခု ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပြီဆိုလျှင်၊ တက္ကသိုလ်ထိပ်ပိတ် မပါတာ မရှိတော့။ ဈေးခနဲဝင်ပါသည်။ ရသည့် အတွက် ရသည့်နေရာဝင်ယူသည်။ ဖျာဝင် ခင်းပြီး သူ့ကြော်ငြာ ကပ်တော့သည်။

ငွေလမ်းရှင်တွေကလည်း နှင့်နေ အောင် ရရှိလေတော့ သူ့ကို ကြိုဆိုပါဝင် ကြရတော့သည်။ စိကနဲဆို တက္ကသိုလ်ထိပ် ပိတ် မပါသည့်နေရာဟူ၍မရှိ။ အသင်းအဖွဲ့ တွေ၊ ရပ်ကွက်အလှူခံတွေ သူ့ဆီက အလှူ

ငွေရတာတော့ ဝမ်းသာကျေနပ်ရပါ။

သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သူ့မှာ ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ရုပ်ရည်သန့် ပြန့်သည့် လူပျိုကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်တိုင် ရပ်ကွက်ထဲမှ ချောမောလှပေဟူသည့် မျိုး ကောင်းရိုးကောင်း သမီးပျိုတွေက သူ့ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားကြချေ။

သူနှင့်တွဲပြီး အချင်းချင်း စကြနောက် ကြလျှင်ပင်အလွန်စိတ်ဆိုးကြသည်။ “မဆ လာ ကုလားတော့ ထဘီဖျားနဲ့တောင် မခပ်ဘူး”ဟု ပက်ပက်စက်စက် ပြောကြ လေ့ရှိ၏။

သည်တော့ သူ့စားကျက်မှာ အပြင် သို့ ထွက်ရလေသည်။ ငွေကြေးနှင့် ကြော် ငြာကြောင့် နာမည်ပါကြီးသွားနိုင်သည့် အတွက်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ တပ်မက် မောသော မိန်းကလေးမျိုးတွေ သူ့မှာ ဝိုင်း ဝိုင်းလည်လေ၏။ သည်လိုနှင့် တက္ကသိုလ် ထိပ်ပိတ် မဆလာကေရာစံကြီးသည် ပီတုန်းသဖွယ် နုနယ်သည့် ပန်းပင်ကလေး ၏ ဝတ်ရည်ကိုသုံးစားခဲ့၏။ နှစ်အတန်ကြာ လာသည့်တစ်နေ့တွင် တွေ့ရှိရသည့် ပန်းမျှီ လေးကား...

ခင်ပြဿနာ...

တကယ်တော့ ခင်ပြဿနာသည် အနုပညာနယ်ကမဟုတ်ပါ။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လည်းမဟုတ်၊ တေးသံရှင်လည်းမဟုတ်၊ ကဗျာရေးသင်စ မလိပ်မိုးမလိပ်မာကလေး လည်း မဟုတ်ပါ။ အသက်အစိတ်သုံးဆယ် ပိုင်းရောက်ပြီး လူဂုဏ်ထံအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဝင်ဆန့်ကာ စိန်ရွှေကျောက်သံပတ္တမြား လောကမှာ မျက်ခုံးပေါ် စကြလျှောက်နေ သူသာ ဖြစ်ပါသည်။

ခင်ပြဿနာက ရုပ်ရည်လှသည်။ ကိုယ်ကာယ ဖွံ့ဖြိုးငှားစွင့်၏။ တပ်မက် ချင်စရာရှိသလို စကားပြောပုံလေသံနှင့် လေယူလေသိမ်းကလေးကလည်း တစ် ဘက်သောယောက်ျားသားတို့ ‘ကျ’လောက် သည်။ စီးပွားရေးသမား၊ အရောင်းအဝယ် သမားဆိုတော့လည်း လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှာ ငွေစက္ကူက အပြတမ်း အထပ်လိုက်အပြည့်၊ ရွှေတို ငွေစ ကျောက်သံပတ္တမြား လက်ဝတ် ရတနာကလေးများကလည်း သွားလာ ရောင်းဝယ်နေသည့် ပွဲစားမို့ အမြဲသွားလေ ရာပါသည်။

ခင်ပြဿနာက စိန်ရွှေပွဲစားပေမယ့် ဘတ်စ်ကားစီး ထီးကလေးချိုင်းကြားညှပ်ပြီး သွားတာမျိုးမဟုတ်ပါ။ မင်မလီယာလို သူ သွားစရာရှိသည့်နေရာ ငွေကြေးပေးပြီး အပြတ်ငှားစီးသည်။

တက္ကသိုလ်ထိပ်ပိတ်နှင့် ခင်ပြဿနာ တို့ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြ၏။ ခင်ပြဿနာက အကျောပေး၏။ တက္ကသိုလ်ထိပ်ပိတ်က လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မိကြလေသတည်းဟူ သည့် ဓာတ်ခင်းကြ၏။

သို့သော် ခင်ပြဿနာက တက္ကသိုလ် ထိပ်ပိတ်ထံမှ ငွေကိုမချွေ့ လူကိုမဖြူ့ သူ့မှာ ချွေ့စရာ ငွေမလိုပါ။ ငွေရှိသည်။ မြို့ရအောင် ကလည်း ခင်ပြဿနာက မြို့ရစရာမလိုပါ။ ရွယ်က ‘ကျ’ ပြီးသား။

သည်တော့ တက္ကသိုလ်ထိပ်ပိတ် အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်လေ တော့၏။ ထွက်သည့်သွေးက သူ့ရင်ဘတ် က အကျပါ ခွန်းသည်မဟုတ်ပေ။ သူ့

ကြော်ငြာ စာရွက်ပေါ်သို့ပါ လိုက်၍ခွန်းထင်း လေတော့သည်။

“တက္ကသိုလ်ထိပ်ပိတ်နဲ့ ခင်ပြဿနာ တို့ တွဲနေကြတယ်။ ဘယ်သူက ဘယ်သူ ကို ဝါးမလဲ၊ မျိုးမလဲ မသိဘူး” ဟု အတင်း စကားထွက်လာသလို...

“ခင်ပြဿနာက အလည်ပါကွား သည်လို ပရဆေး ပါမစ်ရောင်းစားပြီး

ခင်ပြဿနာက တကယ်တော့
လက်မထပ်လို။ သူ့လို မဆိုထားဘိ။
သူ့ထက် ဒင်ဆိုသည့် ငနဲတွေကိုပင်
လက်ထပ်ရန် ငြင်းခဲသူ။ သို့သော်
သည်နေရာမှာတော့ သူ့ကိုလက်ထပ်ရန်
အကြပ်ကိုင်တော့၏။
တက္ကသိုလ်ထိပ်ပိတ်က
ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်းပြပြီး
ငြင်းသည်။

ဟန်ပြကြော်ငြာနဲ့ သူငွေဖြစ်နေတဲ့ ကုလားလည်လောက်တော့ သူက အသာလေးပစ်ခဲ့မှာပဲ”ဟူ၍ တစ်နဲ့...

“ငနဲက အရင်ကောင်မတွေတုန်းက သူက ငွေကျပြီးတွဲရတယ်။ ခု ခင်ပြဿနာကျတော့ တစ်ပြားမှမကုန်ဘူးမဟုတ်လား။ သည်တော့ ကပ်နေမှာပေါ့။ ငနဲက လူပါးပဲ”ဟု ဝေဖန်သည်ကတလီ...

ဤသို့သော သတင်းနဲ့ ယဲ့ယဲ့ထွက်လာလေတော့ တက္ကသိုလ်ထိပ်ပိတ်က ခပ်ခွာခွာ လုပ်လာတော့၏။ သည်အချိန်အထိ ခင်ပြဿနာက သူ့ထံမှ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူသေး...

တစ်နေ့...

ခင်ပြဿနာကို တက္ကသိုလ်ထိပ်ပိတ်ကားဖြင့်လာခေါ်သည်။ တစ်နေရာသွားပြီး စကားပြောကြရအောင်ဟုဆို၏။ သူ့အကြံက လမ်းခွဲကြစို့ဆိုပြီး အမြတ်ပြောပြီး ခွဲကြစို့ပုံဖြစ်၏။ သို့သော် ခင်ပြဿနာကလည်း အပါးသား...

“လိုက်မယ်ကိုကို...ဒါပေမယ့် ခင်မှာ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စက တန်းလန်းဆိုတော့ အိမ်မှာလည်း သည်ပစ္စည်းတွေထားခဲ့လို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ခုတလော အရပ်ထဲ နေခင်းကြောင်တောင် ဖောက်ထွင်းနေတယ်။ ရော့သည်လက်ဆွဲအိတ်ကိုယူ၊ ကိုကိုအလုပ်တိုက်မှာ ထားမယ်ဆိုရင် စိတ်ချရတယ်။ ခင် အိမ်ကိုတော့ ပိတ်ခဲ့မယ်”ဟု ပြော၏။ တယ်လီဖုန်း သုံးလေးနေရာသို့ ဆက်လေသည်။

ခဏကြာတော့ တက္ကသိုလ်ထိပ်ပိတ်က သူ့ကားကြီးကို မောင်း၏။ ခင်ပြဿနာလိုက်ပြီးသူ့အလုပ်တိုက်ဝင်၏။ ခင်ပြဿနာ၏ ဆွဲအိတ်ကိုထားခဲ့ကာ သူတို့ ခါတိုင်းတွေ့နေကြနေရာသို့ လာခဲ့ကြသည်။ တက္ကသိုလ်ထိပ်ပိတ်က သူ့ကားသော့ဖွင့်ဝင်ပြီး ပြတ်စဲလမ်းခွဲရေး ဆွေးနွေးကြသည်။

ခင်ပြဿနာက တကယ်တော့ လက်မထပ်လို့။ သူလို မဆိုထားဘီး သူထက် ခင်ဆိုသည် ငနဲတွေကိုပင် လက်ထပ်ရန် ငြင်းခဲ့သူ။ သို့သော် သည်နေရာမှာတော့ သူ့ကိုလက်ထပ်ရန် အကြပ်ကိုင်တော့၏။ တက္ကသိုလ်ထိပ်ပိတ်က ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်းပြပြီး ငြင်းသည်။ ထို့ကြောင့် စကားလုပြောကြရင်း ခင်ပြဿနာက

ငနဲက အရင်ကောင်မတွေတုန်းက
သူက ငွေကျပြီးတွဲရတယ်။
ခု ခင်ပြဿနာကျတော့
တစ်ပြားမှမကုန်ဘူးမဟုတ်လား။
သည်တော့ ကပ်နေမှာပေါ့။
ငနဲက လူပါးပဲ...

တမင်အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်လားဟစ်လားလုပ်လေရာ။ ဘေးနီးချင်းခြံတွေကြား၍ ပြူတစ်ပြူတစ်လုပ်ကြ၏။

ခင်ပြဿနာက တမင်တကာ ဖုန်းကိုင်ပြီးလှည့်သည်။ ထိပ်ပိတ်က ဝင်ဆွဲ၏။ သည်တော့ ခင်ပြဿနာက ဖုန်းကြိုးကို စောင့်ဆွဲပြီး တမင်ပြတ်အောင် ဖြတ်ပစ်သည်။ သူ့အင်္ကျီတွေ ဆုတ်မြဲပစ်သည်။

ဘေးခြံမှလူတွေနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ ရောက်လာကြတော့၏။ ခင်ပြဿနာက မိမိအား လိမ်လည်ဖြားယောင်းခေါ်လာကာ ဘလက္ကာယပြုရန် ကြပါသည်ဟု ဆိုသည်။ မိမိ၏ ရွှေငွေပစ္စည်းကိုလည်း

လှည့်ဖြားပြီးယူပါသည်ဟုတိုင်၏။

တက္ကသိုလ်ထိပ်ပိတ် မျက်လုံးပြုံးရုံမက တစ်ထားသည့် မျက်မှန်ပါ ကျွတ်ကျရလေပြီ။

ခင်ပြဿနာ အဝတ်များ စုတ်ပြနေခြင်းမှာ ထိပ်ပိတ် ဘလက္ကာယပြုခြင်းကြောင့်။

တယ်လီဖုန်းကြိုး ပြတ်တောက်နေခြင်းမှာ ထိပ်ပိတ်က ဖုန်းမဆက်ရန် ကြိုးကိုဖြတ်ပစ်၍။

ခင်ပြဿနာ၏ ရွှေငွေပစ္စည်းအိတ်ကို သက်သေများနှင့် ရှာဖွေလေရာ ဗာစီတီမဆလားအလုပ်တိုက်ရှိ ထိပ်ပိတ်ဘီရိုထဲမှ တွေ့ရှိခြင်း။

ပစ္စည်းကို လိမ်လည်၍ယူပြီး လူကိုဖြားယောင်းသွေးဆောင်ကာ အဓမ္မပြုမှု။

သက်ဆိုင်ရာရဲစခန်းသို့ ခင်ပြဿနာက တိုင်ချက်ဖွင့်သည်။ တက္ကသိုလ်ထိပ်ပိတ်ကို အာမခံတောင်းရာ၊ ငါးသောင်းတန်နှင့် အာမခံရလေသည်။ သည်နေ့အမှု စတင်မည်ဖြစ်ရာ ဘယ်လိုဘယ်ပုံကြားဝင်ကြသည် မသိဘဲ၊ အမှုရပ်သိမ်းလိုမှု၊ ကြေအေးလိုမှု၊ လျှောက်လွှာတက်လာလေရာ

အမှုမှာ စစ်ဖို့ဝေးစွ၊ တင်ရုံမျှနှင့်ပင် ပြီးပြတ်
တော့မည် ဖြစ်လေသည်။

□ □ □ □ □

“အင်း...တယ်လဲဟုတ်ပါလား၊ ငွေရှိ
ပြန်တော့လည်း လူတွေက ပြဿနာရှာ
တတ်ကြတယ်နော်” ဟု ပြောမိ၏။

“ဒါပေါ့ဆရာရယ်၊ အချို့နဲ့လဲတော့ ငန့်
သည်တစ်ပွဲမှာ နှပ်ပစ်ခံရတာပဲပေါ့”

“ကြေအေးဖို့ အတော်လုပ်ရမယ်ထင်
တယ်ဗျ”

“လုပ်ရတာပေါ့၊ ခင်ပြဿနာက သူနဲ့
တွဲတွဲတစ်လျှောက်လုံး ထိပ်ပိတ်ဆီက တစ်
ပြားတစ်ချပ်မှ မချွေခဲ့ဘူးလေ။ ဟော...ခု
အမှုလည်းဖြစ်ရော တစ်ချို့ထဲနဲ့ အပိုင်မြတ်
တာပဲ”

“ဘယ်လောက်ပေးလိုက်ရသတဲ့လဲ”

“လူသိသူသိတော့မခံခဲ့ဘူးပေါ့ ဆရာ
ရယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြားတာကတော့
သိန်းသုံးဆယ် ပေးလိုက်ရတယ်တဲ့”

“အား...များလှချည်လားဗျာ”

“မများနဲ့လေ ဆရာရဲ့၊ သူ့ကြော်ငြာ
နဲ့ မဆလာလုပ်ငန်းကြီးကိုလာထိရင် သည်
ထက်နာမှာပေါ့။ အမှုမတိုင်မီ လွန်ခဲ့တဲ့
ခြောက်လလောက်တုန်းကလဲ ကံကောင်းလို့
ပါးရိုက်မခံရ၊ အရှက်မကွဲရတာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“ရုပ်ကွက်ထဲက ချောပေလှပေဆိုတဲ့
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တက္ကသိုလ်
ထိပ်ပိတ်က သွားစေ့စပ်တယ်လေ။ အဲသည်
မှာ လူကြီးတွေအနေနဲ့ ခေါ်သွားတာက
တော့ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပြုတ်တစ်ယောက်ရယ်၊
လာဘ်စားလို့ ကန်ထုတ်ခံရတဲ့ ကြောင်သူ
တော်တစ်ယောက်ရယ်၊ တခြားလူကြီးတွေ
လည်း ပါတာပေါ့။ သူတို့ကကြိုတင်ပြီး
ကောင်မလေးဘက်ကို ကြားလုနဲ့ပြောဖို့
ချိန်းဆိုမထားဘဲ၊ အိမ်ပေါ်အလှူခံတက်
သလို ဖြုန်းကန်တက်လာပြီး ပြောကြတား
ကိုး”

“ဟင်...ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်၊ ဈေး
ဝယ်တာကျနေတာပဲ”

“မှန်တာပေါ့ဆရာ၊ သည်တော့
ကောင်မလေးအမေက မက်မက်စက်စက်
ပြန်ပြောလွှတ်တယ်”

“ဟင်းရှက်ကန်စွန်းမှ မဟုတ်ပဲဗျာ”

“လူကြီးတွေဖြစ်ပြီး လူလိုမလုပ်ဘူး။
သည်မဆလာကုလားကို သိပ်သဘောကျ
ရင် ကိုယ့်သမီးတွေနဲ့ ပေးစားပါလား...
တဲ့ဗျာ”

“လူကြီးတွေကတော့ မသိလို့ အားနာ
ပြီး လိုက်တာဖြစ်မှာ”

“ဒါလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ လူကြီး
တွေကိုလည်း မဆလာထိပ်ပိတ်က အင့်နေ
အောင် ခွံပေါင်းများလေတော့ မျက်နှာနာ
ပြီး ထလိုက်သွားကြတာဖြစ်ပုံရပါတယ်”

“ကံကောင်းလို့ပေါ့၊ အဲသည်တုန်း
ကလဲ အမှုဖြစ်နိုင်တယ်နော်”

“ဒါပေါ့ဆရာရယ်၊ အဲသည် မိန်း
ကလေးဘက်က အရစ်မရှည်ကြလို့ပေါ့။
သည်တစ်ခါ ခင်ပြဿနာနဲ့ကျမှ ထိတော့
တာပဲ”

“လည်လွန်းတဲ့ဘီး၊ ချေးသင့်ဆိုတာ
မျိုး ထင်ပါရဲ့”

“ဒါလည်း မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဥပမာ
တိတိကျကျပေးရရင်တော့ တက္ကသိုလ် ထိပ်
ပိတ်က ပန်းတကာရဲ့ ဝတ်ရည်လည်စုပ်နေ
တဲ့ ပိတုန်းကြီးမဟုတ်လား”

“အင်း...”

သည်တော့မှ စာရေးကြီးက ကွမ်းငုံ
ထားသည်ကို ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်၏။
အောက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်ပါလေသည်။

“သည်တစ်ခါတော့ ပိတုန်းကြီး ပန်း
အဆိပ်သင့်သွားတာပေါ့ဆရာရယ်...ဟဲ့
ဟဲ့...”

ဘသက်ဆွေ

ရုပ်ကွက်ထဲက ချောပေလှပေဆိုတဲ့
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တက္ကသိုလ်
ထိပ်ပိတ်က သွားစေ့စပ်တယ်လေ။
အဲသည်မှာ လူကြီးတွေအနေနဲ့
ခေါ်သွားတာကတော့
ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပြုတ်တစ်ယောက်ရယ်..

CITY CARTOON

ပင်အိုတေး

ပင်အိုမှာ ဇရာထောက်ချိန်မို့
ငြင်ငြိကာ မလာရောက်ပြီထင်
ညှိုးခြောက်ခြောက် အထီးကျန်။

အကိုင်းအခက်တွေကလည်း
ပြိုင်းလျက်သာ အရိပ်ရှားတာမို့
တဆိတ်နားသူ ကျွေးငှက်ကင်းတဲ့ပြင်
အဆင်းဂုဏ် ယွင်းနုပျက်
ခက်ကြုံရပြန်။

ယခင်တုန်းဆီက
ပင်လုံးဝေဆာလို့
မြရိပ်ဖြာ အခက်အကိုင်းတွေနဲ့
ယုတ်သိုင်းကာ စိုလွင်လွင်မို့
ဒီဝင်လာ ငှက်တစ်သောင်းရယ်နဲ့
သတင်းလည်း မွေးခဲ့အမှန်
တစ်ဖန်ဖြင့် မြင်တွေ့။

သို့လည်းလေ . . .
လောကီ ဘုံအနေက
ဖြစ်လေလေ ပျက်နေဆဲရယ်လို့
ရင်ထဲ သည်လိုမြင်တော့
ငြိငြိကာ ရှောင်ထွက်သွားပေမဲ့
ဖိုရင်မှာ နောင်လျက်မတားပါဟု
ခိုနားစရာ ပင်ရိပ်ကောင်းကိုဖြင့်
မြန်မကြာ တွေ့စေကြောင်းရယ်လို့
တောင်းဆုခြေ အလီလီနဲ့
သည့်ဌာနီ နောက်အပါးမှာကွယ်
(ငှက်ကလေးတို့ရေ)
ထားရစ်ခဲ့လေး။

မောင်စိမ်းနောင်(လယ်ဝေး)

မြန်မာ့အသံ

အိုးဝှေ့တုန့်

ဒုံးကွဲသံ...

မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရပြီးခါစ ကာလမကြာခင်မှာပင် ဖြစ်သည်။

နယ်ချဲ့၏ သွေးထိုးလှုံ့ဆော်ပေးမှု ကြောင့်လား မဆိုသား။

တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေသည် ဝါး အစည်းပြေသည့်အလား ဖရိုဖရဲဖြစ်လာ၏။ ရဲဘော်ဖြူ၊ ရဲဘော်ဝါ၊ ကွန်မြူနစ်၊ အလံနီ စသည်ဖြင့် ဝါဒရေးရာအဖြာဖြာတို့ကို ရှေ့ တန်းတင်လျက် သူတစ်လူငါတစ်မင်း ဖြစ် လာကြပြီး လက်နက်ကိုင် တောဆိုသူ တော ခိုကြကုန်၏။ လက်ရှိအစိုးရမှာလည်း မဆပလ နှစ်ခြမ်းကွဲကာ ဦးနု၏ သန့်ရှင်း အစိုးရနှင့် ဦးကျော်ငြိမ်း၏ တည်မြဲအစိုးရတို့ မဲပုံးထောင်ကြတော့သည်။

လက်နက်ကိုင်တောဆိုသူတို့မှာ တကျိမ်း ကျိမ်း။

ပြည်သူအပေါင်းတို့မှာ ပြည်တွင်းငြိမ်း ချမ်းရေးပြိုကွဲလာခြင်း၊ ပြည်တွင်းစစ်များ ဖြစ်ပွားလာခြင်းတို့အတွက် ဘဝရပ်တည်မှု အခြေအနေမှာ လုံခြုံမှုသိပ်မရှိတော့။ သည် ကြားထဲ တောမီးအလောင်ကို လက်ခ မောင်း ထမတ်ရန်စောင့်နေကြသော တော ကြောင်တွေဆိုသည်မှာ နေရာအနှံ့ အထူး သဖြင့် ကျေးလက်တောရွာများ၊ ဝေးလံ ခေါင်များ ဒေသနေပြည်သူများအဖို့ ပြည် တွင်းလက်နက်ကိုင် သောင်းကျန်းသူတို့ကို လည်း ကြောက်ရ၊ ခိုးသားစားပြတ်တို့ကိုလည်း စိုးရွံ့ထိတ်လန့်ရနှင့် ကျီးလန့်စားစား နေထိုင် ကြရလေသည်။

“လက်ဆွဲချောင်း”ဟူသော ကရင်- မြန်မာ ရွာကလေးကာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသ၌ တည်ရှိလေသည်။ သေချာစွာဆိုရ လျှင် ဧရာဝတီတိုင်း မအူပင်မြို့နယ်၊ ဓနုမြို့ မြို့ တစ်ဖက်ကမ်း၌တည်ရှိပြီး လယ်ယာ စိုက်ပျိုးရေးကို အဓိကထား အသက်မွေး

ဝမ်းကျောင်းပြုရသော ရွာကလေးပဲဖြစ် သည်။

အဆိုပါ လက်ဆွဲချောင်းရွာကလေး၌ ကိုဘရင်နှင့် မဆင်မေဆိုသော လင်မယား တို့ နေထိုင်ကြသည်။ ကိုဘရင်က ကရင် လူမျိုး လက်ဆွဲချောင်းရွာသားဖြစ်ပြီး မဆင် မေမှာ ဗမာလူမျိုး အပျောက်-ပန်းတုံးပိတ် ရွာသူ ဖြစ်လေသည်။ ကိုဘရင်၏အလုပ်က စပါးပေါ်ချိန် စပါးအငှားရိတ်သည်။ သရက် ပေါ်ချိန်၌ သရက်ခြံများကိုချုပ်ပြီး သရက်ကုန် ကူးသည်။ ရံဖန်ရံခါ ဒေသထွက်ကုန်တစ်ခု ဖြစ်သော သင်ဖြူးဖျာများကို ဖောက်သည် ယူကာ ရန်ကုန်သို့ တက်ရောင်းသည်။ ဇနီး ဖြစ်သူ မဆင်မေက ရံဖန်ရံခါ ဆေးပြင်းလိပ် လိပ်သည်။ သင်ဖြူးဖျာရက်သည်။ သည်လို မျိုး မောင်တစ်ထမ်းမယ်တစ်ရွက် တက်ညီ လက်ညီ လုပ်ကိုင်သည့်အတွက် လင်မယား နှစ်ယောက်၏ နှစ်ဝမ်းနှစ်ခါးမှာ ပူပင်စရာ သိပ်မရှိပေ။

သို့သော်ငြား ကာလဆို၊ ကာလကြပ် ထဲ၌ စီးပွားရှာသည်ဆိုတော့ အဆင်ချော သည်လည်း ရှိသကဲ့သို့ အဆင်မချောသည် လည်း ရှိသည်ပင်။ သည်ထက် ရောင်စုံ သောင်းကျန်းသူများ၊ ခိုးသားစားပြတ်များ ဝင် လာမည်ကိုလည်း စိုးတတ်ထိတ်လန့်နေရ သည်။ အစိုးရလက်နက်ကိုင်တပ်များဝင်လာ လျှင်တော့ နေထိုင်ရအကောင်းသား။ သို့ရာ တွင် အစိုးရတပ်များက အမြဲတမ်း စခန်းချ သည်မဟုတ်။ ဝင်လာပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ပင် အခြားတစ်နေရာသို့ ရွှေ့သွားကြပြန် သည်။

တကယ်တမ်းသာ ခေတ်အခြေအနေ အေးချမ်းမည်ဆိုပါက လက်ဆွဲချောင်းရွာ ကလေးသည် အတော်ကလေးကို နေဖို့ထိုင် ဖို့ကောင်းသည့် ရွာကလေးပဲဖြစ်သည်။ ကို

ဘရင်၊ မဆင်မေတို့ခြံကလေးမှာ အပင် ကြီး အပင်ငယ်တွေက အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်။ ဝါးပိုးဝါးရုံ၊ ဝါးနက်ရုံတွေရှိသလို စိမ်းစား သရက်ပင်၊ ရင်ကွဲသရက်ပင်တို့မှာလည်း ထီးထီးမားမား။ နွေဦးသစ်ပြီဆိုသည်နှင့် မန် ကျည်းရွက်များနှင့်အပြိုင် အရွက်နုကလေး များ ထွက်လေ့ရှိသည့် ရေသနပ်ပင်၊ ခွေးမ ကြီးနီး၊ ခွေးကလေးတွေဝိုင်းစို့သည့်အလား အသီးရင့်အသီးကင်းတို့ ပြတ်တွဲနေသည့် သဘောပင်များက ဝေဝေဆာဆာ။ ထို့ ထက် ကိုဘရင် ဝါသနာအရစိုက်ပျိုးထား သော ရွက်လှပင်အမျိုးအစားအစုံစုံတို့က မြဲ အလှကိုတင့်တယ်စေသည်နှင့်အမျှ ခြံစည်း ရိုး၌ စိတန်းလွှက်ရှိကြသော ကွမ်းသီးပင်တို့ မှာလည်း အပြိုင်းအရှိုင်း။ သည်တော့လည်း နေတတ်လျှင် ကျေနပ်စရာတွေက အများ ကြီးဟု ဆိုရလိမ့်မည်။

ရွာကလေးမှာက ပညာရေးနှင့် စပ် လျဉ်း ပြောဆိုရလျှင် ကျေးရွာမူလတန်း ကျောင်းကလေးတစ်ကျောင်းသာ ရှိသည်။ စာသင်သားတို့မှာ လေးတန်းအောင်ပြီဆို သည်နှင့်ရှေ့ဆက်မတတ်ကြတော့။ အလယ် တန်းကျောင်း အထက်တန်းကျောင်းတို့ တက်ဖို့ဆိုသည်က လက်ဆွဲချောင်းရွာနှင့် အတော်အတန်ဝေးသော ဆကာကြီးသို့ ရွာစဉ်တစ်လျှောက်ဖြတ်ကာ သွားတတ်ရ သည်။ စက်ဘီးရှိလျှင်တော့ မဆို။ ရွာမှာက စက်ဘီးဝယ်နိုင်သူဆို၍ ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုကျင်မောင် မအမြင့်တို့သာလျှင် ရှိသည်။ သည်တော့လည်း ရွာရှိကလေးများမှာ လေးတန်းအောင်ပြီးသည့်နှင့်လည်းကောင်း၊ လေးတန်းမအောင်သည့်တိုင်အောင် သေ စာရှင်စာမက မတ်တတ်ပြီဆိုသည်နှင့် ကျောင်းမှထွက်ကာ မိဘလက်ငုတ်လက် ရင်း အလုပ်များထဲသို့ ဝင်ရောက်ကြသည် သာ များလေသည်။ ဤ၌ ကိုဘရင် မဆင် မေတို့မှာလည်း ဘာထူးမှာတဲ့နည်း။ ပညာ ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ သေစာရှင်စာမူသာ တတ်မြောက်ခဲ့သည်မဟုတ်လော။

မဆင်မေရေ-တို့များသားသမီးတွေ ရလာရင်လေ...တို့လို ပညာမတတ်၊ ဘာမ တတ် မဖြစ်စေရဘူး။ အတန်းပညာတွေ အများကြီးသင်ပြီး ပညာတတ်တွေလုပ်ခိုင်း မယ်ဟေ့။

“ကောင်းတာပေါ့...ကိုယ်ဘရင်ရယ်။

ပြည်သူအပေါင်းတို့မှာ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးပြိုကွဲလာခြင်း၊ ပြည်တွင်းစစ်များ ဖြစ်ပွားလာခြင်းတို့အတွက် ဘဝရပ်တည်မှု အခြေအနေမှာ လုံခြုံမှုသိပ်မရှိတော့။ သည်ကြားထဲ တောမီးအလောင်ကို လက်ခမောင်း ထမတ်ရန်စောင့်နေကြသော တောကြောင်တွေဆိုသည်မှာ နေရာအနှံ့။

ရွှေကလေးများမှာ လေးတန်းအောင်ပြီးသည့်နှင့်လည်းကောင်း၊
လေးတန်းမအောင်သည့်တိုင်အောင် သေစာရှင်စာမက ဖတ်တတ်ပြီဆိုသည့်နှင့်
ကျောင်းမှထွက်ကာ မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်း အလုပ်များထဲသို့
ဝင်ရောက်ကြသည့်သူ များလေသည်။

ဒါမှလည်း ကျွန်မတို့ရဲ့ အမျိုးအနွယ်က
မြင့်လာမှာ မဟုတ်လား...”

ကိုယ်တိုင်အတန်းပညာမရှိလင့်ကစား
ရန်ကုန်သို့ မကြာခဏရောက်လေ့ရှိသော
ကိုဘရင်အဖို့မတော့ ပညာတတ်မြစ်လျှင်
လူနေမှုမြင့်မားသည်ကို သဘောပေါက်နေခဲ့
ပြီဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း သားသမီးများ
ရလာလျှင် ပညာတွေတတ်လျက် လူတစ်
လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်ရမည်ဟု ရည်ရွယ်ရင်းရှိ
လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကိုဘရင်နှင့် မဆင်မေတို့၏ အသက်
က အတော်ကလေးကွာသည်။ ပြောရလျှင်
ကိုဘရင်၏အသက်က မဆင်မေထက် ၁၅
နှစ်ကြီးသည်။

ဟုတ်မဟုတ်တော့မသိ။ သို့ရာတွင်
လက်ဆွဲချောင်းတစ်ရွာလုံးကတော့ မဆင်
မေကို လူဝင်စားဟုယုံကြည်ထားကြသည်။
မဆင်မေသည် ယခင်ဘဝက လက်ဆွဲ
ချောင်းသူဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲက
ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်လျက်သားကလေး သား
သမီးတွေ မွေးဖွားပြီးနောက် အဖျောက်-
ပန်းတုံးပိတ်ရွာ၍ လူလာဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒါကို
ယခင်ဘဝက မောင်တော်စပ်သူတွေ ပန်း
တုံးပိတ်အလှူသွားရင်း တွေ့ကြုံခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။ မဆင်မေသည် အတိတ်ဘဝက သူ
မောင်တွေ၊ သူ့အိမ်သားတွေ၊ သူနေထိုင်ခဲ့
ပုံတွေ၊ သူ့အဝတ်အစားတွေ တစ်ခုမကျန်
ခရေစေ့တွင်းကျ တိကျစွာပြောဆိုနိုင်၍
အံ့အားတသင့်ဖြစ်ခဲ့ပြီး လက်ဆွဲချောင်းကို
ခေါ်ခဲ့ရာမှ ကိုဘရင်နှင့် ရေစက်ဆုံခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ရေစက်မဆုံ၍လို့လည်း မဖြစ်။
အတိတ်ဘဝက ခင်ပွန်းတော်စပ်ခဲ့ဖူးသော
သက်ကြားအိုကြီးက အမြဲလို ရွှေစွန့်ညှို့
လုပ်နေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ ကိုဘရင်နှင့်
အိမ်ထောင်ကျပြီးသည့်နောက် အတိတ်ဘဝ
ကို လုံးဝသင်ပုန်းချေလိုက်သည်။ လူဝင်စား
အကြောင်း တစ်စကလေးမျှပင် မဟာတော့။

အသက်အတော်ကလေးကွာဟာတော့
ကိုဘရင်အဖို့ မဆင်မေအပေါ် ချစ်ခြင်း
မေတ္တာအပြည့်အဝဖြင့် များစွာမှ အကြင်နာ
ပိုခဲ့ရသည်။ မဆင်မေကလည်း မယား
ဝတ္တရား လုံးဝမလစ်ဟင်းစေခဲ့။ သည်လိုနှင့်
ဒိုးတူဘောင်ဘက် လုပ်ကိုင်စားသောက်ရင်း
မှ မဆင်မေ ကိုယ်ဝန်ရလာခဲ့သည်။ သည်
အခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ရသည်
မှာ ကိုဘရင်ပဲဖြစ်သည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မဆင်မေရယ်-
သည်ကနေကစပြီး ပင်ပန်းတဲ့အလုပ်ဆိုလို့
ဘာတစ်ခုမှမလုပ်နဲ့။ သက်သောင့်သက်
သာနဲ့အေးအေးဆေးဆေးသာနေ။ ကိုဘရင်
အားလုံးလုပ်ပေးမယ်။ ကျန်းမာရေးကိုပဲ
ဂရုစိုက်။ မိခင်ကျန်းမာမှ ရင်သွေးလည်း
ကျန်းမာမှာကွယ်”

“အို...ကိုဘရင်ရယ်၊ အလဟဿ

တော့ မနေချင်ပါဘူးတော်။ ကျုပ်လုပ်နိုင်
တာ လေးတွေတော့ လုပ်ပါရစေ။ ကိုယ်ဝန်
က မွေးဖွားဖို့ရာ အချိန်တွေအများကြီး
လိုပါသေးတယ်။ လုပ်လှုပ်ရှားရှားလေးရှိမှ
ကျန်းမာတာရှင်...”

သည်တော့လည်း ကိုဘရင်အဖို့
မဆင်မေအလိုကျ ခွင့်ပြုရသည်အပင်။ ဘာ
ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုဘရင်အဖို့တော့ သူတို့လင်
မယား၏ ကမ္ဘာကလေးအတွင်းသို့ ရတနာ
နှောင်ကြိုးတစ်မျှ တိုးလာမည့်အရေး
အတွက် တိုးတိုးပြီး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေရ
သည်သာတည်း။

□ □ □ □ □

ထူးတာတော့ ထူးသည်။
အချို့သောကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းကလေး

များ ကိုယ်ဝန်ရင့်လာသည်ဆိုလျှင် ဝမ်းဗိုက် အနေအထားက စူးပြီး မောလာတတ်စမြဲ။

မဆင်မေကျတော့ သည်သို့မဟုတ်။ ကိုယ်ဝန်စဆောင်ပြီးသည်နောက် တစ်လပြီး တစ်လသာကြာသွားခဲ့သည်။ ဝမ်းဗိုက်အနေ အထားက နဂိုခိုရင်းမှ ခိုရင်းအတိုင်း။ သွေး လုံးလေလုံးတွေများဖြစ်နေမလား၊ စုံစမ်း ကြည့်တော့ ဝမ်းဆွဲဆရာမ ဒေါ်မြညွန့်က-

“ဟဲ့... မောင်ဘုရင်၊ နင့်မိန်းမ မဆင်မေရဲ့ကိုယ်ဝန်ဟာ တကယ့်ကိုယ်ဝန် ပါဟဲ့။ ကိုယ်ဝန်စရှိပြီဆိုကတည်းက ဘယ် မှာ ဓမ္မတာပေါ်တော့လို့လဲ...”

ဒါတော့လည်း ဟုတ်ပေသား။ ကိုယ် ဝန် စရှိပြီဆိုကတည်းက ရာသီပန်းမပွင့် တော့။

“အဲ... ဝမ်းဗိုက်ပူမလာတာကတော့ ထူးခြားသလိုပဲ။ ငါ့ဝမ်းဆွဲလုပ်သက် တစ် လျှောက်လုံးမှာလည်း ဒါမျိုးမကြုံဖူးပါဘူး။ အင်း... ရန်ကုန်လို မြို့ကြီးပြကြီးသွားပြီး စမ်းသပ်ရင်တော့ အဖြေတစ်ခုခုတော့ထွက် လာမှာအမှန်ပဲ”

သည်အခါကာလတုန်းက ရန်ကုန်ကို သွားရသည်မှာ မလွယ်။ မနက်ခင်းရွာမှ ဆကာကြီးကျွန်းသို့သွားကာ ချောဝတီ သဘောဖြစ်ဖြစ်၊ ကြားသဘောဖြစ်ဖြစ် ကြက်ခြင်းများ၊ ကုန်စည်များအကြား တိုး ဝှေ့နေရာယူကာ တစ်ညလုံးအချိန်ဖြုန်းပြီး

ပစ်ခတ်သံများ၊ ပေါက်ကွဲသံများက နားကွဲလှပေတတ်။ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးမရှိ၊

အပစ်အခတ်ထွေက မရပ်စဲ။ သည်တော့ ပြည်သူပြည်သားအပေါင်းတို့မှာ

မြေစာပင်တွေ ဖြစ်ကြရချေသည်။

ပါမှ ရန်ကုန်ရောက်တော့သည်။ ရောက် တော့ရော အဘယ်မှာတည်းဆိုရပါမည် နည်း။ တကယ့်ကို မျက်စိသူငယ် နား သူငယ်ဘဝမျိုး။ သည်တော့လည်း ရန်ကုန် သွားဖို့အရေးကို သံယောဇဉ် ဖြတ်တောက် မှတ်လိုက်ရသည်။

သည်ကာလမှာပင် မမျှော်လင့်သော ကြမ္မာဆိုတွေက ဝင်လာခဲ့သည်။ ရွာတွင်း သို့ဝင်လာသော သူပုန်တပ်နှင့် အစိုးရတပ် တို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တိုးကာ တိုက်ပွဲဖြစ်ကြ တော့သည်။

“ဒိန်း... ဒိန်း...”

“ဒက်... ဒက်... ဒက်... ဒက်...”

“ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်...”

“ဒွီး... ဒွီး...”

ပစ်ခတ်သံများ၊ ပေါက်ကွဲသံများက နားကွဲလှပေတတ်။ ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးမရှိ အပစ်အခတ်ထွေက မရပ်စဲ။ သည်တော့ ပြည်သူပြည်သားအပေါင်းတို့မှာ မြေစာပင် တွေ ဖြစ်ကြရချေသည်။

“မဆင်မေ အိမ်အောက်က ကျင်းထဲ ကို ဝင်ပုန်းလေ... ဝင်ပုန်း”

“ရှင်လည်း လိုက်ခဲ့လေ ကိုဘုရင်”

“လိုက်ခဲ့မယ်... မင်းအရင်ဝင်ပုန်းနှင့်။

ဟောဟိုမှာ ဆရာမ မရင်မြတို့ပြေးလာနေ ကြပြီ။ သူတို့ကိုလည်း ခေါ်လိုက်ပါ”

သည်လိုမျိုး အခြေအနေတွေကို ခိုဝှမ်းထားမိသည်မို့ ဝဲပျံ့လျက်ရှိသော ကျည် ဆန်များရန်မှ ကင်းလွတ်စေရေးအတွက် အိမ်အောက်၌ ပုန်းခိုဝယ်နားဖို့ရာ ကျင်းတူး ထားခဲ့ရသည်။ မဆင်မေတို့ မြေကျင်းထဲ အရောက်မှာတော့ ကိုဘုရင်လည်း ခြေတံ ရှည်အိမ်ကလေးထက်မှ အလျင်စလို ခုန် ဆင်းလိုက်သည်။

“ဟာ... အား... နာလိုက်တာ”

မြေပြင်၌ ပုံလျက်သား လဲကျသွား

သည်။ ရုတ်တရက် အားယူ၍ထကြည့်လိုက် သည်။ မရဲ့ လွှပ်ရှားလိုက်တိုင်း ညာခြေတစ် ဖက်က မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နာကျင် လွန်းလှသည်။ တကယ်တော့ ကိုဘုရင်တစ် ယောက် ခြေသလုံးမွတ်တိုင်လည်သွားခဲ့ ခြင်းပင်...

“ကိုဘုရင်... ကိုဘုရင်”

“အေး... ငါလာနေပါပြီ”

ပြောမည့်သာပြောရသည်။ ခြောက် ပေ၊ ခုနစ်ပေလောက်နေရာကို ဒုဗွတ်တိုက် ဆွဲလာခဲ့ရသည်။ နာကျင်ခံစားရသည်မှာ ပြောစရာပင် မရှိတော့။

□ □ □ □ □

ခြေသလုံးမွတ်တိုင်လည်သွားသည့် ဝေဒနာကို သုံးလေးလမက ခံစားနေရသည့် အတွက် ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ဖြစ် လင့်ကစား မည်သည့်စီးပွားရေးမှ မလုပ်နိုင်။ အိပ်ရာထက်မှာပင် လဲနေရသည်။ မဆင် မေ သင်မြူးရက်ခ လေးနှင့်ပင် မနက်မီး ညမီးကို ဆက်နေရတော့သည်။

ခေတ်မီဆေးဝါးတို့နှင့် အကုသမခံရ လင့်ကစား၊ မိနွှောဆရာ ဦးအောင်ကြီး ဖော်စပ်သော မိသလင်၊ လင်းနေ၊ မြင်း ချေး စသော ဒဏ်ကြေးဆေးတို့ဖြင့် ကာလ အတန်ငယ်ကြာမှ သက်သာသည့်အခြေ အနေ ရောက်ခဲ့ရသည်။ ဒါတောင် လမ်း လျှောက်တောင်ဝှေးမပါဘဲ မရ။ သည် အခြေအနေမျိုးမှာ ဘယ်လိုလုပ် သရက် ကုန်၊ သင်မြူးဖျာကုန်ကူး၍ ရမှာတဲ့နည်း။ စပါးရိတ်မည်ဆိုပြန်တော့လည်း စပါးရိတ် ချိန်မှ မဟုတ်ဘဲ။

“ကိုဘုရင်ရယ်... စိတ်ဓာတ်မကျပါ ခဲ့။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ကတော့ ကျွန်မသင်မြူးဖျာရက်ခနဲ့ အဆင်

ကိုဘရင် အံ့သြသွားရသည်။ မိုက်ကြီးသည့် လက္ခဏာမရှိပါဘဲနှင့်

မဆင်မေ မီးဖွားတော့မတဲ့...။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါသေးရဲ့လား။

မည်သို့ဆိုစေ မိန်းမတို့ကိစ္စကို သူမသိ။ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်နေလိုက်၏။

ပြောပါတယ်တော်”

သည့်အတွက် အမရာ၊ ကိန္နရီ၊ မဒီး၊ သန္တလ မဟုတ်လင့်ကစား မဆင်မေအပေါ် ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

သည့်အနေအထား၊ ချို့ငဲ့လှသော အခြေအနေမှာပင် တစ်ညမှာတော့ ထူးထူးကဲကဲဆိုသလို မဆင်မေ မခံမရပ်နိုင် လောက်အောင် ဖိုက်နာလာသည်။

“အား...အမယ်လေး...နာလိုက်တာ။ ဘယ်လိုမှန်းမသိအောင် နာလိုက်တာ ကိုဘရင်ရယ်။ ဒေါ်မြညွန့်ကို ခေါ်ပေးပါ။”

“အေး...အေး...ဘာမှမပူနဲ့ မဆင်မေ။ ငါအခုပဲ သွားခေါ်ပါ့မယ်”

လက်စွဲတော် တောင်ဝှေးကလေးကို ဆွဲလျက် အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာတော့ အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်သူ ငတိုးရောက်လာသည်။

“အစ်ကိုဘရင်...ဘယ်လဲဗျ”

“ဟာ...ငတိုး၊ မင်းအစ်မ ဖိုက်နာလို့တဲ့ကွာ၊ အဲ့ဒါ ဒေါ်မြညွန့်ကိုသွားခေါ်မလို့”

“နေ...နေ...အစ်ကိုဘရင်၊ အစ်မမဆင်မေနားမှာပဲနေ။ ကျွန်တော်ပြေးပြီး သွားခေါ်ပေးပါ့မယ်။”

“ကျေးဇူးပါပဲ...ငတိုးရယ်”

ငတိုးပြေးထွက်သွားတော့ သေကောင်ပေါင်းလဲ အော်ဟစ်ညည်းညူနေရှာသော မဆင်မေအပါး ကိုဘရင်ရောက်သွားခဲ့သည်။

“ဘာမှ မပူနဲ့ မဆင်မေ။ ငတိုး သွားခေါ်နေတယ်။ ခုပဲ ဒေါ်မြညွန့်ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်... အမလေး...လေး”

မကြာခင်မှာတော့ ငတိုးနဲ့အတူ ဒေါ်မြညွန့် ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ မဆင်မေကို စမ်းသပ်သည်။

“ကဲ...နင်တို့ အရှေ့ခန်းထွက်နေကြ။ ဒါ မီးဖွားချင်တဲ့ လက္ခဏာပဲ”

“ဗျာ...”

ကိုဘရင် အံ့သြသွားရသည်။ ဖိုက်ကြီးသည့် လက္ခဏာမရှိပါဘဲနှင့် မဆင်မေ မီးဖွားတော့မတဲ့...။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါသေးရဲ့လား။ မည်သို့ဆိုစေ မိန်းမတို့ကိစ္စကို သူမသိ။ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်နေလိုက်၏။ ငတိုးကမူ ရေခွေးအိုးတည်နေသည်။

မကြာခင် အိမ်ခန်းတွင်းမှ ဒေါ်မြညွန့်၏ အသံကြားရသည်။

“မွေးပြီကွယ်...မွေးပြီ။ ဟဲ့ မဆင်မေ ဟောဒီစမ့်နက်ထုပ်ကလေးကို ငယ်ထိပ်ပေါက်သွားလောက်အောင် ဂျှစ်စမ်း...ဂျှစ်စမ်း”

မွေးပြီသာဆိုသည်။ ကလေးငိုသံကို မကြားရ။ သည်တော့ ကိုဘရင်ခမျာ ရင်အနံ့ လိုက်မောသည်နှင့်အမျှ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေရသည်။

“ဇွီ...ဒေါ်မြညွန့်၊ ဘာလေးမွေးလဲဟင်။ မဆင်မေကော နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟဲ့...တိတ်တိတ်နေစမ်း။ ငါထွက်လာခဲ့မယ်။ နင့်မိန်းမဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ပင်ပန်းလို့ မိန်းမနတာ”

သည်စကားကြောင့် ဝေဒနာတစ်ဝက် လျော့ပါးသွားရသည်။ ကျန်ဝေဒနာတစ်ဝက်ကတော့ ရင်သွေးအတွက်ဝေဒနာ-

“ဟဲ့...သည်ကိုလာကြည့်”

“ဟင်”

စကောချုပ်ကလေးထဲမှာတော့ လက်မအရွယ်သာသာ သားတစ်ကလေးတစ်စ။ သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ ယောက်ျားလေးအင်္ဂါနှင့် အရွယ်က အဆမတန်ကို သေးငယ်လွန်းလှသည်။ ပြီးတော့ အဆိုပါ သားတစ်ကလေးက လှုပ်ရှားမှုဟူ၍ လုံးဝမရှိ။

“အဲ့ဒါ...မင်းအမြင်ပဲ။ မင်းမိန်းမ

နေစေ့ လစေ့ဖွားတာတော့မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဖိုက်က ကြီးမလာဘူး။ အတော်တော့ထူးဆန်းတာပဲ။ ငါ့ဝမ်းဆွဲအလုပ်တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ ဒါမျိုးမကြုံဖူးဘူး။ သည်အသားတစ်ကြည့်ရတာ ဘာဆိုတာမှ လှုပ်ရှားမှုမရှိတော့ အသက်ပါမလာတာ သေချာတယ်။ မင်းလည်း ကြည့်ပါဦး”

ကိုဘရင် ကြည့်တော့လည်း ဒေါ်မြညွန့် ပြောသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေသည်။ “ဒါ-ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဗျာ။ ပြောပါ ဒေါ်မြညွန့်”

“ငါ့အထင်တော့ မြေမြှုပ်ပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ မြှုပ်ဆို ဘယ်သူမှမသိခင် မြှုပ်တာ အကောင်းဆုံး။ တော်ကြာလူတွေ သိကုန်ရင် တစ်ယောက်တစ်ယောက်ဖြစ်ကုန်မယ်။ သွား...သွား လုပ်ရောဂါတာလုပ်”

အိမ်အောက်ကိုကြည့်တော့ ရေခွေးအိုး တည်နေသည့် ငတိုးမရှိ။ သူ့အိမ်သို့ ခေတ္တပြန်သွားဟန်ရှိသည်။ သည်တော့လည်း ထူးဆန်းသောယောက်ျားအင်္ဂါပါ သားတစ်ကလေး မွေးဖွားခြင်းအတွက် အုတ်အော်သောင်းတင်း မဖြစ်ရလေအောင် တူခွင်းတစ်ချောင်းဆွဲလျက် လရောင်ကင်းလွတ်ရာ ကွမ်းသီးပင်အောက်၌ အဆိုပါ သားတစ်ကလေးအား မြှုပ်နှံလိုက်တော့သည်။

ကိစ္စပြီးပြီဆိုတော့ ငတိုးကို ကြည့်

သားကိုလာပြီးတော့လည်း ဖော်မနေပါနဲ့။ ဖော်လည်းမထူးတော့ပါဘူး။

သားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ခွေးတွေယက်ဖော်ပြီး စားသွားပါပြီ။

ကောင်းအောင်ပြောဆိုပြီး ဒေါ်မြညွန့်အား လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်ရသည်။

ထိုည၌ ကိုဘရင် တော်တော်နှင့်အိပ် မပျော်ခဲ့။ မိုးလင်းခါနီးပါမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော် သွားတော့သည်။ ထိုသို့ အိပ်ပျော်စဉ် တစ်ခါ ဖျူ မမက်စပူးသော အိပ်မက်တစ်စ မက် တော့သည်။

အိပ်မက်ထဲ၌ သူမြှုပ်နှံခဲ့သော သား တစ်ကလေးသည် သူ့အား စကားတွေပြော နေခဲ့လေသည်။

“ရက်စက်လိုက်တာအဖေရယ် . . . သားဟာ အဖေခွဲ အမေတို့ရဲ့ ဆင်းရဲခြင်း

ကို ကယ်တင်ဖို့ရာရောက်လာတဲ့ လူခြောက် ကလေးပါဗျာ။ အသက်ရှိပါသေးတယ်။ ဒါကို မစူးစမ်းမဆင်ခြင်ဘဲ မြေမြှုပ်ပစ်လိုက် တော့ အဖေတို့နဲ့သားရဲ့ ရေစက်ဟာပြတ် သွားပါပြီ။

သားကိုလာပြီးတော့လည်း ဖော်မနေ ပါနဲ့။ ဖော်လည်းမထူးတော့ပါဘူး။ သားရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ခွေးတွေယက်ဖော်ပြီး စား သွားပါပြီ။

အိပ်မက်မှလန့်နိုးတော့ ကိုဘရင်တစ် ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးတွေခွဲစစ်နေလေပြီကော။ ဘာတဲ့... အဖေခွဲအမေတို့ရဲ့ ဆင်းရဲ ခြင်းကို ကယ်တင်ရအောင် ရောက်လာတဲ့ လူခြောက်ကလေးတဲ့လား။

အဖေမှားခဲ့ပြီသားရေ... အဖေမှားခဲ့ ပြီ။

အသိနဲ့ ဗဟုသုတခေါင်းပါး ပညာ မတတ်တဲ့အဖေရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာမှားခဲ့ပြီ။ သည်အမှားကို အဖေသိပြီဆိုပေမဲ့ နောက် ကျခဲ့ပါပေါ့လား သားရယ်။ အဖေကို ခွင့်

လွှတ်ပါတော့။

ကိုဘရင်၏ နှလုံးသားထဲမှာတော့ ယူကြီးမေဖြစ်ခြင်းတွေက ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိ နေတော့သည်။

□ □ □ □ □

သည်အကြောင်းအရာကလေးကို တကယ့်ဖြစ်ရပ်လားဟု အမေးရှိလာလျှင် ဤစာရေးသူ မိမိအနေဖြင့်

“ဒါတကယ့်အဖြစ်ပါပဲဗျာ”ဟု ဝန်ခံ လိုက်မည်ဖြစ်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့် ဝန်ခံရလေသနည်း ဆိုလျှင်ဖြင့် အဆိုပါ လူခြောက်ကလေး သည် ဤစာရေးသူ၏ အစ်ကိုအကြီးဆုံး ဖြစ်ပြီ။ ဤစာရေးသူသည် အဖေ ဦး ဘရင်၊ အမေ ဒေါ်ဆင်မေတို့၏ သားထွေး ဖြစ်သောကြောင့်ပါပေ။

ထူးထွေတည် အံ့ရာသော်...မဟုတ် ပါလား။

နန္ဒာမိုးကြယ်

အသက်ကြီးပေမယ့်

ဒွန်နာ(Donna) ရဲ့ အသက် (၄၀)ပြည့် မွေးနေ့ကျင်းပနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတစ်စုက အပျော်သဘောနဲ့ လျှပ်တစ်ပြက် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ပါတီပွဲကျင်းပတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့တစ်တွေက သူမကို ရှိုးပွဲတစ်ခုကို ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီရှိုးပွဲက အမျိုးသားအဖော်အချွတ်ပွဲဖြစ်တယ်။

ရှိုးပွဲကိုရောက်တာနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ဒွန်နာကို အဦးဆုံး အခန်းထဲဝင်သွားစေတယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ဒွန်နာက ပြန်ထွက် ပြေးလာတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” သူငယ်ချင်းတွေကမေးတယ်။

“ကျွန်မ ဝင်သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ အထဲမှာ ကျွန်မအမေ ရောက် နေတယ်”လို့ ပြန်ပြောတယ်။

မောင်သီဟ

ကောင်းကင်မေ

(ဗိုးစွားရေတက္ကသိုလ်)

ပြန်လည်

ကလေးကို ထမင်းခွံကျွေးနေသည့်
စတီးဂွန်းကို သံစဉ်ဆတ်ကန်ပင် လွှတ်ချ
လိုက်မိ၏။ ဇွန်းနှင့်ပန်းကန် ထိခတ်သည့်
အသံ ချောင်ခနဲကိုပင် ဂရုမထားနိုင်ဘဲ မသက်
မာကို စူးစူးရဲရဲကြည့်လိုက်မိ၏။
သံစဉ်လို အပျိုစင်လေးကိုမျှား သူ
မောင် ကလေးတစ်ယောက်အဖေ
မှဆိုရုံနှင့် အောင်သွယ်နေသည်
တဲ့လား။

အံ့သြလိုက်ပါတိ။

“မယူနိုင်ပါဘူးအစ်မရယ်”

ခါးခါးသီးသီးပင် ငြင်းပစ်
လိုက်၏။ အသံကကျယ်သွားသလို၊
လူကလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားတော့

မိန်းမသေလို့မှ အရိုးမဆွေးသေး။
နောက်မိန်းမယူဖို့ ချက်ချင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည့်သူက
လူအေးတဲ့လား။
သံစဉ်တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကြုံးပြီး
ကြည့်ကြည့်နေတတ်သည့်
သူမောင်က လူရိုးဆိုပဲ။

သံစဉ်ပေါင်ပေါ်မှာ မက်လက်ကလေးရှိနေသည့် တူမလေး ချွန်းချွန်းပင် ဆတ်ကနဲတွန့်သွား၏။

“ကလေးလန့်မယ်အေး။ ဖြည်းဖြည်းပြောစမ်းပါ။”

စိုးရိမ်သလိုပြောလာသည့် မသက်မာက ချွန်းချွန်းအဖေ ကိုနေထွန်း၏ အစ်မဝမ်းကွဲ။ သည်တော့ ချွန်းချွန်း၏အဒေါ်တော်စပ်သည်။ ချွန်းချွန်းက ဆုံးသွားသည့် သံစဉ်အစ်မ၏ သမီးဆိုတော့ မသက်မာနှင့် သံစဉ်က ခမည်းခမက်ပဲ တော်နေမလား။ ဘာမှမတော်ဘူးပဲ ပြောရမလား။ ဘယ်လိုအမျိုးစပ်ရမည်ပင် မသိ။ ဟိုဘက်အမျိုးဟုသာ ထားလိုက်ပါတော့။ အဲ့ဒီ ဟိုဘက်အမျိုးက အိမ်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာပြီး အင်္ကျီလာအပ်ရုံသာမက မပြစ်နိုင်သည့်စကားကိုပါ ပြောလာနေပြီ။ သံစဉ်လည်း ချွန်းချွန်း၏ရင်ဘတ်ကို အသာအယာစိပေးနေရင်း လေသံကိုလျှော့ချကာ-

“မဖြည်းနိုင်ဘူး မသက်မာရေ။ ကလေးထက် ကျွန်မက ပိုလန့်တာ။ ဘယ်နှယ်... ကျွန်မက ကိုယ့်ခဲအိုကို ပြန်ယူရမယ်လို့။ အစ်မမို့ ပြောထွက်တယ်”

ချွန်းချွန်းကို မမွေးခင်ကတည်းက တရှောင်ရှောင်ဖြစ်နေခဲ့သည့် သံစဉ်အစ်မက ချွန်းချွန်း (၆)လသမီးဟော့တော့ သံစဉ်တို့အားလုံးကို အပြီးအပိုင်စွန့်ခွာသွားခဲ့သည်။ သည်တော့ ချွန်းချွန်း၏ ဝေယျာဝစ္စအားလုံးက ဒေါ်လေးနှင့် သံစဉ်ဆီ အလိုလိုရောက်လာခဲ့ပြီ။ အမေရင်ငွေကို လုံလုံလောက်လောက် မခိုလုံလိုက်ရသည့်ကလေးမို့ သံစဉ်တို့က အချစ်ပိုသည်။ သို့ပေမယ့် ထိုအတွက်နှင့်တော့ မုဆိုးရိပ်ပူပူနွေးနွေးခဲအိုကို သံစဉ်လက်ထပ်မယူလိုပါ။

“စိတ်လျှော့စမ်းပါ။ ငါ့မောင်က မုဆိုးဖိုဆိုပေမယ့် အသက်က ခုမှ (၃၀)ကျော်တာ။ ခု သူ့အလုပ်က နယ်ကိုပြောင်းရတော့မယ်။ အလုပ်တစ်ဖက်။ ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ကလေးကလည်း အခုမှ အခါလည်တာ။ နောက်မိန်းမတော့ ပေးစားရမှာပဲ။ ဒီတော့လည်း ဖိတ်ချင်းဖိတ်ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ်ပေါ့။ ချွန်းချွန်းကိုလည်း မွေးကတည်းက နှင်ပဲထိန်းလာတာ။ တူမဆိုပေမယ့် ချွန်းချွန်းက နှင်သမီးနဲ့မခြားဘူး။ နယ်မှာ သူ့အဖေအလုပ်သွားရင် ကလေးက

အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်းကျန်မှာ။ ကလေးကို စိတ်ချလိုလား။”

တစ်အိမ်တည်းနေနေရသည့် ခဲအိုအကြောင်းကို သံစဉ်တို့က ကောင်းကောင်းသိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ကျောကျော့မော့မော့လေးနေပြီး လူမျိုးကွဲမင်းနေတတ်သည့်သူ။ ကလေး၏ ကရိုကထကို ခံနိုင်သည့်သူမျိုးမဟုတ်။

“စိတ်မချဘူး။ ကလေးက ချူချာတာ မသက်မာလည်းသိတာပဲ။ သူ ဘယ်ထိန်းနိုင်မှာလဲ။ အကောင်းဆုံးက နယ်ကို သူဘာသာ တစ်ယောက်တည်းပြောင်း။ ကလေးကိုထားခဲ့။ ကျွန်မတို့ပဲ ဆက်ထိန်းမယ်။ သူ့ကလေးကို သူ အချိန်မရွေး ပြန်လာကြည့်။ ရနေတာပဲ။ သူတောင် ပိုသက်သာသေးတယ်။ ကလေးကို ကျွန်မတို့ပဲ ခေါ်ထားမယ်”

“ခေါ်ထားလို့ရမလားဟဲ့။ သူက အဖေလေး။ သူကခေါ်သွားမယ်ဆိုရင် ထည့်ရမှာပဲ။ နှင့်မလည်း အပျိုလေးတန်ပဲ ကလေးတွေလောင်းဖြစ်ဖြစ်နေတာ မသင့်ဘူး။ ဒါတောင် အခု နှင့်ဒေါ်လေးရှိနေသေးလို့။ သူကလည်း တရှောင်ရှောင်နဲ့။ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း တစ်ခုခုဖြစ်သွားပါပြီတဲ့။ နှင့်နဲ့ကလေးနဲ့ ငါ့မောင်နဲ့ တစ်အိမ်တည်းမှာ လူမြင်မကောင်းဘူး။ ငါ့မောင်ကတော့ နှင့်ကိုမမြင်ဘူး။ ‘အစ်မ သဘောပဲ’တဲ့။ သူက အေးရှာပါတယ်အေး”

ဪ... မိန်းမသေလို့မှ အရိုးမဆွေးသေး။ နောက်မိန်းမယူဖို့ ချက်ချင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည့်သူက လူအေးတဲ့လား။ သံစဉ်တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကြုံးပြီး ကြည့်ကြည့်နေတတ်သည့် သူ့မောင်က လူရိုးဆိုပဲ။ အတော်ကို ခိုးရှာအေးရှာသကဲ့။ ပြောလိုက်ရ မကောင်းဖြစ်တော့မည်။

စိတ်ထဲမှ စကားတွေကို မျှီချပ်ရင်း ချွန်းချွန်းကို ထမင်းတစ်ခွက်နဲ့ ကျွေးလိုက်၏။ ထမင်းကိုမြှူနေရင်း သံစဉ်ရင်ညွှန်ပေါ်မှာ တွဲလွဲကျနေသည့်ဆွဲကြိုးကို လှမ်းဆွဲနေပြန်သည့် ချွန်းချွန်း၏လက်ကို အသာအယာ ပြန်ဖြေရပြန်၏။

“နှင့်ဆွဲကြိုးလည်း ခိုင်မှပါပဲ။ ဒါနဲ့ ဆွဲကြိုးကဘယ်နှကျပ်သားလဲ။ ခိုင်ရဲ့လား” မဆီမဆိုင် စပ်စုပါပြီ။

“ခိုင်ပါတယ် အစ်မရဲ့။ တစ်ကျပ်သား

ကျော်တယ်”

“အဲဒါ...မထင်ရပါလားဟဲ့။ ကြိတ်စုထားကြတာပဲ”

“မေမေအမေမေ့ကြီးနဲ့၊ ကျွန်မအမေမေ့ကြီးလေးပါ ထပ်ပေါင်းထည့်ထားတာလေ။ ဒါလေးပဲချမ်းသာတာ အစ်မရေ။ စုရမယ်။ အိုစာမင်းစာအတွက်လည်း ဖယ်ထားရမှာလေ”

“အိုစာမင်းစာများ...နင့် ယောက်ျားရှာပေးလိမ့်မှာပေါ့။ ပူမနေစမ်းပါနဲ့။ ငါ့မောင်သာ ယူလိုက်စမ်းပါဟယ်။ အရာရှိကတော် ချက်ချင်းဖြစ်မှာ။ အခုလိုစက်ချုပ်ဖို့လည်း မလိုတော့ဘူး။ ထိုင်စားစမ်းပဲ။ နင့်မှာလည်း ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူမှ မရှိတာ။ စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့ဟယ်”

မက်လုံးလေးတပြည့်နှင့် နောက်ဆုံးမှာတော့ ရထားကြီးက သူ့ဆိုက်နေကျဘူတာကိုပဲ ခပ်သွက်သွက်ပြေးဆိုက်ပြန်ပါပြီ။ ဒီတော့ သံစဉ်ကလည်း အာရုံဆောင်ထားသည့် ဂါထာကိုသာ ခပ်သွက်သွက် ပြန်ခွတ်ပြန်ပေါ့။

“အို...မယူနိုင်ပါဘူး အစ်မရယ်”

□ □ □ □ □

တစ်ညလုံး ကလေးကအိနေ၍ သံစဉ်တို့ ကောင်းကောင်းမအိပ်ခဲ့ကြရ။ ခုမနက်ကျတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခဲအိုက အလုပ်သွား။ သံစဉ်က ဈေးထဲမှာ စက်ဆိုင်သွားထွက်၊ ကလေးက သံစဉ်အဒေါ်နှင့် အိမ်မှာကျန်ခဲ့သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းကျတော့ ကလေးကို စိတ်မချ၍ ဆိုင်ကိုခဏပိတ်ပြီး အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့မိသည်။

ခြံတံခါးက သော့ခတ်မထားဘဲ စေ့ရုံစေ့ထားသည်။ ခဲအို၏ ဖိနပ်အပြင် ယောက်ျားလေးဖိနပ် (၃)စုံကိုလည်း ဖိနပ်ချွတ်မှာ အသင့်တွေနေရသည်။ ခဲအိုနှင့် သူ့ဧည့်သည်တွေရောက်နေပြီပဲ။ ခဲအို၏ အခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တံခါးစေ့ထားသည်။ စကားပြောသံတွေလည်း သဲသဲကြားနေရသည်။ ရုံးမှ နေ့တစ်ဝက်နှင့် ပြန်လာပုံရသည်။

သူ့ကလေးကို စိတ်ပူလို့ထင်ပါရဲ့။

ခြေဖုန်းပြီး ဒေါ်လေးအခန်းဘက်မှ လိုက်ကာကို လုပ်ကြည့်လိုက်၏။ ခြင်

ထောင် ပါးပါးလေးအောက်မှာ မြေးအဖွားနှစ်ယောက်သား အိပ်ပျော်နေကြသည်။ ဒါကြောင့် နှစ်ယောက်သား အသံပျောက်နေကြတာကိုး။ အခန်းထဲသို့ သံစဉ်ဝင်လာသည်ကိုပင်မသိကြ။ ရွန်းရွန်းလည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်နေပုံထောက်တော့ သက်သာနေပြီပဲ။ ဆရာဝန်က ဘားများ ထွေထွေထူးထူးမှာလိုက်သေးလဲမသိ။ တစ်ဖက်ခန်းမှခဲအိုကို သွားမေးရကောင်းမလား။

မဖြစ်သေး။ အမျိုးစပ်တော့သာ ခဲအို။ တကယ်တမ်းမှာ သံစဉ်အတွက်တော့ သူက သူစိမ်းသက်သက်ပင်။ သူစိမ်းယောက်ျားလေးတွေရှိနေသည့်အခန်းဆီ သံစဉ်မသွားသင့်။

ရှိစေတော့။ ဒေါ်လေး နီးလာတော့မှ မေးတော့မည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး အခန်းရှေ့မှ ပြန်အထွက်မှာ သဲသဲကွဲကွဲကြားလိုက်ရသည့်အသံက နားကြောထဲအထိ စိမ့်သွား၏။

“ခယ်မဆိုတာ လိုက်ပွဲပါပဲကွာ”

လှမ်းလက်စမြေလှမ်းရပ်သွားပြီး အသံထွက်လာသည့် ခဲအို၏အခန်းဆီ လှည့်ကြည့်မိ၏။ သံစဉ် နားအကြားများမှာလိုက်တာလား။

ရယ်သံသဲ့သဲ့ ကြားနေရသည်ဆို အသာနားစွင့်ထားလိုက်သည်။

“မင်းလိုက်ပွဲက စိုစိုပြေပြေကြီးကွ။ ငါ့ကောင်ကြီး ကံကောင်းချက်ကတော့ကွ။ ဟား ဟား”

“ဟေ့ကောင်...တိုးတိုးကွ။ အဘွားကြီးက ဟိုဘက်ခန်းမှာရှိနေတယ်။ ကြားသွားဦးမယ်”

“ဒီလောက် အသံနဲ့ကတော့ မကြားပါဘူးကွ။ ငါစောစောကသွားကြည့်တော့ သူ့မြေးနဲ့ အိပ်ပျော်နေတယ်။ အိပ်ပျော်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အဘွားကြီးက နားလေးတယ်ကွ။ အေးဆေးပြောလိုရတယ်။ သူလည်းမရှိဘူး။ ဒီအချိန်ဆို ဆိုင်ထွက်နေမှာ။ ညနေလောက်မှ ပြန်လာမယ်”

ဒေါ်လေးကို သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင် အဘွားကြီးဟုခေါ်နေတော့ စိတ်ထဲမှာ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်လာ၏။

“မင်းနဲ့ အငယ်မအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲကွ။ အဘွားကြီးကရော မင်းနဲ့ သဘောတူလား”

အဘွားကြီးက ငိုငိုကြွေးပါကွ။
ငါ တစ်ချက်လှည့်ရုံပဲ။ ငါ့ကို
သား-သားနဲ့ ပါးစပ်က မချဘူး။
ခေါက်ထားလို့ရတယ်။
အဓိကက အဲဒီကောင်မလေးပဲ။
ငါ့အစ်မကလည်း
သူနားဝင်အောင်တော့
ပြောပြနေတာပဲ။ အခုထိ...

“အတွေးကြီးက ရိုးရိုးကြီးပါကွာ။ ငါတစ်ချက်လှည့်ရုံပဲ။ ငါ့ကို သား-သားနဲ့ ပါးစပ်က မချဘူး။ ခေါက်ထားလို့ရတယ်။ အဓိကက အဲဒီကောင်မလေးပဲ။ ငါ့အစ်မကလည်း သူနားဝင်အောင်တော့ ပြောပြနေတာပဲ။ အခုထိ ခေါင်းမညိတ်သေးဘူး။ ဒီကြားထဲ သူ့ကို လာလာရစ်နေတဲ့ မျိုးအောင်ဆိုတဲ့ ကျောင်းဆရာကလည်း ရှိသေးတယ်”

သူ့လေသံက ပေါ့ပေါ့တန်တန် ဆန်လွန်းသည်ဟု ထင်မိ၏။

“အဲဒီကျောင်းဆရာနဲ့များ ကြိုက်နေကြတာလားကွာ။ ကြည့်လည်းလုပ်ဦး”

“စိတ်ဝင်စားပုံတော့ပေါ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုထိတော့ မတွဲကြသေးဘူးကွာ”

“ကျောင်းဆရာများကွာ။ လစာလေးတစ်ပဲခြောက်ပြားပဲရမှာ။ မင်း ပြိုင်ဘက်မှ မဟုတ်တာ။ ခေါင်းမညိတ်ရင် ညိတ်အောင် လုပ်လိုက်ပေါ့ကွာ။ သူ့အစ်မကိုတောင် ရအောင်ယူနိုင်တာပဲ။ ဒါတွေ မင်းပိုင်ပါတယ်ကွာ။ စိတ်ချရအောင် မြန်မြန်သာဆွဲစားပစ်လိုက်စမ်းပါကွာ”

“ဆတ်ဆတ်ကြလေးဆိုတော့ အူရိုင်းလေးပေါ့။ ဘာမှလုပ်မနေနဲ့။ ဖက်သာနမ်းပစ်...ကွာ”

“မြည်းမြည်းပေါ့ကွာ။ ငါ့အိမ်မှာ နေနေရတာပဲ။ ကိုယ့်ခြံထဲက ကြက်မလေးပဲ။ ငါ့လက်ထဲက မလွတ်ပါဘူး။ ငါပြောပြီးပြီလေကွာ။ ငါ့အတွက် လိုက်ပွဲလေးပါလို့...ဟား...ဟား”

ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သံတွေနှင့် လုံးထွေးနေသည့်စကားတွေက မသတိစရာကောင်းလှ၏။ လူရှေ့သူရှေ့မှာတော့ ‘ငါ့ညီမ’ဆိုသည့် အခေါ်အဝေါ်ကို သုံးတတ်သည့်သူက ခုများတော့ မကြားဝံ့မနာသာတွေ ပြောဆိုလို့ပါလား။ သူ့ဇာတိရပ်က ဘွားခနဲကို ပေါ်လာပါပေါ့လား။ တူသားမက်ကို သားတစ်ယောက်လို သဘောထားသည့် ရိုးအေးလွန်းသည့် ဒေါ်လေးကိုလည်း သူ့လက်ခုပ်ထဲမှ ရေအဖြစ် သတ်မှတ်ထားပါလား။

စိတ်ဓာတ်က သိမ်ဖျင်းလိုက်တာ။

သူ့လိုလူနှင့် တစ်အိမ်တည်းမှာ နေနေရသည့်အဖြစ်ကိုလည်း ကျောချမ်းလာသည်။ သံစဉ်အစ်မက ဆယ်တန်းနှင့်ပင် ကျောင်းပြီးခဲ့သည်။ ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက်

အောင်ခဲ့သည့် သံစဉ်ကသာ အဝေးသင်ဘွဲ့လေးကို ကုပ်ကုပ်ကပ်ကပ် ရယူနိုင်ခဲ့တာ။ အပ်ချုပ်ဆိုငွေငါးပြီး ညီအစ်မနှစ်ယောက် စေ့စေ့စပ်စပ်နှင့် ရုန်းကန်ခဲ့ကြရတာ။ သည်တော့လည်း Day တက် ဘွဲ့ယူပြီး အရာရှိစာမေးပွဲအောင်ထားသည့်ခဲအိုကို သံစဉ်အစ်မက အလွန်အထင်ကြီးခဲ့သည်။ သံစဉ်ကိုယ်တိုင်လည်း ပညာတတ်ခဲအိုကို အားကျခဲ့သည်ပဲ။ လက်ထပ်ယူချင်စိတ်မရှိသော်လည်း အထင်ကြီးသည့်စိတ်တော့ ရှိခဲ့သည်

AKIYANSAWA

မြည်းမြည်းပေါ့ကွာ။
ငါ့အိမ်မှာ နေနေရတာပဲ။
ကိုယ့်ခြံထဲက ကြက်မလေးပဲ။
ငါ့လက်ထဲက မလွတ်ပါဘူး။
ငါပြောပြီးပြီလေကွာ။
ငါ့အတွက် လိုက်ပွဲလေးပါလို့
ဟား...ဟား

ယောက်ျားတွေများ အံ့သြဖို့တောင်
 ကောင်းလိုက်တာ...
 ခယ်မဆိုတာ လိုက်ပွဲဟုတ်လား...
 ဒင်းပို့ပြောထွက်တယ်။
 လဲသေလိုက်ပါလား...
 ဆုတောင်းလေ
 နောက်ဘဝအထိ ဆုတောင်း

ပဲ။ ခုတော့ ထိုအထင်ကြီးမိသည့်စိတ်လေး
 ပင် တစ်စမကျန် လွင့်ထွက်သွားခဲ့ပြီ။
 လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်နေခဲ့သည့် ဆုံး
 ဖြတ်ချက်အတွက် အဖြေက လင်းခနဲ ပေါ်
 လာပါပြီ။

တာဝန်ကျသည့်နယ်ကို ထွက်သွားပြီး
 ကတည်းက ခဲအိုက လူလည်း ပြန်မလာ၊
 ဖုန်းလည်းမဆက်။ ဘယ်လိုနေသည်ထိုင်
 သည်ဆိုတာလည်း အသိမပေး။ ယုတ်စွ
 အဆုံး သူ့သမီးလေး၏ အခြေအနေလေးကို
 ပင် လှမ်းမေးဖော်မရတော့ပါ။ ဒေါ်လေးက
 တော့ “မောင်နေထွန်းတစ်ယောက် ဘယ်
 လိုများ နေနေပါလိမ့်” ဟု သတိတရရှိနေ
 တတ်ပေမယ့် ခဲအိုကတော့ သံစဉ်တို့ကို
 အဆက်အသွယ် ဖြတ်သွားခဲ့သည်။

သိပ်မကြာပါ။
 “နေထွန်းတော့ ဟိုမှာနောက်မိန်းမရ
 သွားပြီတဲ့” ဆိုသည့်သတင်းက သံစဉ်တို့ဆီ
 ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ မျှော်လင့်ပြီးသား
 သတင်းမို့ သံစဉ်တွေထွေးထွေး မအံ့သြ
 မိပါ။ ပြုံးပင်ပြုံးလိုက်မိပါသေးသည်။

“သူလည်း လွတ်လပ်တဲ့သူဖြစ်နေပြီပဲ။
 ယူမှာပေါ့ အစ်မရဲ့”

မသက်မာကို ကိုယ်တိုင်းတိုင်းပေးနေ
 ရင်း အေးအေးသက်သာပြောလိုက်တော့
 မသက်မာက သံစဉ်ကို အလိုမကျသည့်
 အကြည့်နှင့် ကြည့်လာ၏။

“ယူတာမပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါက
 ညည်းနဲ့ပဲဖြစ်စေချင်တာ။ ခုတော့...မပြော
 ချင်ပါဘူး”

“သူကြိုက်တဲ့သူကို ယူတာပဲ။ အစ်မ
 က ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အိုအေ...အခုယူတဲ့မိန်းမက လိုက်ပွဲ
 ကြီးနဲ့အေ”

မျက်နှာ မသာမယာနှင့်ပြောလေ
 တော့ သံစဉ် အံ့သြသွားရ၏။ ဘာစကား
 ကြီးပါလိမ့်။

“လိုက်ပွဲ...ဟုတ်လား။ ဘာလိုက်ပွဲ
 လဲ။ သူ့မိန်းမမှာ မောင်နှမတွေများလို့
 လား”

မသက်မာက မျက်စောင်းတစ်ချက်
 လှမ်းထိုး၏။

“ညည်းကလည်း ညှိလိုက်တာနော်။
 မောင်နှမနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ။ သူ့မိန်းမမှာ ဘာ
 မောင်နှမမှ မရှိဘူး။ ငါပြောတဲ့လိုက်ပွဲဆိုတာ
 ကလေးကိုပြောတာ။ အဲဒီမိန်းမမှာ သား
 တစ်ယောက်ပါ ပါလာတယ်လေ။ ယူပြီးမှ
 သိတာဆိုပဲ။ နှစ်နှစ်သားတဲ့။ ကောင်းကြ
 သေးရဲ့လား။ မယားရော ကလေးပါ ရှာ
 ကျွေးရတော့မယ်လေ။ အဲဒါ အပိုလိုက်ပွဲ
 ပေါ့ဟဲ့”

မသက်မာရည်ညွှန်းသော “လိုက်ပွဲ”
 ဆိုသည့်စကား၏အဓိပ္ပာယ်ကို တွေးရင်း
 တွေးရင်းနှင့် ရယ်ချင်စိတ်က လှိုက်လှိုက်
 တက်လာ၏။ လိုက်ပွဲတဲ့လား။ ကလေးပါ
 အဆစ်ပါလာသူမို့ လိုက်ပွဲကြီးနှင့်မိန်းမဟု
 သတ်မှတ်သည်တဲ့လား။ ထိုသို့ပြောကြေး
 သာဆိုလျှင် သူ့မောင်ကလည်း လိုက်ပွဲကြီး
 နှင့် ယောက်ျားပင်မဟုတ်လား။

သံစဉ် ရယ်လိုက်မိတော့ မသက်မာ
 က သဘောမတွေ့သလို ပြောလာ၏။

“နင်က ဘာရယ်တာလဲ”

“သူလည်း ရွှန်းရွှန်းကို မွေးထားတာ
 ပဲ။ ကလေးရှိတာချင်း အတူတူပါပဲ”

“အို...တူသလား။ သူက ယောက်ျား
 လေးလေ။ ယူချင်းယူ စင်းလုံးချောကို ယူရ
 မှာပေါ့။ ဘယ်နှယ် အပိုလိုက်ပွဲတန်းလန်း
 ကိုမှ...။ ငါ့မောင်က အရာရှိဆိုပြီး အဲဒီ
 မိန်းမက အပိုင်ဖမ်းတာပဲ။ တော်တော်
 လည်တဲ့မိန်းမ”

လက်ခုပ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်တီးမှသာ
 မြည်တတ်မှန်း မသက်မာ မသိတာလည်း
 မဟုတ်။

“ငါ့စိတ်ထင် အဲဒီမိန်းမနဲ့ ခြံမယ်
 မထင်ပါဘူး။ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေက ငါ့ကို
 လာပြန်ပြောပြကြတယ်။ နေထွန်း မမျှော်
 ဘူးတဲ့။ သူ တကယ်လိုချင်တာက ရန်ကုန်
 က လိုက်ပွဲတဲ့လေ”

“ဘာ...”

“ခယ်မဆိုတာလိုက်ပွဲပဲ” ဟု ပြောခဲ့
 သည့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေ၏စကားကို
 ပြန်ကြားလာမိ၏။ သူတို့ပြောချင်သည့် ရန်
 ကုန်ကလိုက်ပွဲဆိုတာက...မဟုတ်မှလွဲချေ။
 သံစဉ်ပေါ့။

ဒေါသက ထောင်းခနဲ ထွက်သွား၏။

“ရန်ကုန်က လိုက်ပွဲကိုတော့ မျက်
 စောင်းမထိုးနဲ့လို့ပြောလိုက် အစ်မရေ။ အဲဒီ

က လိုက်ပွဲ... အဲ... အဲဒီက ကလေးနဲ့ပဲ ကျေနပ်တော့လို့ ပြောလိုက်အစ်မရေ။ ကဲ အစ်မရေ... အကျီလာအပ်ရင်လည်း အကျီ အကြောင်းပဲပြော။ ခဲအိုအကြောင်း မပြော နဲ့တော့။ အစ်မအကျီကို လာမယ့် တနင်္လာ နေ့ လာယူလိုက်။ ကျွန်မအပြီးချုပ်ထား ပေးမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲအေ”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပြောပြီး ထွက်သွား သည့် မသက်မာအိမ်နောက်ကျောကို လိုက် ကြည့်ရင်း ဒေါသက မပြေချင်သေးဘဲ တိုး တစ်ခါ ကျယ်တစ်လှည့်ဖြင့် တဖျစ်ဖျစ် တောက်တောက်လုပ်နေမိ၏။

“ယောက်ျားတွေများ အံ့ဩဖို့တောင် ကောင်းလိုက်တာ... ခယ်မဆိုတာလိုက်ပွဲ ဟုတ်လား... ဒင်းမို့ပြောထွက်တယ်။ လဲ သေလိုက်ပါလား... ဆုတောင်းလေ နောက် ဘဝအထိ ဆုတောင်း... အဲဒီလို စိတ်ဓာတ် သိမ်းဖျင်းလို့ အဲဒီလိုမိန်းမမျိုးနဲ့သွားတွေ့တာ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်”

သံစဉ်ရယ်... ဘာတွေပွစိပွစိ ဖြစ်နေ ရတာလဲ။ အကုသိုလ်မများစမ်းပါနဲ့။ ဘာပဲ ပြောပြော သက်မာကလည်း သမီးရဲ့ဖောက် သည်ပဲ။ ကိုယ့်ထမင်းရှင်ပဲလေ။ ချိုချို သာသာ ဆက်ဆံပါ။ သူတို့တွေစိတ်ချမ်း သာမှ ကိုယ်လည်းစိတ်ချမ်းသာမှာပေါ့။ စီးပွားဖြစ်မှာပေါ့။ ခုဆို ရွှန်းရွှန်းကလည်း ကုန်ကျစရိတ်ပိုများလာတယ်။ အိမ်လခ လည်း ပေးနေရပြီ။ စာချုပ်တောင်ပြန်ချုပ်ရ တော့မယ်”

မသက်မာနှင့်ပြောသမျှကို တစ်စွန်း တစ်စ ကြားလိုက်ပုံရသည့် ဒေါ်လေးက လှမ်းပြော၏။

“သံစဉ် ရှာနိုင်ပါတယ် ဒေါ်လေး ရယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့။ အိမ်လခလည်းပြည့် တော့မှာပါ”

“ငါတူမ ပင်ပန်းလို့ပါ။ တစ်ယောက် တည်း ရှာနေရတာလေ။ အိမ်စပေါ်တင်ဖို့ သမီးဆွဲကြီးရောင်းလိုက်ရတာကို ဒေါ်လေး သိပ်နုပြောတာပဲ။ ခြစ်ခြစ်ကုပ်ကုပ်စုထားရ တာလေး မဟုတ်လား”

စိတ်မကောင်းသလို ပြောလာသည့် ဒေါ်လေးစကားကြောင့် သံစဉ်လက်က ဟာ လာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည့်လည်ပင်းကို စမ်း လိုက်မိ၏။ နယ်မပြောင်းခင်မှာ ဒေါ်လေးကို

ရှုရှုရှုရှုဖြင့် ပြောသွားခဲ့သည့် ခဲအို၏စကား ကိုလည်း ပြန်ကြားယောင်လာ၏။

“ခယ်မဆိုပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်တော် ညီမလေးလို သဘောထားတာပါဗျာ။ ခု တော့ သူက အိမ်ခန်းငှားပြီး ပြောင်းနေ တယ်။ ဒေါ်လေးက ကိုယ့်တူမကို ဘာလို့ မတားရတာလဲ။ ကျွန်တော်အိမ်ရှိရဲ့သားနဲ့ ခွဲထွက်နေတော့ ကျွန်တော်သိက္ခာကျတာ ပေါ့။ ကျွန်တော်သမီးကို တွေ့ချင်ရင်တောင် ဒေါ်လေးတို့ဆီ တကူးတကလာတွေ့ရတော့ မယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုမြင်ကြမလဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်အိမ်တည်းမနေချင်လို့၊ ကျွန်တော်ကပဲစိတ်မချရလို့ မြင်မှာပေါ့။

ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်နှာဘယ်လိုပြရမလဲ။ ကျွန်တော် ဆုံး ဖြတ်လိုက်ပြီ။ နယ်မှာပဲနေတော့မယ်။ ရွှန်း ရွှန်းကိုလည်း ဒေါ်လေးတို့ပဲ ခေါ်ထားလိုက် ပါတော့”

အတွေးအဆုံးမှာ သံစဉ်နှစ်နှစ်မြှောက် ခြိုက်ပြုံးလိုက်မိ၏။

သေချာပါသည်။

ပြတ်ပြတ်သားသား ချမှတ်ခဲ့သည့် သံစဉ်ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် နောင်တမရ တာ သေချာပါသည်။

ကောင်းကင်ပေ(စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)

AKIYANAWA

မည်သည့်အရာမျှ မတည်မြဲဆိုသော လောကဓမ္မတရားသဘောအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် ကိုယ်ပိုင်အိမ်နှင့် ခြံကိုရောင်းချပြီး ခြံသစ်ရှိ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို ဝယ်ယူနေထိုင်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် အရှေ့ခန်း၌ နေထိုင်မည့်သူ မရှိသေးပေ။ မိသားစုများကတော့ အသိုက်ဟောင်းကို တသသလွှမ်းဆွတ်စကားများ ပြောတတ်ကြ သည်။

ကျွန်ုပ်မကလည်း လူတစ်မျိုးဖြစ်သည်ဟု ပြောဆိုပါက သဘောတူရမလိုဖြစ်၏။ အခြားတော့မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်မသည် မည်သည့်အကြောင်းအရာမဆို မလုပ်ခင်က သေသေချာချာ အပြန်အလှန်တွေးတော ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချတတ်လေ့ရှိသည်။ မလုပ်ချင်ခဲ့လျှင် အလျဉ်းမလုပ်ပေ။ လုပ်မိပြီဆို ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ဆောင်တတ်ပြီး ထိုကျန်ရစ်ခဲ့သော အရာအားလုံးကိုပစ်ချခဲ့၏။ ထိုနေရာမှာပင် ပြေလျှပ်သဖြူလလိုက်သည်။ ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်ပြော ခြင်း၊ အမှတ်ရစေခြင်းတို့ အလျဉ်းမရှိခြင်းပါပဲ။

စာမဖတ်သူတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

မေဇွန်အေး

နောက်တစ်ခုရှိသေးသည်။ ကျွန်မ၏ မွေးရာပါမိဖု။ သေရာပါမည် ထင်ပါရဲ့။ အခက်အခဲတွေ၊ အမှုန့်များကရှောင်လွှဲ၍ မရ၊ လူအချို့သည် ကိုယ့်အခန်းရေကိုပင် တံမြက်စည်းလှည်းရ ကောင်းမှန်းမသိ။ အခန်းတံခါးကိုသေချာပိတ်ပြီး လောကကြီး နှင့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားတတ်ကြ၏။ ကျွန်မက မနေတတ်တော့ လေ့ခါးအစ အဆုံး လှည်းကျင်းနေတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ နေ့တစ်ခုမဟုတ်သည့်တိုင် နှစ်ရက်ခြား။ သုံးရက်ခြားဆိုသလို ကျွန်မလည်းကျင်း ပါသည်။

အိမ်သားများက ကျွန်မပင်ပန်းမည်စိုး ၍ အများနေနိုင်သလို ကိုယ်လည်းနေတတ် အောင်နေဖို့ ကရုဏာစေတနာစကားကို မကြာခဏသတိပေးတတ်သည်။ သို့ပေမယ့် လည်း ကျွန်မမှ မျက်နှာမလွဲနိုင်တာ။ လုပ်ပြ လုပ်နေတတ်သည်။ ထိုစဉ်ကများဖြင့် ကျွန်မ ယဉ်ပါးပျော်မွေ့နေတာကိုလေ။

တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်မအရှေ့ခန်းသို့ အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ အမျိုးသမီး တစ်ဦးနှင့် အိမ်အကူဖြစ်ဟန်တူသူ တစ် ယောက် ရောက်ရှိလာကြသည်။ ကျွန်မ သူ့ကိုစတွေ့တော့ သူ့ဟန်ပုံက ခေတ် စကားနှင့်ပြောရလျှင် ခပ်ချေချေ။ မျက်နှာ ထားချီလို့။ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်သည့်ပုံစံ က ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ် မကောင်းပေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ရောက်လာတော့ ကျွန်မပျော်သွားသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းဆိုတော့ စကားပြောဖော်တစ်ယောက်

တိုးပြီပေါ့။ သူတို့မှာပါလာသည့် အိမ်သုံးပရိ ဘောဂပစ္စည်းတွေက များလှပါဘိ။ အဖိုး တန်သော ပစ္စည်းများသည် တိဇီက အကြီး ကြီး၊ ဆိုဟဆိုလည်း အကောင်းစား။ ရေခဲ သေတ္တာ၊ အဝတ်လျှော်စက်အပြင် ခေတ်မီ ဆန်းသစ်လှပသော ဘီရိုတွေကလည်း အများသား။

အခန်းအသီးသီးက လူများမှာ ထုံးစံ အတိုင်း လူသစ်ရောက်လျှင် စပ်စပ်စုစု မျက် နှာစာပြတင်းပေါက်မှ ပြုတစ်ပြုတစ်ချောင်း ကြည့်နေတတ်ကြသည်။ ကျွန်မကတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းဆိုတော့ မကြည့်ချင် မြင်လျက်သာ။ ကျွန်မက သူ့ကိုမေးကူပြီး ပစ္စည်းများ ကူသယ်ပေးချင်သော်လည်း သူ မျက်နှာထားက ဝင့်ထည်လွန်းသည်။ ကျွန်မ က ပြုံးချင်စွာ ခရီးဦးကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ချင် သော်လည်း သူ့ဟန်ပုံအမူအရာက မတူ မတန်သလို မျက်နှာထားကြောင့် အရှိန် သတ်လိုက်ရသည်။ ကျွန်မသည် အခန်းဝဌ် ရပ်၍ နှုတ်ဆက်အပြုံးဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေ တာကိုပင် တစ်ချက်စောင်းငဲ့ကြည့်ဖော်မရ တော အံ့ဖွယ်။

ဝန်ဆောင်မှုကားဖြင့် ပါလာသော အလုပ်သမားများကို ဟိုနေရာမှ သည်နေ ရာချဟု အသံမာမာဖြင့် အပေါ်စီးဟန်၊ ထန်၊ မာန်အပြည့်နှင့် ဩဇာပေးနေလေရဲ့။ ခက်ချေပြီ...ကျွန်မက စာရေးသူပီ သူ မျက်နှာကို စာဖတ်နေမိသည်။ အိမ်အကူဖြစ် ဟန်တူသူက ကျွန်မကိုအားနာပြီးလေးနှင့် လှမ်းလှမ်းကြည့်ဖော်ရသေးသည်။

သူတို့ ပစ္စည်းသယ်ယူပြီးဆုံးသွားသော အခါ အခန်းတံခါးကို ကျိမ်းခနဲ ပိတ်ချလိုက် သည်။

ဘုရား...ဘုရား...ဘုရား အိမ်စောင့် နတ်ပင် ခေါင်းကျိန်းသွားလောက်သည်။ သည်လိုနှင့် နေရက်များမှသည် လပေါင်း များစွာကြာမြင့်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်မအခန်း ရှေ့မှ အမျိုးသမီးကို သူ့ပြောင်းလာသည့်နေ့ မှစ၍ နောက်ထပ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ရတော့ ပေ။ တံခါးကို အမြဲတမ်းပိတ်ထားသည်ကို။ အိမ်အကူကို ရှေးခြင်းတောင်းထဲ၌ စားစရာ များ အလှူပယ်ဝယ်လာပုံထောက်တော့ အချိန်ကာလ အတော်ကြာကြာအတွက် ဝယ်ထားပုံရသည်။

တစ်တိုက်လုံးကလူများကတော့ ထို အမျိုးသမီးကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ပြီး တော့ တီးတိုးတီးတိုး သမန်းပိုးလုပ်နေကြ သည်။ လူသဘာဝ၊ လူစရိုက်နှင့်အညီ အတင်းအဖျင်းပြောကြသည်။ ထိုအမျိုးသမီး ၏ အမည်က ဒေါ်ကလျာစိုးတဲ့။ မုဆိုးမတဲ့။ အထည်ကြီးပျက်တဲ့။ ရှေးရှေးက ရွှေထီး ဆောင်းခဲ့တာကို သမိုင်းချီထားတာ။ အခု တော့ အိမ်ငှားဘဝရောက်ပြီ။ ဒါတောင် မာန်မာနက မချသေးဆိုသည့်အကြောင်း သောင်းပြောင်းထွေလာပြောဆိုသံက ကျွန်မ နားဝမှာ လျှံနေအောင်ကြားနေရသည်။ ဩ...ပါးစပ်ရာစင်ဆိုတာကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ ကျွန်မက သူ့ကို အိမ် ခန်း အပိုင်ဝယ်လိုက်သည်ဟု ထင်နေမိ သည်။ ယခုတော့ သူကအိမ်ငှားအဖြစ်နေရ

တာ သိလိုက်ရသောအခါ ကျွန်မ သူကို အလွန်ပင် ကရုဏာသက်သွားမိသည်။ အိမ်ငှားများ၏ စိန်ခေါ်ချပည့် နောက်ဆက်တွဲ ပွဲစဉ်များကို တွေးမိပြန်တော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။ လူ့ဘဝဆိုတာ ကံစိမ့်ရာ အတိုင်းဟု ပုံချရမလိုဖြစ်နေ၏။

ထိုနေ့က မိုးရွာသည်။ မိုးရွာတာ မဆန်းကြယ်သော်လည်း ကျွန်မအတွက် မပေမန့်စရာ နေ့တစ်နေ့ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အကြောင်းကား... ထုံးစံအတိုင်း အိမ်သားများ အလုပ်ခွင်သို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်သွားကြကုန်ပြီ။ ကျွန်မလည်း အေးအေးဆေးဆေး ဘုရားဝတ်ပြုသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်မတပ်မြက်စည်းလှည်း သန့်ရှင်းရေး လုပ်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် တံခါးမကြီးကိုဖွင့်ပြီး လေဝါးအစအဆုံး တပ်မြက်စည်းလှည်းဖို့ တာစုရပါသည်။

ဒီကနေ့တော့ဖြင့် ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျွန်မရွေ့က အခန်းက တံခါးဖွင့်ထားပါလား။ လူတော့မတွေ့ရပေ။ ကျွန်မတံခါးဖွင့်တာ ညင်သာတာမို့ သူတို့ကြားဟန်မဟူ။ ထိုစဉ် အခန်းထဲမှ မိုးသံကိုကျော်ခွာလာသည့် ငိုသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအခါ ကျွန်မ၏ ငုံ့လျှိုးနေသော ဗီဇက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာသည်။ အမြဲပိတ်ထားသောတံခါးက အဘယ်ကြောင့် ပွင့်နေရသနည်း။ ဘယ်လို ပူပန်လေသကတွေကြောင့် ငိုကြွေးနေရသနည်း။ အတွေးများက ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်ဝင်စီးဆင်းလာသည်။ ကျွန်မက ဘာလုပ်လျှင် ကောင်းမည်နည်း။ ခဏတာရပ်ပြီး စဉ်းစားသည်။

ကျွန်မအကြံပြုပြီး ကျွန်မ၏ အခန်းတံခါးကို အသံထွက်အောင် ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ချောင်းကိုတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးကာ အသံပေးသည်။ ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားသည်အတိုင်း ဒေါ်ကလျာစိုးဆိုသည့် အမျိုးသမီးက ခြုံပုဝါလှလှကလေးကို လည်ပင်းမှာပတ်ပြီး ကျနေသည့်အစပြင့် မျက်ရည်စများကို တို့သုတ်ရင်း တံခါးဝမှာ ကိုယ်ထင်ပြလာပါတော့သည်။

“ဟင်...ဘာရယ်မဟုတ်။ ကျွန်မနုတ်ဆီက ထွက်ကျလာသည့်အသံပါ။ အံ့ဩသွားလို့ပါ။ ဒီတော့ သူက ကျွန်မကို စကားစလာသည်။ သူ့အိမ်က အကူမလေးက အိမ်ထောင်ပြုရန် သူ့ပြီကို အပြီးတိုင်

ပြန်သွားသည်အကြောင်း။ သူက အိမ်မှုကိစ္စကို အိမ်အကူများ တစ်ယောက်မဟုတ် နှစ်ယောက်ထိများနှင့်သာ စေခိုင်းနေကျ။ ထို့ကြောင့် သူ ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်တတ်၊ မကိုင်တတ်ကြောင်း ငိုကြွေးချက်မဖွင့်ဖောက် ဖြည့်ချပါတော့သည်။ နေရာစိမ်းမြစ်နေသောကြောင့် အိမ်အကူကိုရရှိရန် သူမည်သို့ ရှာဖွေရမည် မသိကြောင်း ငိုရှိုက်ကာ ပြောလာတော့ ကျွန်မက ကရုဏာသက်သွားသည်။

အရှုပ်တွေကို မျက်နှာမလွှဲဘဲ ဖြည့်ချင်နေတတ်သော ကျွန်မမှာ သူ့အပူကို ကြားရသောအခါ ကျွန်မဆီကူးစက်ချေပြီ။ သူက ဆက်ပြောပြန်သည်။ သူသည် ဆီးချိုဝေဒနာသည်မို့ ထမင်းပေါင်းအိုးနှင့် မချက်ဘဲ ထမင်းရည်ခွက်ချက်သည်။ သူ့အတွက် ပို၍ကဓိကထများကာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မချက်တတ်သဖြင့် ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးကို သူဆက်မလျှောက်ချင်တော့ဘဲ သေဖို့သာ ကြံစည်နေမိကြောင်း ပြောလာတော့ ကျွန်မ ပျာပျာသလဲ အားပေးနှစ်သိမ့်ရာက သူ့အခန်းထဲ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

ထိုအခါကျမှ သူ့ဘဝပြဇာတ်ကခုန်ခဲ့ပုံကို ဂယဇာ ခရေစတုရန်းကျ သိလိုက်ရသည်။ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာလာသော တစ်ဦးတည်းသောခင်ပွန်းသည်ဆုံးတော့ ရရှိလိုက်သော အမွေအနှစ်ကား သိန်းပေါင်းသောင်းချီသည်။ ခင်ပွန်းသည် ရှိစဉ်ကတည်းက နို့သက်ခံစို့လာသောသူမှာ စီးပွားရေးအကြောင်း ဘာမျှနားမလည်ခဲ့။ အိမ်အကူများကို အဖော်ပြုနေထိုင်ခဲ့သည်။ ရှိသည့်ငွေအမြောက်အမြားကို သူတစ်ယောက်တည်းသုံးစွဲ၍မကုန်ဟု ထင်မှတ်ထားသည်။ သားသမီးမရှိ၍ တစ်ဦးတည်းသောမောင်ကို အားကိုးမိသည်။ မောင်က

တော့ အစ်မအပေါ် ချစ်ခင်စာနာသနားသည်။ မောင်၏စနိုးဖြစ်သူကား ခပ်လည်လည်ဝယ်ဝယ်ထဲကဖြစ်သည်။ ဒေါ်ကလျာစိုးကို စောင့်ရှောက်ရန်ဆို၍ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ပေါ်သို့တက်လာသည်။ အကြံသမား မောင်မိန်းမသည် မောင်ဖြစ်သူမှတစ်ဆင့် ကားဝယ်ရောင်းလုပ်ရန်ဟု ဆိုကာ ဒေါ်ကလျာစိုးထံမှ ငွေများကိုနည်းမျိုးစုံဖြင့် ချူးချသည်။ ဗဟုသုတနည်းပြီး အယုံလွယ်သော ဒေါ်ကလျာစိုးတစ်ယောက် အထုပ်ပြေခဲ့ရသည်။ မည်မျှအကြံပက်စက်သနည်းဆိုလျှင် ဒေါ်ကလျာစိုးနေထိုင်သည့် အိမ်ဂရန်အစစ်ကို အတုနှင့်လဲပြီး သူတို့နာမည်နှင့် ပြောင်းခဲ့သည်။ ဒေါ်ကလျာစိုး သိလိုက်ချိန်ကား နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ့မှာသာ အားလုံးခြေလွှတ်၊ လက်လွှတ်ဖြစ်ပြီး အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာရကာ ယခုလိုအိမ်ငှားဖြင့် ဘဝကိုနိဂုံးချုပ်ရတော့မည်ဟု ငိုခဲ့ရ သူ့ဘဝဇာတ်ဝင်ခန်းတွေကို ကုန်စင်အောင် ပြောပြပါတော့သည်။ တစ်ခုကကောင်းသည်မှာ ဘဏ်အကောင့်၌ သူ့နာမည်နှင့် ငွေအသင့်အတင့်ထားရှိခဲ့ရာ ဘဏ်တိုးကလေးရနေ၏။ ထိုဘဏ်တိုးလေးနှင့်သာ စားဝတ်နေရေးကို ဖြေရှင်းနေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်ကလျာစိုး၏ဘဝအတွေ့ထွေကား ကျွန်မရင်ကို နာကျင်စေခဲ့သည်မှာ အမှန်ပါပဲ။ ကိုယ်ချင်းစာတရားဖြင့် ကျွန်မ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးဘာလုပ်ပေးနိုင်မည်နည်း။ ယခင်က ရေးစရာတွေပြည့်နက်နေသော ကျွန်မအတွေးထဲသို့ ဒေါ်ကလျာစိုးအတွက် နေရေး စားရေးအတွေးများက နေရာယူလာခဲ့သည်။

ကျွန်မ အကြံတစ်ခုပေးကြည့်မည်။ လက်ခံခြင်း၊ လက်မခံခြင်းက သူ့အပိုင်။

ဤကား အခြားမဟုတ်။ ထမင်းကို ရေငွေ့ မချက်ဘဲ ထမင်းပေါင်းအိုးပြင့်သာ တည်စေချင်သည်။ သို့သော် ဆန်ကိုတော့ အချောနှင့် အကြမ်းမျှထည့်ပြီးချက်က လွယ်ကူမည်ဟုရှင်းပြသည်။ ဟင်းမချက်တတ်ပါက ကျွန်ုပ် အိမ်သားများအတွက် ချက်ပြီးက အခန်းမှာပဲ သူ့အတွက်လာချက်ပေးမည်။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်ချက်ထားသည့် ဟင်းတစ်မျိုးမျိုးကိုလည်း နှစ်သက်ပါက စားကြည့်စေချင်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အနေနှင့် အိုးကြီး၊ ခွက်ကြီးချက်နေကျမို့ လူတစ်ယောက်စာအတွက် အပန်းမကြီးကြောင်းပြောပြရသည်။

အစကတော့ မာန်ရှိသူပီပီ တစ်ခါ တုန်းက ရွှေထီးဆောင်းခွဲသောဘဝကို ပြန်ပြောင်းပြောရင်း ငိုနေတတ်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း သည်းခံ၍နားထောင်ပေးရသည်။ လူတစ်ယောက်၏ တင်းကြပ်နေသော ဝေဒနာများဖြေလျှော့ပေးစေတော့ဟု စေတနာအရင်းခံဖြင့် နားထောင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အပ်ကြောင်းထပ်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်မိတ်ထဲ ပျင်းမိပြီးငွေ့လာသည်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း ကျွန်ုပ်ပေးသော အကြံဉာဏ်အတိုင်း ဒေါ်ကလျာစိုး တစ်ယောက် လက်ခံခဲ့ချေပြီ။ ကျွန်ုပ် ဈေးသွားလျှင် သူ့မှာချင်တာတွေ စာရွက်ဖြင့် ရေးကာ မှာသည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်တာကို ကျွန်ုပ်က ချက်ပေးသည်။ ကျွန်ုပ်ချက်သော ဟင်းတစ်ခွက်လောက်တော့ သူ့ကိုပေးဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် ချက်စရာဟင်းကိုတော့ သူ့အခန်းထဲမှာပဲ ချက်ရင်။ သင်ရင်းနှင့် ဒေါ်ကလျာစိုးတစ်ယောက် ဟင်းချက်နည်းများကို အတော်အတန်အသားကျလာသည်။

ယနေ့ ကျွန်ုပ်စာရေးစရာရှိသည်။ သူနှင့် အချိန်ပေးစကားပြော၍မရကြောင်း ပြောသည့်အခါများတွင် မျက်နှာငယ်သွားသော သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်မိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။ ဒီတော့ သူ့စိတ်အနည်ထိုင်စေရန် နောက်တစ်မျိုးကြံရသည်။ ဒေါ်ကလျာစိုးဖတ်ရန် ကျွန်ုပ်စာမူပါသည့်မဂ္ဂဇင်းကို စတင်ပေးဖတ်လိုက်သည်။ စာဖတ်ခြင်းသည် စိတ်ကိုတည်ငြိမ်စေကြောင်းနှင့် ဗဟုသုတလည်းများကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်ုပ်ပေးသောမဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို တအံ့တဩဖြင့် အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ကြည့်ပြီး

စကားတစ်ခွန်း မေးလာသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ သူမေးသောစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်တော်တော်ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ် သူ့ကို ပေးလိုက်သော မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်၏ တန်ဖိုးမှာ သုံးထောင်ကျပ်ဖြစ်သည်။ သူမေးသည့် မေးခွန်းကား ဤစာအုပ်ကို ကျွန်ုပ်က သုံးထောင်ကျပ်နှင့်ဝယ်ယူပြီး ကျွန်ုပ်၏စာမူပါရှိရေးအတွက် နောက်ထပ်ငွေကြေးမည်မျှ ပေးရပါသလဲဟူ၍ဖြစ်၏။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏ စာပေရေးသားခြင်းပုံစံကိုပင် မသိနိုင်လောက်အောင် ဒေါ်ကလျာစိုးသည် စာပေနှင့်ကင်းကွာသူတစ်ယောက်ပါလား။ သူ့စကားကြားလိုက်တော့မှ ကျွန်ုပ်မသည် သူ့နေထိုင်ရာအခန်းကို ဝေဝံ့ကြည့်မိသည်။ အခါတိုင်း သာမန်ကာလှံကာပါပဲ။ သူ၏ အခန်း၌ မိတ်မိတ်တောက်ခေတ်မီသော ပရိဘောဂများဖြင့် ပြည့်နက်နေ၏။ ထိုပစ္စည်းများအကြား ပါးလှပ်သောစာအုပ်တစ်အုပ်၊ သတင်းစာတစ်စောင်၊ ဂျာနယ်တစ်စောင် စသည်တို့ကို မူး၍စရာပင် မတွေ့ရတော့မှ ဒေါ်ကလျာစိုးမေးခွန်းကားရှင်းပါသည်။ မေးထိုက်သောမေးခွန်းလည်း ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက်မို့ ကျွန်ုပ်ထိတ်လန့်သွားရခြင်းပါ။ စေ့စေ့တွေးတောမှ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် ဗဟုသုတနည်းပါးလှသည်။ သူ့စကားအရ သူသည် တက္ကသိုလ်ပညာကို ဒုတိယနှစ်အထိသင်ယူနေဆဲ အိမ်ထောင်ကျသွားသည်။ ထိုအခါ ကျောင်းဆက်မတက်ဖြစ်တော့ပေ။ ကျောင်းစာကို အထိုက်အလျောက် တက်ခဲ့သော်လည်း အပြင်စာပေ

ဖတ်ရှုခြင်းကို လုံးဝဝါသနာမပါသောကြောင့် မည်သည့်စာမျိုးကိုမျှ မဖတ်ရှုခဲ့သည့်အကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း စာရေးသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ယခုမှပင်သိရ၍ များစွာအံ့သြနေပုံရသည်။

ဒေါ်ကလျာစိုးသည် စာမဖတ်ခြင်း၏ အန္တရာယ်ကြောင့် ယခုသာသိရောက်ရှိလာခြင်းကလည်း အဆန်းတကြယ်မဟုတ်တော့။ လောကမှာ သူလိုလူမျိုးတွေမည်မျှများပြားနေသလဲ။ အံ့သြစရာအဖြစ်တစ်ခု တွေ့လိုက်ခြင်းပါပဲ။ အခြားသူတစ်ယောက်ကို မေးမြန်းခြင်းထက် စာရေးသူကျွန်ုပ်ကို မေးလိုက်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်အတွက် စာတတ်ပြီး စာမဖတ်သူကို အရှင်လတ်လတ် တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။ သူလိုလူတွေ ပြန်မပြည့်တစ်နံတစ်လျားမှာ မည်မျှများပြားနေမည်နည်းဟုတွေးပြီး ကျွန်ုပ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပါသည်။ ဒါကလည်း စာပေနှင့် လူမှုပြဿနာတစ်ခုပါပဲလား။ လူတွေ မဖတ်ကြဘူးဆိုတာ ဒေါ်ကလျာစိုးလိုလူပါပဲ။

အရှုပ်တွေကိုဖြေနည်း ကျွမ်းကျင်သော ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါ်ကလျာစိုးအတွက် ဖြေရှင်းရမည့်ပစ္စာအဖြစ်ကို တွက်ချက်နေမိရင်း ကျွန်ုပ် မင့်သက်မောကို တိတ်တခိုးချနေမိသည်။

တစ်ချိန်ကတော့ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး စာတတ်ဖို့ နိုင်ငံတော်ကအာရုံစိုက်ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ ယခုတော့ စာတတ်ပြီး စာမဖတ် ကြသူအရေးကို မျက်နှာမူရဦးမှာပါလားဟု ကျွန်ုပ်တွေးတောနေမိပါသည်။

မေဂွန်အေး

ကောင်းကောင်းတွေ(သန်လှိုင်)
စည်းခြားသည့် သိက္ခာ

သိက္ခာဆိုတာ ပြောတော့သာလွယ်
၏။ သည်စကားလုံးနှစ်လုံးရဲ့ ဖွင့်ဆိုချက်နှင့်
အညီ နေထိုင်နိုင်ဖို့တော့ အခက်သာ။ ရင့်
ကျက်မှုနှင့် တည်ငြိမ်သမှုများပင် ကြင်နာမှုဆို
သည့် သံယောဇဉ်ဝဲဂယက်မှာ လက်ပစ်ကူး
နေကြရသည်က အမှန်။ ပြန်တွေးကြည့်
တော့ အတိတ်ပျက်နေသည့် ဦးကျော်စင်
အဖို့ အိပ်မက်သခင်တစ်ဦးလိုဖြစ်နေသည်။
သည်အဖြစ်ကို အကုန်အစင်သိသူက အစ်မ
ဖြစ်သူသာရှိ၏။

“အားလုံးကို စဉ်းစားမယ်ဆိုရင်တော့
မင်းဘဝမှာ မေမြတ်ကိုနဲ့ ဝေးပြီသာမှတ်။
မင်းက မပြတ်သားရင် ဟိုကမိန်းမသားကွဲ့၊
မိန်းကလေးရဲ့သိက္ခာကို စော်ကားမိသလို
တော့ မဖြစ်စေနဲ့။ ရပ်တန့်ကရပ်မယ်ဆို
လည်း ပြတ်ပြတ်သားသား နောက်ဆုတ်
လိုက်ပေါ့။ ယူမယ်ဆိုလည်း ပြတ်ပြတ်သား
သား တောင်းရမ်းလက်ထပ်လိုက်ပေါ့”

အဖျိုကြီးဆိုတော့ ကိုယ်ချင်းစာတရား
ဖြင့် နားချသည်။ သို့သော် မောင်ဖြစ်သူနှင့်
မေမြတ်ကိုတို့နှစ်ဦးတို့၏ ထားရှိသောကတိ
စကားကိုတော့ အကုန်အစင်မသိတာအမှန်။
ဦးကျော်စင်က အစ်မဖြစ်သူ၏စကားကို နား
ထောင်ရင်း သက်ပြင်းချွန်သည်။

“မမတင့်ပြောသလောက် မလွယ်ပါ
ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးစလုံးက သိ
ထားပြီးသားပါမမရယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း
အနေမပျက်တဲ့ သိက္ခာလေးနဲ့ နေကြတာ
ပေါ့လေ။ သူ့မှာလည်း သမီးလေးတစ်
ယောက်ရှိသလို ကျွန်တော့်မှာလည်း သား
သမီးတွေနဲ့ပဲလေ။ ကိုယ့်သဘောအတိုင်း
ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိပေမယ့် နှစ်ဖက်သားသမီးတွေ
ရဲ့ ငြိစမှုရှိလာရင် ပျော်စရာဘဝမရဘဲ
နောင်တတွေပဲ ရမှာကိုလည်း အများကြီး
ချင့်ချိန်ရသေးတယ် မမတင့်”

“မင်းပြောတာလည်း မှန်သင့်သ
လောက် မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့နှစ်
ယောက်ကို မြင်နေရတဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင်က
ကိုယ်ချင်းစာမိလို့ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့
ကြာရင် ဖိပ်မိလာမှာအမှန်ပဲ။ အဲဒီအခါကြာမှ
မင်းတို့ရဲ့ သားသမီးတွေနှင့် ပျက်နှာပျက်
စရာဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ ငါ့မောင်ရယ်၊ တခုလပ်
ဆိုပေမယ့် မြေမြတ်ရဲ့ နေတတ်ပြန်တဲ
ဘဝကိုလည်း မမကတော့ ချီးကျူးပါတယ်။
လောကမှာ ငွေကြေးမချမ်းသာချင်နေ

ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာရှိဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးလေ။
အထူးသဖြင့်တော့ ဒီလိုစားဝတ်နေရေး
ကြပ်တည်းတဲ့ခေတ်ကြီးထဲမှာ မိန်းမသား
တစ်ဦးတည်းရပ်တည်နိုင်ဖို့က ပိုပြီးခက်ခဲ
သေးတယ်”

ဦးကျော်စင်ကတော့ ခွန်းတုံ့ပြန်ခြင်း
မရှိ။ တစ်ခုခုတော့ စဉ်းစားနေဟန်တူ၏။
သူ့ကိုကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းဖြင့်
နေလိုက်ခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံးဟု
တွေးမိကာ ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေ
တော့သည်။

မေတ္တာမှာ အသက်အရွယ် အပိုင်း
အခြားမရှိသော်လည်း ပိုင်းခြားလွန်းပြန်လျှင်
လည်း ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကင်းကွာသွားကာ
အထီးကျန်ဘဝထဲသို့ ရောက်သွားတတ်ပြန်
သည်။ သို့သော် ကံကြမ္မာ၏ဖန်တီးမှုသည်
မယုံကြည်စရာတွေကို အမြဲပေးသည်ဟု ဆို
ရမည်။ လူမှုရေးကူညီစောင့်ရှောက်ရေး
လုပ်ငန်းများကိုလုပ်ရင်း ဦးကျော်စင်နှင့် မေ

မေတ္တာမှာ
အသက်အရွယ်အပိုင်းအခြား
မရှိသော်လည်း
ပိုင်းခြားလွန်းပြန်လျှင်လည်း
ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကင်းကွာသွားကာ
အထီးကျန်ဘဝထဲသို့
ရောက်သွားတတ်ပြန်သည်။
သို့သော် ကံကြမ္မာ၏ဖန်တီးမှုသည်
မယုံကြည်စရာတွေကို
အမြဲပေးသည်ဟု ဆိုရမည်။

မြတ်ကိုတို့ မထင်မှတ်ပဲ ရင်းနှီးသွားခဲ့ရသည်။ စိတ်တူကိုယ်တူ ဝါသနာက တူလေတော့ နီးစပ်ပေမယ့်ဟု ပြောရမလိမ့်မည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးက ယုံကြည်စွာ အလေးထားကြ၏။ ခင်မင်မှုကြာရှည်လာတော့ သံယောဇဉ်ကြိုးက ယုက်သွယ်မေတ္တာနယ်ထဲသို့ တစ်လည်လည်နှင့် ရောက်သွားကြရသည်။ ဒါတွေကို နှစ်ဦးစလုံးက သိနေသော်လည်း ဖွင့်ဟမပြောမိကြစေရန် အထူးသတိထား၍ ထိန်းသိမ်းကြရင်း နားလည်မှုများက ပိုပြီးခိုင်မြဲလာခဲ့လေသည်။ တစ်နေ့တော့ ရှောင်လွှဲမရသော အခြေအနေသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။ အကြောင်းကတော့ နယ်ဘက်မှပြန်အလာတွင် ကားပျက်လေတော့သည်။ မိုးတွင်းကာလဖြစ်၍ အသွားအလာကလည်းကျသဖြင့် ရပ်ရွာကလည်းဝေး။ အကူအညီပေးနိုင်မည့်သူကလည်း မရှိသဖြင့် နီးစပ်ရာသစ်ပင်အနီးရှိ လယ်တဲလေးတွင် ညအိပ်ကြရလေတော့သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ မိုးမိထားသဖြင့် ဦးကျော်စင်တစ်ယောက် အပြင်းပျားလေသည်။ ပါလာသမျှဆေးကိုတိုက်ရင်း ကြိရာမဖြစ်ကာ မေမြတ်ကိုက ဘာမျှစဉ်းစားမနေတော့ပဲ ဦးကျော်စင်အား ဖက်ထားလိုက်သည်။ ရင်ငွေ့ကြောင့်လားတော့မသိ လက်ရှိချမ်းတုန်နေမှုက ပြေလျော့သွားသည်။ သတိရလို့ မျက်စိဖွင့်ကြည့်မှ မေမြတ်ကိုက ဖက်ထားသည်ကိုတွေ့ရသည့်အခါ အံ့သြမှုထက် သူမ၏စေတနာစိတ်ထားကို ဝိရှိလေးစားမိလေသည်။

“ဟင်-လေးလေးက အရင်နီးနေတာကိုး”

ရှက်ရွံ့သောအပြုံးဖြင့်ပြောရင်း ရင်ခွင်ထဲမှ ဦးကျော်စင်ကို တွန်းထုတ်လိုက်သည့်အခါ အောက်သို့လိမ့်ကျသွားလေသည်။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ မေမြတ်ရယ်၊ လေးလေးက မေမြတ် အိပ်ရေးပျက်မှာစိုးလို့ မလှုပ်မယှက်ပဲ ငြိမ်နေတာပါ။ အခွင့်အရေးယူတယ်မထင်ပါနဲ့နော်၊ လေးလေးက တောင်းပန်ပါတယ်”

မေမြတ်ကို ဘာမျှမပြောသေးပဲ အပြင်ဘက်ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“စိတ်ဆိုးသွားတာလား မေမြတ်”

“စိတ်တော့မဆိုးပါဘူး၊ ကွဲပြီးတော့

တိုတယ်”

မျက်စောင်းလေးထိုးကာပြောတော့ စိတ်ကထိန်းမရသလိုဖြစ်ကာ မေမြတ်ကို ပြန်ဖက်ထားမိလျက်သား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ ကြည့်ရှုလေ့ရှိနေကြသည်ကတော့အမှန်း မေမြတ်ကလည်း ရှန်းကန်ဖယ်ရှားခြင်းမရှိ တိတ်ဆိတ်မှုသည် သံယောဇဉ်အစပျိုးမှုကို အားပေးနေသည့်အလား နှစ်ဦးသားငြိမ်သက်နေမိကြသည်။ အတန်ကြာတော့မှ သတိရကာ ဦးကျော်စင်က ဖက်ထားမှုကို

ခင်မင်မှုကြာရှည်လာတော့
သံယောဇဉ်ကြိုးက ယုက်သွယ်
မေတ္တာနယ်ထဲသို့ တစ်လည်လည်နှင့်
ရောက်သွားကြရသည်။ ဒါတွေကို
နှစ်ဦးစလုံးက သိနေသော်လည်း
ဖွင့်ဟမပြောမိကြစေရန်
အထူးသတိထား၍
ထိန်းသိမ်းကြရင်း...

ပြေလျော့ပေးကာ သက်ပြင်းချနေမိလေသည်။ မထင်မှတ်သောအတွေ့အထိက ကြင်နာမှု၏ လမ်းပြဖြစ်နေပါပေါ့လားဟု တွေးမိကာ နှစ်ယောက်သား ရှက်ပြီးများပြီးကာ နေကြလေတော့၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွယ်တာမိသည့် သံယောဇဉ်က ပိုမိုခိုင်မာလာခဲ့သည်နှင့်အမျှ နားလည်မှုကလည်း ပို၍ညွှတ်လာလေပြီး၊ ပတ်ဝန်းကျင်၏ သံသယဖြစ်စရာမှန်သမျှကို ရှောင်လွှဲကာ နှစ်ဦးသဘောတူ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သည့် နေရာကိုရွေးချယ်ပြီး တွေ့ဆုံတတ်လာသည်။

“လေးလေးကိုပြောမယ်ကြတိုင်း နှုတ်က တွန့်ဆုတ်နေခဲ့တာ၊ ဒီနေ့တော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါရစေ၊ မေ့ဘဝရဲ့နောက်ကြောင်းလေးပါ။ ဒီလိုပြောမှလည်း လေးလေးနဲ့ မေတို့ရဲ့ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ဘယ်လို စဉ်းစားဆုံးဖြတ်သင့်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေရနိုင်မယ်လေ”

မေမြတ်ကိုက ဘယ်လိုပြောပြော ဦးကျော်စင်ကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။

“လေးလေးရဲ့ဘဝအကြောင်းကိုတော့ မေက သိပြီးသားပဲလေ၊ မေ့အကြောင်းကိုတော့ မမေးသင့်ဘူးထင်လို့ မမေးတာပါ။ မေကိုယ်တိုင်ပြောပြလာမှ သေချာတယ်လို့လည်း တွက်ဆထားမိလို့ပါ”

“မေ့မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်လေးလေး”

“ပြောရင်းမှာပင် ဦးကျော်စင်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်တော့ ဘာမျှပြန်မပြောသဖြင့် ဆက်ပြောရန် သင့်၊ မသင့် စဉ်းစားနေပြန်သည်။ မထူးတော့ပါဘူးဟု သောသဘောဖြင့် ပြောပြမိလေတော့သည်။

“မေက ဆယ့်ရှစ်နှစ်သမီးမှာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာ၊ အိမ်ထောင်ရေးကံက မကောင်းတော့ သမီးလေး နှစ်နှစ်သမီးအရွယ်မှာပဲ မေ့အမျိုးသားက နောက်တစ်ယောက်ယူပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ ဒီနေ့အထိပါပဲ လေးလေး။ မေတို့သားအမိအကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်၊ မေကလည်း ငယ်သေးတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အိမ်က အမေတို့က ပြန်ခေါ်ပြီး အိမ်မှာပဲဈေးဆိုင်လေးကွရောင်းရင်း ဘဝကိုရပ်တည်ခဲ့ရတယ်၊ သမီးလေးကို

လည်း အမေတို့ကပဲ ကျောင်းထားပေးလို့ တော်သေးတယ်။ နောက်တော့ နိုင်ငံခြားမှာ သွားအလုပ်လုပ်တယ်”

“ဒီလိုဆို သမီးလေးက တော်သေးတာပေါ့။ မေ့ကိုထောက်ပံ့ပေးမှာပေါ့”

“မေ့ဘဝက လေးလေးထင်သလို အဆင်မပြေပါဘူး။ သမီးကပြန်လာပြီး မေ့နဲ့ ခဏလေးပဲ အတူနေလိုက်ရတယ်။ မပြောမဆိုနဲ့ ရုတ်တရက်ကြီး အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တယ်”

“ပြောရင်း မျက်ရည်များကျလာကာ ငိုနေလေတော့သည်။ ဦးကျော်စင်ကမူ သူ့ကိုကြည့်ပြီး အတော်ကဲဆိုးတဲ့မိန်းကလေးပဲ ဟု တွေးမိကာ ပို၍ပင်သနားမိလေတော့သည်”

“အားရအောင်ငိုလိုက်စမ်းပါမေ။ ဒါမှ မေ့ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားမှာပေါ့။ တစ်ခုပဲပြောချင်ပါတယ်။ မေ့ရဲ့သမီးက သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူ့ရပ်သွားနိုင်ပြီဆိုတော့ မေက သူ့အတွက် စိတ်မပူရတော့ဘူးပေါ့။ မေကတော့ မျှော်လင့်ထားသလိုဖြစ်မလာတော့ ပိုပြီးပင်ပန်းတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် စိတ်မညစ်ပါနဲ့မေ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူ့ရပ်ပြီဆိုတော့ မေလည်းလွတ်လပ်တာပေါ့။ လေးလေးနှင့် ဘဝတူတွေဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် လေးလေးရယ် သားသမီးဆိုတာ သူတို့လုပ်ချင်တာကိုသာ သူတို့စိတ်ကြိုက်လုပ်ချင်ကြတာ။ မိဘက နောက်အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင်တော့ သဘောတူဖို့ ခဲယဉ်းတယ်လေ။ လေးလေးရော၊ မေရော လွတ်လပ်ပြီဆိုပေမယ့် ကိုယ်လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ မမေ့သင့်ဘူး။ သားသမီးတွေရဲ့ ငြိမ်ငြိမ်မှုကို အိမ်ထောင်ရေးဟာ ဘယ်တော့မှ မသာယာနိုင်ဘူးဆိုတာ မေပြောရဲတယ်”

မေမြတ်ကို၏ စကားကိုနားထောင်ရင်း နီးရမလို့နဲ့ ပိုပိုဝေးသွားသလို ခံစားနေမိလေသည်။

“မေက ဒီလိုရင်ဖွင့်လာတော့ လေးလေးက ခုလိုဆိတ်ကွယ်ရာမှာတွေ့မိတာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ကြည်ကြည်နူးနူး နေမိတာမှန်ပေမယ့် မသင့်တော်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်မေ။ ဒါပေမယ့် လေးလေးတို့ အရွယ်က လူငယ်တွေလို တွေ့ရာခုံတန်း

လွှားမှာ ထိုင်လို့လည်းမသင့်တော်သလို မေ့ဘက်ကိုလည်း ငဲ့ရသေးတယ်လေ။ ဒါကြောင့်မို့ပါ”

“လေးလေးက မေ့ကိုချစ်တယ်လို့ တစ်ခါမှ ဖွင့်မပြောခဲ့ပေမယ့် နှစ်ဦးစလုံးက နားလည်နေကြတဲ့အတွက် အချစ်ဆိုတာ ထက်ပိုနေတာ မေလည်းသိပါတယ်လေ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း လေးလေးရဲ့ တည်တည်တံ့တံ့ နေတတ်တဲ့စိတ်နေ သဘောထားကို သိလို့လည်း လေးလေးခေါ်ရာကို မငြင်းမိတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ လက်ထပ်ကြမယ်လို့ မဆုံးဖြတ်ရသေးခင်မှာ အချစ်နယ် မကျွံမို့ အဓိကပါမေ။ လေးလေးအပေါ်မှာ နားလည်မှုများစွာနဲ့ လိုက်လျောပေးခဲ့တဲ့ မေ့ရဲ့စိတ်ကို လေးစားလွန်းလို့လည်း ရှေ့ရောက် တွေးနေတာပေါ့မေရယ်”

“လေးလေးအနေနဲ့ မေ့အပေါ်မှာ ဒီလိုစဉ်းစားပေးရင်ပဲ မေ့ဖက်ကကျေနပ်လှပါပြီ။ မေ့တို့ရဲ့ကံကြမ္မာလို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့လေ။ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ တည်ဆောက်လို့မရသလို ကိုယ်

ထင်ရာ ကိုယ်စိုင်းလို့လည်း မဖြစ်ဘူးဆိုတာ လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားရင်း မျက်စိမှိတ်ပြီး စိတ်လိုက်ရင် မဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်လာမှာမို့ မေ့ဘဝမှာ ဒီလိုလေးပဲနေကြတာ အကောင်းဆုံးလို့ မေကတော့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ လေးလေး”

“အင်းပေါ့လေ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကို လေးလေးတို့နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ နားလည်မှုနဲ့ သိက္ခာရှိရှိနေနိုင်အောင်ပဲ ကြိုးစားရတော့မှာပေါ့လေ။ နှစ်ဖက်သောသားသမီးများရဲ့ လေးစားမှုရှိဖို့ကလည်း အရေးကြီးလေတော့ သူတို့နားလည်လက်ခံနိုင်တဲ့အထိ သစ္စာရှိစွာနဲ့ပေါ့”

စကားဆုံးတော့ မချို့ပြူးကလေးပြုံး၍ မေမြတ်ကို၏ ကိုယ်လုံးလေးကို သိမ်းကျုံးဖက်ထားရာမှ တဖြည်းဖြည်းပြေလျော့ရင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နေမိကြလေတော့၏။

အောင်ကျော်စွေ(သန်လျင်)

କାହାଣୀ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ଖୋଜିବା ପାଇଁ

၁၉၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်းကာလက ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် စိုးရိမ်စိတ်များစွာဖြင့် ရုံးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပေသည်။ ရင်ထဲတွင် လည်း တထိတ်ထိတ်နှင့်ပင်။ အိမ်အပြန် ပြန်ရောက်ရေးသာ စိတ်ကစောနေမိလေ သည်။

သို့ရာတွင် ကားမှတ်တိုင်နားသို့ ရောက်သောအခါ ကားများထွက်သည်ကို မတွေ့ရတော့ချေ။ လိုင်းအသီးသီးမှ ကား များ သိမ်းသွားကြပေပြီ။

လူတွေသာ ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခု ပြေးလွှားနေကြသည်။ တောင်မှမြောက်သို့ လည်းကောင်း၊ မြောက်မှ တောင်သို့လည်း ကောင်း။ အရှေ့မှ အနောက်သို့လည်း ကောင်း။ အနောက်မှ အရှေ့သို့လည်း ကောင်း။ အသီးသီး ပျားပန်းခပ်မျှ သွားလာ နေကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ရုံးမှ တာဝန်ရှိသူများ ၏ အမိန့်ကိုနာခံပြီး ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။ ကားမှတ်တိုင်တွင် လုံးဝကားမရှိမှန်း

သိရသောအခါ ကျွန်တော်ခြေကျင်လျှောက် ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လိုပင် လူအများလည်း လမ်းလျှောက်နေကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီး အတိုင်း ရှပ်ရှပ်ရုံများရှေ့မှဖြတ်ကာလျှောက် လာနေသည်။ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနနှင့် စိန်ပေါ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့။

ထို့နောက် စတော့ကိတ်၊ ပြီးတော့ ရေ ကျော်။

မကြာမီ ပုဇွန်တောင်ဈေးမှတ်တိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ ကားမှတ်တိုင်တွင် သုဝဏ္ဏသိသွားကြမည့် ခရီးသည်များ ပြည် သိပ်သည်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုစဉ် ကွေ့ကားတစ်စီး မှတ်တိုင်တွင် ရပ်လာသည်။

“တစ်ယောက်ငါးကျပ်-တစ်ယောက် ငါးကျပ်”

စပယ်ယာ၏ အသံကျယ်ကျယ်က ကားစောင့်နေသော လူအုပ်ကြီးကို ဖိတ်ခေါ် နေသည်။ သူထက်ငါ အလှအယက်တိုးစေ့ တက်ကြရသည်။ လဲသူလဲ ကွဲသူကွဲနှင့် နေရာလှပြီးသောအခါ ကားထွက်သွားလေ သည်။

ကျွန်ရစ်သူများ မောကျွန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ထိုနည်းတူစွာပင်။

“ကားစောင့်နေလို့ အချိန်ကုန်မှာပဲ၊ နောက်ကားတွေလည်း လာမှာမဟုတ်တော့ ဘူး။ ခြေကျင်လျှောက်တာကမှ တဖြည်း ဖြည်း ရောက်သွားမှာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အခြေအနေက သိပ်မ ကောင်းဘူး။ သွားကြမယ်”

ယောက်ျားများ၊ မိန်းမများ၊ ကလေး များ ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခု ပြောဆိုနေကြပြီး မှတ်တိုင်မှ ထွက်ခွာနေကြပြီ။

မှန်သည်။ ခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ကား စောင့်နေလို့လည်းအကြောင်းထူးတော့မည် မဟုတ်။ အချိန်ကုန်ရုံသာ အဖတ်တင်တော့ မည်။ ကျွန်တော်သည် ပုဇွန်တောင်မှတ်တိုင် မှနေ၍ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာနေမိ သည်။

ခြေကျင်လျှောက်သူများ လမ်းပေါ် တွင်အပြည့်။ သာကေတဘက်သွားသူများ၊ ပုသိမ်ညွန့်၊ သုဝဏ္ဏနှင့် သင်္ကန်းကျွန်းသို့ သွားကြသူများကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ပုဇွန်တောင် ခုံး

လမ်းပေါ်တွင်
ကားများလုံးဝသွား၍
မရတော့ချေ။
ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင်
ခုထက်ထိ တထိတ်ထိတ်
ခုန်နေဆဲဖြစ်သည်။
စိတ်ထဲတွင် အမေနှင့်
ကလေးများကို
စိုးရိမ်နေမိသည်။

တံတားအောက်မှဖြတ်ကျော်ကာ စက်ဆန်း နားသို့ရောက်လာသည်။ ခြေကျင်မလျှောက် ပူးသဖြင့် အတော်ကလေးညောင်းညာစ ပြု နေသည်။ ချွေးတွေလည်း ရွှံ့နစ်နေသည်။

ထိုစဉ် ကားတစ်စီးတလေ ဖြတ်သွား လျှင် ဝိုင်း၍တားကြသည်။ သို့သော် ရပ် မပေးကြ။ ကားပေါ်တွင်လည်း လူတွေက အပြည့်အသိပ်။

ကျွန်တော်သည် ပုသိမ်ညွန့်ကိုကျော် ကာ ဗွင့်ကောင်းငုံပြာရည်စက်နားသို့ရောက် လာသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဈေးကလေး။ ထို့ နောက် ကော်စက်။ သုဝဏ္ဏလမ်းဆုံသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သုဝဏ္ဏမြို့သစ်အဝင်တွင် လူငယ် အချို့ သစ်ပင်တွေခုတ်လှဲနေကြသည်ကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ တချို့အုတ်ပုံကြီးတွေမှ အုတ်ခဲများသယ်မပြီး လမ်းပေါ်တွင် ချနေ သည်။

ကျွန်တော်သည် ရေနဲ့သာနားသို့ ရောက်လာပြန်သည်။ ရေသို့ဆက်သွားရန် ပင် အတော်ကလေး အားထုတ်ရပေမည်။ မဟော်ဂနီသစ်ပင်များ လမ်းပေါ်တွင်ကန့် လန့်ဖြတ် လဲကျနေသည်။

လမ်းပေါ်တွင် ကားများလုံးဝသွား၍ မရတော့ချေ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ခုထက် ထိ တထိတ်ထိတ် ခုန်နေဆဲဖြစ်သည်။ စိတ် ထဲတွင် အမေနှင့် ကလေးများကို စိုးရိမ်နေ မိသည်။

ဇနီးဖြစ်သူကတော့ အိမ်မှာရှိသည်မို့ အကြောင်းမဟုတ်။ အမေက မြို့ထဲကို ရှေးရောင်းထွက်သည်။ ကလေးတွေက မြို့ထဲကို ကျောင်းသွားတက်သည်။ စိုးရိမ်စိတ်တို့သည် ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူနေသည်။

သုဝဏ္ဏမြို့သစ်ကို ဘေးတိုက်ရစ်ခွေ စီးဆင်းနေသော ငမိုးရိပ်ချောင်းဘက်ဆီမှ ဖြတ်တိုက်လာသော လေပြည်ကြောင့် အေးမြသွားသော်လည်း ရင်ထဲတွင် အပူမီးက တောက်လောင်နေဆဲ။

သို့နှင့် စုပေါင်းမှတ်တိုင်နားသို့ ရောက်လာသည်။ သစ်ပင်တွေလမ်းမပေါ်မှာ လဲနေကြသည်။ ဖုန်းကြိုးတွေ ပြတ်တောက်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်သည် လမ်းမပေါ်ရှိ သစ်တုံး သစ်ခက်များကို ငဲ့ကာ၊ ရှောင်ကာ လျှောက်နေရသည်။ ထိုစဉ် သုဝဏ္ဏဘက်ဆီမှ မောကြီးပန်းကြီးနှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကိုခင်အောင်တစ်ယောက် လာနေသည်ကို လှမ်းတွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်သူကို အဝေးမှကြည့်ပြီး အံ့သြနေရသည်။ ဘယ်နှယ် သည်အချိန်မှာ သူဘယ်ကိုသွားမလို့ပါလိမ့်။ အင်း-ကျောင်းသွားတက်တဲ့ သူသမီးတွေကို လိုက်ရှာမှာလား--

ကျွန်တော်စိတ်ထဲအတွေးပေါင်းစုံကို တွေးလိုက်မိလေသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို မမြင်ချေ။ မျက်မှန်ထူကြီးနှင့် ကိုခင်အောင်သည် သစ်တုံးသစ်ခက်များကို ငဲ့ကာ၊ ရှောင်ကာ လာနေသည်။ သူ့အနီးသို့ရောက်သောအခါ “ဟေ့ ကိုခင်အောင်ကြီး ဘယ်လဲ” ကျွန်တော်က အလျင်စလိုမေးလိုက်ရာ သူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်လေသည်။

“ဟာ- ကိုမောင် ရုံးကပြန်လာတာလား၊ မြို့ထဲမှာအခြေအနေကောင်းရဲ့လား”

သူက သိချင်သည်များကို တရစပ်ပြန်မေးသည်။

“ရုံးကပြန်လာတာပါ။ မြို့ထဲမှာအခြေအနေသိပ်မကောင်းဘူး။ ကားတွေလည်း မပြေးဘူး။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားဘယ်လဲ”

သူ့ကို ဖြေပြီး ပြန်မေးလိုက်ရသည်။ ထိုအခါ ကိုခင်အောင်က “ကျွန်တော့်အဘိုးကြီး ဆုံးသွားလို့” ဟုပြောသည်။

“ဟာ- ဘယ်တုန်းက ဆုံးတာလဲ”

ကျွန်တော်က စိတ်မကောင်းစွာနှင့်

မေးလိုက်သည်။

“မနက် ရှစ်နာရီလောက်ကပဲ။ ခုကြည့်မြင်တိုင်က အမျိုးတွေဆီ သွားပြောမလို့”

သူက ဆိုနှင့်ကြွေကွဲစွာနှင့် ပြောလေသည်။

“အို-ဖြစ်ပါ့မလား၊ မြို့ထဲသွားတဲ့ကားတွေမှ မထွက်ဘဲ၊ လမ်းတွေလည်း ပိတ်ဆို့ကုန်ပြီ”

“ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ မပြောလည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ ဖုန်းလည်း ပြောလို့မရဘူး။ ဖုန်းကြိုးတွေလည်း ပြတ်ကုန်ပြီ။ က-သွားမယ်၊ မနက်ကျ လာခဲ့အုံးဗျာ”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မြို့ထဲဘက်ဆီသို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကျွန်တော်အိမ်သို့ရောက်သောအခါ အိမ်ကလူတွေက ဆီးကြိုနေကြသည်။ အိမ်မှာ လူအစုံအလင်ရောက်နေကြပြီ။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်မှ ပြန်ရောက်လာသဖြင့် စိတ်ပူနေဟန် ရှိကြသည်။

“ဘာနဲ့ လာတာလဲ၊ ကားရသလား”

အမေက စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် မေးလေသည်။

“ဘယ်ရမလဲ၊ ခြေကျင်ပေါ့၊ ဒါနဲ့ အမေကော”

ကျွန်တော်က ပြန်မေးသောအခါ-

“ငါလဲ ခြေကျင်ပေါ့၊ ရင်တုန်ပန်းတုန်ပါပဲကွယ်၊ ခုထက်ထိ မောနေတုန်း”

အမေမှာ ခုထက်ထိစိုးရိမ်စိတ်ပျောက်သေးဟန်မဟုတ် ပြောနေလေသည်။ မကြာမီ အိမ်နားနီးချင်းများ လာမေးကြသည်။

သိသမျှကို ပြန်ဖြေရသည်။ မိသားစုအစုံ ပြန်မရောက်သေးသူများမှာတော့ စိုးရိမ်စိတ်များနှင့် ကားမှတ်တိုင်တွင် မျှော်တလင့်လင့်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်ရုံးမတက်နိုင်တော့ပေ။ ကားတွေလည်း တစ်စီးတလေမျှ မထွက်။ ထွက်လို့လည်း မရပေ။ လမ်းပေါ်တွင် သစ်တုံးတွေနှင့်။

ကျွန်တော်သည် ရုံးမတက်နိုင်သဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိသည်။ သက်ဆိုင်ရာကို မည်သို့မျှအကြောင်းမကြားနိုင်တော့။

မကြာမီ အမျိုးသမီး ဈေးကပြန်လာသည်။ သူ့တောင်းထဲတွင် ကန်စွန်းရွက်နှင့် ခရမ်းသီး၊ ဘူးသီး စသည် အနည်းငယ်တို့သာ။

“ဘာမှ ဝယ်လို့မရဘူး၊ အားလုံး ဈေးကြီးလိုက်တာ လွန်ရော၊ ခုတာပဲ ဝယ်ခဲ့တော့တယ်”

အမျိုးသမီးသည် ချုံသံပါအောင် ညည်းပြီး ကန်စွန်းရွက်နှင့် အသီးအနှံများကို တောင်းထဲမှထုတ်နေသည်။

ဆန်း၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်စားကုန်အားလုံး သုံးလေးဆသို့ တက်ကုန်ပြီတဲ့။ သားငါးတွေလည်း ကားမထွက်နိုင်သဖြင့် မရှိဘူးတဲ့။ ဂျုံတဲ့ သား၊ ငါးအနည်းငယ်ကိုလည်း ငွေကြေးတတ်နိုင်သူတို့က ဝယ်သွားကြပြီတဲ့။

ခက်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ဘယ်လို လုပ်ရပါမည်နည်း။ ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် အားလုံးပေါင်းမှ ငွေလေး နှစ်ရာကျပ်ပဲ ရှိသည်။ သည်ငွေလေး နှစ်ရာလောက်နှင့် ဘယ်သို့ စခန်းသွားရပါမလဲ။

ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် ပူလောင်နေသည်။ ဇနီးသည်က မျက်နှာမကောင်း။ အမေက သူနားတောင်းကို စမ်းနေသည်ဟု

ကျွန်တော်ထင်သည်။

ကလေးတွေကလည်း မျက်နှာငယ်
လေးတွေနှင့် အနားမှာဝိုင်းနေကြသည်။

ထိုနေ့ နံနက်က ကန်စွန်းရွက်ကြော်
နှင့်သာ နံနက်စာကို လွေးလိုက်ရသည်။
ရင်ထဲတွင်တော့ တထိတ်ထိတ်နှင့်သာ ရှိနေ
သည်။

နေ့လယ်ဘက်တွင် ကိုခင်အောင်အိမ်
သို့ပြေးရသည်။ လေးငါးလမ်းကျော်လောက်
တွင် ကိုခင်အောင်အိမ်က ရှိသည်။ သူ့အိမ်
သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ အိမ်ထဲတွင်
သူမခင် အလောင်းပြင်ထားသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ ပြီး အိမ်ထဲတွင် ရပ်ကွက်ထဲမှ လူ
ကြီးငါးယောက်ကို တွေ့ရသည်။ အားလုံး
ပိုင်တွေနေကြသည်။ မျက်နှာသိပ်မကောင်း
ကြ။

“လာ-ကိုမောင် ထိုင်”

“မနက်ဖြန် အသုဘချမှာလား”

ကျွန်တော် နံတွင် ထိုင်လိုက်ပြီးမေးမိ
သည်။

“အဲဒါပဲ အခုပြောနေကြတာ၊ မနက်
ဖြန် အသုဘကို ဘယ်မှာချမလဲဆိုတာ
အခက်တွေ့နေလို့”

သက်န်းကျွန်းမီးရထားလမ်းအတိုင်း

ပြန်လာတာ လမ်းမှာလူငယ်တစ်စုနဲ့

တွေ့လို့ စစ်စရာ၊ မေးစရာ

ရှိတယ်ဆိုပြီး လက်စွပ်ကို

ငွတ်အတင်းချွတ်ခိုင်းတယ်၊

ကျပ်လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့

ချွတ်ပေးခဲ့ရတယ်။

လက်ထဲမှာလည်း

စားတွေ တဝင့်ဝင့်နဲ့

ကိုခင်အောင်က တစ်လုံးချင်းမောလှ
စွာနှင့် ပြောသည်။

“ကျွန်ကွာဆံ သုသာန်မှာ ချရင်ကော”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ အဲဒီကိုသွားဖို့က
ခက်နေတယ်၊ လမ်းမှာသစ်တုံးတွေချထား
တော့ ဘယ်လိုမှသွားလို့မရနိုင်ဘူး”

ကိုခင်အောင်က ပြောရင်း စိတ်မော
ဟန်ရှိသည်။ ထိုစဉ် ကိုခင်အောင်၏ ဆွေမျိုး
သားချင်းထဲမှ လူတစ်ယောက် အိမ်အပေါ်
ထပ်မှ သုံးထပ်သားနှင့် သစ်သားအတိုအစ
များကိုင်ကာ ဆင်းလာသည်။

နောက်တစ်ယောက် လက်ထဲတွင်
တော့ တူတွေ၊ လွှတွေ၊ သံတွေနှင့်။
ဪ-သုတို့ ဖြစ်သလို ခေါင်းစစ်ကြတော့
မည် ထင်သည်။

“အင်း-အခြေအနေကတော့ အကျပ်
အတည်းအချိန်ပဲ၊ အပြင်လည်း ခပ်ဝေးဝေး
ထွက်လို့မရဘူး၊ ခက်ပြီဗျာ”

ကိုခင်အောင် ညည်းညူနေပြန်သည်။

မကြာမီ သုံးလေးအိမ်ကျော်မှ လူကြီး
တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ သူက ရောက်
ရောက်ချင်း လှမ်းပြောသည်။

“ကျုပ် သက်န်းကျွန်းမီးရထားလမ်း
အတိုင်း ပြန်လာတာ လမ်းမှာလူငယ်တစ်စု
နဲ့တွေ့လို့ စစ်စရာ၊ မေးစရာရှိတယ်ဆိုပြီး
လက်စွပ်ကို ငွတ်အတင်းချွတ်ခိုင်းတယ်၊
ကျပ်လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ချွတ်ပေးခဲ့
ရတယ်။ လက်ထဲမှာလည်း စားတွေ တဝင့်

ဝင့်နဲ့၊ အရက်တွေလည်း မူးနေကြတယ်။
မနည်း အသက်လုပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့ရ
တယ်ဗျာ”

အားလုံး မင်သက်မိနေကြသည်။
အားလုံး တုန်လှုပ်နေကြသည်။ ခုချိန်မှာ
လမ်းထွက်ဖို့ ဘယ်နည်းနဲ့မျှ ရနိုင်တော့မည်
မဟုတ်။

“ကဲ-ကိုခင်အောင် တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်
မယ်ဗျာ၊ အသုဘကို ဘယ်မှာချမလဲ”

“ကဲဗျာ- လယ်ကွင်းထဲမှာ သွားချ
မယ်ဗျာ၊ ရပဲမလား”

ကိုခင်အောင်က စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့်
ပြောသည်။ အနားတွင် ထိုင်နေကြသော
လူများ တစ်ယောက်တစ်ယောက်နှင့် အမျိုးမျိုး
အကြံပေးကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် လူကြီး လေးငါး
ယောက်သည် သုတဏ္ဍ၏အရှေ့ဘက်တွင်
ရှိသော လယ်ကွင်းဘက်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့
ကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော်လည်း
ပါသည်။

လယ်ကွင်းပြင်ထဲတွင် စပါးပင်များ
သည် စိမ်းလျက်၊ ဝါလျက်အရောင်ပြေးကာ
ယိမ်းနွဲ့နေကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းဘေးတွင်ရှိ
သော လယ်တဲလေးဆီသို့ သွားနေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ ရောက်သောအခါ လယ်တဲရှင်ကို
အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြကြသည်။ လယ်ထဲ
တွင် ပြေမြှုပ်ရန်တောင်းပန်ကြသည်။ အဖိုး
အခပေးမည့် အကြောင်းလည်း ကျေနပ်ရန်
ပြောရသည်။

သို့ရာတွင် လယ်တဲပိုင်ရှင်က လုံးဝ
နားမဝင်း၊ လယ်နားမည်းအမှုအခင်းဖြစ်လျှင်
ပြဿနာတက်လာနိုင်သည်။ ပြီး သွေးရိုး
သားရိုး သေတာကောဟုတ်ရဲ့လား၊ စသည်
ဖြင့် ပြောနေသည်။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း အားလုံး တာ
ဝန်ယူပါမည်။ ပြဿနာဖြစ်လျှင် တာဝန်ခံပါ
မည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဘယ်ရုံ၊ ဘယ်
ဌာနမှသူတွေဖြစ်ကြောင်း စသည်တို့ကို
ပြောရသည်။ ထို့ပြင် လူကြီးရောက်နှင့်
သွေးရိုးသားရိုး ဆုံးပါးသွားကြောင်းများကို
ရှင်းပြသော်လည်း လုံးဝလက်မခံသဖြင့်
လက်လျှော့ပြန်ခဲ့ရသည်။

ရင်ထဲတွင်တော့ ဆို့နှင့်တင်းကျပ်စွာ
နှင့်ပင်တည်း။

အိမ်တွင်လည်း ကိုခင်အောင်၏ မိသားစုက စိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် စောင့်မျှော်နေကြသည်။

အိမ်ထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ခေါင်းပင်ရှိကံပြီးအလောင်းပင်ထည့်ပြီးနေကြပြီ။ ရှိသမျှ ရသမျှသော သစ်သားအတိုအထွားများနှင့် ရိုက်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ခေါင်းကိုလှပတင့်တယ်စေရန် ပြကွဒိန်မှ ရောင်စုံစာရွက်များ၊ စာအုပ်များမှ အပုံးများနှင့် ကပ်ညှပ်နေကြရာ ခေါင်းမှာကြည့်ပျော်၊ ရှုပျော် ဖြစ်သွားလေသည်။

ကိုခင်အောင်ဇနီးဖြစ်သူ မကြင်ယုံက လှမ်းမေးသည်။

“အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်”

“မပြေဘူးကွ” ကိုခင်အောင်က တိုတိုပင် ဖြေသည်။ ကွယ်လွန်သူအဘိုးကြီး၏

အိမ်ထဲကို

လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ

ခေါင်းပင်ရှိကံပြီး အလောင်းပင်

ထည့်ပြီးနေကြပြီ။

ရှိသမျှ ရသမျှသော

သစ်သားအတိုအထွားများနှင့်

ရိုက်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဇနီးဖြစ်သူ အဘွားကြီးမှာလည်း မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ခေါင်းဘေးနားတွင်ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကြရာမရဖြစ်နေ

ကြသည်။ ဤတွင် ဦးစိန်အောင်ဆိုသော လူကြီးတစ်ယောက်က-

“ကဲဗျာ-မြေချရလဲ ခေါင်းကိုခဲခွဲပြီး ရေချရင် ရတယ်ဗျာ၊ လုပ်မလား ကိုခင်အောင်”

ထိုအခါ ကိုခင်အောင် အထိတ်တလန့်နှင့် ခေါင်းခါသည်။ သူမခင်ကို လိုက်သို့ မပြုလုပ်ချင်။ နောက်ဆုံး ဖခင်၏အလောင်းကို မြေချချင်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။ သည်ကနေသည် သုံးရက်မြောက်သော နေ့ဖြစ်သည်။

သည်နေ့ အသုဘချရန် စီစဉ်ရပေတော့မည်။ ဘယ်သို့ချရန်မှ အခက်တွေ့နေကြပြီ။

သို့နှင့် ရပ်ကွက်ထဲမှ လူကြီးတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး အခြေအနေကို မေးမြန်းသည်။ အားလုံးရှင်းပြကြလေသည်။ ထိုအခါ-

“ဟာ-ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ လာဗျာ လယ်ကွင်းထဲ ထပ်သွားရအောင်”

ကျွန်တော်တို့ ငါးဦးသည် လယ်ထဲသို့ တစ်ဖန်ရောက်လာကြပြန်သည်။ လယ်ထဲရှင်ကို အမျိုးမျိုးတောင်းပန်ကြသည်။ ကျေနပ်စေရန် အဖိုးအခပိုပေးကြသည်။

ထိုအခါကျမှ ‘အင်းဗျာ-လယ်ကွက်ဘေး ချောင်းစပ် ကမ်းပါးနားမှာ မြို့ပုံ’ဟူသော အဖြေကိုရသောအခါမှ ရင်ထဲက အလုံးကြီး ကျသွားရသည်။

ကိုခင်အောင် အိမ်သို့အမြန်သုတ်ခြေတင်ရသည်။ ကိုခင်အောင်၏ အိမ်သားများကို အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြရသည်။ သူတို့ခုမှ အသက်ရှူချောင်သွားကြလေသည်။ ထို့နောက်တွင် ဝါးလုံးနှစ်လုံးကို အမြန်ရှာသည်။ ခေါင်းကို ကြိုးချည်သည်။ ပြီးလျှင် ရှေ့နှစ်ယောက်၊ နောက်နှစ်ယောက် လျှို့ကာ မကြသည်။ အိမ်ရှေ့တွင်လည်း ကြေးစည်ကို အမြန်ထုလိုက်ရသည်။ အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် ကြေးစည်သံ လွှမ်းမိုးသွားလေသည်။ မိသားစုများ ငိုကြသည်။

အိမ်နီးချင်းများ ကြေးစည်သံကြား၍ ပုတ်ပူမီးတိုက် ကတိုက်ကနိုက် ပြေးလာကြသည်။ ဘာမှန်း၊ ညာမှန်းပင် မသိလိုက်ကြ။ အံ့သြနေဟန်ရှိသည်။

ယောက်ျားသား လေးငါးဆယ်ယောက်

နှင့် ခေါင်းကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ထမ်းကာ လယ်ကွင်းပြင်သို့ လာခဲ့ရလေသည်။

အိမ်အချို့မှ လူများ အထူးအဆန်းသဖွယ် ထွက်ကြည့်ကြသည်။ လမ်းပေါ်တွင် သစ်တုံးသစ်ခက်များကို ရှောင်ကာ ဖယ်ကာနှင့် သယ်မလာခဲ့ရသည်။

လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင်တော့ဆောက်လုပ်ရေးဌာနမှ လမ်းသုတေသန ဓာတ်ခွဲခန်း အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ပျက်စီးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မနေ့က ထိုလမ်းသုတေသနအဆောက်အအုံကြီးကို မသမာလူရမ်းကားများက ပစ္စည်းများ မွှေနှောက်ရှာဖွေယူကာ ဖျက်ဆီးသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကားများနှင့် စက်ပစ္စည်းတချို့ကို ဖြုတ်ယူသွားကြသဖြင့် ပကတိ အကောင်းမရှိတော့ချေ။

မကြာမီ လယ်ကွင်းစပ်သို့ရောက်ရှိလာကြသည်။ လယ်ကွင်းထိပ်တွင် ကန္တာရပင်များသည် လေပြည်တွင် ယိမ်းယိုင်ထိုးကာ တေးသံတစ်ခုကို ကျူးရင့်နေသလား ထင်မှတ်ရ၏။

လယ်ကွင်းထဲသို့ ခြေချမီလိုက်ကြသောအခါ သယ်မလာကြသူများ ခြေခွေသွားကြသည်။

လယ်ကွက်ထဲတွင်လည်း ရေများရှိနေသဖြင့် ခြေထောက်များတစွတ်စွတ်နှင့် ရွံ့ထဲနစ်နေကြသည်။ ချော်မလဲစေရန် မနည်းထိန်းပြီးလျှောက်နေရသည်။ လယ်ကန်သင်းလေးများကလည်း ရွံ့များနှင့်ချော်နေသည်။ မနည်း ကုတ်ကတ်လျှောက်ရသည်။

သို့နှင့် လယ်ကွက်ဘေး ငမိုးရိပ်ချောင်းစပ် ကမ်းပါးနားသို့ရောက်လာကြသည်။

“ကဲ-ဒီနေရာမှာပဲ တူးကြ”

လယ်ပိုင်ရှင် ပြသောနေရာကို ပေါက်

ပြားနှင့် တူးကြသည်။ မြေမှာစိုနေ၍ ခက်ခက်ခဲခဲ မတူးရချေ။

ငမိုးရိပ်ချောင်းရေကလည်း တဝေါဝေါနှင့် တက်နေသည်။ ဟိုမှာဘက်ကမ်းတွင်တော့ ခနီတောတန်းက စိမ်းစိမ်းစိုစိုနှင့် ရှိသည်။ ကောင်းကင်တွင် ဗျိုင်းတစ်အုပ် ညီညာစွာ ပျံသန်းသွားကြလေသည်။

မကြာမီ မြေတူးပြီးရာ ခေါင်းကို ကြိုးနှင့် ဖြည်းဖြည်းစွာ မြေသို့ချသည်။

ထိုစဉ် လူငယ်သုံးလေးယောက် ဓားတဝင့်ဝင့်နှင့် ဝင်လာသည်။

“ဟေ့- ဒါဘယ်က အလောင်းလဲ၊ ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား” အရက်များမူးကာ ပြောလေသည်။ သူတို့သည် လမ်းသုတေသနဓာတ်ခွဲခန်း အဆောက်အအုံထဲမှ ထွက်လာကြသူများ ဖြစ်သည်။

သူတို့ကို ကျေနပ်ရန်တောင်းပန်ပြီး ရှင်းပြရ၏။ ကျွန်တော်တို့ပြန်သွားကြလျှင် ခေါင်းကိုပြန်ဖော်ကာ အဝတ်အစားများကို ယူကြပေလိမ့်မည်။

ကိုခင်အောင်က သူ့ဖခင်ကို နောက်ဆုံး ကန်တော့ခြင်းဖြင့် ကန်တော့သည်။ ကိုခင်အောင် မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စများ စိုစွတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပါလာကြသော လူ ဆယ့်လေးဦးယောက်ကလည်း မြေစိုင့်ခဲများကို တွင်းထဲသို့ပစ်ချနေသည်။ ပြီးလျှင် အားလုံး ချောင်းဘေးမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး မည်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောနိုင်ကြ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်လျှောက်လှမ်းနေကြသည်။ သို့သော် ရင်ထဲတွင်တော့ တလုပ်လုပ်နှင့် အတွေးကိုယ်စီ နှင့်။

ကိုခင်အောင်အိမ် ရောက်လုလုတွင် သေနတ်သံ လေးငါးချက်ကို ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ကြရသည်။

ကိုခင်အောင်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အားလုံးက ထွက်ကြိုနေကြသည်။ တစ်ယောက်က အလျင်စလို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ “တပ်မတော် ဝင်လာပြီ၊ လမ်းတွေ ရှင်းနေကြပြီတဲ့”

(တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံအပ်ပါသည်။)

ရေနံမြေမောင်မောင်ကြည်

ကျန်းမာရေးအတွက် အရေးကြီးတဲ့သန့်ရှင်းမှု

ဒေါက်တာမြင့်သန်းထွန်း
(ပြည်သူ့ကျန်းမာရေး)

ကျန်းမာခြင်းရဲ့ မိခင်ဟာ သန့်ရှင်းမှုဖြစ်ပါတယ်။ ရောဂါရဲ့ မိခင်ဟာ ညစ်ပေမှုဖြစ်ပါတယ်။ ကျန်းမာရေးအတွက် သန့်လေး သန့်ဟာ အရေးကြီးပါတယ်။ သန့်လေးသန့်ဟာ ကျန်းမာရေး အတွက် များစွာအထောက်အကူပြုပါတယ်။ ဒါကြောင့် သန့်လေး သန့်ကို ဂရုစိုက်ဖို့ ဒေါက်တာမြင့်သန်းထွန်း(ပြည်သူ့ကျန်းမာရေး)ကို သိလိုသမျှ မေးခွန်းတွေကို မေးမြန်းခဲ့ပါတယ်။

(၁) မေး။ ။ ဆရာရှင် ပထမဆုံးအနေနဲ့ သန့်လေးသန့်ဆို တာကို ရှင်းပြစေချင်ပါတယ်။

ဖြေ။ ။ သန့်လေးသန့်ဆိုတာက လက်သန့်၊ ပတ်ဝန်းကျင် သန့်၊ ရေသန့်နဲ့ အစာသန့်တို့ဖြစ်ပါတယ်။ လက်သန့်ဆိုတာဟာ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးကို ဆိုလိုပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်သန့်ဆို တာကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်သန့်ရှင်းရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့ပြောတာဖြစ် ပါတယ်။ ရေသန့်ဆိုတာကတော့ ရေကောင်းရေသန့်သုံးစွဲရေး ဆောင်ရွက်ဖို့ဖြစ်ပါတယ်။ အစာသန့်ဆိုတာကတော့ အစားအ သောက် ကိုင်တွယ်ရောင်းချသူနဲ့ စားသောက်ဆိုင်များ သန့်ရှင်း ရေးနဲ့ အစားအစာတွေ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်ဖို့ကို ဆိုလိုတာဖြစ်ပါ တယ်။

(၂) မေး။ ။ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိချင်ပါတယ်ရှင်။

ဖြေ။ ။ “တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေး၊ ရောဂါကင်း။ ကိုယ်တိုင်ပြုမှု၊ ကျန်းမာခြင်း”ဆိုတဲ့ စကားနဲ့အညီ ကျန်းမာရေးအတွက် တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့လိုပါတယ်။ လူကြီးလူငယ်၊ ကျား၊မ မရွေး။ အသက်ရှင်နေထိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံး တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေးကို နေ့စဉ်ပြုလုပ်ရပါမယ်။

တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးမပြုလုပ်တဲ့ ကလေးတွေရဲ့ အရေပြားမှာ သာမန်မျက်စိနဲ့မမြင်ရတဲ့ ရောဂါပိုးတွေ ကပ်ငြိတွယ် ကပ်လာတတ်ပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကထွက်လာတဲ့ ချွေးတွေကြောင့် အရေပြားယားယံတတ်ပါတယ်။ ဝမ်းပျက်၊ ဝမ်းလျှော့ ရောဂါ၊ အသည်းရောင်အသားဝါ၊ ကြွက်ဆီကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အသားဝါ ရောဂါ၊ သန့်ကောင်စွဲရောဂါ၊ အစာအိမ်အူလမ်းကြောင်းရောဂါ၊ အူရောင်ငန့်ဖျားရောဂါနဲ့ အခြားအသက်ရှူလမ်းကြောင်းရောဂါတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကလေးတွေကို မိဘအုပ်ထိန်းသူတွေ က လက်သည်း၊ ခြေသည်း မှန်မှန်ညှပ်ပေးရပါမယ်။ ဆပ်ပြာနဲ့ မျက်နှာသစ်ခြင်း၊ ဖလူရိုဒ်ပါတဲ့ သွားတိုက်ဆေးနဲ့ သွားတိုက်ခြင်း၊ လက်ကို ဆပ်ပြာနဲ့ဆေးခြင်း၊ ရေချိုးဆပ်ပြာတိုက်ခြင်း၊ ခေါင်းလျှော် ခြင်း၊ အုန်းဆီလိမ်းခြင်း၊ သန့်ရှင်းတဲ့အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ခြင်းနဲ့ အိမ်သာတက်ပြီး မှန်မှုန့်တွေ၊ အညစ်အကြေးတွေ၊ ရွှံ့မွက်တွေနဲ့ ကလေးကစားစရာအရုပ်တွေ ကိုင်တွယ်ပြီးပါက ဆပ်ပြာနဲ့ လက်ကို စနစ်တကျဆေးကြောရပါမယ်။

တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးအားနည်းတဲ့ အမျိုးသမီး တွေမှာလည်း ကလေးတွေလိုပဲ ရောဂါတွေရတတ်ပါတယ်။ အမျိုး သမီးတွေဟာ အိမ်ထောင်မှုထိန်းသိမ်းရတဲ့ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင် ရပါတယ်။ အိမ်သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ခြင်း၊ ဈေးသွားခြင်း၊ ချက်ပြုတ် ပြင်ဆင်ခြင်းနဲ့ ကလေးတွေသာမက အမျိုးသားအတွက်လည်း ဝိုင်း

ဝန်းကူဆောင်ရွက်ရလို့ ချွေးထွက်ပြီး အညစ်အကြေးတွေ ငြိတွယ် ကာ ရောဂါပိုးကူးစက်ခံရပါတယ်။ ချက်ပြုတ်တဲ့အခါမှာ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်မှုအားနည်းပါက မိသားစုမှာ အစာအဆိပ်သင့်ခြင်း၊ ဝမ်း ပျက်ဝမ်းလျှော့ခြင်း၊ အူရောင်ငန့်ဖျား၊ သန့်ကောင်စွဲခြင်း၊ အသည်း ရောင်အသားဝါနဲ့ အစာအိမ်အူလမ်းကြောင်းရောဂါတွေ ဖြစ်ပွား တတ်ပါတယ်။ အရေပြားရောဂါတွေလည်း ခံစားရနိုင်ပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် အမျိုးသမီးများအနေဖြင့် ကလေးတွေလိုပဲ တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေးကို ဂရုစိုက်ရပါမယ်။

အမျိုးသားတွေကလည်း မိသားစုမှာ အိမ်ထောင် ဦးစီးဖြစ်လို့ စားဝတ်နေရေးအတွက် နေပူပရောင်၊ မိုးရွာမရောင် ပြေးလွှားရုန်းကန်နေရပါတယ်။ အမြဲတမ်းလှုပ်ရှားရလို့ ချွေးတွေ ထွက်ကာ အညစ်အကြေးတွေ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တွယ်ကပ်နိုင်ပါတယ်။ မှန်နဲ့ အညစ်အကြေးတွေကြောင့် အသက်ရှူလမ်းကြောင်းရောဂါ နဲ့ အစာအိမ်အူလမ်းကြောင်းရောဂါတွေ ခံစားရနိုင်ပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် နေ့စဉ် ရေမှန်မှန်ချိုးခြင်း၊ အညစ်အကြေးတစ်ခုခု ကိုင် တွယ်မိတိုင်း လက်ဆေးခြင်း စတဲ့ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းမှုကို ဂရု စိုက်ရပါမယ်။ “ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ခွမ်းဆောင်မှ ခြေကန် အာရော ဂျံ” ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း မိသားစုတိုင်း တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေး ကို ဆောင်ရွက်ရပါမယ်။

(၃) မေး။ ။ ပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေးနဲ့ သန့်ရှင်းရေး အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြပေးပါဆရာ။

ဖြေ။ ။ “ပတ်ဝန်းကျင်မသန့်၊ ရောဂါပျံ့၊ ဝန်းကျင်သန့်မှ ကျန်းမာမည်”ဆိုတဲ့ စကားနဲ့အညီ ပတ်ဝန်းကျင်သန့်ရှင်းရေးကို ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ရပါမယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်အရည်အသွေး တိုးတက် ရေးနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ညစ်ညမ်းမှု မရှိစေရေးအတွက် ထိန်းသိမ်းရေး နဲ့ ကာကွယ်ရေးလုပ်ငန်းများကို ပြုလုပ်ပေးရပါမယ်။ သစ်ပင်ချုံပင်

အမှိုက်တွေကို စနစ်တကျစွန့်ပစ်ပါက ကြွက်တွေပေါ်ပြီး ပလိပ်ရောဂါနဲ့ ကြွက်ဆီးကြောင့်ဖြစ်တဲ့
အသားဝါရောဂါ ရနိုင်ပါတယ်။ ညစ်ပေါ့ပြီး အနံ့ဆိုးတွေထွက်တဲ့ အမှိုက်တွေကြောင့်
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိခိုက်စေပါတယ်။ ယင်ကောင်တွေ၊ ပိုးဟပ်တွေပေါများပြီး
ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက်နဲ့ အူရောင်ငန်းဖျားရောဂါတွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

တွေနဲ့ ပေါင်းမြက်သစ်ပင်တွေကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပေးရပါမယ်။ သို့မှသာ သစ်ပင်လဲပိခြင်းနဲ့ သစ်ကိုင်းကျိုးကျခြင်းကို ကာကွယ်နိုင်ပါမယ်။ အဆိပ်ရှိသော မြေ၊ ကင်းများ ကင်းဝေးနိုင်ပါမယ်။

အမှိုက်တွေကို စနစ်တကျစွန့်ပစ်ပါက ကြွက်တွေပေါ်ပြီး ပလိပ်ရောဂါနဲ့ ကြွက်ဆီးကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အသားဝါရောဂါ ရနိုင်ပါတယ်။ ညစ်ပေါ့ပြီး အနံ့ဆိုးတွေထွက်တဲ့ အမှိုက်တွေကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိခိုက်စေပါတယ်။ ယင်ကောင်တွေ၊ ပိုးဟပ်တွေပေါများပြီး ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက်နဲ့ အူရောင်ငန်းဖျားရောဂါတွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မိမိနေအိမ်၊ ရုံး၊ ရွေးဆိုင်တွေမှ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေကို တစ်ပတ်တစ်ခါ သန့်ရှင်းရေးဆောင်ရွက်ရပါမယ်။ အမှိုက်ကောက်ခြင်းဟာ ရှက်စရာမဟုတ်ပါ။ စည်းကမ်းမဲ့ အမှိုက်စွန့်ပစ်ခြင်းသာ ရှက်စရာဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ဖေးလမ်းကြားအတွင်းသို့ အမှိုက်တွေကို စည်းကမ်းမဲ့ပစ်ခြင်းကို ရှောင်ရပါမယ်။ ချောင်း၊ မြောင်း၊ မြစ်တွေထဲကိုလည်း မပစ်ရပါဘူး။ စွန့်ပစ်ဖို့ စီမံထားတဲ့ အမှိုက်ပုံ၊ အမှိုက်ကန်နဲ့ အမှိုက်ပုံဖို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ နေရာမှာ စွန့်ပစ်ဖို့လိုအပ်ပါတယ်။

ပလတ်စတစ်အိတ် အမှိုက်တွေက ရေထု၊ မြေထုနဲ့ လေထုကိုညစ်ညမ်းစေပါတယ်။ ပလတ်စတစ်အိတ်တွေကို တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ ပင်လယ်သတ္တဝါတွေစားမိပါက သေစေနိုင်ပါတယ်။ ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲသို့ ပူလောင်တဲ့အစားအစာတွေထည့်ပါက အပူရှိန်ကြောင့် ဓာတုပစ္စည်းတွေထွက်လာပြီး အစားအစာတွေနဲ့ ရောနှောသွားကာ ကင်ဆာဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ပလတ်စတစ်တွေဟာ သစ်ပင်တွေရဲ့ ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးမှုကို အန္တရာယ်ပေးပါတယ်။ ပလတ်

စတစ်အိတ်ခွံကို မီးရှို့ခြင်းကြောင့် ထွက်လာတဲ့အနံ့ဆိုးဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိလူတွေကို အသက်ရှူလမ်းကြောင်းဆိုင်ရာရောဂါတွေ ရရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပလတ်စတစ်အိတ်တွေကို စနစ်တကျ စည်းကမ်းရှိရှိ စွန့်ပစ်ရပါမယ်။

အများပြည်သူဆိုင်ရာ နယ်နိမိတ်တွေအပေါ်မှာ ညစ်ညမ်းအောင်မပြုလုပ်သင့်ပါ။ သဲ၊ မြေကြီး၊ ရွှံ့၊ ကျောက်စရစ်၊ ကျောက်ခဲ၊ အုတ်၊ အုတ်ကျိုး၊ အုတ်ပုံ၊ သစ်တုံး၊ သစ်ခဲ၊ လွှစာမှုန့်၊ ကောက်ရိုး၊ တိရစ္ဆာန်ချေးနဲ့ ညစ်ညမ်းတဲ့အရည်တွေကို လမ်းပေါ်တွင် စွန့်ပစ်ခြင်း(ဒါမှမဟုတ်) ဖိတ်စဉ်စေခြင်းတွေမဖြစ်ဖို့ ဆောင်ရွက်ရပါမယ်။ လမ်းတွေပေါ်မှာ ကျင်ကြိုးစွန့်ခြင်း၊ ကျယ်ငယ်စွန့်ခြင်းနဲ့ ရေချိုးခြင်းတွေကို ရှောင်ကြဉ်ရပါမယ်။ ယာဉ်တွေကို ရေဆေးခြင်းနဲ့ ပြင်ဆင်ခြင်းတွေကိုလည်း မပြုလုပ်ရပါဘူး။ လမ်းပေါ်တွင် ချိုင့်ကွက်များရှိပါက မြေဖို့ပေးရပါမယ်။ ကတ္တရာနဲ့ ဖာထေးရပါမယ်။

အများပြည်သူဆိုင်လမ်းတွေနဲ့ နေရာတွေမှာ အများပြည်သူသုံး ရေဆွဲအိမ်သာတွေ ဆောက်လုပ်ထားဖို့ခြင်း၊ ထိန်းသိမ်းခြင်းနဲ့ သန့်စင်ခြင်းလုပ်ငန်းတွေ ဆောင်ရွက်ရပါမယ်။

အန္တရာယ်ရှိစေနိုင်တဲ့ ရေတွင်းရေကန်နဲ့ ရေအိုင်တွေကို ကာခံခြင်းနဲ့ ပြုပြင်စေခြင်းတွေ ဆောင်ရွက်ရပါမယ်။ ကျွန်းမာရေနဲ့ မညီညွတ်တဲ့ ရေတွင်း၊ ရေကန်၊ ရေလှောင်ကန်၊ ရေစည်၊ ရေအိုးတို့ကို ဆေးကြောသုတ်သင်စေခြင်း၊ ပြုပြင်စေခြင်း၊ ရေဖြည့်စေခြင်းနဲ့ ပုံးအုပ်စေခြင်းတွေ ပြုလုပ်ထားရပါမယ်။

(၄) မေး။ ။ ရေကောင်းရေသန့် သုံးစွဲရေးအကြောင်းကို လည်း မဟုတ်သဖြင့် ဖွယ် သိချင်ပါတယ်ဆရာ။

ဖြေ။ ။ “ထမင်းအသက် ၃ နှစ်၊ ရေအသက် တစ်မနက်” ဆိုတဲ့အတိုင်း ရေဟာ ကျန်းမာရေးအတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်ပါတယ်။ “ရေသည် အသက်၊ နှုတ်သန်၊ ကျိချက်သောက်ပါ။ စဉ်ကျန်းမာ” စကားအတိုင်း မသန့်ရှင်းသောရေကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရောဂါတွေကို ကာကွယ်ရပါမယ်။ ဒါ့အပြင် “ရေထွက်ပင်ရင်း၊ ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်၊ ဂုဏ်ယူဖွယ်” ဆိုတဲ့အတိုင်း ရေထွက်ပင်ရင်းတွေ ကိုလည်း စနစ်တကျထိန်းသိမ်းရပါမယ်။

မသန့်ရှင်းတဲ့ရေကြောင့် ကာလဝမ်းရောဂါ၊ အူရောင် ငန်းဖျားရောဂါ၊ အသည်းရောင်အသားပါနဲ့ သန့်ကောင်စွဲရောဂါတွေ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ရေမှာ သာမန်မျက်စိမမြင်နိုင်တဲ့ ရောဂါပိုးတွေ နဲ့ ဓာတ်ပစ္စည်းတွေပါရှိပါတယ်။ အာစင်းနစ်၊ ကတ်မီယမ်၊ ခဲတွေ ကြောင့် ကင်ဆာရောဂါနဲ့ ခဲဆိပ်သင့်ခြင်းတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မသန့်ရှင်းတဲ့ရေကနေ ကူးစက်ရောဂါတွေမရရှိဖို့ ရေကို ကျိချက်သောက်ရပါမယ်။ အစားအသောက်နှင့် ဆေးဝါးကွပ်ကဲရေး ဦးစီးဌာန(အက်ဒ်ဒီအေ)ရဲ့ ထောက်ခံချက်ရတဲ့ ရေသန့်ဘူးတွေကို သောက်ရပါမယ်။ သောက်ရေခွက်တွေကို ဆပ်ပြာနဲ့ စနစ်တကျ ဆေးကြောထားရပါမယ်။ ရေထွက်ပင်ရင်းနေရာများတွင်လည်း မညစ်ညမ်းအောင် ဆောင်ရွက်ရပါမယ်။ အဝတ်လျှော်ခြင်း၊ တိရစ္ဆာန် တွေထားခြင်း၊ အမှိုက်တွေစွန့်ပစ်ခြင်းနဲ့ အိမ်သာတွေ တည်ဆောက် ခြင်းတွေကို ရှောင်ကြဉ်ရပါမယ်။

(၅) မေး။ ။ အစားအစာသန့်ရှင်းမှု အလွန်အရေးကြီးတယ် လို့ သိရပါတယ်။ ရှင်းပြပေးပါဆရာ။

ဖြေ။ ။ “အစာလည်းဆေး၊ ဆေးလည်းအစာ” ဆိုတဲ့ အတိုင်း အစားအစာဟာ ကျန်းမာရေးအတွက် လွန်စွာအရေးကြီး ပါတယ်။ “အစားအစာသန့်ရှင်းမှု အာဟာရပြည့်ဝ ကျန်းမာကြ” ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း သန့်ရှင်းတဲ့အစားအစာတွေကို စားသုံးရပါ မယ်။

မသန့်ရှင်းတဲ့အစားအစာတွေကို စားသုံးမိပါက အစာ အဆိပ်သင့်ခြင်း၊ ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက်၊ အသည်းရောင်အသားပါ၊ အူရောင်ငန်းဖျားရောဂါ၊ သန့်ကောင်စွဲရောဂါနဲ့ ကင်ဆာရောဂါတွေ ရရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော အစားအစာ များကို စားသောက်ရပါမယ်။ ယင်နားစာများကို မစားရပါဘူး။ ယင်နားစာများကို ပုံးအုပ်ထားရပါမယ်။ အိုးခွက်၊ ပန်းကန်၊ ဇွန်း တို့ကိုလည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်းထားရပါမယ်။ အစားအသောက် ကိုင် တွယ်သူတွေအနေဖြင့် တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးကို ဂရုပြုဆောင် ရွက်ရပါမယ်။ အစားအသောက်တွေကို ဆေးကြောပြင်ဆင် ချက် ပြုတ်ရာမှာ သန့်ရှင်းတဲ့ရေကို အသုံးပြုရပါမယ်။ ရက်လွန်သော အစားအသောက်တွေကို မစားသင့်ပါဘူး။ ပြုပြင်ချက်ပြုတ်ပြီးတဲ့ အစားအသောက်တွေကိုလည်း ယင်ကောင်၊ ပိုးမွှားနဲ့ ဖုန်တွေ မဝင်နိုင်အောင် ထားရပါမယ်။ အသားစိမ်း၊ ငါးစိမ်း၊ ကုန်ခြောက် နဲ့ အသီးအရွက်တွေကိုလည်း စနစ်တကျထားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ အစားအသောက်ကိုင်တွယ်သူတွေကိုလည်း ကျန်းမာရေးစစ်ဆေးဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။

(၆) မေး။ ။ ကျန်းမာရေးအတွက် အရေးကြီးတဲ့ သန့်ရှင်းရေး နဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြံပြုစကားလေးတွေ ပြောပြပေးပါဆရာ။

ဖြေ။ ။ “အာရောဂျံ ပရမံလာဘံ” ကျန်းမာခြင်းဟာ အဖိုး မဖြတ်နိုင်တဲ့ လာဘ်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်ပါတယ်။ သန့်လေးသန့် ဟာ မိမိကိုယ်တိုင်၊ မိမိသားစု၊ မိမိမြို့ရွာတွင်သာမက တစ်နိုင်ငံလုံးအတွက် လွန်စွာအရေးကြီးပါတယ်။ ကျန်းမာရေးအသိ၊ ကျန်းမာရေးသတိဖြင့် သန့်လေးသန့်ကို စုပေါင်းဆောင်ရွက် သင့်ကြောင်း အကြံပြုပြောကြားလို ပါတယ်။

**ဒေါက်တာမြင့်သန်းထွန်း
(ပြည်သူ့ကျန်းမာရေး)**

လက်ဆောင်ပေးခြင်း ယဉ်ကျေးမှု

■ ကိုကိုလင်း(ဘာမွန်ဒါ)

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်” ဟူသော တံခါးခေါက်သံကြောင့် ကျွန်တော် အတော်လေး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရ၏။ ညက ညဉ့်နက်သည်အထိ စာဖတ်ထားသည့်အတွက် မနက်ကို တဝကြီးအိပ်လိုက်မည်ဟု အားခဲခဲ့၏။ တနင်္ဂနွေနေ့လေး အလုပ်နားရသဖြင့် ကျွန်တော်အပူအပင်ကင်းစွာ အိပ်စက်လိုမိသည်။ ခါတိုင်းမူ စာသင်သွား၊ ကျောင်းသွား စသည့် နေ့စဉ်လုပ်ငန်းတာဝန်များမှ ခဏတာ ကင်းလွတ်ခွင့်အတွက် ကျွန်တော် အပျော်ကြီးပျော်ခဲ့၏။ အပျော်ကြီးပျော်ခဲ့၏။ သို့သော် ထိုပျော်လင့်ချက်လေးပျက်စီးဖို့ တံခါးလာခေါက်နေပေပြီ။ အစတွင် ကျွန်တော် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်၏။ သို့သော် မုန်းသံပြည်လာပါပြီ။ သို့နှင့် အိပ်ရာထက်မှ မထချင်လျက် ထရလေတော့၏။ ဤသည်ပင် ဘဝဟုဆိုရလေမည် ထင်ပါသည်။

“ဆရာကို တွေ့ချင်လို့တဲ့။ အောက်မှာ ဆရာ ၂ ယောက် စောင့်နေတယ်” တစ်ဆောင်တည်း အတူနေသော အဆောင်နည်းပြဆရာတစ်ယောက်ကပြောပြီး လှည့်ပြန်သွား၏။ အိပ်ချင်းမူးတူးဖြင့် မျက်စိမပွင့်တဖွင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော် သင်တန်းသားများဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သွား၏။ မနေ့ကပဲ သူတို့ စာမေးပွဲဖြေပြီးသွားခဲ့သည်လေ။ ဘာအတွက် ခုလိုလာတွေ့ရသလဲ။ ကျွန်တော် တွေ့ချင်စိတ်မရှိ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်အိပ်ရာ မထချင်ဘဲ ထလိုက်ရ၍ စိတ်က မကြည်မလင်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲ အတော် ဒေါသဖြစ်နေမိတာ အမှန်ပါ။ သို့သော် လူမှုကျင့်ဝတ်ဟူသော ခေါင်းစဉ်အောက်က ရုန်းမထွက်နိုင်သဖြင့် ကျွန်တော် အဆောင်အောက်ထပ်ဆင်းကာ သူတို့နှင့် တွေ့ရလေသည်။

“ဆရာတို့ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”
“ကျွန်တော်တို့မပြန်ခင် ဆရာကို တွေ့ချင်လို့ပါ”

“စာသင်ခန်းထဲ တွေ့နေရတာပဲဗျာ။ သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ”

“ဪ ကျွန်တော်ခြံထွက် ငရုတ်ကောင်းလေးတွေ ပေးချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် နေလှမ်းထားတာဆရာ”

“ဆရာရယ် မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်ကို ဘာမှ ပေးစရာမလိုပါဘူး။ စာသင်ခန်းထဲလည်း ကျွန်တော်ပြောပြီးပြီလေ။ အအောင်ပေးမယ်လို့။ ဒါပေမဲ့ စာပါရင်ပေါ့ ဆရာရယ်”

သို့နှင့် သင်တန်းသားဆရာနှစ်ယောက် ပြန်သွားကြ၏။ သူတို့ပေးခဲ့သည့် အထုပ်ကို ကျွန်တော်ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော် စိတ်ထဲက အစိုးရိမ်ရဆုံးနှင့် မမြင်ချင်ဆုံးအရာတစ်ခုကို တွေ့ရလေတော့

သည်။ စာရွက်အပိုင်းအစလေး။ ကျွန်တော် အတော်လေးစိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲသွားမိပါသည်။ ကျွန်တော် စာသင်ခန်းထဲမှာ ထိုသို့သောလုပ်ရပ်များ မပြုလုပ်ကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံထားသူကိုမှ အိမ်တိုင်ရာရောက် လာရောက်ပြုမူရက်လေခြင်း။ တပည့်သည်ကိုယ် ဆရာအကြောင်း မသိလေရော့သလား။ ကျွန်တော်ကပင် တပည့်တွေကို သွန်သင်ဆုံးမမှု လေ့ကျင့်နေရော့သလား။ သူတို့ကိုယ်တိုင်ကပင် နာယူလိုစိတ် ကင်းမဲ့နေရော့သလား။ သို့တည်းမဟုတ် စာမေးပွဲတည်းဟူသောအရာက သူတို့ကို ခြောက်လှန့်နေသောကြောင့်လား။ ဤစာမေးပွဲအောင်မှ ချောများ ရာထူးတက်မည်ကို ကျွန်တော်နားလည်၏။ စာမေးပွဲကျသွားလျှင် သူတို့၏တပည့်တွေ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ၏ အထင်သေးမှုကို ခံရမည်ကို ကျွန်တော်ခံစားမိ၏။ ထို့ကြောင့် အတတ်

သူတို့ပေးခဲ့သည့်အထုပ်ကို ကျွန်တော်ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော် စိတ်ထဲက အစိုးရိမ်ရဆုံးနှင့် မမြင်ချင်ဆုံးအရာတစ်ခုကို တွေ့ရလေတော့သည်။ စာရွက်အပိုင်းအစလေး။ ကျွန်တော် အတော်လေးစိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲသွားမိပါသည်။

လက်ဆောင်အတွက် စိုးရိမ်သောကဖြစ်ရမည့်အရေးကို ကျွန်တော်မနှစ်သက်။
ကိုယ့်ကြောင့်လည်း သူတစ်ပါးကို ထိုသို့မဖြစ်စေလို။ ထို့ကြောင့် အိမ်ပြန်သူ၊ ခရီးသွားသူတွေကို
လမ်းခရီးသာပါစေကြောင်းသာ ကျွန်တော်ပြောလေ့ရှိ၏။
ဘယ်ဒေသမှာ ဘာထွက်သလဲဆိုသော နိမိတ်ပြစကားမျိုး မပြောမိအောင်...

နိုင်ဆုံး သူတို့စာမေးပွဲအောင်ရေးအတွက် အချိန်ပိုတွေသင်ပေးခဲ့၏။ သူတို့ နားလည်အောင် အသေးစိတ်ရှင်းပြခဲ့၏။ စာသင်ခန်းထဲ၌လည်း စာပါရင် အအောင်ပေးမည်။ ဘာမှ မစိုးရိမ်ကြဖို့ အမြဲအားပေးစကားပြောခဲ့၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘာလက်ဆောင်မှ မပေးဖို့ကိုပါ အသိပေးခဲ့၏။ ထိုအသိပေးစကားကပင် သူတို့ကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ သွေးဆောင်နေသလို ဖြစ်သွားသလားဆိုတာ ကျွန်တော်ဝေခွဲမရပေ။ ခုတော့ နံနက်ခင်းအစမှာပင် ကျွန်တော်၏စိတ်က နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီကော။

ကျွန်တော့်တဝှား အရွံဆုံး အမုန်းဆုံး အလုပ်က ဆရာသမားလူကြီးတွေကို လက်ဆောင်အမည်ခံ၍ လာဘ်ထိုးခြင်း။ အမည်ယူခြင်းပဲဖြစ်၏။ ကိုယ်ပိုင်အဆင်းမရှိဘဲ စိန်နားကပ်ရောင်ဖြင့် ပါးပြောင်ချင်သည့် ထိုသို့သော လုပ်ရပ်မျိုးကို ကျွန်တော့်ဘဝမြတ်သန်းမှ ဖန်တီးလေအောင်ကျင့်ကြ၏။ ရာထူးအခွင့်အလမ်းအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ လူကြီးမျက်နှာသာ ပေးဆံ့ရလိမ့်သော် လည်းကောင်း လက်ဆောင်မပေးခဲ့ခြင်းအပေါ် ကျွန်တော် ကျေနပ်၏။ မသိတတ်သူဟု တံဆိပ်တပ်လည်း ကျွန်တော် ကျေနပ်၏။ နေရာမပေး ချောင်ထိုးလည်း ကျွန်တော် ကျေနပ်၏။ (ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ချစ်ခင်ကြည်ညိုသူတွေကိုတော့ဖြင့် အိမ်အပြန်ဒေသထွက်ကလေးတွေ လက်ဆောင်ပေးဖြစ်ပါသည်။ ငွေကုန်ကြေးကျ များသည့် စားစရာလေးတွေကိုသာ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကျွန်တော်ပေးနိုင်ပါ၏။) လက်ဆောင်အတွက် စိုးရိမ်သောကဖြစ်ရမည့်အရေးကို ကျွန်တော်မနှစ်သက်။ ကိုယ့်ကြောင့်လည်း သူတစ်ပါးကို ထိုသို့မဖြစ်စေလို။ ထို့ကြောင့် အိမ်ပြန်သူ၊ ခရီးသွား

သူတွေကို လမ်းခရီးသာပါစေကြောင်းသာ ကျွန်တော်ပြောလေ့ရှိ၏။ ဘယ်ဒေသမှာ ဘာထွက်သလဲဆိုသော နိမိတ်ပြစကားမျိုး မပြောမိအောင် စောင့်ထိန်း၏။ မှန်သော စကားဆိုရလျှင် လက်ဆောင်ပေးသူကိုဖြစ်စေ၊ လက်ဆောင်လက်ခံသူကိုဖြစ်စေ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်စေလိုသည်က ကျွန်တော်၏ ဆန္ဒဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ဆရာဖြစ်စက အဖြစ်အပျက်တချို့ကိုလည်း ပြန်လည်အောက်မေ့မိ၏။ စာသင်ခန်းထဲကထွက်တော့ ဆရာမတချို့က ပုဆိုးလေးတွေ လာပေးကြ၏။ မပေးပါနဲ့ဟု အတင်းတားသော်လည်း မရသဖြင့် လက်ခံလိုက်ရ၏။ အိမ်ရောက်တော့ ပုဆိုးထဲမှာ ခုံအမှတ်ရေးထားသည့် စာရွက်လေးပါလာ၏။ နောက်တစ်နေ့ စာသင်ခန်းထဲ၌ ထိုလုပ်ရပ်မျိုး မလုပ်ကြဖို့ စာသင်ရင်းသတိပေးခဲ့၏။ သို့သော်

နောက်တစ်နေ့ ထမင်းဆိုင်တန်းဘက်ရောက်တော့ ဆရာမတစ်ယောက်က Nescafe ထုတ်လေး ၁၀ ထုတ်လောက် လာပေးပြန်၏။ အတင်းငြင်းသော်လည်း မရ။ နောက်ဆုံး အချိုးနည်းသည့် ဤကော်ဖီထုပ်မှာတော့ ခုံအမှတ်မပါလောက်ဘူးထင်၍ လက်ခံလိုက်၏။ သို့သော်လည်း ထိုအထုပ်လေး၌ စာရွက်ပါလာ၏။ နောင်အခါများ၌ ကျွန်တော်သည် အတန်းထဲ၌ ဤသို့ဆိုရလေတော့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာလက်ဆောင်မှ မပေးပါနဲ့။ ပေးချင်လွန်းရင်လည်း ခုံအမှတ်တွေ ထည့်မပေးပါနဲ့” ဟု။

တစ်ခါတလေ “ဆရာရေ ဒါ ဘာသဘောနဲ့မှ ပေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဘာခုံအမှတ်မှလည်း မပါဘူး။ စိတ်ချ။ ဆရာကို ချစ်ခင်လေးစားလို့ ပေးတာပါ။ ဒါ ကျမတို့ ဒေသထွက် စားစရာလေးတွေပါ။ ဆရာ

လက်ခံပေးပါ။ ဆရာမယူရင် ကျမတို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမှာပါ...” ဟု ဆိုသော သူများနှင့် ဆုံပြန်တော့ ကျွန်တော်ကြည်နူး မိရပြန်ပါတယ်။ ထိုသို့သော လက်ဆောင်များ ကိုမူ ကျွန်တော် တလေးတစားလက်ခံရ ယူပြီး တမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားမိပါ သည်။

လက်ဆောင်များနှင့် ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံ အတော်လေးရလာသည့် ကျွန်တော်သည်လည်း လူတွေအပေါ် သံသယစိတ်တွေ ဖြစ်လာမိ၏။ ကိုယ့်ကိုယ် စိတ်ရင်းစေတနာအမှန်ဖြင့် ဆက်ဆံတတ် သူလားဆိုတာ ဆန်းစစ်မိလာ၏။ လူတွေကို အလွယ်တကူ မယုံကြည်မိဖို့ ကျွန်တော့်ကို သင်ခန်းစာပေးလာ၏။ လက်ဆောင်တွေကို လက်ရှောင်ချင်လာမိ၏။ လက်ဆောင်တွေ ၏ နောက်ကွယ်က အဓိပ္ပာယ်တွေကိုလည်း ဝေဖန်ဆန်းစစ်မိလာပါသည်။ လက်ဆောင် များက လူသားတို့၏ စာရိတ္တတံခါးကို ဖိုက် ချိုးသွားမှာ ကျွန်တော်စိုးရိမ်မိပါသည်။

လက်ဆောင်များနှင့် မကင်းတတ် သော လူသားတို့ လောကကြီးမှာ လက် ဆောင်များနှင့် ကင်းအောင်နေတတ်သူ တစ်ယောက်ကို သတိရမိ၏။ သတိရစိတ် နှင့်အတူ ဦးညွှတ်မိပြန်၏။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ သမ္မတတစ်ဦးဖြစ်သူ အဗ္ဗုဒ္ဓကလာမ်ပဲ ဖြစ်ပါ သည်။ ဖခင် ကူတို့ သူကြီးက လက်ဆောင်

တွေကို လက်ရှောင်ဖို့ လက်ဝယ်မဆောင်မိဖို့ အမြဲဆုံးမသွန်သင်ပေးခဲ့လေသတဲ့။ လက် ဆောင်ကြိုက်သူတွေကြားမှာ၊ လက်ဆောင် မှော်သူတွေကြားမှာ သူသည် အင်မတန် ထူးဆန်းနေ၏။ ထို့အတွက် သူသည် လက် ဆောင်တွေ၏ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှု မှ ကင်းလွတ်နေမည်ကားသေချာ၏။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သည် လက်ဆောင်နှင့်မကင်းနိုင်ကြပေ။ ကိုယ်က ပေးရသည်လည်းရှိပါတယ်။ ကိုယ်က လက်ခံရသည်လည်း ရှိပါတယ်။ လက်ဆောင်

မပါ၍ မပြီးသော လုပ်ငန်းဆောင်တာများ မည်မျှရှိနေပြီနည်း။ သေချာသည်က လက် ဆောင်တွေက လုပ်ငန်းအဆင်ပြေချော မွေ့ချော၍ အရေးပါလာခြင်းပဲ ဖြစ်၏။ ကျွန် တော်တို့ ရရှိခဲ့ကြသော လက်ဆောင်များ သည်လည်း ဘယ်သို့သော စေတနာ ဦး တည်ချက်များ ပါနေသလဲဆိုတာ ဆန်းစစ် ကြည့်လျှင် အင်မတန်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းမည် ထင်၏။ လက်ဆောင်တွေ၏ နောက်ကွယ်က ဂယက်အနက်ကိုဖော်ထုတ် နိုင်လျှင် လူတို့၏အကြောင်းကို အတော် လေး တီးမိခေါက်မိသွားနိုင်မည်ဟု ကျွန် တော် ယုံကြည်မိပါသည်။

ဪ...လက်ဆောင်နှင့် သူ၏ နောက်ဆက်တွဲများ။

ကိုကိုလင်း(အမေအိမ်)

လက်ဆောင်တွေကို လက်ရှောင်ချင်လာမိ၏။
လက်ဆောင်တွေ၏ နောက်ကွယ်က
အဓိပ္ပာယ်တွေကိုလည်း
ဝေဖန်ဆန်းစစ်မိလာပါသည်။
လက်ဆောင်များက လူသားတို့၏ စာရိတ္တတံခါးကို
ဖိုက်ချိုးသွားမှာ ကျွန်တော်စိုးရိမ်မိပါသည်။

ရဲမြတ်တင် အသက်ရှည်ဆေး

သူများအပူကို ကိုယ့်အပူလုပ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်အတွေးကြီးမှ တကယ်မှန်တာ။
ကိုယ့်ဘာသာ မျက်စိပိတ်၊ နားပိတ်နေလိုက်လည်း ဖြစ်နေတဲ့ဥစ္စာ၊ မသိကျိုးကျွံပြီး ဟိုဘက်
လှည့်နေလိုက်လည်း ဖြစ်နေတဲ့ဥစ္စာ၊ သူမို့လို့ဆတ်ဆော့တယ်။ သူမို့လို့ အစသွားဆွဲတယ်။ ခုတော့
ကိုယ့်အတတ် ကိုယ်စူးပြီး၊ ကိုယ်ရှာတဲ့အပူ ကိုယ့်ကိုပြန်လောင်ပြီး။

ကလေးတွေက တစ်ယောက်က ၄ နှစ်၊ နောက်တစ်ယောက်က ၆ နှစ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး
အဆော့သန်တဲ့အရွယ်။ ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲ။ ဒီတော့ မျောက်ရှုံးတော့တာပေါ့။

AKWAN SWA

• SHORT STORY

ကလေးဆိုတော့ ဆော့မှပဲ။

ဒါ သဘာဝပဲ။ ဒါကိုကျွန်လက်ခံတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီမောင်နှမယောက်ကတော့

သာမန်ထက်ကို ပိုတယ်လို့ထင်တယ်။

တကယ်သောင်းကျန်းတဲ့ကောင်တွေ။

အဘွားကြီးမှာ အိမ်မှုကိစ္စလုပ်ရတာက

တစ်ဘက်၊ သူတို့ကို ဆွဲရ၊ ဟန်ရ၊ အော်ရ၊

ငေါက်ရတာက တစ်ဘက်နဲ့

တစ်ချက်မှ ငြိမ်ငြိမ်နေရတယ်မရှိဘူး။

ဟယ်၊ ပုတ်ဟယ်ခတ်ဟယ်နဲ့ပေါ့။ ကလေးတွေကို နာအောင်ကျင်အောင် ဂိုက်တာနက်တာမျိုးတော့ မရှိပါဘူး။ ကလေးတွေကို မနှိပ်ဘူး။ မနှိပ်တော့ စိတ်ပန်းလှပန်းဖြစ်ရုံပဲ။

ပြောရရင် ကလေးတွေနဲ့ ပိုပြီးထိတွေ့ရတဲ့သူကလည်း သူပဲကို။ ကျွန်ကနေသာတယ်။ သူက ဘယ်လိုမှ မနေသာဘူး။ ဒီကလေးတွေအတွက် အချိန်တန်ရင် မုန့်ဆိုမုန့် ထမင်းဆိုထမင်း၊ ဝယ်ခြမ်းချက်ပြုတ်ပြီး ကျွေးမွေးရတယ်။ ကိုယ်တိုင်ခူးခပ်ကျွေးရတယ်။ ကိုယ်တိုင်ပန်းကန်ဆေးပေးရတယ်။ အဝတ်အစားတွေကိုလည်း ဆင်ပေးရတယ်။ လျှော်ပေးရတယ်။ နောက်ဆုံး လက်သည်း ခြေသည်းတို့ ဆံပင်တို့ကအစ ညှပ်ပြုပေးရသေးတယ်။ သူ့အတွက် ဒီဗာဟီရတွေကကို နည်းမှမနည်းတာ။

ကလေးဆိုတော့ ဆော့မှပဲ။ ဒါ သဘာဝပဲ။ ဒါကိုကျွန်လက်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမောင်နှမယောက်ကတော့ သာမန်ထက်ကို ပိုတယ်လို့ထင်တယ်။ တကယ်သောင်းကျန်းတဲ့ကောင်တွေ။ အဘွားကြီးမှာ အိမ်မှုကိစ္စလုပ်ရတာက တစ်ဘက်၊ သူတို့ကို ဆွဲရ၊ ဟန်ရ၊ အော်ရ၊ ငေါက်ရတာက တစ်ဘက်နဲ့ တစ်ချက်မှ ငြိမ်ငြိမ်နေရတယ်မရှိဘူး။ ကလေးတွေ လမ်းပေါ်ထွက်နေတာမြင်ရလှမ်းအော်ရ၊ ကားတွေဆိုင်ကယ်တွေကို ဂရုမထားဘဲငေးနေရင် ထွက်ဆွဲရ၊ နေပူထဲ၊ မိုးရွာထဲထွက်ရင် ဦးထုပ်တို့၊ ထီးတို့ယူဖို့၊ ဆောင်းဖို့ပြောရ၊ ဧည့်သည်လာတဲ့အချိန် ကပြင်းနေရင် လှမ်းပြီးဟန်ရ၊ ဟန်ရ၊ အာ-

နှစ်ယောက်စလုံးဆော့လိုက်ကြတာ တာတေကိုလန်လို့။ အိမ်မှာ ဘာမှမခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်မျိုးထားတဲ့ပန်းပင်တွေ သူတို့ဘောလုံးခဏ်ကြောင့် အညွန့်တွေကျိုးတာ ကျိုး။ ကိုင်းတွေပဲ့တာပဲ့။ စပယ်ရုံကို ဘောလုံးမုန်ပြီး အပွင့်တွေ၊ အပွားတွေ ကြွေတာကြွေ။ စင်ပေါ်တက်ခါစ မူးညွန့်တွေလည်း အညွန့်ကျိုးတာ ကျိုး။ ခါးပြတ်တာပြတ်။ အိမ်ပေါ်မှာ စစ်တိုက်တန်းကစားတော့ စားပွဲတွေနဲ့တိုက်မိပြီး တတ်ဖူးတွေ၊ ဖန်ခွက်တွေက လဲလို့လဲ၊ ကွဲလို့ကွဲ၊ စာအုပ်ပုံတွေက ပြိုလို့ပြို။ တကယ် အဆော့သန်တဲ့ကောင်တွေ။ မျက်စိကိုနောက်နေတာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်ကခံနိုင်ရည်ရှိတယ်။ နဂိုကတည်းကကို ကျွန်က ဘာသိဘာသာ သမားပဲ။ သူတို့ဆော့နေတာကို မျက်စိနောက်လို့ မမြင်ချင်ရင် ဟိုတက်လှည့်နေ

လိုက်။ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာကိုပဲ လုပ်နေလိုက်တယ်။ သူတို့ကို ဂရုစိုက်မနေဘူး။ အော်တာငေါက်တာမျိုးလည်း လုပ်မနေဘူး။ ကြပ်ကြပ်မျက်စိရှုပ်၊ နားရှုပ်လာပြီဆိုရင်တော့ ကျွန်က တစ်နေရာရာကို ထထွက်သွားလိုက်တော့တာပဲ။ ကျွန်က အဲသလို၊ ပြောမယ့်သာပြောရတာပါ။ ဒီမောင်တွေက သူတို့အဘွားလေးကိုသာ ကန်းတက်ကြပေမယ့် ကျွန်ကိုတော့ နည်းနည်းရှိန်ပါတယ်။ ကျွန်ရှိနေရင် အလွန်အလွန်သောင်းကျန်းတာမျိုး မလုပ်ရဲပါဘူး။

အဘွားကြီးအတွက်ကတော့ ဝဋ်ပဲ။ အိုကြီးအိုမ အရွယ်ရောက်ကာမှ ဆပ်ဖို့ပေါ်လာတဲ့ ဝဋ်ကြွေးတွေပဲ။ သူ့မှာ ဒီကလေးတွေအတွက်နဲ့ပဲ နေစဉ် တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်၊ တညည်းညည်း၊ တညူညူဖြစ်နေရတယ်။ အော်ဟယ် ငေါက်ဟယ်၊ ဆူဟယ်ပူ

ဒီကိစ္စတွေနဲ့ ပြီးကိုမပြီးနိုင်တော့ပါဘူး။

ဆိုတဲ့အတိုင်း ကျုပ်ကနေသာတယ်။ ခြံထောင့်က အရိုက်ကောင်းတဲ့ ပဲခင်အောက်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်ပုတီးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သွားရှောင်နေလိုက်လို့ရတယ်။ သူ့မှာ ဘယ်လိုမှမရှောင်သာဘူး။ ရှောင်စရာမရှိဘူး။ သူ့ဖြစ်အင်ကို ကျုပ်သိတယ်။ သိပေမယ့် မသနားဘူး။ သူ့အပြစ်သူခံပေစေ။ ဘယ်နှယ်ဗျာ- သားသမီးမထွန်းကားလို့ ခုလိုပဲ နှစ်ကိုယ်ထဲ အေးအေးဆေးဆေး နေလာခဲ့ကြတဲ့ဥစ္စာ။ တစ်လျှောက်လုံး ဘာအပူအပင်မှမရှိဘဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ်၊ ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် နေလာခဲ့ကြတဲ့ဥစ္စာ။ အဲသလို ငြိမ်သက်နေတဲ့ ကန်ရေပြင်ကို သူပဲ ခံစားချလိုက်တာ။ သူပဲ ဂယက်ထဲအောင် လုပ်လိုက်တာ။

မနှစ်ကပေါ့။ သူ့တူမတစ်ယောက် အူရောင်ငန်းဖျားဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတယ်။ ကလေးသုံးယောက်က ပအေဒွဲကျန်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက အပျိုဘဝတုန်းက ကျုပ်တို့နဲ့ အတူလာနေဖူးတယ်။ အတော်လိမ္မာတယ်။ အိမ်မှာ အတော်လေးလည်း ကုမော်လောင်ဖက်ရတယ်။ သူက အဲဒီတုန်းကိုတော်တော်ချစ်တယ်။ ချစ်လို့လည်း ဆုံးတယ်ကြားကြားချင်း အပြေးတစ်ပိုင်း ထသွားတယ်။ သူတို့စာတိက ထိန်ပင်တဲ့။ ထိန်ပင်ရောက်တော့ တူမအလောင်းကိုကြည့်ပြီး သူ့မှာမျက်စည်နဲ့မျက်ခွက်ပေါ့။

ဒါနဲ့ ရက်တွေတာတွေလည်း လည်ပြီး တူမကိစ္စလည်းပြီးရော သူတို့ဆွေမျိုးတစ်သိုက် ကလေးသုံးယောက်ရဲ့ ရှေ့ရေခဲ၊ ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပင်ကြတယ်။ ကလေးအဖေ လုပ်တဲ့ကောင်က ခပ်နံနံကောင်ပဲ။ ပျော့စိမ်သမားပဲ။ ဒီတော့ ဒီအဖေမျိုးနဲ့ ကလေးတွေကို ထည့်ပေးလိုက်လို့ကတော့ ကလေးတွေ မသန်နိုင်၊ မစွမ်းနိုင်ဖြစ်ကြမှာကို လူကြီးတွေက ဝိုင်းမိတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်အဘွားကြီးရဲ့ အစ်ကိုအကြီးဆုံး။ ကလေးတွေရဲ့ အဘိုးဆိုပါတော့လေ။ သူက ကလေးတွေကို သူ့အားလုံးသိမ်းထားလိုက်မယ်။ ကလေးတွေရဲ့အဖေကိုတော့ ပြန်ချင်ရင် ကိုယ့်အရပ်ကိုယ်ပြန်တော့ဆိုပြီး ပြောလိုက်မယ်။ အဲသလိုဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်။

ကိစ္စကပြီးနေတဲ့ဥစ္စာကို တစ်စခန်းထ

လာတဲ့သူက ပေါ်လာတယ်။ ကျုပ်အဘွားကြီးပေါ့။ သူက သူ့အစ်ကိုကြီးကိုပြောတယ်။ အကြီးမလေးကိုတော့ အစ်ကိုကြီးယူချင်ယူထားပေါ့။ အငယ်လေးတွေကိုတော့ တူမ အလွမ်းပြောသဘောမျိုး သူခေါ်ထားပါရစေ။ အဲသလို သွားပြောတာ။ ပြောတော့ ဟိုက ပိုသဘောကျသွားတာပေါ့။ ကောင်းပြီး ယူစေ၊ ခေါ်ချင်ခေါ်သွားဆိုပြီး ပြန်ပြောလာတယ်။ ဒါနဲ့ သူက အဲသည့်ကောက်ရိုးတွေကို အိမ်အရောက်ပွေ့လာခဲ့တော့တာပဲ။

အဘွားကြီးက ကလေးတွေကို
အဝတ်သစ်၊ အစားသစ်တွေနဲ့
သနပ်ခါးအဖွေးသားနဲ့
သူတို့အဝတ်အစားတွေကိုလည်း
သူတို့ဘာသာ ကျွေးပေးအိတ်ကလေးတွေထဲ
ထည့်လွှဲပေးပြီး သူကိုယ်တိုင်
ထိန်ပင်အရောက်
သွားပြန်လို့လိုက်လေရဲ့။

ခုတော့ခံပေတော့။ ကျွမ်းသန္တာလန်အောင် ဒီမောင်တွေဆိုသမျှ ကိုယ့်ဘာသာ ကျော့နေအောင်သာခံပေတော့။

တစ်နေ့မှာ...

"တော်...ကဘိုးခင်"

"ဘာတုန်း"

"ကျုပ်ပြောစရာရှိလို့တော့"

"ဘာပြောမှာတုန်း"

"ကျုပ် ဒီကလေးတွေ ထိန်ပင်ပြန်ဖို့ လိုက်မယ်"

ကျုပ်က မျက်ခုံးတွေ မြင့်သွားရုံပဲ။ သူ့ကို ဘာမှပြန်မပြောဘူး။

"ဒီကလေးတွေရဲ့ဒဏ်ကို ကျုပ်မခံနိုင်တော့ဘူးတော့၊ ကြာရင်ကျုပ်သေလိမ့်မယ်"

"နင်ပဲ နင့်တူမအလွမ်းပြောဆို၊ အခုလွမ်းလို့ဝပလား"

"တော် ဒီစကားမပြောနဲ့၊ ကိုယ့်သွေးသားဆိုတာ ကြည့်ရရမှာပဲ။ ခုဘယ်လိုမှ မခံနိုင်တော့လို့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်ရတာ"

"နဲ့ နင်မွေးမယ်ဆိုပြီး ခေါ်ထားတဲ့ဥစ္စာ၊ ပြန်အပ်လို့ ကောင်းနိုင်ပါ့မလား"

"ဒါကတော့တော်။ ကျုပ်က အပိုင်မွေးစားမယ်လို့ ပြောခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကျုပ်အစ်ကိုကြီးကလည်း ကလေးတွေမပျော်ရင် အချိန်မရွေး သူ့ထိပြန်ဖို့လို့ပြောထားသားပဲ"

"အခု ကလေးတွေကမပျော်လို့လား"

"ကလေးတွေက ပျော်လိုက်တာမှ ဟိုဘက်တောင်လွန်သေး။ မပျော်တာက ကျုပ်။ ကျုပ်သူတို့ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ ကြာရင် မတ်တတ်က လဲသေရလိမ့်မယ်။"

"ခေါ်လာတာလည်းနင်၊ ပြန်ဖို့ချင်တာလည်းနင်ပဲ။ ငါဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး"

ဒီလိုနဲ့ နောက်သုံးရက်လောက် ကြာတယ်ဆိုရင်ပဲ အဘွားကြီးက ကလေးတွေကို အဝတ်သစ်၊ အစားသစ်တွေနဲ့၊ သနပ်ခါးအဖွေးသားနဲ့ သူတို့အဝတ်အစားတွေကိုလည်း သူတို့ဘာသာ ကျွေးပေးအိတ်ကလေးတွေထဲ ထည့်လွှဲပေးပြီး သူကိုယ်တိုင် ထိန်ပင်အရောက် သွားပြန်ဖို့လိုက်လေရဲ့။

အဘွားကြီးကတော့ သူ့ဇာတ်သူရင်းပြီ။ သူ့မီးသူငြိမ်းပြီ။ ဒီကိစ္စလည်း ဒီမှာတင်ပြတ်ပြီလို့ ကျုပ်ကထင်လိုက်မိတာပဲ။

ကျုပ်က တကယ်ပြတ်ပြီလို့ထင်ထားတာ။ အိမ်က အရင်လိုပဲ ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။

တိတ်တတ်ဆိတ်ဆိတ်၊ အေးအေးငြိမ်းငြိမ်း၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ ဟို တုန်းကပုံစံအတိုင်း ပြန်ပြီးပြောင်းလဲသွား တယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်အတွေးကြီးလည်း ပိန်းကြာရွက်ပေါ်ရေမတင်သလို ပယ်ရှင်းပ ပျောက်သွားပြီးလို့ ကျုပ်က ထင်မှတ် လိုက်မိတာ။

ဟာ . . . လက်တွေ့ကျတော့ အဲဒီ ကျုပ်ထင်မြင်ထားတာတွေ တကယ်မှန် တယ်။ မမှန်ဘူးဆိုတာကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စေတေဝါ ဖြစ်ရတဲ့ကိန်း ဆိုက်နေရပြန်ရော။ ဘာကြောင့်ဆို ကျုပ်အတွေးကြီးဖြစ်နေပုံကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကွဲကွဲပြားပြား ရှင်းရှင်းလင်း လင်း နားမလည်နိုင်လို့ပဲ။

ကလေးတွေ မရှိတော့တဲ့အတွက် သူ ပေါ့သွားတယ်။ အေးသွားတယ်။ ဒါကိုကျုပ် မြင်တယ်။ သာမန်အားဖြင့် ဒီလိုပေါ့သွား၊ အေးသွားတဲ့အတွက် သူကပိုပြီးလန်းဆန်း သွားရမှာ။ ရွှင်လန်းသွားရမှာ၊ ငြိမ်းချမ်းသွား ရမှာ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်တာသာ သနပ် ခါးလေး တဖွေးဖွေး၊ သီချင်းလေးတအေး အေးနဲ့ အိမ်မှုကိစ္စတွေ အေးအေးလူလူ လုပ်နေတာမျိုးပဲ ဖြစ်ရမှာမဟုတ်လား။ ခုတော့ ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး။ သူကြည့်ရတာ တငေးငေးတဝိုင်းဝိုင်းနဲ့လည်း အလုပ်ရပ်ပြီး ငေးချင်ငေးနေတာ။ ပြောရရင် ဟိုကလေး တွေ ဗာဟီရမရှိတော့လို့ ဝတ္တရားတွေပေါ့ သွားလို့ သက်သက်သာသာ၊ ချောင်ချောင် ချိုချိုဖြစ်လာတဲ့ အရိပ်အယောင်မျိုး သူ့မှာ လုံးဝမတွေ့ရဘူး။ ဘယ်လိုကြီးမှန်းကို မသိ ဘူး။

ဒါနဲ့ကျုပ်က ဘာသိတာသာပဲနေလာ လိုက်တာ နောက်ထပ်တစ်ပတ်နှစ်ပတ် လောက်ကြာတော့ အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်လာဖို့က အပျိုးလာပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါ လည်း သူပဲ။ အတွေးကြီးပဲ။

တစ်နေ့ . . .

“တော့-ကဘိုးခင်”

“ဘာတုန်း”

“ကျုပ်ထိန်ပင်ကိုထောင့်ပြီးမယ်တော့”

“ဘာလုပ်ဖို့တုန်း”

“ဟို... ဟို... ကိစ္စလေးရှိလို့ အဲဒါ

ကို ကျုပ်ပြန်လာမှ တော့ကိုပြောပြမယ်”

ကျုပ်က ဘာမှမပြောတော့ဘူး။ နောက်တစ်နေ့မှာပဲ လက်ဆောင်အထုပ်

ဒီကလေးတွေကြောင့်

သေရပါလိမ့်မယ်လို့ပြောတယ်။

ဒီကလေးတွေ မရှိပြန်တော့လည်း

သေရပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောပြန်တယ်။

နင့်ဟာက အသေလွတ်တဲ့နေရာကို

မရှိတော့ပါလား

ကလေးတွေပိုက်ပြီး သူ့ရွာကိုထွက်သွား လေရဲ့။ ကျုပ်တို့ အိမ်ထောင်ရေးက အဆင်ပြေပါတယ်။ တစ်လျှောက်လုံးလိုလို အေးချမ်းခဲ့တယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် ခွန်းကြီးခွန်းငယ်ဖြစ်ရတာမျိုး၊ မလိုမှန်းထားဖြစ်ရတာမျိုး တစ်ခါမှကို မရှိခဲ့ ဖူးဘူး။ ကျုပ်က သူ့ကိုအလိုလိုက်တယ်။ ကျုပ်အလိုလိုက်တာကို သူကပြန်ပြီး ကန်း မတက်ဘူး။ ဒီတော့ ဖျူးတတဖြစ်သွား တယ်။ ဘက်ညီသွားတယ်။ ခိုင်မြဲပြီး တည် ငြိမ်တဲ့အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်းတည်ဆောက် ပြီးသားဖြစ်သွားတယ်။

ကောင်းရော။

အထွက်နှုန်း၊ အဝင်သုံး။

သူပြန်ပို့လိုက်တာက နှစ်ယောက်။

ပြန်ခေါ်လာတာက သုံးယောက်။

လောလောဆယ်တော့

စိမ့်ကိန်းသစ်တွေနဲ့

သူတာသာဟုတ်နေတာပဲ။

နောက်မှ ...

တစ်ယောက် ကပ်ပါလာပြန်သေးတယ်။ အရွယ်က အပျိုပေါက်မဖြစ်တုန်းအရွယ်ကလေး။ ဒီကောင်မလေးကိုလည်း ကျွန်ုပ်သိသားပဲ။ သူက ဟိုမျောက်ညီနောင်ရဲ့ အစ်မပဲလေ။

မျောက်ညီနောင်က အိမ်ပေါ်ကိုပြေးတက်လာတယ်။ သူတို့ကျောပိုးအိတ်တွေကို မစ်ချတယ်။

“သားတို့ပြန်လာပြီ။ အဘိုးလေး နေကောင်းရဲ့လား”

“အေး--ကောင်းတယ်”

အဲဒီနောက် ဒီနှစ်ကောင်က နေရာဟောင်းကို ပြန်မွှေးပြီး အရပ်ဟောင်းတွေကို ပြန်ရှာနေကြတော့တာပဲ။ ကျွန်ုပ်အဘွားကြီးနဲ့ ဟိုကောင်မလေးပါ အိမ်ပေါ်ရောက်လာတယ်။ ပါလာတဲ့အထုပ်အပိုးတွေကိုလည်း နေရာချကြတယ်။ ကျွန်ုပ်အဘွားကြီးက “နင့်အဘိုးလေးကိုကျွေးဖို့ သရက်သီးတွေခွဲစမ်း” လို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကောင်မလေးက ဖျိုးဖျိုးဖျက်ဖျက်ထလုပ်နေတယ်။ ကောင်မလေးက သွက်သွက်ချက်ချက်ကလေး။ သေသွားတဲ့ သူ့အမေနဲ့တစ်ပုံတည်းပဲ။ မကြာမီ သရက်သီးပန်းကန် ကျွန်ုပ်ရေရောက်လာတယ်။ မချစ်စရာတွေ။ ခြံထွက်ဆိုတော့ တော်တော်ကိုချီတာပဲ။ အဲဒီနောက် ကျွန်ုပ်အဘွားကြီးက ကောင်မလေး

ခုလည်း သူ့သဘောပဲ။ သူလုပ်ချင်တာ လုပ်ဆိုပြီး ကျွန်ုပ်ကလွတ်လိုက်တာပဲ။ နောက်သုံးရက်အကြာ။

ကျွန်ုပ်က ဘုရားသောက်တော်ရေခွက်တွေကို ပြတင်းပေါက်မှာ ဆေးကြောနေတဲ့အချိန်။

“အဘိုးလေးရေ...အဘိုးလေး”

ခြံပေါက်ဝဆီက ဆူဆူညူညူအသံတွေ ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီအသံတွေက ကိုယ်ကြားဖူးခဲ့တဲ့အသံတွေ ဖြစ်နေတာမို့လို့လည်း စိတ်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိတယ်။ ဒါကြောင့် ခြံကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဒီမှာတင် ကျွန်ုပ် ဘာကိုတွေ့လိုက်ရတယ်ထင်သလဲ။ ဟိုကောင်တွေ။ ဟိုကောင်နှစ်ယောက်။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အိမ်ထဲကို ပြေးဝင်လာနေတယ်။ ပုံစံတွေက ဒီကသွားတုန်းက အတိုင်းပဲ။ သနပ်ခါးတွေဖွေးလို့၊ ကျောပိုးအိတ်တွေကိုလည်း လွယ်လို့။ သူတို့နောက်ကမှ ကျွန်ုပ်အဘွားကြီး ကျွန်ုပ်အဘွားကြီးက မျက်နှာပြုံးတုံးတုံးနဲ့။ တစ်ခါ ကျွန်ုပ်အဘွားကြီးနောက်ကမှ ကောင်မလေး

ကို “ဒီအခန်းကို ရှင်းစမ်း။ အဲဒါ နင်တို့မောင်နှမတွေ နေရမယ့်အခန်း” လို့ လှမ်းပြောလိုက်ပြန်တယ်။ ကောင်မလေးကလည်း ချက်ချင်းပဲ တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းယူပြီး အခန်းထဲဝင်သွားတယ်။ အိမ်အောက်က တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ဘောလုံးသံတွေပေါ်လာတယ်။ ဟိုကောင်နှစ်ယောက် ရောက်ရောက်ချင်း လုပ်ငန်းစနေကြပြီ။

ကျွန်ုပ်အဘွားကြီးက ကျွန်ုပ်ရေမှလာတိုင်တယ်။ ကျွန်ုပ်က-

“ကလေးတွေကို ပြန်ခေါ်လာပြန်ပြီပေါ့။ နင်ကအမျိုးမျိုးပဲ”

“ဘာလဲ၊ တော်ကကျွန်ုပ်ပြန်ခေါ်လာတာကို မကြိုက်လို့လား”

“ငါက မပြောပါဘူးဗျာ။ ဟိုကသာ နင့်ကို ပြောလွှတ်လိုက်မှာ။ တော်ကြာပြန်ပြန်ပြီ၊ တော်ကြာပြန်ခေါ်သွားပြန်ပြီဆိုပြီး”

သူက ပြုံးယောင်ယောင်မျက်နှာနဲ့-

“ပြောတော့ပြောတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်ရှင်းပြလိုက်တော့ အစ်ကိုကြီးလည်း အားလုံးနားလည်သွားပါတယ်”

“နင်က ဘယ်လိုရှင်းပြလိုက်သလဲ”

“ကလေးတွေမရှိတဲ့နောက် ကျွန်ုပ်မှာ ယောင်ချာချာနဲ့ လုပ်စရာအလုပ်လည်းမရှိဘူး။ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိဘူး။ စိတ်လည်း လေတယ်။ လူလည်းပျင်းတယ်။ ကြာရင် ကျွန်ုပ်သေရလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဒီကလေးတွေကြောင့် သေရမလိမ့်မယ်လို့ပြောတယ်။ ဒီကလေးတွေ မရှိပြန်တော့လည်း သေရမလိမ့်မယ်လို့ပြောပြန်တယ်။ နင့်ဟာက အသေလွတ်တဲ့နေရာကို မရှိတော့ပါလား”

“ဒါတော့ ကျွန်ုပ်ဖြစ်နေတာကို အမှန်အတိုင်းပြောတာပဲ။ ဒီကလေးတွေ ပြန်သွားကတည်းက ကျွန်ုပ်ဘယ်လိုမှကို နေလို့မရဘူး”

“ပြန်တော့ခေါ်လာပြီ။ နင်က ဒီအထိကို ခံနိုင်မှာမို့လို့လား။ နင်ညည်းတဲ့အသံတွေကို ငါက ပြန်ကြားရဦးမှာလား”

“အငယ်ကောင်ကလည်း မူကြိုဖို့ရတော့မှာပါ။ ကျောင်းအလုပ်ပေါ်လာရင် သူတို့လည်း သိပ်ဆော့နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်မှာ ကူဖော်လောင်မက်လည်း ရှိပြီလေ။ ကောင်မလေးက

လိမ္မာတယ်။ ဒီနှစ် ၈ တန်းတက်ရမှာ။ သူ့ကိုပါ ဒီမှာပဲကျောင်းထားပေးမယ်ဆိုပြီး တစ်ခါတည်းခေါ်လာခဲ့တာ။

ကောင်းရော။ အတွက်နှစ်၊ အဝင်သုံး။ သူပြန်ပို့လိုက်တာကနှစ်ယောက်။ ပြန်ခေါ်လာတာက သုံးယောက်။ လောလောဆယ်တော့ စီမံကိန်းသစ်တွေနဲ့ သူဘာသာဟုတ်နေတာပဲ။ နောက်မှ ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာဦးမလဲမသိဘူး။ သူဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ်။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ကတော့ ပစ်ထားလိုက်မှာပဲ။ ကောင်းတယ်၊ ဆိုးတယ်၊ သင့်တယ်၊ မသင့်ဘူး။ ဘာမှဝင်ပါနေမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာမှလည်း ဝင်ပြောနေမှာမဟုတ်ဘူး။

“အဘွားလေးရေ . . . ဒီဒန့်အိုးကြီးတွေက အပြင်ကိုထုတ်ရမှာလား။ ဒီထဲမှာပဲထားမှာလား။”

“အေး၊ အေး၊ ငါလာခဲ့မယ်”

ကောင်မလေးအသံကြောင့် ကျွန် အဘွားကြီးက ထသွားတယ်။ ကျွန်ကထိုင်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ စဉ်းလည်းစဉ်းစားနေမိတယ်။ ခုတော့ ကျွန် ကောင်းကောင်းရိပ်မိနေပါပြီ။ ကျွန်အဘွားကြီးရဲ့ဖြစ်အင်ကို လုံးစေ့ပတ်စေ့နားလည်သွားပါပြီ။

တကယ်တော့ အထီးကျန်ဝေဒနာရဲ့ ဒဏ်ကို သူမခံနိုင်ဘူး။ အရင်က သူ့နဲ့ကျွန်နဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ အေးအေးလူလူနေခဲ့တိုင်ခဲ့ကြတာမှန်တယ်။ အဲဒီနေ့ထိုင်မှုပုံစံက ကလေးတွေပြန်သွားပြီး ပုံစံအဟောင်းအတိုင်း ပြန်နေချိန်လည်းဆိုရော၊ ခြားနားချက်ကြီးတစ်ခုက ဘွားခနဲပေါ်လာတယ်။ ဟိုတုန်းကလို လင်ကိုယ်မယားနှစ်ယောက် ထပြန်နေရတဲ့အဖြစ်က သူထင်သလို ပျော်မွေ့စရာ ပြန်ဖြစ်လာတော့ဘူး။ အိမ်က ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။ ခြောက်ကပ်သွားတယ်။ ဒီကြားထဲ လုပ်စရာအလုပ်ကလည်း သူ့အတွက် ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်ကလည်း သူ့အတွက် အဖော်ဖြစ်တယ်ဆိုရုံပဲ။ သူ့နဲ့ပူးပူးကပ်ကပ်နေတာတို့ ကောင်းလက်ဆုံပြောတာတို့ လုပ်မနေချင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ စာအုပ်တို့၊ ပုတီးတို့နဲ့ နေချင်စိတ်ကသာ ပိုများတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကျပြန်တော့လည်း အိမ်နီးချင်း၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းက များများစားစား ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ နဂိုကတည်း

က ဟိုအိမ်လည်း၊ ဒီအိမ်လည်းအကျင့်မျိုး သူ့မှာမရှိဘူး။

ဒီတော့ ဟိုတုန်းက မသိသာပေမယ့် ခုလိုအပြောင်းအလဲဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ သူဘယ်လိုမှ မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်တော့ဘူး။ ဒီမှာတင်ပဲ သူငြုစုခဲ့တာတွေက အံ့အားသင့်စရာကောင်းလောက်အောင် သူ့အတွက် ပြန်တစ်တစ်စရာတွေဖြစ်လာတော့တယ်။ ကလေးတွေအတွက် ဗာဟိုရလုပ်ကိုင်ပေးရတာ၊ ကလေးတွေကို အော်ရ၊ ငေါက်ရ၊ ထိန်းရ၊ ကျောင်းရတာ၊ ကလေးတွေနဲ့အတူ ထမင်းစားရတာ၊ တီဗွီရှေ့မှာ အတူတိုးဝှေ့ပြီး ကြည့်ရှုရတာ၊ အဲဒါတွေက မုန်းတီးစရာအဖြစ်ကနေ ချစ်စရာတွေအဖြစ် အသွင်ပြောင်းလာကြတော့တယ်။ ချွန်ပြောရရင် အလုပ်ပဲ။ အလုပ်ရှိခြင်းနဲ့ အလုပ်မရှိခြင်းကပဲ အခြေပေးသွားတာပဲ။ စကားတစ်ခွန်း ကြားဖူးတယ်။ လူတစ်ယောက်ကို မြန်မြန်သေစေချင်ရင် ဘာမှအလုပ်မခိုင်းဘဲ အငြိမ်းစားပေးထားလိုက်တဲ့။ အခု ကျွန်

အလုပ်ရှိခြင်းနဲ့

အလုပ်မရှိခြင်းကပဲ

အခြေပေးသွားတာပဲ။

စကားတစ်ခွန်း ကြားဖူးတယ်။

လူတစ်ယောက်ကို

မြန်မြန်သေစေချင်ရင်

ဘာမှအလုပ်မခိုင်းဘဲ

အငြိမ်းစားပေးထားလိုက်တဲ့။

အခု ကျွန်အဘွားကြီးလည်း

ဒီအတိုင်းဖြစ်သွားတာပဲ။

အဘွားကြီးလည်း ဒီအတိုင်းဖြစ်သွားတာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ဘာသာ အသက်ရှည်ဆေး ပြန်ဖော်တဲ့အနေနဲ့ ကလေးတွေကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့တာပဲ။

ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်က ကလေးတွေကိုပဲ ပြန်ပြီးကျွေးစားတင်ရဦးမလိုလို။ ကလေးတွေက လိုလိုချင်ချင်ပြန်လိုက်လာခဲ့လို့သာ ကျွန်အဘွားကြီး အသက်ရှူချောင်းသွားရတာ မဟုတ်လား။ ကလေးတွေသာ ပြန်မလိုက်ချင်တော့ဘူးဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ခုတော့ သူ့အဆင်ပြေသွားတဲ့အတွက် ကျွန်လည်း တစ်မျိုးတော့စိတ်အေးသွားရတာပေါ့။ သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်အတွက်က ဘာမှထည့်တွက်စရာမရှိဘူး။ သူသာ ကိုယ်ရွေးချယ်ထားတဲ့လမ်းအတိုင်း ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း လျှောက်ဖို့လိုတယ်။ သူ ကလေးတွေနဲ့ တလုံးလုံးတထွေးထွေး ပြန်နေချင်တယ်။ နေချင်တဲ့အတိုင်းနေနိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့လိုတယ်။ ကျွန်ကတော့ သူဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးရုံက လွဲပြီး တခြားမရှိဘူး။ ဘာမှလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ဘာမှလည်း လုပ်မပေးနိုင်ဘူး။

ရဲမြတ်တင်

သွားပြန်မေတ္တာ လမ်းနှစ်မြှာ

“ပြင်ဦးလွင်” “တောင်ပေါ်မြို့”
သွားကြရုံ နေရာသီ
အေးမြရှိရည်
ဘွဲ့လီလီ
ခေါ်မည်တဲ့ “တောင်လှေကား”
“ပန်းမြို့တော်” အရောက်သွား
ဥယျာဉ်နှင့် မခြား။

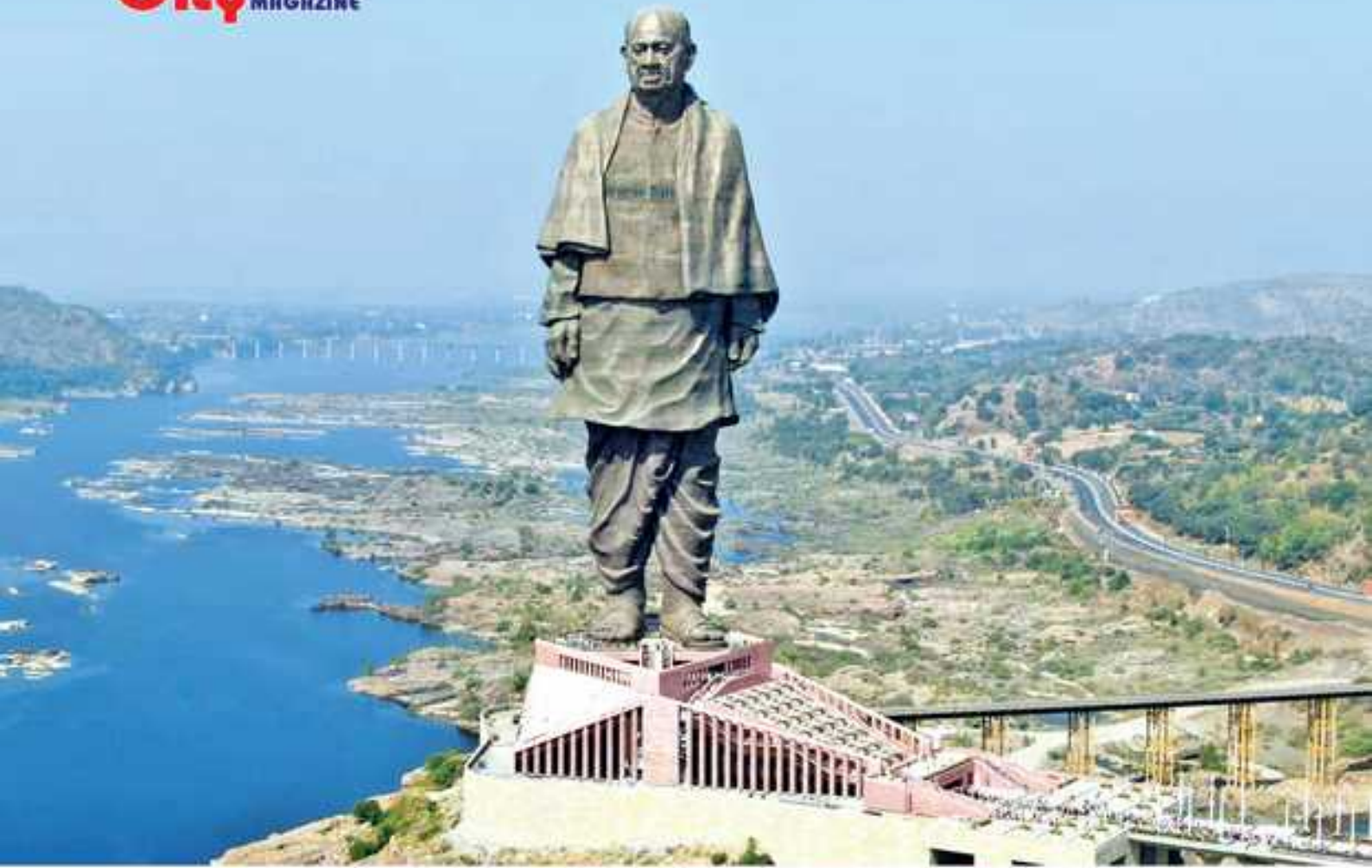
အဆင်းနဲ့ အတက်ကား
ကျွေးနားမှာ လင့်မမျှော်
သွားခန့် ဆုံသော်၊
ယာဉ်နှစ်စေတီ
မတော်တဲ့ ထင်အတွေး။
စိုးရွံ့ဖွယ် ယခင်ရူး
လမ်းကျဉ်းလို့နေး။

ခုခါဝယ် တက်အဆင်း
ရှုခင်းက လွန်သာယာ
ခွေးလမ်း နှစ်မြှာ၊
တစ်လမ်းက အဆင်းသာ
အတက်မှာ ဘယ်မကြမ်း။
သွားအပြန် တောင်ကွေ့လမ်း
ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်း။

ဆောင်းနင်းက မှန်ဝေဖြာ
ပန်းနေကြာ ယဉ်မရိုင်း
အင်တိုင်းပြည့်ဝ၊
ငေးကြည့်ဖို့ လမ်းဝိယာ
ပန်းစုံဖြာ ဆင်အသွေး။
နီဝါဖြာ ရောင်စုံထွေးလို့
မျှော်ငေးရသေး။

အခြေခံ ဆောက်အုံများ
လမ်းတံတား ဝင်အပါ
ကျေးလက်မြို့ရွာ၊
ဆက်သွယ်မှု ကျိုးဖြာဖြာ
မြို့ကျေးရွာ တောင်ပေါ်မရွေး။
ပြည်ထောင်မှာ ညီနောင်သွေး
ရွံ့ဖို့သာ မကွာရေး
သွားအပြန် မေတ္တာမွေ့။
နိုင်ငံတော် တည်ဆောက်ပေး
လက်ချင်းယှက်ထွေး။

ကျော်စောဟန်

အိန္ဒိယကညီညွတ်ရေးရုပ်တုကြီး (Statue of Unity)

ရဲမာရီခေ

လက်ရှိအချိန်မှာ ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံးဖြစ်လာတဲ့ ရုပ်တုကတော့ အိန္ဒိယနိုင်ငံက စည်းလုံးခြင်းရုပ်တု (Statue of Unity) ဖြစ်ပါတယ်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဂျာဂရတ်ပြည်နယ် ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရဒေသဖြစ်တဲ့ နာမာဒါဒေသမှာ တည်ရှိပါတယ်။ ရုပ်တုအမြင့်ဟာ ၅၅၇ ပေဖြစ်ပါတယ်။ ကမ္ဘာ့ကျော်လေဘာတီရုပ်တုထက်ဆိုရင် ၂ ဆပိုမြင့်မားပါတယ်။

သူရဲကောင်းဆာဒါဝါလာဘိုင်ပတေး

အိန္ဒိယအမျိုးသားသူရဲကောင်း ဆာဒါဝါလာဘိုင်ပတေး (Sardar Vallabhbhai)ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဝါလာဘိုင်ပတေးကို ကမ္ဘာမှာတော့ လူသိနည်းပေးမယ့် အိန္ဒိယနိုင်ငံအတွက်တော့ အရေးပါထင်ရှားတဲ့ ခေါင်းဆောင်များထဲမှတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သလို နိုင်ငံရဲ့ ပထမဆုံးသောလက်ထောက်ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ လက်ရှိအိန္ဒိယနိုင်ငံရဲ့ အကျယ်အဝန်းဖြစ်အောင် စုစည်းပေးခဲ့သူဟာ ဝါလာဘိုင်ပတေး ဖြစ်ပါတယ်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်ဗြိတိသျှတို့ထံက လွတ်လပ်ရေးရတဲ့အခါ အိန္ဒိယနိုင်ငံဟာ လက်ရှိအကျယ်အဝန်းမရှိသေးပါဘူး။ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရဒေသပေါင်း ရာနဲ့ချီကျန်ခဲ့ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်တို့က အဲဒီဒေသတွေကို အိန္ဒိယနဲ့ပေါင်းလိုက ပေါင်း (သို့) ပါကစ္စတန်နဲ့ပေါင်းလိုက ပေါင်းခွင့်ပြုပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါကို ပတေးက အဲဒီဒေသတွေကို အိန္ဒိယနိုင်ငံနဲ့

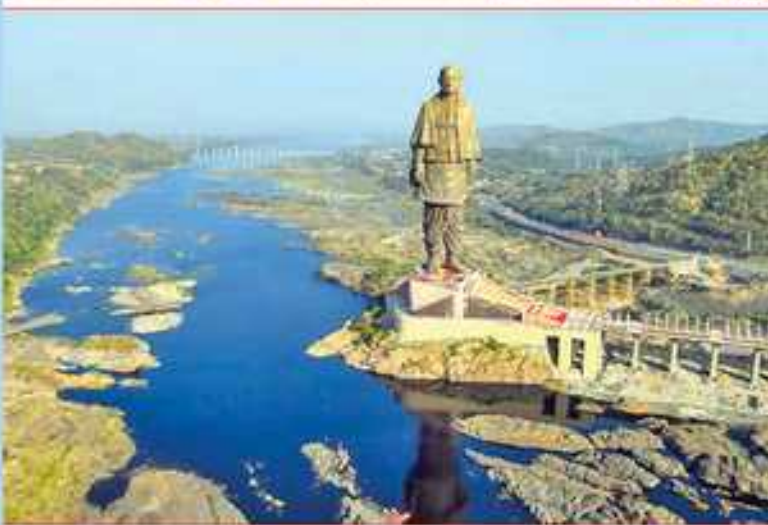
ပူးပေါင်းအောင် စွမ်းဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အိန္ဒိယတည်ထောင်သူမခင်ကြီးလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ အိန္ဒိယခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဂန္ဒီကို မဟာတ္မသဘွဲ့ပေးကြသလို ပတေးကိုလည်း ဆာဒါး (အကြီးအကဲ)လို့ သူ့ရဲ့ အမည်ရေမှတင်ပြီး တလေးတစားခေါ်ဝေါ်ကြပါတယ်။

တည်နေရာ

ဒီရုပ်တုကြီးဟာ နာမာဒါဆည်ရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က ၅ ဧကခန့်ရှိတဲ့ Sadhu Bet ကုန်းမြေပေါ်မှာ တည်ဆောက်ထားတာဖြစ်ပြီး ရုပ်တုရဲ့ဘေးပတ်လည်မှာတော့ ဧက ၃၀၀၀ ခန့်ကျယ်တဲ့ လူလုပ်ရေကန်ကြီး တစ်ခုကို တူးဖော်ထားပါတယ်။

တည်ဆောက်ရေး

အိန္ဒိယရဲ့ အကြီးဆုံးဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုဖြစ်တဲ့ L&T က တာဝန်ယူကာ ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှာ ဆောက်လုပ်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး ၂၀၁၈ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၃၀ ရက်နေ့မှာတော့ တည်ဆောက်ပြီးစီးခဲ့ပါတယ်။ ဒီရုပ်တုတည်ဆောက်ရေးအတွက် အချိန်ကာလ ၅၆ လကြာမြင့်ခဲ့ပြီး လုပ်ငန်းခွင်မှာ ကွန်ကရစ် ကုမပေ ပေါင်း ၂ ဒသမ ၆ သန်း၊ သံမဏိတန်ချိန်ပေါင်း

၅၇၀၀၊ သံမဏိထောက်တိုင်ပေါင်း တန်ချိန် ၁၈၅၀၀၀ ခန့် ကြေးပြားတန်ချိန်ပေါင်း ၂၂၅၀၀၀ ကို သုံးစွဲခဲ့ရပါတယ်။ ဒီနိုင်ငံကတော့ အိန္ဒိယနာမည်ကျော် ပန်းပုဆရာကြီး Ram V.Sutar ခန့် လက်ရာဖြစ်ပါတယ်။ ရုပ်တုရဲ့အောက်ခြေမှာတော့ ပြတိုက်အဆောက်အဦးကို ထည့်သွင်းတည်ဆောက်ထားပြီး ဒီပြတိုက်မှာ ပတေးရဲ့အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အများပြည်သူ လေ့လာနိုင်အောင် ပြသထားပါတယ်။ ဒီရုပ်တု စုစုပေါင်းကုန်ကျစရိတ်ကတော့ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၄၂၀ သန်းဖြစ်ပါတယ်။ ပတေးရုပ်တုဖွင့်ပွဲကို လက်ရှိဝန်ကြီးချုပ် မိုဒီကိုမလာမီ ဒေသခံထောင်ပေါင်းများစွာဟာ ဆန္ဒပြခဲ့ကြပါတယ်။ ပြည်သူတွေ ဒီလိုစိတ်နာမမြင့်အကြောင်းကတော့ ရုပ်တုကြီးရဲ့ တာဒါဆရိဗာဆည် တည်ဆောက်ရေးတွေကြောင့် ဒေသခံတွေရဲ့ အဓိကအားထားရာ နာမာဒါမြစ်ကြီးအပြင် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်တွေလည်း ပျက်စီးခဲ့ရလို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရုပ်တုဖွင့်ပွဲကို(၃၁-၈၂၀၁၅)နေ့မှာပြုလုပ်ခဲ့ပြီး ဝန်ကြီးချုပ်မိုဒီကိုယ်တိုင် ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့ပါတယ်။

ရဲမာန်ခ

source:Statue of Unity by
wikipedia.com
thutazone.com

CELEBRITY SHOWBIZ

and

အောင်စိုးသူ(LPN)

သန်း ၁၀၀ ကျော်တာ မဆန်းဘူး

၂၀၁၂ ခုနှစ်ကနေ ထွက်ရှိခဲ့တဲ့ Music Video တစ်ခုဟာ ၂၀၁၉ ခုနှစ်မှာတော့ ကြည့်ရှုသူပေါင်း သန်း ၁၀၀ ကျော်သွားခဲ့ပါပြီ။ စတင်ထွက်ရှိလာတာတည်းက Cele တွေကြားထဲ ရေပန်းစားသွားခဲ့သလို ယနေ့ထိတိုင်လည်း မရိသတ်တွေအားပေးနေဆဲ Music Video တစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ Sistar အဖွဲ့ရဲ့ Alone သီချင်းပါပဲ။ ဒီသီချင်းဟာ K-Pop Dance အမျိုးအစားဖြစ်ပြီး Sistar အဖွဲ့မှာပါဝင်တဲ့ အလှပကလေးတွေကြောင့်လည်း မရိသတ်တွေ အကြိုက်တွေ့ခဲ့တာလို့ မှတ်ချက်ပြုနိုင်ပါတယ်။ ကင်ဒါဆမ်၊ ကင်ဟိုဂျင်၊ ယွန်းဘိုရာ၊ ကန်ဂျီဟွန်းဆိုတဲ့ လူမျိုး ၄ ဦးပါဝင်တဲ့

Sistar အဖွဲ့ရဲ့ ဒီသီချင်းထဲမှာ Sexy Dance ရဲ့ အလှအပတွေကို ရှုမြင်ရတာကြောင့် ကာလသားကြိုက် သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း မဆန်းပါဘူး။ ဒါ့အပြင် သီချင်းရဲ့အနံသာရေဖြစ်တဲ့ စည်းချက်ခွဲလှုပ်ရှားနိုင်မှုတွေဟာလည်း သင်သင်ရပ်ရပ်ရှိလွန်းတာကြောင့် အောင်မြင်မှုရခဲ့တာပါ။ ဒီလိုမျိုး ပြည့်စုံတဲ့ Music Video တစ်ခုအတွက် ကြည့်ရှုသူပေါင်း သန်းရာချီနေတာဟာ ဆန်းတော့ မဆန်းပါဘူး။ ဒီသီချင်းဟာ Sistar အဖွဲ့အတွက် ပထမဆုံးသော ကြည့်ရှုသူသန်း ၁၀၀ ပြည့်ခဲ့တဲ့ Music Video လည်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကြောင်မလေးနဲ့တူလား၊ မတူဘူးလား

ဒါရိုက်တာ တွမ်ဟော့ပါး ရိုက်ကူးတဲ့ Cats ရုပ်ရှင်ရဲ့ အမြည်း Trailer ရုပ်သံပြ ကွက် အကုသိလေးကတော့ ထွက်ရှိလာခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီရုပ်ရှင်ထဲမှာ ပေါက်ကြယ်ပွင့် တေးလား ဆွစ်စ်နဲ့အတူ သရုပ်ဆောင် အနုပညာရှင် တွေဖြစ်ကြတဲ့ ဂျနီဖာဟတ်ဆန်၊ ဂျိမ်းစ် ကော်ဒန်၊ ဂျေဆင်ဒါဗ္ဗလို့ အိုင်းဒရစ်အယ်လ် ဘာတို့ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားကြပါတယ်။ ဒီရုပ်ရှင်ထဲမှာတော့ ကြောင်တွေရဲ့ သဘော သဘာဝနဲ့ အကအလှ၊ အနုပညာတင်ဆက်မှုတွေကို မြင်တွေ့ရမှာဖြစ်ပြီး Animation

မန်တီးမူအလန်းစားတွေကိုလည်း တွေ့မြင်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ Cats ရုပ်ရှင်ရဲ့ အမြည်း Trailer လေး ထွက်လာပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာတော့ twitter၊ Instagram နဲ့ Facebook ပေါ်တွေမှာ မှတ်ချက်ပေးမှုတွေ ပလူပုံသွားခဲ့တာပေါ့။ တချို့ကလည်း ကြောင်တွေလို သရုပ်ဆောင်တဲ့ပုံစံတွေက ကြောင်နဲ့ မတူဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ တချို့ကလည်း တူတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ အထူးသဖြင့် တေးလားဆွစ်စ်ရဲ့ သွင်ပြင်လက္ခဏာကို ဝေဖန်ကြတယ်။ ဒီရုပ်ရှင်ရဲ့ အမြည်းရုပ်သံဖိုင်

လေးနဲ့အတူ သူမရဲ့ twitter စာမျက်နှာမှာ တေးလားဆွစ်စ်က သူမဟာ ကြောင်မလေးတစ်ကောင် ဖြစ်သွားပါပြီလို့ ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတော့ တေးလားဆွစ်စ်ဟာ ဒီဇာတ်ကားမှာ တကယ်ပဲ ကြောင်မလေးနဲ့ တူရဲ့လား။ မတူဘူးလားဆိုတာကတော့ တကယ်ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးကို ကြည့်ရှုခွင့်ရတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်ထင်ပါရဲ့။

နားလည်မှုတွေ စိုးရားစွာစုံအခါ

ဘရက်ဒလေကူပါးနဲ့ အိဒီနာရိုက်စ်တို့လမ်းခွဲခဲ့တာ သိပ်မကြာသေးဘူးဆိုတာတော့ အားလုံးသိကြပြီးသားဖြစ်မှာပါ။ A Star is born ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတွဲ ရိုက်ကူးရာကနေ အစပြုခဲ့တဲ့ ဘရက်ဒလေကူပါးနဲ့ လေဒီဂါဂါတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကြောင့် အက်ကြောင်းထင်

သွားခဲ့တဲ့ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့အိမ်ထောင်ရေးဟာ အခုအချိန်မှာတော့ ပြန်လည်ပေါင်းစည်းဖို့ အစပြုလာပြီလို့ ဆိုရတော့မလို့ ဖြစ်နေပါပြီ။ အကြောင်းကတော့ သူတို့ နှစ်ဦးဟာ ၂ နှစ်အရွယ် သမီးလေးကို အတူတူ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ သဘောတူညီခဲ့ကြလို့ပါ။ သူတို့ဇာတ်လမ်း အကွဲအပြဲအစဉ်မှာ အိဒီနာရိုက်စ်က သမီးလေးလီယာကို ခေါ်ဆောင်သွားတယ်လို့ သတင်းကြားရပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ

တော့ ဘရက်ဒလေကူပါးက တာဝန်ယူထားတယ်လို့ သိရတယ်။ ဒီသမီးလေးရဲ့ သံယောဇဉ်ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးဟာ အခင်အမင်မပျက်ဘဲ ရှိနေခဲ့ကြတာ ယနေ့အချိန်အထိပါ။ အခုတော့ သူတို့ဟာ သမီးလေးရဲ့ အနာဂတ်လှပဖို့ရာ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးဖို့အတွက် ညီတူညီမျှ တာဝန်ယူဖို့ သဘောတူခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီသဘောတူညီချက်ကို စာချုပ်စာတမ်းတွေနဲ့ လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘဲ နားလည်မှုနဲ့ သဘောတူခဲ့ကြတာဖြစ်လို့ တကယ်လို့နား နားလည်မှုတွေ ထပ်တိုးလာခဲ့ရတော့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကြမှာလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ တွေးကြည့်ဖို့လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်။

တရားရုံးမရောက်ချင်လို့

တစ်ယောက်ရဲ့ ဂျွဲဆိုတော့ ဒေါ်လာက သန်းနဲ့ချီပြီးဆုံးရှုံးမှုရှိနိုင်တယ်။ ဘာကြောင့်များ ဒီလိုမျိုး ဒေါ်လာသန်းချီတဲ့ ဝင်ငွေမျိုးကို လက်လွှတ် လိုက်ရတာလဲ။ တိုင်ဖွန်း မှန်တိုင်းကြောင့်လို့ ဆိုနိုင်ပေမယ့် နောက် ကွယ်မှာ ဖုံးမိထားတဲ့ သတင်းတွေရှိနေပြန်တယ်။ အကြောင်းကတော့ PSY ဟာ ကိုရီးယား ရေပေါ်ဆီအနုပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ယန်ဟွန် ဆင်စ်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းပါပဲ။ ယန်ဟွန်ဆင်စ်ဟာ တေးထုတ်လုပ်ရေး ပရိုဂျက်ဆာတစ်ဦးဖြစ်သလို အဆိုတော် အနုပညာရှင်တစ်ဦးလည်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အနုပညာ အလုပ်တွေတင်မကဘဲ အရက်ဘားတွေ၊ KTV တွေနဲ့ အနှံ့ခန်း တွေကိုလည်း စီးပွားရေးကျကျ လုပ်ဆောင်နေသူတစ်ဦးပါ။ အခုနောက်ဆုံးမှာတော့ လိင်ဖျော်ဖြေရေးလုပ်ငန်းတွေကိုပါ တရားမဝင် လုပ်ကိုင်လာတဲ့အတွက် တရားရင်ဆိုင်ရမယ့် အရေးနဲ့ ကြုံနေရပါပြီ။ ဒါဟာ PSY နဲ့များ ဘယ်လို ပတ်သက်နေသလဲလို့ မေးလာခဲ့ရင်တော့ သူဟာလည်း ယန်ဟွန်ဆင်စ်ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေနဲ့ အနည်းငယ် ပတ်သက်မှု ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေလည်း ရှိနေတယ်လို့ ပြောပါရစေ။ ဒါကြောင့် အခုလိုမျိုး ရုံးရောက်၊ ဂတ်ရောက်အဖြစ် မျိုးတွေ မကြုံရစေဖို့အတွက် သူ့ရဲ့ခြေလှမ်းတွေကို PSY သို့သို့သိပ် သိပ်နဲ့နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလို့ မီဒီယာတွေက ရေးသားနေကြပါ တယ်။

တိုင်ဖွန်းမှန်တိုင်းကြောင့် PSY ရဲ့ Water Show ဖျော်ဖြေမှုတွေ ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ရတယ်လို့ သတင်းတွေကဖော်ပြတယ်။ နောက်ဦး ဝယ်ယူထားတဲ့ လက်မှတ်တွေကိုလည်း ပရိသတ်တွေ နစ်နာမှုမရှိ စေရေးအတွက် အစီအစဉ်တကျ ပြန်ပြီးငွေအမ်းသွားမယ်လို့ သိ ရတယ်။ ကိုရီးယားရဲ့ အောင်မြင်မှုအရှိဆုံး အနုပညာရှင်

ပြောပါရစေ။ ဒါကြောင့် အခုလိုမျိုး ရုံးရောက်၊ ဂတ်ရောက်အဖြစ် မျိုးတွေ မကြုံရစေဖို့အတွက် သူ့ရဲ့ခြေလှမ်းတွေကို PSY သို့သို့သိပ် သိပ်နဲ့နေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလို့ မီဒီယာတွေက ရေးသားနေကြပါ တယ်။

ဝေဖန်မှုတွေ တစ်ခန်းရပ်သွားတယ်

Love Island 2018 ရုပ်သံဇာတ်လမ်းတွဲမှာ သရုပ်ဆောင်တာတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ဝေဖန်မှု တွေ ခံခဲ့ရတဲ့ လော်ရာအန်ဒါဆန်ဟာ ဝေဖန်မှု တွေ တစ်ခန်းရပ်သွားစေမယ့် လုပ်ဆောင်ချက် တစ်ခုကို ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် သူမရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ဟာ အမှောင်ထုတဲ့ရင်ခွင်တွေ ကို ဗလောင်ဆူစေတယ်လို့ ဆိုရမလားပါ။ follower ၁ ဒသမ ၅ သန်းရှိနေတဲ့ သူမရဲ့ အင်စတာဂရမ်မှာ ပကတိအရှိတရား ကောက် ကြောင်းအလှတွေကို လှစ်ဟပြလိုက်ပြီး ဝေဖန် မှုတွေကို တစ်ခန်းရပ်သွားစေခဲ့တာပါ။ သူမဟာ အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘေးတစောင်းအနေအထားနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့တာ ဖြစ်ပြီး ရင်သားအလှကို လက်မောင်းသားနဲ့ ဖုံးအုပ်ထားခဲ့တယ်။ သူမရဲ့ဓာတ်ပုံကြောင့် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာတွင် Like တွေက ထောင်နဲ့ ချီရှိခဲ့ပြီး Comment တွေကလည်း ပလူပွဲခန

တာပါပဲ။ သူမရဲ့ အနုပညာလှုပ်ရှားမှုတွေ အပေါ်မှာ အငြင်းပွားစရာတွေ ရှိနေတာ ဖြစ်ပေမယ့် ဒီဓာတ်ပုံကြောင့် ဝေဖန်မှုတွေ တစ်ခန်းရပ်သွားတယ်ဆိုတာတော့ ငြင်းလို့ မရနိုင်တာ အမှန်ပါပဲ။

လီဗာပူးက ထိပ်ဆုံးမှာ

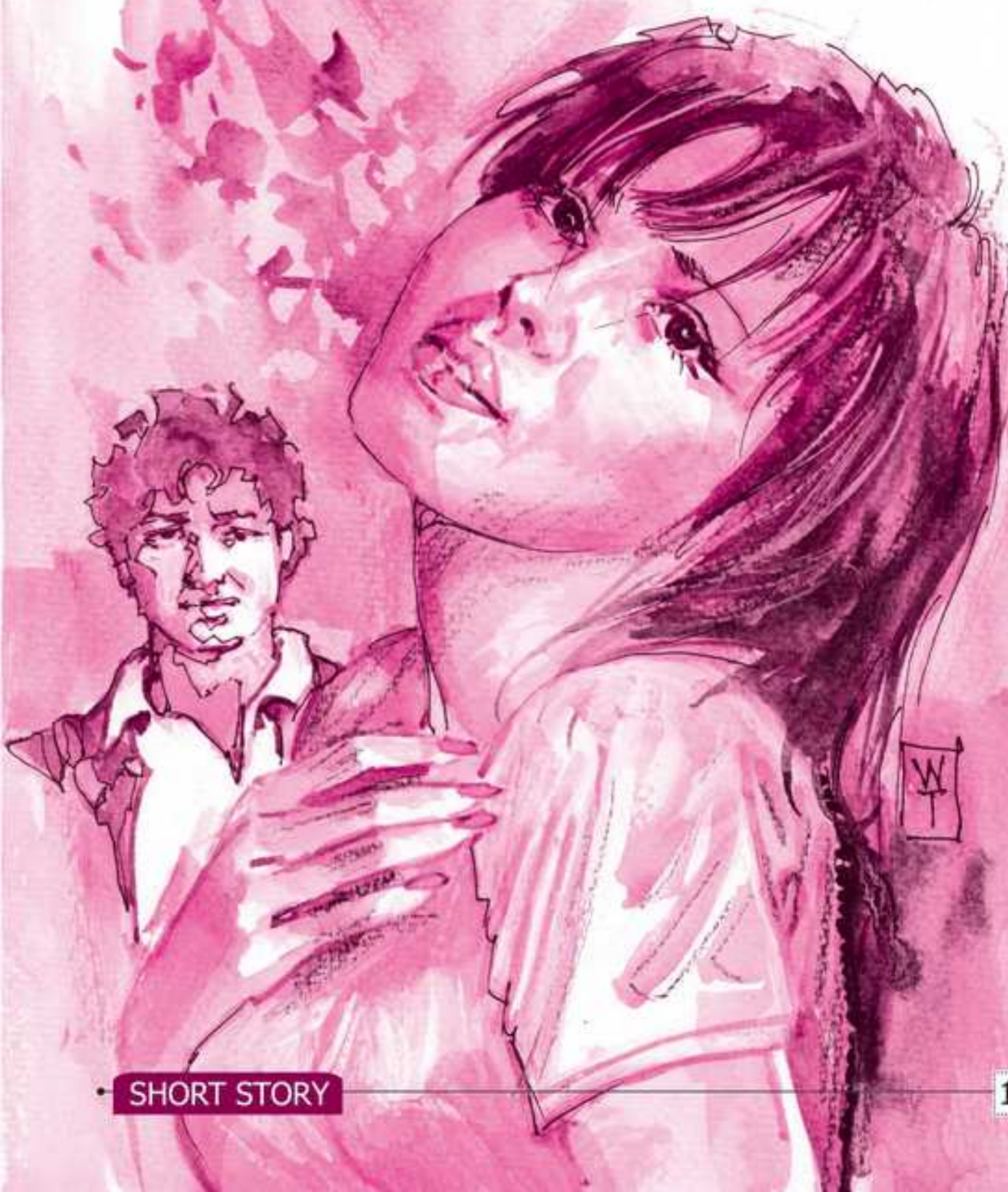
စူးစမ်းလေ့လာမှု ဝက်ဘ်ဆိုက်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ Free Super Tips ရဲ့ လေ့လာတွေ့ရှိမှုအရ လီဗာပူးအသင်းကိုအားပေးတဲ့ အမျိုးသမီးပရိသတ်တွေဟာ လိင်ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံး ပရိသတ်တွေဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဒီလေ့လာမှုကို ပြီးခဲ့တဲ့ ဘောလုံးရာသီမှာ အဆိုပါဝက်ဘ်ဆိုက်က သုတေသနပြုခဲ့တာပါ။ သူတို့ဟာ ကိုယ်တိုင်လေ့လာမှုပြုပြီး သုတေသနကိစ္စတွေကို လုပ်ဆောင်တာဖြစ်သလို အွန်လိုင်းပေါ်မှာလည်းဆန္ဒမဲ တောင်းခံခဲ့ကြတာဖြစ်ပါတယ်။ လီဗာပူးအသင်းကို အားပေးတဲ့ အမျိုးသမီးပရိသတ်တွေဟာ လှပကျော့ရှင်းမှုရှိခြင်း၊ ပွဲတစ်ပွဲရဲ့ ပုံရိပ်နဲ့ လိုက်ဖက်အောင် ဖတ်စားဆင်ယင်တတ်ခြင်း၊ သင်ရပ်မှုရှိခြင်း၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိခြင်း

စတဲ့အချက်တွေကြောင့် ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးအဖြစ် ရွေးချယ်ခံရတာဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ အွန်လိုင်းပေါ်မှာ ဆန္ဒမဲခံယူရာမှာလည်း အမျိုးသမီးပရိသတ်အများစုက လီဗာပူးအမျိုးသမီးပရိသတ်တွေကိုပဲ အများဆုံး မဲပေးခဲ့တာဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဆန္ဒမဲရာခိုင်နှုန်းအရ လီဗာပူးက ၂၆ ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ အများဆုံးဖြစ်ပြီး မန်ယူက ၁၇.၅ ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ ၁၈ ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ အာဆင်နယ်ကတတိယနဲ့ ၁၇ ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ ဘန်ဂလ္လာအသင်းက စတုတ္ထနဲ့ ၁၀ ရာ

ခိုင်နှုန်း အသီးသီးရရှိကြပြီး နာမည်ကြီးအသင်းတွေဖြစ်ကြတဲ့ မန်စီးတီး၊ ချဲလ်ဆီး၊ စပါးတို့ကတော့ အဲဒီအသင်းတွေရဲ့နောက်မှာသာ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။

ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ପ୍ରକାଶନୋତ୍ସବ

“စဉ်းစားကြည့်ပါဦးအစ်မရယ်...ဒါ ဖြစ်သင့်ရဲ့လားလို့...ကျွန်မကတော့ နေဝင် မိုးချုပ်တိုင် ထွက်ရှာနေရတာ သူကတော့ အစ်မသိတဲ့အတိုင်း...”

အေးခင်က သူ့ယောက်ျားအကြောင်း တရစပ်ရင်ဖွင့်နေစဉ် မငြိမ်းက စီးကရက် လေး တဖွားဖွားနှင့် ဖုန်းပွတ်နေတတ်သော မောင်မျိုးရုပ်သွင်ကို ပြင်ယောင်လာသည်။ မောင်မျိုးဆိုတာ ရုပ်ကလေး သနားကမား နှင့် အပြောကောင်းရုံမှလွဲပြီး ဘာတစ်ခုမျှ ဖြစ်မြောက်မြောက်မရှိ။ ဝင်ငွေရသော အလုပ်မှန်သမျှကို မြဲအောင် လုပ်နိုင်သူထဲ လည်းမပါ။ အားအားရှိ လက်မကရည်ဆိုင် အချိန်ပြည့်ထိုင်ကာ အာလာပသလွှာပ ပြောခြင်း။ ဖုန်းပွတ်ရင်းသာ တန်ဖိုးရှိသော အချိန်များကို အလဟဿ ပြုန်းတီးနေသူ၊ အရက်ဘီယာနှင့်လည်းမလွတ်သူ။

မငြိမ်း၏ အငယ်ဆုံးမောင်လေးရဲ့ သူ့ ငယ်ချင်းမို့ သူ့ကို မကြာခဏဆိုသလို မငြိမ်း ဆုံးမကြည့်ဖူးသည်။ ဘယ်လောက်ပြော ပြော မပြောင်းလဲသောသူပုံစံကြောင့် ပြန် မပြော၊ နားမထောင်သူဖြစ်မှန်း သတိထား မိ၏။ သူ့မိန်းမနှင့် မကင်းသောကြောင့် မငြိမ်းစကားကို သည်းခံနားထောင်နေခြင်း လားတော့ မပြောတတ်။ သူ့မိန်းမအေးခင် ဆိုတာ ငွေလိုတိုင်း မငြိမ်းဆီက လှည့်သုံး တတ်သူ မဟုတ်လား။

“အဲ့ဒါ အစ်မလည်း ကိုမျိုးကို ကြည့် ပြောပေးပါဦးနော်...နော်...အစ်မ”

ထိုသို့ပြောရင်း အေးခင်က သူ့ရင်ဖွင့် စကားကို အဆုံးသတ်လေတိုင်း

“အေးပါ အေးခင်ရယ်...ငါလည်း ကြုံရင်ကြုံသလိုဆုံးမပေးပါတယ်... ဒါပေမဲ့ နင်သိတဲ့အတိုင်း နင့်ယောက်ျားက နင့်ကို ရုံးတက်၊ ရုံးဆင်း၊ ကြို/ပို့လုပ်နေတာကို ပဲ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးထင်နေတာလေး၊ နင်ကလည်း ငါမပြောချင်ဘူး ကိုယ်ယူမယ့် ယောက်ျား လက်ကြော မတင်းတောင် မစူးမစမ်းဘဲ ခိုးရာလိုက်လာရတယ်လို့... ခုတော့ ဘယ်နှယ်ရှိစ၊ နင်တို့လို ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နဲ့ အချစ်ကိုရှေ့တန်းတင်တတ် သူတွေကြောင့် မောင်မျိုးလို မောင်မင်းကြီး သားတွေ အိမ်ဦးခန်းမှာ အခန့်သားထိုင်ပြီး ကောင်းစားနေတာ။ ဟင်း...ခက်ပါရဲ့ ဟယ်”

မငြိမ်းကလည်း အေးခင်ကို ထိုသို့ ကရုဏာဒေါသောပြောနေမိပြီ။

“အစ်မကလည်း သူ့အကြောင်းမသိခဲ့ လို့ပေါ့၊ ခုလိုလူပေါက်ပန်းမှန်းသာကြည့်သိခဲ့ ရင် ညီမလား...သူ့ကို လက်ခံဖို့ဝေးပါသေး ရဲ့”

“ဒါကြောင့် ငါ့လိုအမျိုးကြီးလုပ်နေတာ အေး...”

“ခင်ရယ်...ကြာလိုက်တာကွာ... ကိုယ်ကစိတ်ပူပြီး လိုက်ရှာနေတာ အနှံ့ပဲ။ ထင်တဲ့အတိုင်း မငြိမ်းဆီရောက်နေတာကို ကိုယ့်မှာဖြင့် ကိုယ့်အချစ်လေး ဘယ်သူနဲ့ များ ပါသွားပြီလဲလို့”

စကားမဆုံးခင် ရုတ်တရက်ရောက် လာသော ကိုမျိုးကြောင့် မငြိမ်းအိုးတို့ အိုး တိုးအမ်းတမ်းဖြစ်သွားပေမယ့် ဒေါသမပြယ် သေးသော အေးခင်ကတော့-

“ဘယ်သူနဲ့ ပါရမှာလဲ။ ဒီကရှိတဲ့လူ တောင် ဖြစ်နိုင်ရင်ပြန်အမ်းလိုက်ချင်တာ သိရဲ့လား...ဒီမှာလစာထုတ်လာလို့ မမ ငြိမ်းကို အကြွေးလာဆပ်နေတာ၊ တစ်လ တစ်လအကြွေးသံသရာထဲက မထွက်နိုင် တာ ရှင်ကြောင့် သိလား... ရှင်အသုံး

မကျလို့...မိန်းမလုပ်စာ ဘော်ကြောထိုင်စား နေနိုင်ရက်လို့ သိရဲ့လား”

“အမလေး...လေး ခင်ရယ်... မငြိမ်းရဲ့မှာ အဲ့လိုတော့ ဒွဲကြီးမဆော် လိုက်ပါနဲ့ကွယ်...ကိုယ့်မှာမရှိတဲ့သိက္ခာ လေး ထပ်ကျနေပါမယ်...ကိုယ်ကောင်း တာတွေ ခင်သိပါတယ်နော်...ဟဲ...ဟဲ ကဲ...ထပါ...ပြန်ရအောင်နော် ကိုယ်က မိန်းမအကြိုက် အိမ်မှာ သံပုရာရည်အေး အေးလေး ဖျော်ထားခဲ့တာ ပူကုန်ပါဦးမယ် ကွာ...အိမ်ရောက်မှ သံပုရာရည်လေး သောက်ပြီး...အမောပြေမှ ဆက်ဆွပေါ့နော် မိန်းမ...နော်”

ပြောင်ချော်ချော်မျက်နှာနှင့် ကိုမျိုး စကားအဆုံး အေးခင်ကမျက်စောင်းထိုးနေ ပေမယ့် သူ့ယောက်ျားကမ်းပေးသောလက် ကို လှမ်းဆွဲပြီးထလိုက်သည်။ မငြိမ်း ပြုံး လိုက်မိသည်။ အိမ်ရောက်လျှင်လည်း အေးခင် ပြဿနာရှာတော့မည် မထင်။

မောင်မျိုးမင်းက တခြားဝင်ငွေရမယ့် အလုပ်သာ အကျွမ်းတဝင်မရှိတာ။ မိန်းမကို အပိုင်ပေါင်းသည့်နေရာမှာတော့ နီးတူး မဟုတ်လား။ အေးခင်လည်း ဒီလိုနဲ့ အိမ် ထောင်သက်တစ်လျှောက်လုံး နိညာဉ်းသလို ညည်းရင်း ရှာကျွေးလာတာပဲ မနည်းကြာ လှပေါ့။

□ □ □ □ □

“နင့်အဖြစ်ကလည်း ဖွတ်ထွက်နေ တာတောင် တောင်ပိုမှန်းလက်မခံနိုင်သေး ဘူး။ ဒီမှာ သစင် နင့်ကောင်ကနင့်ကို ချစ် လွန်းလှတယ်မထင်နဲ့။ ရုပ်လေးဗန်းပြ အပြောလေးချိုချိုနဲ့ နင့်ကိုချစ်စားနေတာ။ ခုဆို လူတကာက နောက်ကွယ်မှာ နင့်ကို ‘အမ်းမမကြီး’လို့ ခေါ်နေကြပြီဟဲ့... ဒါတွေ နင်သိလား...ငါကနင့်ကို သူများတံတွေးမွှက် အမျောမခံနိုင်လို့ အမုန်းခံအသိပေးနေရ တာ”

“ဟယ်...ပြောရက်လိုက်တာနော်၊ နင်ကပါ ငါ့ကို အဲ့လိုထင်နေပြီလား။ ငါတို့က ရိုးရိုးသားသားပါဆိုနေမှ၊ လူတွေကလည်း ခက်တယ်။ သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာဆို သေချာမသိဘဲ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်တာ အရင်”

သစင်က မငြိမ်းစကားကို မခံနိုင်စွာ

ထိုသို့ တုံ့ပြန်လိုက်ပြီးမှ...

“ငြိမ်းရယ်... နင့်ကိုငါ ဘယ်လောက်ခင်တယ်ဆိုတာ နင်ဘဲသိပါတယ်။ ငါ့ကို သူများတွေထင်သလို နင်ထင်တာတော့ ငါမခံနိုင်ဘူးနော်... ငါ့မှာနင်ကလွဲလို့ အပေါင်းအသင်းလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ အမြဲတမ်းလည်း ငါ့အကြောင်းတွေ မကွယ်ဝှက်တမ်း ပြောပြနေခဲ့တာ ခုတော့ နင်ကပါ ငါ့ကို...”

“ဟဲ့... ငါက နင့်အကြောင်း ခရေစေ့တွင်းကျသလိုလည်း သတိပေးနေရတာပေါ့... နင့်ကိုနင်ပဲ ပြန်စမ်းစစ်ဦး... ကိုနိုင်ဦးခမျာ ကမ်းမပြင်လမ်းမပြင် ပင်လယ်ထဲ သွားနေရတာ။ သူပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေလို့ရတဲ့ငွေတွေကို မိသားစုနဲ့ နင့် တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယသုံးလို့ ကုန်တယ်ဆိုလည်း ထားဦး။ ခုတော့... ဘယ်ညပေါက်မှန်း တောင်မသိတဲ့ဟိုမျိုးမစစ်ကောင်အတွက် ဖို့လို့မဆုံးဖြစ်နေတာတော့ နင်လွန်လွန်းနေပြီလေ မိသစင်ရဲ့”

မငြိမ်း၏ ထိုမျှလောက်သော စကားဖြင့်ပင် သခင်မျက်နှာပုံပျက်ပြန်လေပြီ။ ထင်သည့်အတိုင်း မိစ္ဆာသခင်ပါပြင်ထက် မျက်ရည်က တစ်ပေါက်ချင်း တစ်ပေါက်ချင်း စီးကျလို့လာသည်။ မငြိမ်းက အဲ့ဒါကို မမြင်ချင်ဆုံး။ သိပ်ချစ်တဲ့သူငယ်ချင်းကို။

“ငါလေ... ငါ သူ့ဘဝကို စာနာမိလို့ ကူညီချင်ရုံပါ... သူ့ခမျာ နောက်ဆုံး နှစ်ရောက်မှ ဦးစီးဦးဆောင်အဖေက ကျန်းမာရေး ထမောက်သလို အမေကလည်း ဘာမှမလုပ်တတ်၊ မကိုင်တတ် မဟုတ်လား။ သူက အကြီးဆုံးဖြစ်ပေမယ့် ဘွဲ့မရသေးတော့ အလုပ်ကရှား။ ဒီကြားထဲ မောင်နှမတွေကလည်း များဆိုတော့... သူ့အကြောင်းလေးတွေ ရင်ဖွင့်တတ်ရုံပါ... သူကလေ...”

“ဟင်...”

မငြိမ်းက သခင်ကို စကားပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းတခါခါဖြင့် မျက်စောင်းထိုး၍ သက်ပြင်းသာ ချလိုက်သည်။

“တကယ်ဆို သူ့ရပ်ရည်က နင်တွေ့တဲ့အတိုင်း... မြေတောင်မြှောက်ပေးမယ့်သူ မရှိလို့သာပေါ့။ ရှိရင် ခုခေတ်မင်းသားနဲ့ မော်ဒယ်လ်တွေ နားထားပဲ... ခုတော့ သူ့မှာငါသနာကိုတောင် ပံ့ပိုးပေးမယ့်သူ မရှိ

လူကောင်ကြည့်တော့ သန့်သန့်ပြန်ပြန်
တောင့်တောင့်ပြောင့်ပြောင့်ရှိပါလျက်နဲ့ ဘာလို့များ
လင်ရှိမယားကို ကြောင်တောင်နှိုက် သိုက်တူးချင်ရတာလဲ။
အဝီစိချိုးကပ်မယ့်အကောင်။

လို့ ထုတ်ပြောခဲ့ရတာ ဘယ်လောက် ရင်နာစရာကောင်းလဲလို့... ဒါကြောင့် ငါက ကိုယ်ချင်းစာပြီး နည်းနည်းပါးပါးကူညီရုံပါဟယ်... ပြီးတော့...”

သွားပြီ... ဒီကောင်မရှေးနေပြီ။ ငွေဒီလောက်ပါနေတာတောင် သူ့ခမျာ နောင်တမရတဲ့အပြင် သူ့ကောင်ကို အမွှမ်းတင်တာ မလျော့။ အေးလေ... တကယ်တော့ အမြှောက်မငိုကြိုက်ပြီ။ အယုံလွယ်တဲ့မိသစင်ကိုက ဟိုကောင် နှစ်ခါချွဲစရာမလိုအောင်ကို လက်လွယ်လွန်းနေတာ။ ပြီးခဲ့တဲ့လက ကိုနိုင်ဦး ဟွန်ဒီလွှဲလိုက်တာ သိန်းရှစ်ဆယ်။ ခုတစ်လစွန်းစွန်းရှိသေး။ သူ့လက်ထဲ ငွေပြတ်နေပါပြီဆိုတော့... ဟိုကောင်မှအပ ဘယ်သူလက်ချက်ဖြစ်ဦးမှာလဲ...

သခင်စကားများကို မကြားတစ်ချက်ကြားတစ်ချက်ဖြင့် နားကြားပြင်းကတ်နေသော မငြိမ်း စိတ်ထဲမှာတွေးနေမိသည်။

“ခုတလော ငါ့ဆိုင်ကလည်း မရောင်းရဘူးလေ... ရှိတဲ့ခန့်ထမ်းလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း မဖြုတ်ရက်ဘူး... ပြီးတော့... အငယ်ကောင် နေမကောင်းဖြစ်တာလည်း တော်တော်ကုလိက်ရသေးတယ်မဟုတ်လား”

‘နင့်သားအငယ်ထက် နင့်လင်ငယ်ဖြုန်းတာ ပိုများပါတယ်ကောင်မရယ်’ ဟု ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း မငြိမ်း ပြောမထွက်။ သူ့ကောင်ကိုလည်း စိတ်ထဲက နုတ်နုတ်သာ စင်းပစ်လိုက်ချင်သည်။ လူကောင်ကြည့်တော့ သန့်သန့်ပြန်ပြန် တောင့်တောင့်ပြောင့်ပြောင့်ရှိပါလျက်နဲ့ ဘာလို့များ လင်ရှိမယားကို ကြောင်တောင်နှိုက် သိုက်တူးချင်ရတာလဲ။ အဝီစိချိုးကပ်မယ့်အကောင်။ သခင်... သခင် နင်ကလည်း ကလေးနှစ်ယောက်မွေးပြီးတာတောင် အသက်လေးဆယ်လို့ မထင်ရလောက်

အောင် နုလှနေသေးတာဆိုတော့... အင်း”

ကြားထဲက သခင်ယောက်ျား ကိုနိုင်ဦးကိုပဲ မငြိမ်းသနားမိပါရဲ့။ ခမျာရိုးချက်က ကမ်းကုန်။ မိန်းမနဲ့ကလေးတွေကို ချစ်လိုက်တာလည်း ထားစရာနေရာမရှိဘူး။ သူသဘောနားခွင့်ရတဲ့ အခိုက်အတန့်လေး အတွင်းမှာပဲ သူ့မိသားစုနဲ့ နေရာအနံ့ လည်ပတ်လိုက် မဆုံးဘူး။ ဟော... ပျော်လို့မှမဝ၊ ကြင်လို့မှ အားမရသေးခင် သဘောပြန်တက်ရဆိုတော့ အင်း... ကိုနိုင်ဦး အလွမ်း ပြေ မပြေတော့ မသိဘူး။ မိသစင်ကိုတော့ ဟိုသိုက်တူးသမားကသူ့ယောက်ျားလေယာဉ်ဘီး လိုက်ရုံရှိသေး အလွမ်းသယ်ဖို့ ဖုန်းခေါ်နေပြီလေ။ အလှကြိုက်၊ အချောကြိုက် မိသစင်ကလည်း အောင်လအန်ဆန် ဗလနဲ့ တွန်ခရစ်တောင် ထိုင်ငိုရမယ့် ရုပ်ရည်ပိုင်ရင် ဒီကြာကုလီကောင်ကို... ဟင်း ခက်ပါတယ်လေ။

မငြိမ်းရယ်... ခဏပဲကူညီလှည့်ပါ။ ရှေ့လကိုကိုငွေလွဲတာနဲ့ သခင်ကြမ်းသေပြန်ဆပ်ပါမယ်။ တစ်လထဲဆိုပေမယ့် အတိုးလည်း တစ်ဆယ်တိုးပေးမှာပါကွာ... နော်”

မငြိမ်းကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးပြောနေသော သခင်အမူအရာကြောင့် သက်ပြင်းချမိနေပြန်သည်။ သခင်အကူအညီတောင်းသော ငွေသိန်းသုံးဆယ်က အရေးမကြီး။ ထိုမျှလောက်နှင့် သခင်မျက်နှာအပျက်မခံဘူးဆိုတာလည်း မငြိမ်းသိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ငွေတွေနဲ့ ဟိုကောင်ကို ထပ်ပံ့ပိုးမှာကိုတော့ စိုးစဉ်းမျှမလိုလား။ ဘုတ်ထိုင်းအပျိုဟိုင်း မငြိမ်းတောင် အရောအဝင်မခံလို့ သူ့ကောင်က ငွေသာ ပေါပေစေ လိင်တူချင်းတောင် အသာရရင် အလွတ်ပေးမည့်သူ မဟုတ်။ ခုလို နုနယ်လှပဆဲဖြစ်သော မိသစင်မျက်နှာကြည့်မိပြန်တော့...

“ခက်တယ်သခင်ရယ်... နင်ဆင်ခြင်

အွန်လိုင်းပေါ်မှာ သိကျွမ်းသူကို ယုံမှတ်ပြီး
ပုံအပ်နေသောမိသားစုအဖြစ်က ဒရက်ကူလာကို
ဆေးထိုးအပ်နှင့် သွေးပေးနေသူကဲ့သို့။

မှဖြစ်မယ်... ချုပ်အော်ဖက်ဆာ (Chief Officer) ရတဲ့လစာဆိုတာ လူတိုင်း မက်လောက်စရာနော်... နင့်ဘဝခုလို တင့်တောင့်တင့်တယ်နေနိုင်တာ ကိုနိုင်ဦး ကျေးဇူးတွေမဟုတ်လား။ အရက်မသောက်၊ ဘိန်းမရှူ၊ မိန်းမ မလိုက်စားတဲ့ကိုနိုင်ဦးက နင့်ထက် အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြီးတာ မှအပ အပြစ်ဆိုစရာ ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူး။ နင့်ရဲ့ အတိတ်ကံကောင်းလွန်းလို့သာ ဒီလို သူတော်ကောင်းယောက်ျားနဲ့ ပေါင်းဆုံခွင့်ရခဲ့တာ။ နင့်မိသားစု နင့်ကြောင့်ပျိုကွဲသွားမှာ နည်းနည်းမှ မကြောက်ဘူးလား။ ကလေးတွေ ဘာမှ နားမလည်သေးတဲ့အရွယ်မှာပဲ သူတို့လေးတွေမျက်နှာထောက်ပြီး ဟိုကောင်ကို အဆက်အသွယ်ထပ်မလုပ်ပါနဲ့တော့ သူငယ်ချင်းရယ်... နော်”

မငြိမ်းစိတ်ရင်းအတိုင်းဆို ဒီထက်ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြောပစ်လိုက်ချင်သည်။ သမီးကို အတော်လည်း စိတ်ပျက်နေမိ၏။ ကိုယ့်ညီမသာဆို ထုရိုက်ဆုံးမလိုက်ချင်သည်။ သို့ပေမယ့် သမီးဆိုတာ ကလေးဘဝထဲက အတူကြီးပြင်းခဲ့သော ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့်ပြင် ပင်ကိုစိတ်ရင်းဖြူပြီး တစ်ဖက်သားကို ယုံလွယ်သူမို့ သတိပေးစကားကို ထိုမျှသတိထားပြောနေရခြင်း။ မငြိမ်းပြောသမျှ နားထောင်ရင်း သမီးမျက်လွှာချကာ တွေးနေပုံရသည်။ သမီးငြိမ်းနားထောင်နေသည်မို့-

“သမီး နင့်အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းကို စိတ်ကုန်အောင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့နော်။ စတိုးဆိုင်ကိုလည်း သေချာပြန်ကြပ်မတ်ပါ။ နင့်ဆိုင်က နေရာကောင်းဆိုတော့ နင်သာ မိမိစီးစီးကြိုကြပ်ရင် အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုနိုင်ဦးကလည်း နက်ပြန်သဘာန်နားရတော့မယ့် အရွယ်လေး၊ အိမ်အခါကျမှ နင်ဒီလို ပြုန်းပျံ့ပြီးနဲ့ နင်တို့မိသားစုအတွက် ငါရင်

လေးမိပါနဲ့... နင့်မိသားစုဘဝက နင့်ပေါ်မှာ မူတည်နေတာနော်။ ဟိုအကောင်က နင့်ထက် အသက်ခေါက်ချိုးငယ်တဲ့အပြင် ဒုက္ခိတလည်း မဟုတ်ဘူး။ နင့်အကောင်က သူ့အပေါ် နင်ငွေမကျရင် တံတွေးတောင် အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီးလှည့်ထွေးမယ့်သူမဟုတ်ဘူး... ငါပြောတာမယုံရင် တစ်ပြားမှမပံ့ပိုးဘဲ နင်နေကြည့်။ ကိုယ့်မိသားစုရေရေ ကြိုတွေးပြီး မိုးကောင်းတုန်းရေခဲဖို့သာ ပြင်စမ်းပါဟာ”

နောက်ဖေးပေါက်ကဝင်လာသောဖွတ်ကြောင့် လင်ယောက်ျားရှာသမျှ မလောက်ငှနိုင် ဖြစ်နေသောသမီးကို ထိုမျှမက မငြိမ်းပစ်ပစ်နှစ်နှစ် ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း

မိသားစုမျက်ရည်ကိုတော့ မမြင်ရက်။ သတိထားကြည့်မိမှ သူ့လည်ပင်းတွင် ဆင်မြန်းနေကျ ပလက်တီနမ်ကြိုးနှင့် စိန်လော့ကဒ်၊ လက်တွင်ဝတ်နေကျ စိန်လက်ကောက်နှင့် လက်စွပ်တို့ကိုမိ မတွေ့ရ။ တစ်နှစ်ပင်ကြာမည်မထင်။ အွန်လိုင်းပေါ်မှာ သိကျွမ်းသူကို ယုံမှတ်ပြီး ပုံအပ်နေသောမိသားစုအဖြစ်က ဒရက်ကူလာကို ဆေးထိုးအပ်နှင့် သွေးပေးနေသူကဲ့သို့။

“ကဲပါလေ... ဒီမှာ နင်လိုတဲ့ငွေ... တစ်လထဲဆို ငါ့ကိုအတိုးပေးစရာမလိုဘူး။ ဒီငွေကို အလွဲသုံးစားမလုပ်ရင် ငါ ကျေနပ်ပြီ”

ထိုသို့ လိုရင်းပြောပြီး သမီးရှိရာ မငြိမ်း ငွေထုပ်လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“အေးပါဟာ... ငါလည်း ဒီတစ်ခါ သူ့ကိုကူညီတာ အတော်လက်လွန်သွားတာ ဝန်ခံပါတယ်... နောက်ထပ် မဖြစ်စေရပါဘူး။ ငါကတိပေးပါတယ်... ကိုကိုလည်း ပြန်ရောက်တော့မှာ... ငါလေ... ငါ ကိုကို ကျေးဇူးဆပ်နိုင်အောင် ခုချိန်ကစ ကြိုးစားပါတော့မယ် ခုလို ငါလိုတိုင်း ကူညီပေးတဲ့ နင့်ကျေးဇူးကိုလည်း ငါမမေ့ပါဘူးဟာ...”

နော်”

တုန့်ဆိုသောလက်ဖြင့် လှမ်းယူလိုက်သော သဇင်က တိုးညှင်းစွာဝန်ခံရင်း ကတိပေးစကားဆိုသည်။ သဇင်ကြည့်ရတာ ဒီတစ်ခါ အတော်လေးအထိနာသွားပုံရသည်။ ထို့နောက် တင်ကလေးလှုပ်လီလှုပ်လဲဖြင့် တရွေရွေထွက်သွားသောသဇင်ကျောပြင်ကို မငြိမ်းငေးကြည့်ရင်းက “ခွေးပြီးကောက်၊ ကျည်တောက်စွပ် ထပ်မဖြစ်ပါစေနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်” ဟု ဆုတောင်းပေးနေမိသည်။

မငြိမ်းတို့ရပ်ကွက်က ငွေကြေးပြည့်စုံသူ၊ အလယ်လတ်နှင့်အောက်ခြေအထိ လူတန်းစား အစုံရှိသည်။ အလှူအတန်း ဝါသနာထုံသလို၊ သတင်းအဖျင်းလည်း စုံသည်။ ဖုန်းဆိုင်နှင့် စတိုးဆိုင်တွဲဖွင့်ထားသော မငြိမ်းလေ့လာကြည့်သလောက် ရပ်ကွက်ထဲတွင် လက်ဖက်ရည်နှင့် ဘီယာဆိုင်တွေက အပေါ်ဆုံးဖြစ်သည်။ နှစ်လုံး သုံးလုံးနှင့် ဘောလုံးဝါသနာအိုးများကတော့ ရပ်ကွက်၏ သုံးပုံနှစ်ပုံမက ရှိနိုင်သည်။

မငြိမ်းစိတ်ထဲ ထင်နေတာလားမပြောတတ်။ အမျိုးသမီးကဏ္ဍ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာကတည်းက လက်ကြောမတင်းသော

ယောက်ျားတွေပိုများလာသလို ယောက်ျားလေးတွေကိုကြည့်ရသည်မှာ ကျားကျားလျားလျားမရှိဘဲ အလှအပရေးရာတွင် လိုသည်ထက် ပိုဦးစားပေးလာသည်။ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုကားများကလည်း အခြောက်ခန်းမပါလျှင် မပြီးသလို အပြင်တွင်လည်း မျက်နှာပေါင်းတင်၊ လိုးရှင်းလူး၍ ပေါင်းဒါ၊ တို့ပတ်ပတ်တတ်သော ယောက်ျားဦးရေများလာသည်။ ဒီကြားထဲ အယ်လ်ဂျီတီတီ အရေးက တစ်ခန်း ထနေသံကြားရလေတော့ သက်ပြင်းသာ အခါခါချနေမိ၏။

အခြားရပ်ကွက်တွေတော့မသိ။ မငြိမ်းတို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ အလုပ်လက်မဲ့ ယောက်ျားဦးရေက တိုးသထက် တိုးပွားလို့နေသည်။ မငြိမ်း၏စီးပွားရေးအရ ဖုန်းသုံးအလှူကြိုက်၊ ရွှံ့များသောယောက်ျားဦးရေပေါများလေ ဆိုင်အရောင်းသွက်လေ ဝင်ငွေကောင်းလေ။ သို့ပေမယ့် ထိုအနေအထားကို မငြိမ်းမနှစ်မြို့။ အပျိုကြီးမငြိမ်းက လက်ရှိခေတ်နှင့် ဘောင်မဝင်ဆိုရမလားမသိ။ အိမ်ထောင်မက်မိန်းကလေးများ အပြင်ထွက် ငွေရှာနေချိန်တွင် ဆိုင်ထိုင်၍ အရည်မရ၊ အဖတ်မရပြော၊ ဆေးလိပ်

သောက်၊ ဖုန်းပွတ်၊ ဘောလုံးကြည့်၊ နှစ်လုံး သုံးလုံးတွက်ကာ အချိန်ဖြုန်းနေတတ်သော လူငယ်လေးများကိုတွေ့လျှင် ကြည့်မရ။ ကိုယ့်စီးပွားရေးအရသာ သူတို့နှင့် အလိုက်အထိုက် ပြောဆိုဆက်ဆံနေရသည်။ မငြိမ်းစိတ်ထဲအော့နာလုံးနာမို့။ သူတို့က အနာဂတ်ရဲ့ မျိုးဆက်တွေဖြစ်လို့ တိုင်းပြည်အတွက်လည်း ရင်လေးမိပါ။

မိန်းကလေးတွေကိုလည်း အံ့သြမိသည်။ သူတို့ဘာလို့များ ဒီလိုလူမျိုးတွေကို သည်းခံပေါင်းနိုင်တာပါလိမ့်။ မငြိမ်းသာဆို ကိုယ့်မှီခိုပြီး သူကြိုက်တာလုပ်မည်သူဆို ကတ်ဒေါက်ပဲ။ ဘာလုပ်မှာလဲ။ ကိုယ့်တာသာ အပျိုကြီးလုပ်ပြီး ရှာဖွေသမျှ အေးဆေးစားမယ်။ လှူဒါန်းမယ်။ ဒီလိုပြောရင် ကောင်မတွေက မငြိမ်းကို ပြုံးစိစိကြည့်ကြသေးတယ်။ အဲဒီအကြည့်တွေက ရုပ်မရှိတဲ့ ဘုတ်တိုင်း ဘယ်သူယူမှာလဲဆိုတဲ့အကြည့်မျိုး။ ဒါပေမယ့် မငြိမ်းတို့က မမူပေါင်း မနာပေါင်း ဒီနေ့ဝင် မညှိုးပန်းကြီးကို ခူးချင် ချူချင် သူတွေထဲ အစောက သူတို့လင်မျိုးတွေ ထိပ်ဆုံးကဆိုတာ သိထားလို့ပေါ့။

သူ့အရပ်ရံသူ့ဇာတ်တော့အဟုတ်သာ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆဲလိုက်ဆိုလိုက် ရန်ဖြစ်လိုက်ကြ၊ ပြီး သူတို့မဟုတ်သလို အပြုံးမပျက် ဖြန့်ချစ်လိုက်ကြနဲ့။ ခုခေတ်လူငယ်ကောင်လေးတွေကိုလည်း မငြိမ်းမျိုးကျွေးမိပါရဲ့။ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားဆိုပေမယ့် မိန်းမတွေက သူတို့ကိုခွဲမသွားအောင် ကျွမ်းကျင်စွာ ထိန်းနိုင်သူများမဟုတ်လား။ သူတို့က အပြင်အလုပ်သာ မကျွမ်းကျင်ရင်ရှိမယ်။ အိမ်တွင်းအလုပ်တော့ အတော့်တာဝန်ကျေ။ တလောကပဲ ခိုးရာလိုက်ပြေးလာတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်ကောင်မလေးနဲ့ လက်ကြောမတင်းတဲ့ကောင်လေးတို့ အတူနေတာဖြင့် ခြောက်လမရှိသေး။ အဲဒီကလေးသာသာ ကောင်မလေးက နက်ဖြန်သဘက် မွေးတော့မယ်ဆိုပဲ။ အင်း...ခေတ်ကာလသားသမီးတွေများ ဘဝကို လွယ်လွယ်တယ်တွေ့ကိုး။

ဝင်ငွေ ထွက်ငွေစာရင်းများ ရေးမှတ်အပြီး ဖခင်ကြီးကို သတိရမိသည်။ အိုးမကွာ အိမ်မကွာ ဆိုင်လေးတည်ပေးထားခဲ့သော မငြိမ်းတို့အဖေသူတော်ကောင်းကြီး၏ အစီအမံကောင်းမှုကြောင့် အပျိုဟိုင်းကြီးမငြိမ်း

တစ်ယောက် မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ အေးဆေးနေနိုင်ခဲ့ခြင်း။ အဖေသည် အမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေသလို မငြိမ်းတို့ မောင်နှမ သုံးယောက်အပေါ်လည်း တာဝန်ကျေခဲ့သည်။ စည်းစနစ်ကျသော အဖေက မငြိမ်းအောက်က အိမ်ထောင်ခွဲသမီးနှင့် သားကို တပါတည်း အမွေပါခဲ့ပေးခဲ့သည်။ မနှစ်က အဖေကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ အိမ်တွင် အမေနှင့်မငြိမ်း နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်သည်။ အမေကလည်း တရှောင်ရှောင်နဲ့ ကျန်းမာရေးမကောင်း။

မငြိမ်းက လူသည့် ချောသည့်ထဲ မပါဝင်သည့်အပြင် အသားကညိုတာထက် ပိုသူ။ အရိုးအဆစ်ကြီးပြီး တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် အရိုးများ။ ချေးခါးလုပ်ရင်းဖြင့် အဝလွန်ခြင်း နှင့်အတူ အရွယ်လွန်အပျိုဟိုင်းကြီးဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသူ မငြိမ်းက သူနှင့်အထက် အောက် ညီမငယ်ထက် မောင်အငယ်ဆုံးကို ပိုချစ်သူ။ မောင်နှမသုံးယောက်ထဲတွင် မောင်လေးက တမူထူးခြားစွာ သွယ်သွယ် လှလှ ဖြူဖြူချောချောမွှေးမွှေးလာသည်။ တစ်မိမိပေါက် တစ်ယောက်ဆိုသလို သူ့ရုပ်ရည်က ကျန်အစ်မများနှင့် လားလားမျှတတူ။ အထွေးဆုံးမို့ အချစ်ခံအလိုလိုက်ခံရသော မောင်လေးက ဆိုးချင်သည်။ အရွယ်ရောက်သည်အထိ အလုပ်တွင် လက်ကြွမတင်းသူ။ ထိုအခါ မငြိမ်းက မောင်ဖြစ်သူကို ရပ်ကွက်ထဲက ယောက်ျားတွေလို ဖြစ်မှာစိုးခဲ့သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ဘွဲ့ရအလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေသော မောင်လေးက သူမိန်းကလေးကို တွေ့သွားချိန်တွင် အလုပ်လုပ်ချင်စိတ်ရှိသွားသည်။ သူ့အိမ်ထောင်ဖက်က တစ်ဦးတည်းသော သမီး၊ စားနိုင်သောက်နိုင်ထဲပါသည်။ နယ်စပ်မြို့ကလေးတွင် မုဆိုးမမိခင်နှင့်အတူ အရောင်းအဝယ်လုပ်ကိုင်သည်။ မောင်လေးက လက်ထပ်ပြီးသည်နှင့် သူ့ယောက်ျားမ၏ ဆန္ဒအတိုင်း ထိုမြို့ကလေးသို့ လိုက်ပါနေထိုင်ခဲ့ရသည်။ သူ့မိန်းမနှင့်အတူ ဆိုင်ဖွင့်ပည်ဆို၍ ဝမ်းသာရသည်။ ယဉ်ကျေး၍ ကြိုးစားသော အသိုင်းအဝိုင်းထဲတွင် နေထိုင်ရသော သားဖြစ်သူအတွက် အမေ စိတ်ချခဲ့သလို မငြိမ်းကလည်း မောင်ဖြစ်သူအတွက် ဂုဏ်ယူခဲ့ရသည်။

အိမ်ထောင်ဦးအစမှာ မောင်လေး

ဖုန်းထဲမှ ငိုသံနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာသော
ယောက်မလေးစကားကြောင့်
မငြိမ်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားရ၏။

အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မိသော်လည်း အလုပ်ကြိုးစားသည်ဟုကြားခဲ့ရသဖြင့် မငြိမ်း အပူလျော့ခဲ့ရသည်။ ဒီမောင်က ဘွဲ့သာရတာ ဘာတစ်ခုမျှ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် လုပ်ဖူးခဲ့တာမရှိ၊ တက်လိုက်ရသည့် သင်တန်းတွေ

က အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ။ ဘာတစ်ခုနှင့်မျှ ဝင်ငွေရအောင် မရှာခဲ့။ ဟော... အွန်လိုင်းဆိုတာကြီးပေါ်ကနေ သူ့ချစ်သူမိန်းကလေးနှင့် ချိတ်မိပြီး လက်ထပ်သည့်အဆင့်ထိ ရောက်ရှိသည်။ ပထမ စိတ်ပူမိသော်လည်း မိန်းကလေးက မိကောင်းပင်သားသမီးဖြစ်၍ စိတ်ချမ်းသာရသည်။ မောင်လေးကိုလည်း အလွန်ချစ်သည်။ ရံဖန်ရံခါလင်မယားချင်း စိတ်အခန့်မသင့် စကားများကြသော်လည်း မိန်းကလေးက အလွန်သည်းခံသူမို့ ပြေလည်သည်။ ယောက်မလေးကို အမြဲလိုစိတ်ထဲက ကျေးဇူးတင်နေမိပြီး မောင်လေးကိုတော့ ဖုန်းဖြင့် မကြာမကြာ ကြိုတ်ဆုံးမရသည်။ သူ့လေးက အလိုလိုက်ခံကြီးပြင်း

ခဲ့သူမို့ မဟုတ်လား။

ယခုဆို မငြိမ်းက 'ကြီးကြီး' ဆိုသော ရာထူးကို ရခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မငြိမ်းတူလေးက သူ့အဖေနှင့်တူ၍ ချစ်စရာကောင်းပြီး ရုပ် ဖြောင့်သည်။

“ကလင်...ကလင်...ကလင်”

ဖုန်းသံကြောင့် မငြိမ်းအတွေးစ ပြတ် သွားရ၏။

“ဟဲလို...မမကြီးလား”

တွေးနေဆဲ ယောက်မဖြစ်သူအသံကို ကြားလိုက်ရ၍ မငြိမ်းကြည်နူးသွားသည်။

“ဟုတ်တယ် ယောက်မရေ ခုပဲသတိ ရနေတာ ငါ့ညီမလေး အသက်ရှည်ဦးမယ် ပြော”

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်... မမကြီး သူ့ကို ညီမသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး...သိ လား”

ဖုန်းထဲမှ ငိုသံနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာ သောယောက်မလေးစကားကြောင့် မငြိမ်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားရ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ ငါ့ညီမ ရယ်...စိတ်အေးအေးထားနော်...စိတ် ကလေးလျော့ပြီး မမကြီးနားလည်အောင်

ဖြည်းဖြည်းပြောပြစမ်းပါ”

ယောက်မကို အသံမတုန်အောင် သတိထား၍ ထိန်းပြောရင်း အားပေးလိုက် ရသော မငြိမ်း။ တဒိုင်းဒိုင်းခန့်ခန့်နေသော နှလုံးကြောင့် လက်တစ်ဖက်က ရင်ဘတ်ကို ဖိထားရ၏။ တစ်ဖက်မှ ယောက်မဖြစ်သူ၏ တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုသံကို အရင်ကြားနေရ သည်။ မငြိမ်းမှာတော့ ဒီဘက်ကနေ နှလုံး ရှိရာ လက်ဖိထားရင်း ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် နားစွင့်နေရ၏။ ခဏအကြာ-

“ဒီလိုပါ မမကြီး...ကိုတိုးက ပထမ တော့ ဟုတ်မလိုလိုနဲ့ နောက်ပိုင်း အမေ့ ကို ပမာမခံလုပ်လာတယ်။ ပြီးတော့ စီး ကရက်လည်း သိပ်သောက်တာပဲ။ တစ်နေ့ တစ်ဗူးခွန်းလောက်ကို သောက်နေတာ။ အမေက လုံးဝမကြိုက်ပေမယ့် အရင်က သည်းခံတယ်။ ခုတော့ သူ့မြေးလေးကို ထိ ခိုက်မှာစိုးရိမ်တော့ အမေက သူ့ကိုပြော တယ်လေ။ တကယ်ဆို အမေပြောတာ အမှန်ပဲ။ ဆေးလိပ်က သူ့ရော ပတ်ဝန်းကျင် ပါ ထိခိုက်စေတာ သူမသိတာလည်းမဟုတ် ဘူး။ ကလေးက ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ လေ။ ဒါပေမယ့် အဖေနေရာရောက်နေတဲ့

သူက ကလေးကိုမသိဘဲ သူ့ကြိုက်တာသူ လုပ်နေတော့ အမေ သူ့ကိုကြည့်မရဖြစ်လာ တာ မမှားဘူးမဟုတ်ဘူးလား မမကြီးရယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ညီမရယ်...ဒါတော့ သူလွန်တာပေါ့”

မငြိမ်း ထောက်ခံစကားမှအပ ဘာမှ ပြောမထွက်။ အိမ်တွင် မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကဲ့သို့ အနီးတလူလူထွက်အောင် သောက်နေတတ် သောသူကြောင့် မငြိမ်းခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ စွဲကပ်ခဲ့ရသည်မဟုတ်လား။

“ခုဆို မမကြီးမောင်က ညဉ့်နက် သန်းခေါင်မှ အိမ်ပြန်လာတဲ့အပြင် ပင်ပန်း တယ် အကြောင်းပြပြီး ဘီယာလေး တဖြုတ် ဖြစ်နေတာလည်းကြာပြီ။ သူ့ကြောင့် အမေ နဲ့ ညီမလည်း ခဏခဏစကားများရတယ်။ အမေက မိခင် သိပ်ပီသတာ မမကြီးသိပါ တယ်။ မဟုတ်တာ မမှန်တာလည်း ပြော တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူကမူရင် စကား တွေက သိပ်မောင်း(မှား)တာပဲ။ အမေ့ကို လည်း မထီလေးစားနဲ့ ဆက်ဆံတယ်။ စကားတွေက သိပ်ရင့်သီးရိုင်းစိုင်းတယ်။ မမကြီးတို့ကို တော်ရုံဆို ညီမ မတိုင်ခဲ့ဘူး။ သူ့ကို ညီမသိပ်ချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ အစွမ်းကုန်လည်း သည်းခံခဲ့တယ်။ ခုတော့ အတိုင်းထက်အလွန်ဖြစ်လာပြီ”

ယောက်မလေးတော့မသိ။ မငြိမ်းခမျာ အသက်ပင် ရဲရဲမရွံ့နိုင်တဲ့အဖြစ်။

“ဟိုတစ်နေ့ကတော့ အမေနဲ့သူ တော်တော်စကားများကြတယ်။ အမေက ယောက္ခမဆိုပေမယ့် သူ့ကိုသားအရင်းလို သဘောထားတာ မမကြီးရိုင်းမိမှာပါ။ ဒါကို သူက အမေ့ကို အမေလိုပြန်သဘောထား တဲ့အပြင် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းနဲ့ ကျေးဇူးကန်း စကားတွေပါ ပြောလာတယ်လေ။ ဒီတော့ အမေလည်းစိတ်တိုပြီပေါ့။ ဒါပေမယ့် ညီမ အမေပြောသမျှ ဘာတစ်ခုမှ အမှားမပါဘူး။ ဒါကိုတော့ ညီမ ထောက်ခံရဲတယ်”

“အဲ့ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေတာ လား ညီမရယ်”

မေးမယ့်သာမေးလိုက်ရ၏။ မငြိမ်း စိတ်ထဲ ခိုးသားပြီးသဘောထားပြည့်ဝသော တိုင်းရင်းသူ သူယောက္ခမရုပ်သွင်က အထင်းသားပေါ်နေသဖြင့် အားနာနေမိ သည်။ တဆက်တည်း နေမကောင်းဖြစ်နေ သော အိမ်ကအမေသာသူ့သားအကြောင်း

တွေ ကြားသိရ ဘုရား...ဘုရား...

“အဲဒီထက်ကို ဆိုးပါတယ် မမကြီးရယ်...ညီမ မလိမ့်ပါဘူး။ တကယ်တော့ မမကြီးတို့ အမေကျန်းမာရေး မကောင်းတာ သိနေလို့သာ ညီမသည်းခံနေတာ။ ခုတော့ ညီမဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ သူ့ကို ဆက်မပေါင်းချင်တော့ဘူး။ သူက ညီမတို့အတွက် လုပ်ပေးတာ၊ အားကိုးရတာနည်းနည်း။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး သုံးမြန်းနေတာက များများပေါ့။ ရှေ့က ဦးမဆောင်နိုင်သလို နောက်ကလည်း ကောင်းကောင်းမလိုက်တတ်ဘူး။ ကဏန်းလို တစ်ချိန်လုံးကန့်လန့်တိုက်သွားနေတတ်တဲ့သူ။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို...သူ့ကို အမေနဲ့ သမီး ခုပဲအိမ်ပေါ်က နှင်ချလိုက်ပြီ...”

မငြိမ်းဘက်က ဘာစကားသံမှမထွက်နိုင်ခင်-

“တစ်ခုပဲ...သူ့ကိုတော့ မမကြီးတို့ ပြန်လက်ခံပေးပါနော်၊ ညီမကို မိန်းမချင်းစာနာပြီး ဒီတစ်ခုကိုတော့ ကူညီပေးပါ။ တစ်ချိန်က မမကြီးပြောတဲ့စကားတွေက သိပ်သွေးထွက်အောင် မှန်တာပဲ။ ငါတို့ရပ်ကွက်က ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမထဘီ ခိုစားတာများတယ်ဆိုတာလေ...တခြားယောက်ျားလေးတွေ ဘယ်လိုနေလဲမသိ

ဘူး။ ကိုတိုးကတော့ သူ့ခိုနေတဲ့ထဘီကို တောင် ဖျက်ဆီးတဲ့သူမို့ ညီမလုံးဝမပေါင်းနိုင်တော့ဘူး။ သူကဈေးရောင်းဈေးဝယ်မှာ အပြောအဆိုမတတ်တဲ့အပြင် အဆဲလေးက အမြဲပါတော့ ညီမတို့မှာ ဖောက်သည်တွေပါ သူ့ကြောင့်ပျက်ရတယ်။ ကြာရင် ညီမတို့ ဘဝပျက် ခွေးဖြစ်တော့မှာမို့ မမကြီး သနားသဖြင့် ကယ်ပါနော်...ကိုတိုးက မမကြီးကို ချစ်လည်းချစ်၊ စကားလည်းနားထောင်တာမို့ အဲဒီမှာသာ ထိန်းထားပေးပါနော် ပြန်မလွှတ်လိုက်ပါနဲ့နော်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်၊ အဲဒီက အမေနဲ့ မမကြီးအပေါ်

အပြစ်ရှိရင်လည်းတောင်းပန်ပါတယ်နော်။ ညီမကနီတော့ပါတယ်နော်...ဒါပဲနော်...နော်”

“ဟဲ့ ဟဲ့...ညီမ ခဏ... ခဏ နေဦးလေ...အော် ကောင်မလေးနယ်...ငါဘာမှတောင် မပြောရသေးဘူး”

မငြိမ်း ဘယ်လောက်ပြောပြောယောက်မဖြစ်သူ ကြားတော့မည်မဟုတ်။ သူက တနေရာနီမြင့် နေချင်းထပ်ကာ ပဝါမကူ ရေမရစတမ်း ပြောပြီးပြီးချင်း ဖုန်းချသွားခဲ့ပြီကိုး။ ဘုရား...ဘုရား မြတ်စွာ ဘုရား...ကယ်တော်မူပါ...ယောက်ျားတို့ တက်အပ်တဲ့ အဋ္ဌာရသ(၁၈) ရပ်ထဲ ခိုစားနည်း မပါပေမယ့် တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ကောင်လေးတွေ သူနည်းသူဟန်နဲ့ အဆင်ပြေပြေ ပေါင်းနိုင်ကြတယ်။ သူ့ကျမှ...အမလေး...လေး...ယောက်ျားတွေ နဲ့ပတ်သက်ရင် တစ်သက်လုံးခေါင်းမော်နိုင်ခဲ့သမျှ ဒီဗြဟ္မာဦးခေါင်းလေးကျမှ ဘယ်နားချရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားမရပါလားနော်...

ထိုသို့တွေ့ရင်း လူတကာကို လူတတ်ကြီးလုပ်ဆုံးမခဲ့သော မိစ္ဆေငြိမ်းတစ်ယောက် ဆိုဗာပေါ်ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပုံက ဆင်ပြောင်ကြီးအဆိပ်ပြင်းထိသည့်နယ်...

မြနင်းဝေအောင်

နားမခံနိုင်လို့ပါ

လူတစ်ယောက် အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့တံခါးကို လာခေါက်တယ်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက တံခါးလာဖွင့်ပေးတော့ ပြောတယ်-

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့စန္ဒယားကို အသံညှိပေးဖို့လာတာပါ”

“ကျွန်မလည်း ခေါ်မထားပါလား”လို့ အမျိုးသမီးက အံ့သြနေတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အစ်မကြီးခေါ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘေးအိမ်က လူက ခေါ်တာပါ”လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

မောင်သီဟ

ဂီတသံကျွန်း၊ "ခေါင်းမြူး" "လာကာ"
စီးဆင်းငြိမ်ညောင်း၊ ညည့်ချောင်းငယ်နှစ်မြွှာ
ချောင်းနားကျေးရွာ၊ ထိပ်မှာရံဝန်း
လေးကိုင်းသဖွယ်၊ ကွေးညွတ်သွယ်
ဖလှယ်ပေါင်းဆုံ ထွန်းသည့်နှင့်လေး။

ဂီမှာနှိလယွန်း၊ ဖော်ညွှန်းဝဿန်
ပစ္စုန်နတ်မင်း၊ ဖန်ဆင်းလေသည့်ဟန်
ကွင်းလုံးပြည့်လုံး၊ ချောင်းကန်မြိုင်တန်း
နှစ်သွယ်ရေလုံး၊ ကမ်းမမြင်
သွင်သွင်စီးတော့ လွှမ်းသည့်နှင့်လေး။

သံဃာရည်မှန်း၊ မြတ်ပန်းဝါဆို
ဝါပန်းဆိုကြ၊ သည်လအခါကို
ဆက်ကပ်ကုသိုလ်၊ ရလို့စေကြောင်း
အရှေ့တောင်ခြေ၊ မောင်မယ်တွေ
စက်လှေငယ်ဖြင့် မောင်းသည့်နှင့်လေး။

"သံပုရာတောင်စောင်း"၊ "တောင်ပေါင်း ချောင်" ကျော်
ခြေလျင်ကြိတ်မှိတ် "တောင်ထိပ် ပြောင်"ထက်ပေါ်
လှမ်းရောက်ဟစ်အောင်၊ ရွှင်ပျော်ခုန်မြူး
သပြေနုချိန်၊ ရွက်နုလိမ်
နေရိန်သော်လည်း ခူးသည့်နှင့်လေး။

သည်ဝါဆိုဦး၊ ကြည့်နူးဖွယ်ပင်
နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်၊ မဆိုင်းတည့်ပြင်ဆင်
ခူးပြီးရွက်သင်၊ ဆင်ယင်ပေါင်းစု
ရွာကိုလှည့်ကာ၊ ကျောင်းသို့သာ
ညီညာပန်းကပ် မြဲသည့်နှင့်လေး။

ကောင်းမှုညွှန်းစေ၊ ခေမာကမ်း ကိန်းဖိုရည်။
တောင်းဆုသွန်းခြေ၊ ပြေ(ပြည်) မြန်မာ နန်း ငြိမ်းဖို့အတည်။

ပန်ချီကိုလွမ်းမိုး(ချောင်းနား)

ဝါဆိုပန်းခူး ရွှင်မြူးပျော်စရာ

AKVAVSWA

မြန်မာ နိုင်ငံ ဓာတ်ပုံ အသင်း

လစဉ်ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲများ

အကြီးတန်းစံပြအလှမယ် ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲ

Model - ခင်ရတနာပြည့်

သန်းစင်

ပထမ

သုတေသန

ဒုတိယ

ဝင်းသုန်းစိုး

ဓာတုဗေဒ

ပြည်ထောင်စု(၁)

မောင်ညိုညို

မြန်မာ နိုင်ငံ ဓာတ်ပုံ အသင်း

လစဉ်ဓာတ်ပုံပြိုင်ပွဲများ

ပြင်ပစိုက်ထူးငုး (OUTING) အစီအစဉ်

သန့်စင်

ပထမ

ဤကိစ္စတွင်

ဒုတိယ
ရဲကျိသု

တတိယ
Dr. ဖုဆောင်ရင်

အနွယ်ပန်း

နှင်းဆီပန်းလှ
စံပယ်လှနှင့် ပန်းလှစုံညီ
စီရီကို လှည့်လည်ရောင်းချ
ပန်းသည်မလေး သက်နုထွေး။

သူမထံမှ
ပန်းလှလှများ ဝယ်ယူထားလျက်
ဘုရားကိုလှ၊ ကောင်းကိုလှနှင့်
လှူဒါန်းသူက သည်ဒါနတွက်
ရွှင်ပျမ်းသာ ပီတိဖြာ။

ပန်းလှစုံစွာ ဝေဝေဆာလျှင်
ခေါင်းမှာပန်ဆင် ရင်မှာထိုးထိုး
ထိုးဒိုက်ပန်ဆင် ဆင်ယင်သူက
လွန်စွာလှဟု
ရွှင်ပျမ်းသာ ပီတိဖြာ။

သို့သော်တစ်မူ-
ပန်းရောင်းသူလျှင် ဆုပုမာန်မဲ
ငြိုးမာန်ကဲနှင့် အမြဲငြိုငြင်
ဒု-ဗခင်၏ ကြင်နာတရား
မဲ့ခေါင်းပါး၍ စားသော်မဝင်
အိပ်လျှင်မရ ပူသောကနှင့်
ဘဝမလန်း စဉ်ညှိုးနွမ်းသည့်
ပန်းသွင်မလှ သူ့ဘဝ
တူသောအကျိုးက ဝေးကွာစွာ ။

ဘောင်ထွန်းလင်း(ချောက်)

မိုးလည်းမခေါင် ရေလည်းမငတ်စေချင်

■ သိပ္ပံစာရေးဆရာကိုကိုးဘင်

၁၉၆၅ ခုနှစ်မှ ၁၉၆၇ ခုနှစ်ကာလများအတွင်းက အိန္ဒိယနိုင်ငံတစ်ဝန်း
မိုးခေါင်ခဲ့မှုကြောင့် လူခြောက်သန်းခန့် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ
အရပ်ဒေသအသီးသီးတို့၌ မိုးခေါင်မှုများကြောင့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ရမှု
တန်ဖိုးသည် ရေကြီးရေလျှံဖြစ်မှုများကြောင့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးရသော
တန်ဖိုးထက် ပို၍ကြီးမားသည်ကို သာမန်အားဖြင့် ဂရုပြုမိလေ့မရှိကြပေ။

မိုးခေါင်ရေရှားဖြစ်မှုသည် ရေကြီးရေလျှံဖြစ်မှုများကဲ့သို့ ကမ္ဘာ့သတင်းမျက်နှာစာများပေါ်၌ ထင်ရှားပေါ်လွင်မှုမရှိသော်လည်း တကယ်လက်တွေ့၌မူ မိုးခေါင်မှုဒဏ်ကြောင့် ခံစားရသော ဆိုးကျိုးများနှင့် ဆက်စပ်ဆိုးကျိုးများ၏ အတိုင်းအဆပမာဏက ရေကြီးရေလျှံဖြစ်မှု၏ အကျိုးဆက်များထက် ပို၍ကြီးမားကျယ်ပြန့်သည်။

မိုးခေါင်သည့်ဒေသများတွင် ရေအလုံအလောက်မရရှိသော ပြဿနာကြောင့် ဒေသခံပြည်သူများ၏ အသက်ရှင်ရပ်တည်ရေးကို ခြိမ်းခြောက်ခံနေရသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ် အလယ်တောင်ကြားဒေသ၌ ကာလရှည် မိုးခေါင်မှုကြီး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့်အတွက် မြေအောက်ရေများကို အားကိုးအားထားပြုခဲ့ကြရသည်။ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်၏ အရှေ့ဘက်၌ရှိသော ကမ္ဘာ့နာမည်ကျော် ရေကန်များ၌လည်း ရေများခန်းခြောက်သွားခဲ့သည်။ ဒေသခံပြည်သူများမှာ သောက်သုံးရေ ရရှိနိုင်သော အရပ်ဒေသများသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကမ္ဘာပေါ်၌ ဆဌမမြောက် အကြီးဆုံး ရေကန်ကြီးဖြစ်သော ချန်ရေကန်သည် အကျယ်အဝန်းအားဖြင့် စတုရန်းမိုင်ပေါင်း ၉၇၀၀ ရှိသည်။ ဆာဟာရသဲကန္တာရတောင်ပိုင်းနှင့် ကပ်လျက်၌တည်ရှိသော ထိုရေကန်ကြီးကို အကြောင်းပြု၍ နိုင်ငံကိုးရီးယား၊ နိုင်ဂျာ၊ ချန်နှင့် ကင်မရွန်းစသော နိုင်ငံများ၏ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးနှင့် ရေထွက်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာခဲ့သည်။ ထိုဒေသတွင် မိုးခေါင်မှုအကြီး

**မိုးခေါင်ခြင်းသည်
လက်တလောအားဖြင့်
ကောက်ပဲသီးနှံများ
ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း၊
သောက်သုံးရေ
အခက်အခဲဖြစ်ပေါ်ခြင်း၊
အပူဒဏ်လွန်ကဲခြင်း
စသည်တို့ကို
ခံစားကြရစေသလို
ဆက်စပ်ဆိုးကျိုးများအဖြစ်လည်း**

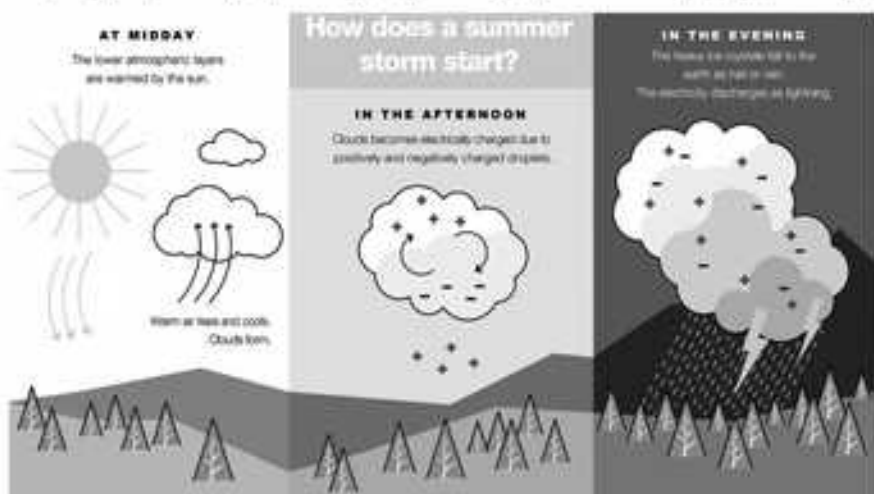
အကျယ်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့်အပြင် ရေဝေဒေသများမှ ချန်ရေကန်ကြီးသို့ စီးဝင်လာသော ရေများကို ဆည်နှင့် တံမံများတည်ဆောက်ကာ ကြားဖြတ်ရယူနေကြသည့်အတွက် ချန်ရေကန်ကြီး၏ ရေပမာဏမှာ လက်ရှိအချိန်တွင် တစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းသာ ကျန်

ရှိတော့သည်။

မိုးခေါင်ခြင်းသည် လက်တလောအားဖြင့် ကောက်ပဲသီးနှံများ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း၊ သောက်သုံးရေ အခက်အခဲဖြစ်ပေါ်ခြင်း၊ အပူဒဏ်လွန်ကဲခြင်း စသည်တို့ကို ခံစားကြရစေသလို... ဆက်စပ်ဆိုးကျိုးများအဖြစ်လည်း ရေအရင်းအမြစ်များလျော့နည်းခန်းခြောက်ခြင်း၊ မြေဆီလွှာပျက်သုဉ်းခြင်း၊ သဲကန္တာရ ကျယ်ပြန့်လာခြင်းတို့ကို ကြုံတွေ့ရစေသည်။ သာဓကအားဖြင့် တရုတ်နိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းရှိ ဂိုဘီသဲကန္တာရကြီး တဖြည်းဖြည်း ကျယ်ပြန့်လာနေခြင်းကြောင့် ယင်းနှင့် နီးကပ်စွာတည်ရှိပြီး စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးကို အားထားလုပ်ကိုင်ကြသော ကျေးရွာအချို့ကို ရွှေ့ပြောင်းပေးနေကြရသည်။

အရပ်ဒေသတစ်ခု၌ မိုးရေချိန်ပမာဏရရှိမှုကို အကြောင်းပြု၍ မိုးခေါင်မှုဖြစ်စဉ်ကို တိုင်းတာသတ်မှတ်ကြသည်။ ကာလအတိုင်း အတာတစ်ခုအတွင်း၌ ပုံမှန်မိုးရွာသွန်းပြီမိုးရေချိန်ပမာဏအောက် များစွာလျော့နည်းရရှိခဲ့လျှင် ထိုကာလအတွင်း၌ မိုးခေါင်သည်ဟု ယေဘုယျအားဖြင့် သတ်မှတ်သည်။ ရှေးကာလကတည်းက အစဉ်အဆက် မိုးရေရရှိမှု ပမာဏနည်းပါးသောဒေသ တစ်နည်းဆိုရသော် မိုးနည်းရပ်ဝန်းဒေသများတွင် ပုံမှန်အားဖြင့် မိုးရွာသွန်းနေကျကာလအတွင်း မိုးရွာသွန်းမှုလုံးဝမရှိခြင်းသည်လည်း မိုးခေါင်မှုဖြစ်စဉ်ပေါ်ပေါက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးရွာသွန်းမှု အလွန်နည်းပါးခြင်းဖြစ်စဉ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသောအကြောင်းရင်းအခြေခံမှာ မိအားများသည့်လေထုပင်ဖြစ်သည်။ မိအားများနေသောလေထုသည်

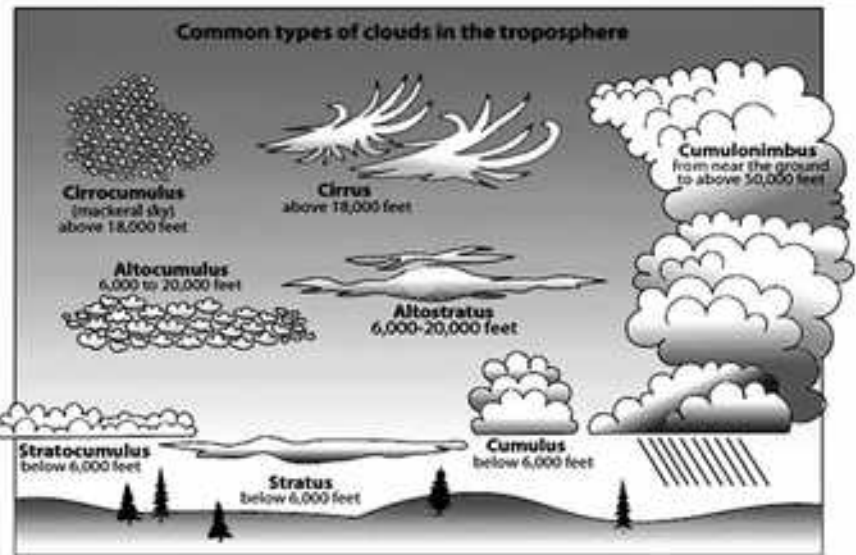
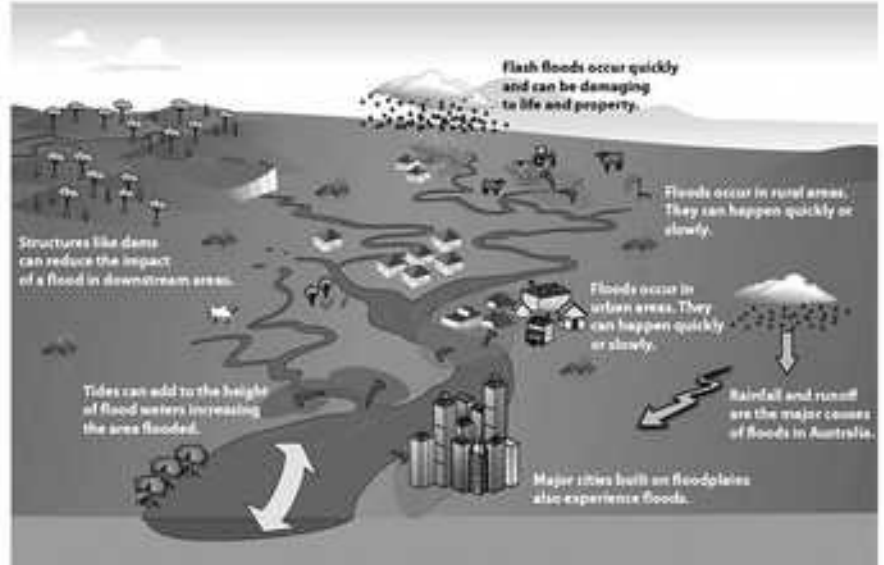

အပေါ်ဘက်သို့မတက်ရောက်နိုင်ဘဲ အောက်ဘက်သို့ ပြန်လည်နိုင်ဆင်းနေသည့်အတွက် မိုးအဖြစ်ရွာမချနိုင်ပေ။ မိအားများသော လေ၏ သဘောသဘာဝအရ နီးကပ်စွာ တည်ရှိနေသော တိမ်တိုက်များကို ဝေးရာဆီသို့ တွန်းထုတ်ပစ်တတ်ကြသည့်အတွက် ထိုအရပ်တွင် မိုးမရွာဘဲ တိမ်ကင်းစင်ကာ ကောင်းကင်ပြာနှင့်အတူ နေရောင်ကို ထွန်းလင်းတောက်ပစေသည်။ သာမန်အားဖြင့် အရပ်ဒေသတစ်ခု၌ရှိသော လေထု၏မိအားသည် များလျှင် နည်းလျှင်ဖြစ်ပေါ်တတ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထူးခြားခြင်းစဉ် အနေဖြင့် နေ့စဉ်ရက်ဆက်ဆက်သလို မိအားများနေသည့်အခါ မိုးရွာသည့်ကာလ ရှည်ကြာပြီး မိုးခေါင်မှုဖြစ်ပေါ်လာသည်။

မိုးခေါင်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသည့် နောက်ထပ်အကြောင်းရင်းတစ်ခုမှာ ပင်လယ်နှင့် သမုဒ္ဒရာရေများ အငွေ့ပျံ့မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ရေငွေ့အစုအဝေးသည် ပုံမှန်ရောက်နေကျအရပ်ဒေသတစ်ခုသို့ ရောက်မလာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာမှ တိုက်ခတ်လာသော မုတ်သုံလေသည် သမုဒ္ဒရာပြင်ပေါ်မှ ရေငွေ့များကို သယ်ဆောင်ပေးခြင်းကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် တောင်အာရှနှင့် အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံများ၌ မိုးရွာသွန်းမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ မုတ်သုံလေတိုက်ခတ်မှုအင်အား လျော့နည်းခြင်းကြောင့် သမုဒ္ဒရာရေငွေ့များကို သယ်ဆောင်နိုင်စွမ်း ကျဆင်းသွားသည်ဖြစ်စေ၊ မုတ်သုံလေတိုက်ခတ်ရာလမ်းကြောင်းပြောင်းလဲသွားသည်ဖြစ်စေ အဆိုပါဒေသနိုင်ငံများ၌ မိုးခေါင်မှုများဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

တောင်စဉ်တောင်တန်းများသည်လည်း တောင်ကွယ်ရာအရပ်ဒေသများကို မိုးခေါင်မှုဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည်။ ရေငွေ့များကို သယ်ဆောင်လာသောလေသည် တောင်ကိုဖြတ်ကျော်ပြီးသည့် ရေငွေ့နည်းသွားပြီး တောင်ကွယ်ရာအရပ်များ၌ မိုးခေါင်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေခြင်းဖြစ်သည်။

ပုံမှန်ရှိသင့်သည့် အနေအထားထက် ပို၍အေးမြသော သမုဒ္ဒရာရေနှင့် ပို၍နွေးသော သမုဒ္ဒရာရေများသည်လည်း မိအားများသည့်လေထုကို ဖန်တီးဖြစ်ပေါ်စေသည် ဖြစ်၍ မိုးခေါင်မှုကိုဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည်။ သာကေအားဖြင့် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ၌ ဖြစ်

ပေါ်လာတတ်သော အယ်နီညိုရေခွေးစီးကြောင်းသည် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်း မြောက်အမေရိကတိုက်၌ မုန်တိုင်းများဖြစ်ပေါ်စေသော်လည်းအနောက်ဘက်ခြမ်းရှိ အာရှ၊ ဩစတြေးလျနှင့် အာဖရိကတိုက်၏ အရှေ့တောင်ဘက်ဒေသတို့တွင် မိုးခေါင်မှုကိုဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ထို့အတူ လာနီညာရေခွေးစီးကြောင်းများကလည်း ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်းရှိ မြောက်အမေရိကတိုက်ကို မိုးခေါင်စေပြီး အာရှ၊ ဩစတြေးလျနှင့် အာဖရိက အရှေ့တောင်ဒေသတို့ကို စွတ်စိုသောရာသီဥတု ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

တောင်လတ္တီတွဒ် ၃၀ ဒီဂရီနှင့် မြောက်လတ္တီတွဒ် ၃၀ ဒီဂရီနားကျင်ဒေသများတွင် လေထုအပေါ်ယံလွှာရှိ ပူနွေးသော လေခိုင်များက အောက်ဘက်သို့ စဉ်ဆက်

မပြတ် စုန်ဆင်းနေကြသည့်အတွက် ထိုအရပ်ဒေသများသည် မိုးခေါင်လွန်းသော ဒေသများဖြစ်လာရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မြောက်လတ္တီတွဒ် ၃၀ ဒီဂရီနှင့် တောင်လတ္တီတွဒ် ၃၀ ဒီဂရီနားကျင်တွင် သဲကန္တာရများ ကျယ်ပြန့်စွာတည်ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော ရာစုနှစ်ဝက်ခန့်မှစ၍ မိုးခေါင်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသော ခေတ်သစ်အကြောင်းတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ယင်းသည်ကား ကမ္ဘာကြီးပိုမိုပူနွေးလာနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံကလေးသော ကမ္ဘာ့အပူချိန်ကြောင့် ပူနွေးသော လေထုသည် မြေကြီးထဲရှိ ရေငွေ့များကို အဆတ်စွာစုပ်ယူနေသောကြောင့် ကမ္ဘာမြေမျက်နှာပြင် ခြောက်သွေ့မှုဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ အကျိုးဆက်အဖြစ် ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်

နောက်ပိုင်းတွင် မိုးခေါင်မှုဖြစ်ပွားသော အရပ်ဒေသများ၏ အကျယ်အဝန်း နှစ်ဆ တိုးလာခဲ့သည်။ ကမ္ဘာကြီးပိုမိုပူပူနွေးနွေးလာနေခြင်းကြောင့် ကမ္ဘာ့မျက်နှာပြင်၏ ၃၀ ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်သော ကုန်းမြေဒေသများပေါ်၌ ဖြစ်ပေါ်သည့် မိုးခေါင်မှုဖြစ်စဉ်များတွင် ကမ္ဘာ့မျက်နှာပြင်၏ ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်သော သမုဒ္ဒရာနှင့် ပင်လယ်ရေထုတို့က ပါဝင်ပတ်သက်လာကြတော့သည်။

ကမ္ဘာကြီး ပိုမိုပူပူနွေးလာနေမှုကြောင့် ၁၉၉၂ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်အတွင်း အိန္ဒိယ သမုဒ္ဒရာတောင်ပိုင်းတွင် ပုံမှန်တိုက်ခတ်နေကျ ကုန်သည်လေများ အားပျော့သွားကာ သမုဒ္ဒရာအနက်ပိုင်းရှိ အေးသောရေများ အပေါ်သို့ ဆန်တက်လာမှု ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းခန့် လျော့ကျသွားခဲ့သည်။ အဆိုပါ ဖြစ်စဉ်ကြီး နှစ်ကာလကြာရှည်စွာ ဖြစ်ပေါ်နေမည်ဆိုပါက အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာဝန်းကျင်ရှိ ဒေသများ၌ မိုးခေါင်လာဖွယ်ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် အာဖရိကတောင်ပိုင်းဒေသများ၌ ပို၍ မိုးခေါင်လာနိုင်သည့်အခြေအနေ ဖြစ်ပေါ်လာဖွယ်ရှိနေသည်။

အခြားတစ်ဘက်တွင်လည်း ပိုမိုပူပူနွေးလာသည့် ကမ္ဘာ့အပူချိန်ကြောင့် ရေငွေ့ပျံ့မှုပမာဏပိုမိုများပြားလာပြီး ရေသံသရာလည်ခြင်းဖြစ်စဉ်က ပို၍မြန်ဆန်လာလျက်ရှိနေသည်။ ကမ္ဘာပတ်လမ်းကြောင်းအတွင်း၌

**ကမ္ဘာကြီး
ပိုမိုပူပူနွေးလာနေမှုကြောင့်
၁၉၉၂ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်
အတွင်း အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာ
တောင်ပိုင်းတွင်
ပုံမှန်တိုက်ခတ်နေကျ
ကုန်သည်လေများ အားပျော့သွားကာ
သမုဒ္ဒရာအနက်ပိုင်းရှိ
အေးသောရေများ
အပေါ်သို့ဆန်တက်လာမှု . . .**

လွှတ်တင်ထားသော ရာသီဥတုစောင့်ကြည့်လေ့လာရေးဗြိဟ်တုများက တိုင်းတာပေးပို့ချက်များအရ ကမ္ဘာ့သမုဒ္ဒရာရေပြင်၏ အပေါ်၌ရှိသော လေထုအတွင်း၌ ရေငွေ့ ပါဝင်ဖွဲ့စည်းနေမှုသည် ၁၉၈၈ ခုနှစ်မှ ၁၉၉၈ ခုနှစ်အတွင်း တစ်ရာခိုင်နှုန်းမြင့်တက်လာကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ကုန်းမြေဒေသများပေါ်၌မူ လေထုအတွင်း၌ ရေငွေ့ပါဝင်ဖွဲ့စည်းမှုသည် ၁၉၇၃ ခုနှစ်မှစ၍ တစ်နှစ်လျှင် ငါးရာခိုင်နှုန်းခန့် တိုးလာခဲ့သည်။ ကုန်းမြေဒေသများအားလုံး မဟုတ်သော်လည်း အချို့နေရာများတွင်

၁၉၉၃ ခုနှစ်ထိတိုင် အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး တစ်နှစ်လျှင် ငါးရာခိုင်နှုန်းခန့် မှန်မှန်ကြီးတိုးလာနေခဲ့သည်။ ယင်းကဲ့သို့ ရေငွေ့ပျံ့မှုပမာဏတိုးလာပြီး လေထုအတွင်း ရေငွေ့ပါဝင်ဖွဲ့စည်းမှုမြင့်တက်လာခဲ့လျှင် ကမ္ဘာ့မြေပြင်နှင့် ရေပြင်တို့အပေါ်သို့ မိုးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဆီးနှင်းမိုးများအဖြစ်လည်းကောင်း ပြန်လည်ရွာချမှုပမာဏလည်း ပို၍တိုးလာသည်။

ကမ္ဘာ့မြေပြင်ပေါ်သို့ မိုးရွာချသည့်အခါ သည်းထန်စွာရွာသွန်းခြင်း၊ မိုးရွာသွန်းမှုတစ်ကြိမ်နှင့်တစ်ကြိမ်နီးကပ်ခြင်း၊ မိုးသည်းထန်မှုမရှိသော်လည်း နေ့စဉ်ရက်ဆက်ဆက်ဆိုသလို အဆက်မပြတ်ရွာသွန်းခြင်းများသည် ရေကြီး ရေလွှဲမှုများကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ရွာချနေသော မိုးရေချိန်ပမာဏ အလွန်များပြားလာသည့်အခါ ရေဝေဒေသများမှစီးဝင်လာသော မိုးရေများကို မြစ်ချောင်းများက ရေအိုင်ကြီးများဆီသို့လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်ထဲသို့လည်းကောင်း၊ အလျှံမီအောင် ပို့ဆောင် စီးဆင်းနိုင်စွမ်းမရှိသည့်အတွက် မြစ်ကမ်းဘေးနှင့် ချောင်းကမ်းပါးဒေသများ၌ ရေကြီးရေလွှဲမှုကြီးများဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

ယင်းကဲ့သို့ ရေလွှမ်းမိုးမှုများကိုဖြစ်ပေါ်စေသောမိုးရွာသွန်းမှုပုံစံသည် ၁၉၇၀ ပြည့်လွန်နှစ်များမှစ၍ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု

နှင့် ဥရောပနိုင်ငံများ၌ သိသာစွာဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ ထိုဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်မျိုးကို ကမ္ဘာ့ဒေသအနှံအပြားတွင်တွေ့ရှိလာရသည်။ တစ်ဘက်တွင်လည်း သစ်တောပြုန်းတီးနေမှုကြောင့် စီးဆင်းလာသောရေထုကြီးကို ခုခံဟန့်တားထားနိုင်မှုမရှိတော့သည့်အတွက် ရုတ်တရက် ရေလွှမ်းမိုးမှုကို ကြုံတွေ့နေကြရသည်။ လူဦးရေ တိုးပွားလာသည့်အတွက် ခြံ့ရွာများတိုးချဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း မိုးရေကိုစုပ်ယူနိုင်သော မြေပြင်ဧရိယာကျသွားကာ ရေလွှမ်းမိုးမှုများကို ပို၍ဖြစ်ပေါ်လာစေသည်။

စက်မှုပုံနှိပ်မှု၏ အကျိုးဆက်ဖြစ်သော လေထုအတွင်း ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက်ပါဝင်မှုမြင့်တက်လာနေခြင်းသည်လည်း ရေကြီးရေလွှမ်းမှုကိုဖြစ်စေသော အကြောင်းတစ်ရပ်ဖြစ်လာသည်။ သစ်ပင်တို့၏ အလင်းဖွဲ့အစာချက်ဖြစ်စဉ်အတွင်း လေထုထဲမှ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက်ကိုစုပ်ယူကာ ပင်စည်ထဲ၌ ကာဗွန်အဖြစ် သိုမှီးထားကြရသလို အမြစ်မှတစ်ဆင့် မြေကြီးထဲ၌ပါ အောက်ဆီဇင်ကာဗွန်အဖြစ် သိုလှောင်သိမ်းဆည်းထားကြရသည်။ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက်ကို စုပ်ယူရမှုပမာဏ လွန်ကဲများပြားလာသည့်အခါ မြေကြီးထဲမှရေကိုစုပ်ယူသော အမြစ်များရှိ ရေစုပ်ပေါက်များ ပိတ်သွားတော့သည်။ ဤသို့အားဖြင့် ကမ္ဘာ့မြေပြင်ပေါ် ရွာချသောမိုးရေများကို အပေါ်ယံ မြေလွှာမှတစ်ဆင့် သစ်ပင်အမြစ်များက စုပ်ယူနိုင်စွမ်းလျော့ကျကာ မိုးရေစီးဆင်းမှုကိုများပြားစေလျက် ရေကြီးရေလွှမ်းမှုများကို ဖြစ်ပေါ်လာစေသည်။

ကမ္ဘာ့လေထုထဲ၌ ရေငွေ့ပါဝင်နှုန်းတိုးလာသည့်အတွက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် မိုးရွာသွန်းမှုပမာဏ ငါးရာခိုင်နှုန်း ပိုမိုလာခဲ့ပြီး ကမ္ဘာ့မြောက်ဘက်စွန်းဒေသများ၌မူ နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းအထိ ပို၍တိုးလာခဲ့သည်။ ဥရောပတိုက်နေရာအနှံ့အပြား၊ ဩစတြေးလျတိုက်နှင့် အာဖရိကတိုက်တောင်ပိုင်းဒေသများတွင်လည်း မိုးနှင့် ဆီးနှင်းများ ရွာသွန်းမှုက ၅ ရာခိုင်နှုန်းမှ ၁၅ ရာခိုင်နှုန်းအထိ မြင့်တက်လာခဲ့သည်။ အကျိုးဆက်များအဖြစ် ဒုတိယထောင်စုနှစ်၏ နောက်ဆုံးဆယ်နှစ်အတွင်း ကမ္ဘာ့ပြည်သူသန်းပေါင်း ၁၅၀၀ ခန့်သည့် ရေလွှမ်းမိုးမှု

ဒဏ်ကို ခံခဲ့ကြရသည်။

မှတ်တမ်းများအရ ကမ္ဘာ့အကျယ်ပြန့်ဆုံးသော မြစ်ဝှမ်းဒေသများ၌ အကြီးကျယ်ဆုံးသော ရေလွှမ်းမိုးမှု ၂၁ ကြိမ်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကာ ယင်းတို့အနက် ၁၆ ကြိမ်မှာ ၁၉၅၃ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း၌ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရပြီး၊ အဆိုပါတွေ့ရှိချက်က ကမ္ဘာ့ရာသီဥတုပြောင်းလဲမှု စတင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ချိန်နောက်ပိုင်းမှစ၍ ရေလွှမ်းမိုးမှုအကြိမ် ပို၍များပြားလာကြောင်း ထောက်ပြလျက်ရှိနေသည်။ ထို့ပြင် အနာဂတ်ကာလများ၌ ကမ္ဘာ့ဒေသအနှံ့တွင် ရေဖောင်နေသောမြင်ကွင်းများကို ပိုမိုမြင်တွေ့ကြရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း အဆိုပါမှတ်တမ်းများက သတိပေးထောက်ပြလျက် ရှိနေကြသည်။

မြင့်တက်လာသော ကမ္ဘာ့အပူချိန်သည် အပူပိုင်းဒေသများ၏ ကောင်းကင်ယံရှိ အပေါ်ယံလွှာလေထုအတွင်း တိမ်ဖြစ်ထွန်းမှုကို ပိုမိုများပြားလာစေပြီး ထိုဖြစ်ရပ်

က အင်အားအလွန်ကြီးမားသော မုန်တိုင်းများနှင့် သည်းထန်လွန်းသော မိုးရွာသွန်းမှုများကို ဖိတ်ခေါ်လျက်ရှိနေသည်။ သမုဒ္ဒရာရေပြင်အပူချိန် တစ်ဒီဂရီစင်တီဂရိတ် တက်လာတိုင်း အပေါ်လွှာလေထု၌ တိမ်ဖြစ်ထွန်းမှုက ၄၅ ရာခိုင်နှုန်း တိုးလာလျက်ရှိရာ မိုးသည်းထန်စွာရွာသွန်းမှုကို တစ်ပါတည်း သယ်ဆောင်လာမည့် အင်အားအလွန်ကောင်းသော မုန်တိုင်းအရေအတွက်ကလည်း ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုလျှင် ခြောက်ရာခိုင်နှုန်း တိုးလာဖွယ်ရှိနေသည်။

မိုးခေါင်ခြင်းဖြစ်ရပ်များကြောင့် ကမ္ဘာ့အရပ်ဒေသအချို့တွင် သောက်သုံးရေအခက်အခဲဖြစ်ခြင်း၊ ကောက်ပဲသီးနှံများ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း၊ အပူဒဏ်ကို လွန်ကဲစွာ ခံစားကြခြင်း၊ ရေအရင်းအမြစ်များ လျော့နည်း ခန်းခြောက်ခြင်း၊ သဲကန္တာရများ ကျယ်ပြန့်လာခြင်း စသော ဆိုးကျိုးများကို ခံစားကြရစေသလို ရေဖောင်သော ဖြစ်ရပ်

များကြောင့်လည်း ကမ္ဘာ့အရပ်ဒေသအချို့၌ ကောက်ပဲသီးနှံပျက်စီးမှုများ အကြီးအကျယ် ထိခိုက်ပျက်စီးခြင်း၊ လယ်ယာလုပ်ငန်းတွင် သုံး ကွဲစွားတိရစ္ဆာန်များ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း၊ လူတို့၏ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်များ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း၊ ဝမ်းပျက်ဝမ်းလျော့ရောဂါများ ကျရောက်ခံစားခြင်း၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ပြတ်တောက်ခြင်း၊ ပညာရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စရပ်များ အပေါ် သိသာသောထိခိုက်မှုများဖြစ်ပေါ်ခြင်း၊ ပြန်လည်ထူထောင်ရေးလုပ်ငန်းများ အတွက် ငွေကြေးနှင့်အချိန်များစွာ အကုန်အကျခံရခြင်းစသော လူမှုဒုက္ခများကို ခံစားကြရစေသည်။

မိုးခေါင်မှု၏ဆက်စပ်ဆိုးကျိုးများထဲတွင် သဲကန္တာရများ ကျယ်ပြန့်လာနေခြင်းသည် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးပင် ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသနှင့် တရုတ်ပြည်မြောက်ပိုင်းဒေသများသည် သဲကန္တာရ နယ်မြေကျယ်ပြန့်စွာတည်ရှိရာ ဒေသများ ဖြစ်ပြီး ထိုသဲကန္တာရနယ်မြေများသည် မည်သည့်အခါမျှ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်သော မြေအဖြစ်သို့ ပြန်လည်မရောက်ရှိနိုင်တော့သော နယ်မြေများ ဖြစ်

ကြသည်။

ကမ္ဘာကြီးပိုမိုပူပူလူလူနေခြင်းသည် ကမ္ဘာမြေပြင်ကို ပို၍ခြောက်သွေ့စေခြင်းဖြင့် မိုးခေါင်မှုကို အဆတိုးကာ ဖြစ်ပေါ်လာစေသည်နည်းတူ ရေသံသရာလည်ခြင်းဖြစ်စဉ်ကိုလည်း ပို၍ပြန်ဆန်စေခြင်းဖြင့် မိုးရွာသွန်းမှုပမာဏကို အဆတိုး၍ များပြားလာစေခြင်းကြောင့် ရေမောင်သောမြစ်ရပ်များကို

တိုး၍ ကြုံတွေ့ကြရစေသည်ဖြစ်ရာ လူမှုဒုက္ခအပေါင်းကို ကြုံတွေ့ရစေသည့် မိုးခေါင်မှုနှင့် ရေမောင်မှုများမှ ရှောင်လွှဲနိုင်ကြစေရန်အတွက် ကမ္ဘာကြီးပူပူလူလူမှုကို တတ်နိုင်သည့် နည်းလမ်းများဖြင့် အခွမ်းကုန် တိုက်ဖျက်သွားကြရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

သိပ္ပံစာရေးဆရာကိုကိုအောင်

သေချာမဟုတ်

စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ကျွန်တော့်ဇနီးကိုချပေးပြီး ကားကို ရပ်နားတဲ့နေရာမှာ သွားထားလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော် စတိုးဆိုင်ထဲဝင်လိုက်တော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က လာနှုတ်ဆက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ရွေးဝယ်လှည်းထိုးပေးတယ်။ ကျွန်တော်က မလိုပါဘူးလို့ပြောပြီး ကျွန်တော့်ဇနီးကို ရှာနေတဲ့အကြောင်းပြောလိုက်တယ်။

“ရှင်အမျိုးသမီးက ဘယ်လိုပုံစံလဲ”

“ခင်ဗျားလိုပဲ အရပ်နည်းနည်းပုတယ်။ ပြီးတော့ ဆွယ်တာအနီလေး ဝတ်ထားတယ်”လို့ပြောပြီး ဟာသသဘောနဲ့ ဆက်ပြောတာက-

“ပြီးတော့ဗျာ ကျွန်တော့်လို ခပ်ချောချောသူတစ်ယောက်မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေမှာပေါ့”လို့ ပြောပါတယ်။

ဒီတော့ အမျိုးသမီးက-

“ရှင်ပြောတဲ့အမျိုးသမီးက ခုလေးတင် ဖြတ်သွားတာတွေလိုက်တယ်။ သူ့ဘေးမှာ ရှင်ထက်ပိုကြည့်ကောင်းတဲ့ အမျိုးသား တစ်ဦးလည်းပါတယ်”လို့ လှောင်ပြုံးပြီး ပြောလိုက်တယ်။

မောင်သီဟ

(၁)

“ဟဲ့...နင်တို့ ကိုကိုပြန်လာပြီဟဲ့၊ တံခါးဖွင့်လိုက်လေ”

ကျွန်တော် အမေ့ဆီရောက်တိုင်း ကြားနေကျစကားများဖြစ်သည်။

အမေ၏ ဝမ်းပန်းတသာဆီးကြိုသည်အသံဟု ဆိုကလည်းရ၏။ ကျွန်တော်

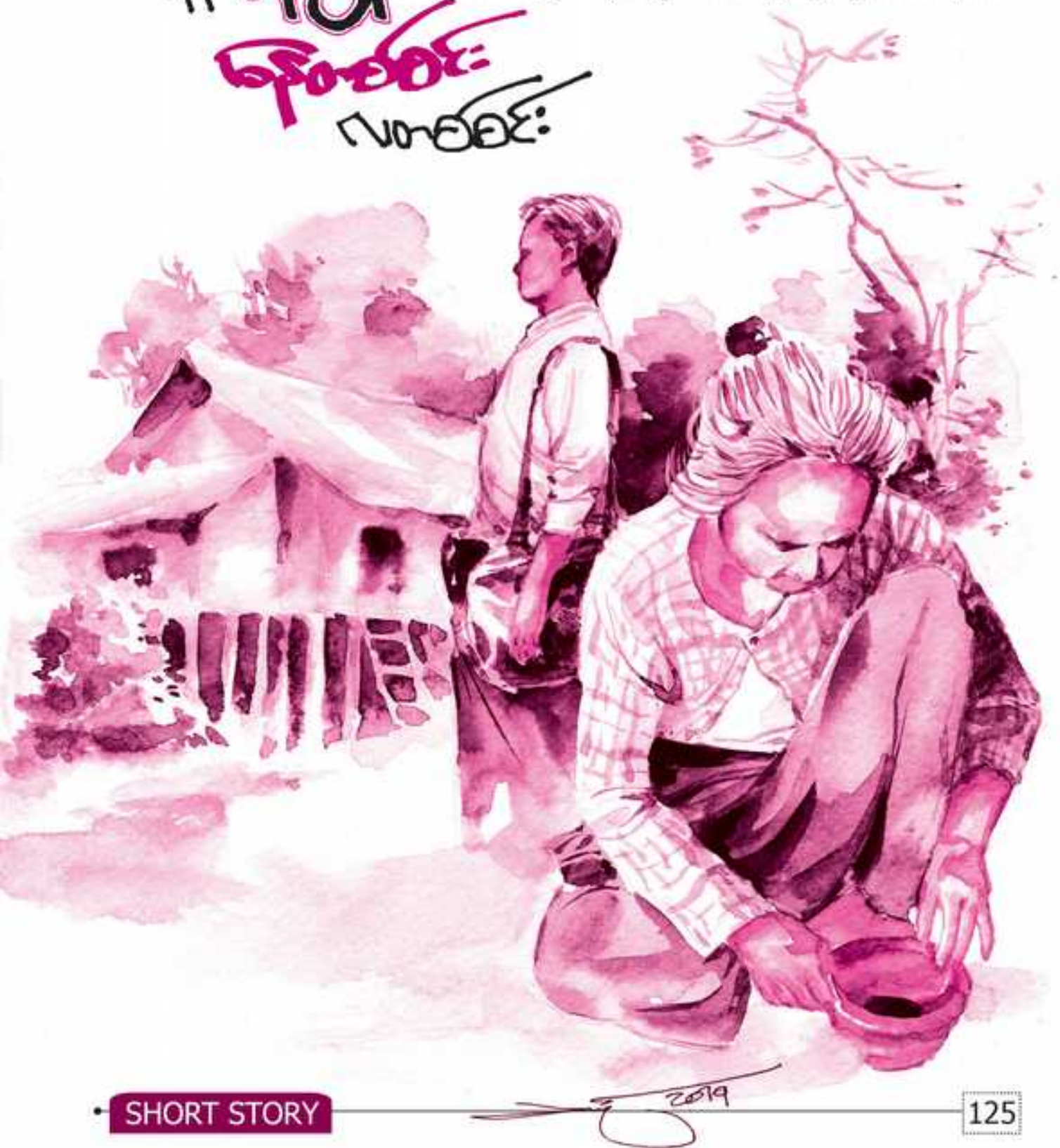
ပြန်အလာကို အမေသည် အမြဲတမ်းအလိုရှိနေပါ၏။ ဤသို့ အလိုရှိနေတာက

လည်း လွန်ခဲ့သော သုံးလေးနှစ်ကမှ စသည်ထင်ပါ၏။

ထိုစဉ်မတိုင်မီက ကျွန်တော် မကြာခဏ ပြန်လာတာကို အမေ့စိတ်တွင် ဘဝင်မကျ

ပါ။ အကြောင်းကရှိပါသည်။ အမေက ခုလိုလည်း ရှစ်ဆယ်မကျော်သေးပါ။

မုန့် မုန့် မုန့်မုန့် မုန့်မုန့်

ကျွန်း ကျန်းမာမာ ထူထူထောင်ထောင် သွားလာ လှုပ်ရှားနေနိုင်သေးသည့်အရွယ် ဟန်လေး မာန်လေး ရှိနေသေးသည်အရွယ်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သား သမီးတွေက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးတွေ၊ သားနှင့်သမီး နှစ်ဦးလုံးမှာလည်း တိဘီ ရောဂါ တစ်ချို့တည်း။ တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားနေရသည့် ကာလ။ သူတို့နှစ်ဦးလုံး အတွက် ဆေးဝါးဖို့၊ အာဟာရဖို့နှင့် လုံး လည်ပတ်ချာလည်နေသည့်အချိန်၊ နောင် ရေးအတွက်ဟုဆိုကာ မြေကလေးတစ်ကွက် ဝယ်ပြီး အိမ်ငယ်တစ်ဆောင်ဆောက်ပြီး ကြွေးလည်ပင်းခိုက်နေသောသမယ။

ထိုသို့သော အမေ့ရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အခြေအနေ၊ ကျွန်တော်မှာရှိနေသော အား နည်း ချို့ယွင်းချက်များကြောင့် အမေသည် ကျွန်တော်ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ခဲ့၏။ ကျွန် တော် အမေ့ဆီပြန်လာသည်မှာ ငွေရေး ကြေးရေး အခက်အခဲကြားမှ ရုန်းကန်၍ ရောက်လာကြောင်း အမေသိပါ၏။

လွန်ခဲ့သော သုံးလေးနှစ်က အမေ အိမ်ရာထဲမှာ ဗုန်းဗုန်းလဲ၏။ ကျွန်တော်အား အကြောင်းမကြားခဲ့ပါ။ ကျွန်ရစ်သူ ဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းကိုလည်း ကျွန်တော်ထံ အကြောင်းမကြားရန် တားမြစ်ထား၏။ သို့ ဖြစ်၍ မည်သူမျှ ကျွန်တော်ကို အသိမပေး ကြပါ။

ဤသတင်းကို ကျွန်တော် ကြားဖြစ် အောင် ကြားလိုက်သည်။ ကြားကြားချင်း ကျွန်တော်လိုက်သွားသည်။ အမေ့ကို အိမ် ရာထက်မှာ ထိုင်လျက်သားတွေ့ရသည်။ ဤသို့ ထိုင်နိုင်သည်မှာ နှစ်ပတ်ခန့်ရှိပြီဟု သိရသည်။ သို့သော် ဟိုတုန်းကလို တောက်တောက် တောက်တောက်နှင့် လမ်း ထလျှောက်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ တစ်ဦး တစ်ယောက်က ပေးမကူမှ အနိုင်နိုင် လျှောက်နိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက် နေပြီဖြစ်၏။

“မင်းကို ဘယ်သူအကြောင်းကြား လဲ”

ကျွန်တော်ပြန်လာတာကို ဘဝင်မကျ သူပီပီ သူအတွင်းသဘောကို မကွယ်မဝက် ဘဲ ထုတ်ဖော်လိုက်၏။ သူ အခါခါတာဖြစ် သည့်ကြားမှ ဆွေမျိုးများက ကျွန်တော်ကို

အကြောင်းကြားလိုက်သည်ဟု အမေထင် နေသည်။

“ဘယ်သူမှ အကြောင်းမကြားပါဘူး။ ကိုဖေသိန်းသားက အလုပ်မှာတွေ့လို့ ပြော ပြတာပါ”

မကြာသေးသောကာလက ရန်ကုန်မှ အလည်လာသူ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သူ ကို ဖေသိန်းက မုဒုံရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အမေ့ကို လာကန်တော့သည်။ ထိုစဉ်က အမေ အိမ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲနေသည့်အချိန် နှင့် ကြုံကြိုက်နေသည်။ သူ ရန်ကုန်ပြန်

ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့စက်ရုံမှာ အလုပ် လုပ်နေသော သူသားကို မှာကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အေး...အေး ဒါဆို ပြီးတာပေါ့လေ၊ ဘာထူးတော့မှာလဲ။ အမေလည်း အနားခွဲ အမြန် ကြွေတော့မှာပဲ။ ပျားတုန်းနာတုန်း ရောက်တော့လည်း မင်းဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ သခါရပဲဟာ၊ မင်းတို့ရော ပြေလည်ရဲ့လား”

ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။ ကျွန် တော်ဘဝ အခြေအနေကို အမေ နားလည် သဘောပေါက်၍ ထိုသို့ပြောခြင်းဖြစ်၏။ ငွေ ရေးကြေးရေး အခက်အခဲကြားမှ ရုန်းကန် ထမြောက်သော အမေ့ထံအရောက်လာသူ ကျွန်တော်အား အမေ စေတနာထားမုန်း သိသာပါသည်။

နောက် သုံးလလောက်ကြာတော့ အမေ့ထံ တစ်ကြိမ်ပြန်ရောက်ဖြစ်သည်။ အမေ့ကျန်းမာရေးကို ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်

ရာ တွေ့ရ၏။ အမေသည် ဟိုတစ်ခါတုန်း ကလို အိမ်ရာထက်မှ ထိုင်လျက်မဟုတ် တော့ပါ။ ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနှင့် သွား လာလှုပ်ရှားနိုင်ပြီဖြစ်သည်။ တစ်ခုတော့ရှိ သည်။ အမေ့ခါးသည် ကုန်းကွသွားပါတော့ သည်။ ဒါကလွဲလျှင် ယခင်အတိုင်းပင်။

ရန်ကုန်ပြန်ခါနီး အမေ့ကိုကန်တော့ ရင်း အမေ့လက်ထဲ ငွေငါးရာကန်တော့ လိုက်သည်။ အမေ့လက်ထဲ ဤမျှများပြား

သော ငွေကြေးဟောဏမထည့်ဖူးသူ ကျွန် တော်ကြောင့် အမေ တုန်လှုပ်သွားသည်။

“မင်း...မင်း...ဘယ်က ရသလဲ”

ကျွန်တော်သိပါသည်။ အစဉ်သဖြင့် ငွေကြေးပြဿနာတက်နေသော ကျွန်တော် အကြွေးပတ်လည်ပိုင်းနေ၍ ရရှိသောလစာ ငွေတွေ အတိုးပေးနေရတာနှင့် ကုန်နေ သော ကျွန်တော်၊ ထို ကျွန်တော်က ငွေ ၅၀၀ အမေ့ကို ကန်တော့နိုင်သည်မှာ အမေ့ အတွက် မတုန်လှုပ်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။

“ကျွန်တော် အိမ်ပြေတွေရောင်းလိုက် လို့ပါ”

အမေ ငိုငူသွားတော့သည်။ အင်း လျားရိပ်သာမှ အိမ်ခြံကိုရောင်းပြီး တာမွေ ဘက်တွင် တိုက်ခန်းဝယ်ယူကာ ပြောင်းရွှေ့

သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ငွေပိုငွေလျှံကိုလည်း လုပ်ငန်းတစ်ခုတွင်သုံးကာ စီးပွားရေးလုပ် နေကြောင်း ရှင်းပြရ၏။

“သမ္မာအာဇီဝမကျတဲ့ ငွေတွေနဲ့ အမေ့ကိုကျွေးတာ အဆိပ်ကျွေးတာနဲ့ အတူ တူပဲ”

ထိုမှစပြီး ကျွန်တော်မှာ ကြွေးမြီလည်း ကင်းစင်သွားပါတော့သည်။ လစာငွေလည်း အတိုးတိုး၊ ချေးငှားထားတာ ပဲ့ဆပ်ရတာ မရှိတော့တာမို့ အသားတင်ဝင်ငွေချည်း ဖြစ် တော့၏။ ပိုလျှံနေသော ငွေကြေးဖြင့် အလုပ်လုပ်နေတာလည်း အဆင်ပြေနေပါ ၏။ သည်ကြားထဲ ကျွန်တော် စာရေးနေ သည်မှာလည်း အတော်အတန်အရှိန်ရပြီမို့ အိမ်ထောင်စုအတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ အထောက်အပံ့ဖြစ်နေပါ၏။

ထိုမှစပြီးလည်း အမေ့ထံ ကျွန်တော် မကြာမကြာရောက်ဖြစ်သည်။ အမေသည် ကျွန်တော်ဘဝအခြေအနေကို နားလည်၍ လား မဆိုနိုင်။ ကျွန်တော်လာခြင်းကို လို လိုလားလားရှိ၏။ တစ်နည်း တွက်ဆကြည့် သည်မှာ အမေသည် သည်တစ်ခါ အိပ်ရာ ထဲ ဗန်းဗန်းလဲပြီး နားလန်ထပြီးကတည်းက ယခင်ကရှိခဲ့သော အားမာန်တွေ၊ ဟန်တွေ ပျောက်ကွယ်ကုန်ပြီထင်သည်။

“ဟဲ့...နင်တို့ ကိုကို ပြန်လာပြီဟဲ့၊ တံခါးဖွင့်လိုက်လေ”

အမေက ခါးမတ်ခါးဆန့် မလုပ်နိုင် တော့၍ ကျွန်တော်အား တံခါးချက်ဖြတ် ကာ မဖွင့်ပေးနိုင်တော့ပါ။ သို့တစေ အမေ အသံက ကျွန်တော်ကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြို ဆိုနေသည်။ ကျွန်တော်ပြန်အလာကို အမေ သည် အပြတမ်းအလိုရှိနေပါ၏။ ကျွန်တော် လည်း နှစ်လခြား တစ်ခေါက်လောက်မှန်မှန် အမေ့ထံရောက်ဖြစ်၏။

သည့်နောက် ဒဂုံမြို့သစ်တွင် ကျွန် တော် အိမ်ဆောက်နေ၍ အမေ့ထံမရောက် ဖြစ်တော့ပါ။ ပြန်ရန်စဉ်လိုက်တိုင်း အိမ် အတွက် ကိစ္စက တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပေါ် လာခြင်းကြောင့် မသွားဖြစ်ခဲ့ပါ။ ညီမအငယ် ဆုံး မအေးသွင် သူစက်ရုံက ရုံးကိစ္စနှင့် ရန်ကုန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ထံ ရောက်လာသေးသည်။ သူ့မြေးတွေဖြစ် သော ကျွန်တော်သားသမီးများကို အမေ သတိရကြောင်း လာပြောသေးသည်။ နွေ

ရာသီကျောင်းပိတ်မှ လာမည်ဟုသာ မှာ ကြားလိုက်သည်။

အမေသည် ကျွန်တော်တို့မိသားစု ပြန် လာမည့် နွေရာသီရောက်အောင်ပင် စောင့် မနေတော့ပါ။ ဇန်နဝါရီအတွင်းမှာပင် ကျွန် တော်ထံ မော်လမြိုင်အရက်ချက်စက်ရုံမှ ညီမငယ် မအေးသွင် ဖုန်းဆက်လာသည်။ အမေ အသည်းအသန်ဖြစ်နေပြီတဲ့။

“ဟဲ့...နင်တို့ ကိုကို ပြန်လာပြီဟဲ့၊ တံခါးဖွင့်လိုက်လေ”

ယခင်ကလို အမေ မပြောနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာသည်ကိုလည်း အမေ မသိတော့ပါ။ အမေ့လက်မောင်းမှာ လည်း ဆေးဝိုက်တွဲလောင်းကျလျက်။

(၂)

အရိပ်အာဝါသအောက် ပန်ကာနှင့်၊ တယ်လီဖုန်းနှင့်နေထိုင်၍ အလုပ်လုပ်နေနိုင် သည်မှာ အမေ့ဆုံးဖြတ်မှု ရဲရင့်ပြတ်သား ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

အဖေဆုံးသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော် လုပ်သားကောလိပ် တတိယနှစ်ရောက်နေ ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က အကြီးဆုံးသား ဖြစ်သလို၊ တစ်ဦးတည်းသောသားလည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က မိန်းကလေးများ ချည်းဖြစ်သည်။ သည်တော့ ယောက်ျား သားဆို၍ ကျွန်တော်သာရှိ၏။

ပြီး ကျွန်တော်တို့တွင် လယ်ဧက ငါး ဆယ်ကျော်ရှိသည်။ ကျွဲနွား အကောင်းသုံး

ဆယ်လောက်ရှိသည်။ ထွန်တုံး၊ ထွန်တံး လည်း စသည့် လယ်ယာသုံးပစ္စည်းအစုံရှိ သည်။ သည်လယ်ယာစခန်းကို ကျွန်တော် မှလွဲပြီး ဘယ်သူမျှ ဦးဆောင်နိုင်မည် မဟုတ်။ စပါးကလည်း စိုက်ပျိုးပြီးစကာလ ပဲ ရှိသေးသည်။ မှည့်ချိန်၊ စိုက်သိမ်းချိန်တွေ အဝေးကြီးကျန်သေးသည်။ ဒါတွေကို အကြောင်းသိသောဆွေမျိုးများက ကျောင်း ထွက်ပြီး ပြန်လာရန် တိုက်တွန်းကြ၏။

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းကို စာသင် ထားတာ စားပွဲ ကုလားထိုင်နဲ့ အရိပ်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်စေချင်လို့”

ဆွေမျိုးများ၏ တိုက်တွန်းချက်ကို ထို စကားဖြင့် အမေ အကျောက်အကန်ခြင်း ၏။ ပြီးတော့ စပါးစိုက်သိမ်းပြီးတာနဲ့ လယ် မြေ အားလုံးကို ရောင်းလိုက်၏။ ကျွဲနွား အချို့ကိုလည်း ရောင်း၏။ ကျန်အချို့ကို သထုံအလံတရာဘုရားသို့ လှူဒါန်းလိုက်၏။ ကျွန်တော် ဓွာပြန်၍ လယ်လုပ်ချင်သောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်စေဦးတော့ ကျွန်တော်အတွက် ဖောင်ဖျက်ပြီးသား ဖြစ်တော့၏။ ထို့ကြောင့် လည်း ရန်ကုန်လို မြို့ကြီးပြကြီးမှာ ဟန်ကျ ပန်ကျ ချွေးမထွက် မပင်ပန်းဘဲ နေထိုင်နိုင် ခဲ့၏။

ထိုသို့ ကျွန်တော် ပစ္စက္ခအခြေအနေ ကို နားလည်သော၊ ကျွန်တော်အပေါ် စေတနာထားသော အမေသည် ကျွန်တော် လာခြင်းကို မသိတော့ပါ။ ဦးနှောက်သွေး ကြောပြတ်ကာ မေ့မြောနေပါသည်။ ပင်မ သွေးကြောမဟုတ်၍ ကျွန်တော် အသက်မီ သေးသည်။ အသက်မီသည်ဟုသာ ဆိုနိုင် သည်။ ဘာဆိုဘာမျှ သတိမရတော့ပါ။

ဖြစ်သည့်နေ့ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း အမေ ဘုရားရှိခိုးဝတ်ပြုသေးသည်။ အမေ စာမတတ်ပါ။ သို့သော် ပါဠိသုတ်အမျိုးမျိုး ကို အနက်နှင့်တကွ မြန်မာလို ကောင်း ကောင်းကြီးရွတ်ဆိုတတ်သည်။ မောရ သုတ်၊ အဘိဓမ္မာသုတ်၊ ဓာရဏပရိတ်၊ ဓမ္မ စကြာပါဠိ-မြန်မာ နှစ်ဘာသာ ကောင်းစွာ ရွတ်ဆိုတတ်၏။ ပြီး မွန်ဘာသာဖြင့်လည်း ဘုရားရှိခိုးအမျိုးမျိုး တတ်၏။ အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်မှ အမေသည် ပေါ် တော်မှု ဆရာတော်ဘုရားထံမှ မွန်စာပေကို သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့သည်။

ဘုရားဝတ်ပြုပြီး ကော်မီသောက်နေ

စဉ် ဘယ်ဘက်တစ်ခြမ်း ကျည်သည်ဟုပြောပြီး ခွေကျသွားသည်။ သည်စကားက အမေနောက်ဆုံးပြောသွားသော စကားဖြစ်သည်။

“မျက်စိသွယ်အိမ်က အလုပ်မလုပ်တော့ဘူးဆိုတော့ ကိုယ့်အတွက် တစ်ပန်းရှုံးနေပြီပေါ့”

အိမ်နီးချင်း သူငယ်ချင်းဆရာဝန်ဒေါက်တာစိုးမြင့်ဝင်းကရှင်းပြခြင်းဖြစ်သည်။ အမေအသက်အရွယ်နှင့် အမေဝေဒနာကို ကောင်းစွာ ကျွန်တော် နားလည်သဘောပေါက်ပါသည်။ သူမှတ်ချက်ချသည့်အတိုင်းပင် ငါးရက်မြောက်သောညနေ နေဝင်ရီတရောတွင် အမေသည် သူချစ်သော သားသမီးများနှင့်တကွ မြေးများကို အပြီးတိုင် စွန့်ခွာသွားတော့၏။

ခုတော့ ကျွန်တော်ဘဝတွင် အမေလည်း မရှိတော့ပြီ။ မိခင်ကြီးလည်း လောလောလတ်လတ်ပင် မျက်ကွယ်ပြုသွားပြီတကား။

(၃)

ခြံဝမှနေ၍ အိမ်ကြီးကို နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ အိမ်ကြီးသည် မှောင်နှင့် မည်းမည်းအောက်တွင် ငြိမ်သက်နေသည်။

ကျွန်တော် ကောလိပ်ကျောင်းပိတ်လျှင် အဖေနှင့် အမေတို့ဆီ မှန်မှန်ပြန်ရောက်လေ့ရှိသည်။ ကျောင်းဖွင့်၍ပြန်လျှင် နံနက် လေးနာရီလောက်ထဲပြီး ကားဂိတ်ကို သွားရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် မော်လမြိုင်၊ ပြီး မုတ္တမမှ ရန်ကုန် ရထားစီးရ၏။ ကားဂိတ်သို့အသွား ခြံအရောက်တွင် အိမ်ကြီးကို ပြန်လည်ကြည့်လေ့ရှိသည်။ ဤအခါ ပြတင်းပေါက်မှာ အဖေနှင့်အမေသည် မီးခွက်ကလေး ကိုင်မြှောက်ကာ ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေကြသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် လျှပ်စစ်မီး မရှိသေးပါ။

အဖေ မရှိတော့ ကျွန်တော်အပြန်ကို အမေတစ်ယောက်တည်း လှမ်းကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။ ခုတော့ အမေလည်း မရှိတော့ပြီမို့ အိမ်ကြီးသည် မှောင်နှင့်မည်းမည်းအောက်တွင် ငြိမ်သက်နေသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားတော့၏။ ဪ...အမေ မရှိတော့ပြီကို။

မှောင်မည်းလိုက်တာ၊ လဆုတ်ရက်မို့လရောင်ကိုမတွေ့ရပါ။ အချိန်ကလည်း စောသေးတာမို့ နေအလင်းရောင်ကိုလည်း မမြင်ရပါ။ တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်လွန်းသည်။ ကျွန်တော်တွင် အဖေနှင့်အမေလည်း မရှိတော့ပါ။ အားကိုးအားထားအနေနှင့် ကြည့်

ရှာဖွေတော့လည်း အလင်းရောင်ပေးနိုင်မည့် နေနှင့် လလည်း မရှိပါ။

ရန်ကုန်တွင် သားနှင့်သမီးတို့ကတော့ နှစ်နှစ်မြို့ကြီးကြီး အိပ်မောကျနေသည့် အချိန်ဖြစ်သည်။ သူတို့ ဘာမျှ အားငယ်စရာမရှိ။ သူတို့ကို အလင်းရောင်ပေးမည့် ကျွန်တော်တို့မိဘနှစ်ပါး ရှိနေသေးသည်။ သူတို့လေးတွေအတွက် ကျွန်တော်တို့သည် နေမင်း လမင်းတွေ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သားနှင့်သမီးတို့၏ ပညာရေး၊ ကြီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်ရေးတို့ ရှင်သန်ကြီးထွားရန် အလင်းအမှောင်၊ အပူအအေးပေးရန် တာဝန်ကြီးက ကျန်နေသေးသည်။ သည်တာဝန်ကို မိဘနေရာသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့က လက်ဆင့်ကမ်းထမ်းဆောင်ရမည်မှာ တာဝန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မိဘနှစ်ပါးကတော့ တာဝန်ကျခဲ့ပြီ။

ထိုအတွေးမျှင်များနှင့်အတူ အားမာန်အသစ် မွေးဖွားရင်း ကားဂိတ်ဆီ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာမိတော့၏။

မကြာမီနေ့အလင်းရောင်နှင့်အတူ-- (ကွယ်လွန်သူ မိဘနှစ်ပါးကို ဤဝတ္ထုဖြင့် ကန်တော့ပါသည်။)

မုဒုံ-သုမန်

ထပ်တူခံစားနားလည်ပေးတယ်

ဖီဂျီ (Fiji) ကို ခရီးသွားစဉ်က ကျွန်တော်ဟာ ဒေသခံ ဖီဂျီတစ်ဒါဇင်နဲ့ တောင်ပေါ်လမ်းတစ်ခုကို အတူသွားခဲ့တယ်။ တောင်ပေါ်လမ်းက အတော်လေးချော်နေတော့ ခက်ခက်ခဲခဲသွားနေရတယ်။ တစ်နေရာမှာ ကျွန်တော် ချော်လဲပြီး တောင်အောက်ကို လျှောကျတယ်။

အတူပါလာတဲ့ ဒေသခံဖီဂျီတွေ တစ်ယောက်မှ ရယ်လည်း မရယ်ဘူး။ ကရုဏာသက်တဲ့စကားလည်း ဘယ်သူကမျှ တစ်ခွန်းမဟဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခဏကြောင့်နေပြီး ဆတ်ခနဲ လူသန်မာ ၁၂ ဦးလုံးက ခြေချော်လဲသွားကြတယ်။

ဒါဟာလည်း သူတို့နည်းနဲ့သူတို့ ကိုယ်ချင်းစာနားလည်ပေးတယ်လေ။

မောင်သီဟ

ရွှေရောင် ခြေထမ်းများ

ကိုသစ်ကြည်

ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းဆိုတော့ စဉ်ဆက်မပြတ်ပညာရေး (CME= Continue Medical Education) တို့၊ ပြန်လည်မွမ်းမံသင်ကြားရေး (Refresher Training) တို့၊ ပြုပြင်မွမ်းမံသင်တန်း(Updated Training) တို့ကို မကြာခဏဆိုသလို တက်ရောက်ရပါတယ်။ ဆေးခါးကြီး ပါးစပ်ဖြဲပြီး အတင်းတိုက်သလို ခံစားရပေမယ့် သေချာတွေးကြည့်ရင် ကိုယ်တွေက သူများအသက်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေရသူတွေ၊ သူများအသက်ကို အလောင်းအစားမလုပ်ကောင်းဘူးမို့လား။ ပညာရေးက တဖြည်းဖြည်းချင်း သေစေနိုင်တယ်။ ကျန်းမာရေးက ပြန်ပြန်သေစေနိုင်တယ်။ မကိုင်တတ်ရင် သင့်မယ့်အဆိပ်တွေ၊ ထက်မြက်ပါတီ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ အမြော်အမြင်ကြီးတဲ့ လူကြီးသူမတွေက ကျန်းမာရေးပညာတွေကို အမြဲလေ့လာသိချနေကြတာပေါ့။

ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်။ မနေ့က ဘွဲ့ယူခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ စာမဖတ်ရင် မနက်ဖြန် ပညာမတတ်တဲ့ အကန်းလို့ ဆိုကြတယ်မို့လား။

ဒီတစ်ပတ်လည်း မွေးကင်းစမှ ငါးနှစ်အောက် ကလေးကျန်းမာရေး (IMNCI= Integrated Management of Newborn and Childhood Illness) သင်တန်းတက်ခဲ့ရပါတယ်။ သူလည်း ပြုပြင်မွမ်းမံသင်တန်းတစ်ရပ်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးကျန်းမာရေးအယူအဆတွေ၊ ပြုစုကုသနည်းတွေပေါ့။ ရက်ရှည်သင်တန်းကြီးကို သက်ကြီးသင်ကြား နည်းစနစ်တွေနဲ့ စိတ်ဝင်စားအောင် သင်ကြားပေးခဲ့တဲ့ ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆရာဂုဏ်ကို အာရုံပြုတဲ့သူဟာ ပညာအဆိပ်မသင့်တတ်ဘူးတဲ့။ ဆရာတစ်ယောက်က သင်ပေးပေးတယ်။ အဲဒီသင်တန်းကရတဲ့ ကျန်းမာရေးသတင်းအချက်အလက်တွေကို တဖြည်းဖြည်းချင်း စဉ်းစားပြီးပြောပြပါမယ်။

ပထမဆုံး အသက်အပိုင်းအခြားကို ပြောပြပါမယ်။ IMNCI မှာ ကလေးတွေရဲ့ အသက်ကို နှစ်ပိုင်းခွဲထားပါတယ်။ မွေးကင်းစကနေ နှစ်လနဲ့ နှစ်လကနေ ငါးနှစ်အရွယ်ပေါ့။ လူတွေဟာ အသက်အရွယ်မရွေး ရောဂါဖြစ်နိုင်၊ သေဆုံးနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအထဲကမှ ကလေးအရွယ်တွေနဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကတော့ အသေအပျောက်အများဆုံးလို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် မွေးကင်းစအရွယ်တွေအတွက် သီးသန့်ခွဲပြီး သင်ကြားပေးတာဖြစ်ပါတယ်။ မွေးကင်းစအရွယ်ဆိုတာကလည်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်

ဘဝ၊ အမှောင်ခိုက်ထဲကနေ မွေးဖွားလာရတာဆိုတော့ ကိုယ်ဝန်ဆောင် ကာလတွေကလည်း အရေးကြီးပြန်တယ်။ ဘယ်သူ့ဆီမှာ ခိုက်အပ်မယ်၊ ဘယ်မှာမွေးမယ်ဆိုတာ

လူလောကထဲ ခြေချလာတဲ့ကလေးဟာ

ငိုကြွေးခြင်းနဲ့ နှုတ်ဆက်ရပါလိမ့်မယ်။

ဝါးခနဲ ငိုကြွေးလိုက်တာဟာ၊

ကိုယ့်အဆုတ်ကိုယ်ဖွင့်ပြီး အသက်ရှူ

လိုက်တာပါပဲ။ ကိုယ့်နာခေါင်းပေါက်နဲ့

ကိုယ်အသက်ရှူတယ်ပေါ့။ ဒီလို

မရှူနိုင်တာဟာ ပြဿနာတစ်ရပ်ပါပဲ။

က အစပေါ့။ မိဘတွေရဲ့ ပညာရေး၊ စီးပွားရေးအခြေခံတွေပေါ် မူတည်နေပါတယ်။ ကျန်းမာရေးဌာနတွေ၊ ဆေးခန်း၊ ဆေးရုံတွေနဲ့ လက်လှမ်းမီ၊ မမီပေါ်လည်း မူတည်ပါတယ်။ မိမိနဲ့ လက်လှမ်းမီတဲ့နေရာမှာ အကောင်းဆုံးကိုရွေးချယ်နိုင်ရမယ်မို့လား။ ရင်သွေးလွယ်ထားတဲ့အမေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ဝန်ဟာ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ကိုယ်ဝန်လား။ ဘယ်အချက်တွေဟာ အသက်အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ ဘယ်မှာမွေးမှ သင့်တော်တယ်ဆိုတာ သိရဖို့ နားလည်တတ်ကျွမ်းတဲ့ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းတွေနဲ့ ပြသတိုင်ပင်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကျန်းမာရေးလမ်းညွှန်ချက်တွေကို နားလည်လက်ခံပြီး လိုက်နာဆောင်ရွက်ဖို့လည်း လိုပါတယ်။ မလိုက်နာဘူးဆိုရင် ဘုရင့်ယောက်ဖ ဖြစ်ပေမယ့် ရာထူးရာခံမရတဲ့လူလို ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်။ သင့်တော်တဲ့နေရာမှာ မွေးပြီးဆိုပါတော့၊ လူလောကထဲ ခြေချလာတဲ့ကလေးဟာ ငိုကြွေးခြင်းနဲ့ နှုတ်ဆက်ရပါလိမ့်မယ်။ ဝါးခနဲ ငိုကြွေးလိုက်တာဟာ၊ ကိုယ့်အဆုတ်ကိုယ်ဖွင့်ပြီး အသက်ရှူလိုက်တာပါပဲ။ ကိုယ့်နာခေါင်းပေါက်နဲ့ ကိုယ်အသက်ရှူတယ်ပေါ့။ ဒီလို မရှူနိုင်တာဟာ ပြဿနာတစ်ရပ်ပါပဲ။ မသိဘူး။ အသက်မရှူဘူးဆိုရင် အသက်ရှူအောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ ပြုစုပေးရတာ အချိန်တစ်မိနစ်အတွင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကိုပဲ အဖိုးတန်တစ်မိနစ် (Golden Minute)လို့ တင်စားခေါ်ပါတယ်။ အသက်ရှူတဲ့ကလေးအတွက် သာမန်ကာလကျကာဖြစ်ပေမယ့် အသက်မရှူနိုင်တဲ့ ကလေးအတွက် အခက်အခဲဆုံးအချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘဝစက်ကြီးကို စနိုးလိုက်တာပေါ့

လေး။

ဒီလိုမျိုး အရေးကြီးတဲ့အချိန်ကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ပြီးဆိုရင် နောက်အရေးကြီးတဲ့အချက်တွေက နွေးထွေးမှုနဲ့ နို့တိုက်ကျွေးပေးဖို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။ တိုင်းပြည်ကနုနု၊ မုန်တိုင်းကထန်ထန် ဆိုသလိုပဲ အမိဝမ်းကထွက်လာခါစ ကလေးက နုနုနုနုနုလေးရယ်။ သူ့ကို သူ့အမေရဲ့ ရင်ဘတ်၊ သားမြတ်နစ်လုံးကြားမှာထားပေးပြီး အသားချင်းထိကာပဲ အနွေးဓာတ်လည်းရ၊ သေမင်းက မျက်စောင်းထိုးပြီး ပင်မန်းခဲ့တဲ့ အမေလည်း အမောပြေစေပေါ့။ နို့သားလာတော့လည်း အလွယ်တကူ နို့တိုက်ကျွေးနိုင်တာပေါ့။ ကလေးကို နို့တိုက်တာက အင်မတန်အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒိုင်ယာနာတို့လို သိနားလည်တဲ့ အမေတွေက ကိုယ်တိုင်နို့တိုက်ခဲ့တာပါပဲ။ နို့ဦးရေကြည်လို့ခေါ်တဲ့ စထွက်လာတဲ့နို့ရည်မှာ ရောဂါဦးစေတဲ့ဓာတ် (Immune) တွေပါတယ်။ ကလေးအတွက် အသင့်တော်ဆုံးအစာဖြစ်တယ်။

အလွယ်တကူရနိုင်တယ်။ မိခင်ရဲ့သားအိမ်ကို ကျုံ့စေတယ်။ ကလေးနဲ့မအေ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စေတယ် - စတဲ့အကျိုးတွေက တသီတတန်းကြီး။ နောက် ချက်တိုင်နဲ့ မျက်စိတွေကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးရပါမယ်။ မွေးပြီး သုံးမိနစ်လောက်ရောက်တဲ့အခါ ချက်ကြီးကို ဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲလို ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ကလေးချက်ကြီးကို သွေးထွက်၊

မထွက် ၁၅ မိနစ်တစ်ခါလောက် ကြည့်ပေးရမယ်။ ပထမ တစ်နာရီအတွင်းပေါ့။ နောက် မျက်စိတွေကို စစ်ဆေးကြည့်ရပါမယ်။ လိုအပ်ရင် မျက်စဉ်းခပ်ပေးရပါမယ်။ ကလေးဦးတိုက်ပိုင်းတွေ (ဦးခေါင်း/တင်ပါးဆုံ)၊ ခြေလက်အင်္ဂါတွေ၊ ကိုယ်အပူချိန်တွေ၊ ကိုယ်အလေးချိန်တွေ၊ ဒါတွေလည်း ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပေးရပါမယ်။ မွေးချိန်ကြာလို့၊ ခက်ခဲလို့ ဦးတိုက်အပိုင်းတွေမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေရှိနေသလား။ ဦးခေါင်းခွံ ပါ၊ မပါက စလို့ စအိုပေါက်ပါ၊ မပါက အဆုံးကိုယ်အင်္ဂါချို့ယွင်းချက်တွေကို အသေးစိတ်စစ်ဆေးရပါတယ်။ ကိုယ်အပူချိန်ကလည်း ကျတတ်တာမို့ အမြဲသတိပေးနေရပါမယ်။ ဒါကြောင့် ပီးနေခန်းဟာ ၂၅ ဒီဂရီ စဲလ်စီးယက်အောက် မနည်းရပါဘူး။ ကိုယ်အပူချိန်ကလည်း ၃၆.၅- ၃၇.၅ ဒီဂရီ စဲလ်စီးယက်အတွင်း ရှိနေရပါမယ်။ မွေးပေါင်မပြည့်တဲ့ ကလေး (2.5 kg အောက်)ဆိုရင် သိပ်စိတ်ပူရ ပါတယ်။ 1.5 kg အောက်ဆို အလွန်အန္တရာယ်ကြီးတဲ့ အခြေအနေပါ။ ဒါကြောင့် မွေးပြီးတာနဲ့ မေါင်ချိန်ကြည့်ဖို့လိုပါတယ်။ ဘယ်ကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်ရှူမြန်တာ၊ အသက်ရှူနုနုတာ၊ အသက်ရှူရင်ရင်ဘတ် အောက်ချိုင့်ဝင်တာ၊ အသံပြည်တာတွေဟာ ပြင်းထန်တဲ့ နေမကောင်းဖြစ်ခြင်းကို ပြသနေတာပါပဲ။ သတိထားရပါမယ်။ နေကောင်း ကျန်းမာတဲ့ကလေးဆိုတာ လှုပ်လှုပ်ရွရွနေပါတယ်။ Reflex တွေပေါ့။ ပတ်ဝန်းကျင်လှုံ့ဆော်မှုတွေကို ပြန်တုံ့ပြန်ပါတယ်။ လူပီသတယ်ပေါ့။ အဲသလိုမဟုတ်ဘဲ မိုန်းနေ၊ သတိလစ်နေ၊ တက်နေရင်(ဒါမှမဟုတ်) ကိုယ်လက် လှုပ်

ရှားမှုနည်းနေ၊ မလွှပ်ရှားရင်၊ ပျော့ဖတ်နေရင်၊ တောင့်တင်းနေရင်၊ ဒါတွေဟာ ပြင်းထန်တဲ့ နာမကျန်းဖြစ်ခြင်းပဲလို့ မှတ်ရပါမယ်။ ချက်ချင်း ပြည်ထွက်နေမယ်၊ ချက်ချင်း ချက်ပတ်လည် အရေပြားနီရဲနေတာလည်း ချက်တွင်း ပိုးဝင်ရောက်ခြင်းပါပဲ။ ချက်တိုင်က သွေးယိုတာ ရှိ၊ မရှိကြည့်ရပါမယ်။ လိုအပ်ရင် ပြန်ချည်းပေးရပါမယ်။

အရေပြားအနံ့ ပြည်တည်နာတွေ ဆယ်ဖုထက်မနည်း ရှိနေတာလည်း အရေးကြီးတဲ့အခြေအနေပါ။ နောက်ပြီး အသားဝါခြင်း ရှိ၊ မရှိ ဖြူဖျော်ပြီး သွေးအားနည်းခြင်း ရှိ၊ မရှိလည်း အရိပ်တကြည့်ကြည့် ဂရုစိုက်ရပါမယ်။ အသားဝါတာကို မျက်နှာလေးတွေ၊ ရင်ဘတ်ပေါ် ဖိကြည့်တာမျိုး ကြည့်ပေးရပါမယ်။ လက်ဖဝါးလေးကို ကိုယ့်လက်ဖဝါးပေါ်တင် ယှဉ်ကြည့်ပြီး ဖြူပျောမှုကို အမြင်စစ်ဆေးကြည့်ရပါမယ်။ ကလေးတွေ အသေအပျောက်ဖြစ်စေတဲ့ ရောဂါတွေထဲမှာ နမိုးနီးယားရောဂါနဲ့ ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက်ရောဂါဟာ အဆိုးဆုံးတွေပါပဲ။ နမိုးနီးယားလို့ခေါ်တဲ့ အဆုတ်ပိုးဝင်တဲ့ ရောဂါကတော့ အထက်မှာ ပြောခဲ့သလို အသက်ရှူခြင်း၊ အသက်ရှူခက်၊ အသက်ရှူစဉ် ရင်ဘတ်ချိုင့်ဝင်တာ၊ အသံပြည်တာတွေ ဖြစ်တတ်တာပေါ့။ အဲသလိုမျိုး တွေ့ရပြီဆိုရင် အမြန်ဆုံး ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းသွားပြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဝမ်းလျှောတာကျတော့ မိခင်တွေဟာ သတိမထားတတ်ပါဘူး။ ကလေးတွေဟာ နို့စို့လိုက်၊ ဝမ်းသွား

လိုက်ဆိုတော့ ပုံမှန်ဝမ်းလား၊ ဝမ်းလျှောတာလား မခွဲနိုင်ပါဘူး။ ပုံမှန်ဝမ်းက အရေနဲ့ အဖတ်ရောတဲ့ အဝါရင့်ရင့် မကြာခဏ သွားတတ်ပါတယ်။ သွားနေကျထက် ပိုသွားရင်၊ ဝမ်းအရောင်ပြောင်းရင်တော့ ဝမ်းလျှောတာလို့ သံသယထားပြီး ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်း ပြသရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကလေးကို နို့တိုက် အခန်းသင်ရတော့၊ တပင်ရွှေထီးအမေ၊ မိဖုရားကြီးက နို့ထိန်းသည်ရွေးတာ သွားသတိရမိပါတယ်။ နို့ရည်ကို ရေခွက်ထဲညှစ်ထည့်ခိုင်းလိုက်တာလေ။ နို့ရည်က တဖြည်းဖြည်း အောက်ကိုကျသွားမှ နို့ကောင်းသတဲ့။ ထားပါတော့ ခုခေတ်ကတော့ မိခင်ကိုယ်တိုင် နို့တိုက်နိုင်ရင် ကလေးအသက်ခြောက်လထိ မိခင်နို့တစ်မျိုးတည်းတိုက်နိုင်ရင် နို့ကောင်းပေါ့လေ။ နို့တိုက်တဲ့မိခင်က ကလေးကို အနေအထားမှန်မှန်နဲ့ ခဏခဏတိုက်ပေးရပါမယ်။ တစ်နေ့ အနည်းဆုံး (၈) ကြိမ်အောက်မနည်း

နို့တိုက်ကျွေးသင့်ပါတယ်။ ငိုတိုင်းတိုက်၊ ဆာတိုင်းတိုက်၊ နို့တိုက်လို့တောင် ပြောကြတယ်လို့လား။ နို့ငံကောင်းတဲ့ ကလေး၊ ထိထိမိမိ စုပ်ယူပြီးချွတ်တဲ့ ကလေးဖြစ်အောင် သင်ပေးရပါမယ်။ ပြောပြတာတွေ များကုန်ပြီ ထင်တယ်။ ပြောလက်စနဲ့ နို့ငံကောင်းတယ်ဆိုတာ ကလေးရဲ့ ထိကပ်မှုကောင်းရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ကလေးရဲ့ မေးစေ့ဟာ မိခင်သားမြတ်နဲ့ထိနေရမယ်။ အောက်နှုတ်ခမ်းက အစွမ်းကုန်လှန်နေရမယ်။ ပါးစပ်က ကျယ်ကျယ်ဟဟနေရမယ်။ မိခင်သားမြတ်အမည်းကွင်းကို ငုံနိုင်သမျှ ငုံထားခိုင်းရမယ်ပေါ့။ အဲဒီလိုပုံစံနဲ့ နို့တိုက်ရင် လေးမိနစ်ကနေ နာရီဝက်အတွင်း နို့ဝနိုင်ပါတယ်။ နို့တိုက်ပြီး လေးမိနစ်အောက်ဆိုရင်လည်း နို့မဝနိုင်ပါဘူး။ နာရီဝက်ကျော်ရင်လည်း ကြာလွန်းပါတယ်။ မွေးကင်းစအရွယ်ဆိုတာ ဖူးလာတဲ့ ပန်းပွား၊ ပန်းငုံလေးတွေဖြစ်ပါတယ်။ နေလောင် လေတိုက် ပိုးကိုက်ဖို့လည်း လွယ်ပါတယ်။ အချိန်မရွေး ဖက်ကနဲ ကြွေကျနိုင်ပါတယ်။ ပူခြင်း အေးခြင်းစတဲ့ သဘာဝအန္တရာယ်တွေအပြင် အသက်ရှူလမ်းကြောင်း ပိုးဝင်တာ၊ ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက်တာတွေကလည်း အသက်ကို ခြိမ်းခြောက်အန္တရာယ်ပြုနေကြပါတယ်။ မွေးပေါင်မပြည့်ခြင်းလို မွေးရာပါဒုက္ခတွေအပြင် နို့မတိုက်တတ်လို့၊ နို့ကောင်းကောင်း မစို့ရလို့ လက်ငင်းရတဲ့ အဟာရချို့တဲ့မှုတွေပါ ကျော်လွှားရပါတယ်။ ဒါတွေကို ကျော်လွှားအောင်မြင်နိုင်မှ အောင်မြင်တဲ့ဘဝထဲကို ရွှေ့ရောင်ခြေလှမ်းတွေနဲ့ လှမ်းဝင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါလား။

ဇော်သစ်ကြည်

လူတိုင်းသတိပြု ကာကွယ်ရမည့် ကင်ဆာရောဂါဒဏ်ရာ

■ မေလူ-မျိုးအောင်

ကင်ဆာရောဂါသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင်သာမက ကမ္ဘာတစ်ဝန်း၌ အများဆုံး ဖြစ်ပွားနေရာ ၂၀၁၈ ခုနှစ် စာရင်းများအရ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းတွင် ကင်ဆာရောဂါရှိသူ လူ ၁၈ ဒသသ ၁ သန်းရှိပြီး ၉ ဒသသ ၆ သန်း သေဆုံးခဲ့သည်။ ကမ္ဘာတွင် သေဆုံးမှု ဒုတိယအများဆုံးရောဂါဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ၂၀၁၈ ခုနှစ် စာရင်းအရ ကင်ဆာရောဂါအသစ်ဖြစ်ပွားသူ ၆၉၅၅၄ ဦးရှိကြောင်း သိရသည်။ အမျိုးသားငါးဦးတွင် တစ်ဦး၊ အမျိုးသမီး ခြောက်ဦးတွင် တစ်ဦး ကင်ဆာ ရောဂါဖြစ်ပွားနေပြီး သေဆုံးသူများ၏ ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းသည် ဝင်ငွေနိမ့်သူ၊ အလယ် အလတ်ရှိသူများဖြစ်သည်။

ကင်ဆာရောဂါဖြစ်ပွားရခြင်းမှာ နေထိုင်စားသောက်မှု ပုံစံမမှန်မှုနှင့် မျိုးရိုးဗီဇ ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပွားနိုင်သည်။ ခြုံငုံပြီးတွင် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သက်ဆိုင်သည့် လေထုညစ်ညမ်းမှု၊ နေထိုင်စားသောက်မှုနှင့် သက် ဆိုင်သည့် အစားအသောက်များကြောင့် ဖြစ်ပွားနေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ကင်ဆာရောဂါ၏ သုံးပုံတစ်ပုံကို ကာ ကွယ်မရနိုင်သဖြင့် စောစီးစွာ ရှာဖွေစစ်ဆေးသပ်ခြင်း၊ ကာကွယ်ကုသခြင်းကြောင့် လူ့အသက် ၃ ဒသသ ၇ သန်းခန့် နှစ်စဉ်ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

ဝင်ငွေနှည်းပါးသူများဖြစ်၍
အာဟာရပြည့်ဝပြီး
ကျန်းမာရေးနှင့်ညီညွတ်သော
အစားအသောက်များကို မရွေးချယ်နိုင်ဘဲ
ဈေးနှုန်းသက်သာပြီး ဝမ်းဝရေးကို
ဦးစားပေး စားသောက်နေကြရသည်။
ကျန်းမာရေးနှင့် မညီညွတ်သော
အစားအစာများကို
နေ့စဉ်စားသုံးရာမှ . .

ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံများတွင် နိုင်ငံသားများအတွက် ဘေးကင်းလုံခြုံသော စားသောက်ကုန်များကိုသာ တင်သွင်း ရောင်းချခွင့်ပြုကြသည့်အပြင် ကျန်းမာရေး ကို ထိခိုက်စေသည့် စားသောက်ကုန်များ လုံးဝရောင်းချခွင့်မပြုဘဲ အစဉ်အမြဲကြပ်မတ် စိစစ်သည်။ နိုင်ငံသားများ ကင်ဆာရောဂါ ဘေးဆိုးမှကင်းဝေးပြီး သက်ရှည်ကျန်းမာ စွာ နေထိုင်နိုင်ကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသည် ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံမဟုတ်သော်လည်း ရောဂါကင်း ဝေးရေးကို ရှေးရှုပြီး အသိပညာပေး၍ ကာကွယ်ပေးသင့်သည်။

အခြေခံလူတန်းစား ပြည်သူလူထုမှာ ဝင်ငွေနှည်းပါးသူများဖြစ်၍ အာဟာရပြည့်ဝ ပြီး ကျန်းမာရေးနှင့်ညီညွတ်သော အစား အသောက်များကို မရွေးချယ်နိုင်ဘဲ ဈေးနှုန်း သက်သာပြီး ဝမ်းဝရေးကို ဦးစားပေး စား သောက်နေကြရသည်။ ကျန်းမာရေးနှင့် မညီညွတ်သော အစားအစာများကို နေ့စဉ် စားသုံးရာမှ ကင်ဆာရောဂါဖြစ်ပွားလာကြ သည်။ အစားအစာများကို ရောင်းချသူများ အနေဖြင့် ကျန်းမာရေးနှင့် ညီညွတ်သော အစားအစာများကို ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်း လည်းဝသည့် စေတနာဖြင့် ရောင်းချပေး

သင့်သည်။

၂၀၁၄ က ကမ္ဘာကျန်းမာရေးအဖွဲ့ ခန့်မှန်းတွက်ချက်မှုများအရ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကင်ဆာဖြစ်ပွားသူ ၄၉၃၀၀ ဦးရှိသည်။ ယခု ၂၀၁၈ တွင် ၆၉၅၅၄ ဦးရှိသဖြင့် ဖြစ်ပွားမှု နှစ်သောင်းကျော် မြင့်တက်လာ သည်ကိုတွေ့ရသည်။ ကမ္ဘာ့ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်ပွားမှုအဆင့် သတ်မှတ်ချက်တွင် မြန်မာ သည် ၆၅ နေရာ၌ တည်ရှိသည်။

၂၀၁၈ ခုနှစ်အတွင်း ကင်ဆာရောဂါ အသစ် (လူနာသစ်) ဖြစ်ပွားသူ ခုနစ် သောင်း နီးပါးရှိပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးအတိုင်း အတာဖြင့် ကင်ဆာရောဂါဖြစ်ပွားမှု မည်မျှ ရှိသည်ကို အတိအကျပြောနိုင်ရန် လူဦးရေ အခြေပြု ကင်ဆာရောဂါဖြစ်ပွားမှု မှတ်ပုံ တင်ခြင်း (Population Based Cancer Registry) ကို ရန်ကုန်၊ မန္တလေးနှင့် တောင်ကြီး ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးများတွင် လုပ် ဆောင်လျက်ရှိကြောင်း ကျန်းမာရေးနှင့် အားကစားဝန်ကြီးဌာန ပြည်ထောင်စုဝန် ကြီး ဒေါက်တာမြင့်ထွေး၏ ပြောကြားချက် အရ သိရသည်။

WHO Global Health Estimate တွင် ဖော်ပြချက်အရ မကူးစက်နိုင်သော

ရောဂါများအနက် ပြန်မာအမျိုးသားများတွင်
သေဆုံးမှုနှုန်း အများဆုံးရောဂါမှာ နှလုံး
သွေးကြောကျဉ်းရောဂါ ၃၉ ရာခိုင်နှုန်း၊
ကင်ဆာရောဂါ ၂၁ ရာခိုင်နှုန်း၊ အခြား
နာတာရှည်ရောဂါများ ၂၄ ရာခိုင်နှုန်း၊ နာ
တာရှည် အဆုတ်နှင့် အသက်ရှူလမ်း
ကြောင်းဆိုင်ရာ ရောဂါများ ၁၂ ရာခိုင်နှုန်း၊
ဆီးချိုသွေးချို ၄ ရာခိုင်နှုန်းခန့်ရှိပြီး အမျိုး
သမီးများတွင် နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းရောဂါ
မှာ ၄၅ ရာခိုင်နှုန်း၊ ကင်ဆာ၊ နာတာရှည်
အဆုတ်နှင့် အသက်ရှူလမ်းကြောင်းဆိုင်ရာ
ရောဂါများ ၁၄ ရာခိုင်နှုန်း၊ ဆီးချိုသွေးချို
၇ ရာခိုင်နှုန်းခန့်ထိရှိကြောင်း သိရသည်။

ကင်ဆာရောဂါ အမျိုးအစားများမှာ
အဆုတ်ကင်ဆာ၊ အစာအိမ်ကင်ဆာ၊ သား
အိမ်ခေါင်းကင်ဆာ၊ အသည်းကင်ဆာ၊
အစာမျိုပြွန်ကင်ဆာနှင့် ခံတွင်းကင်ဆာ
အဖြစ်များ၍ အမျိုးသမီးများတွင်မူ သားအိမ်
ခေါင်းကင်ဆာ၊ ရင်သားကင်ဆာ၊ အဆုတ်
ကင်ဆာ၊ အစာအိမ်ကင်ဆာနှင့် အသည်း
ကင်ဆာအဖြစ်များသည်။ အမျိုးသမီးများ
သည် အမျိုးသားများထက် ပိုမိုဖြစ်ပွား
သည်။

ကျွန်းမာရေးအဖွဲ့၏ ခန့်မှန်းချက်
အရ ကင်ဆာရောဂါကြောင့် အသက် (၇၀)
မတိုင်မီ သေဆုံးမှုသည် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများ
အနက် ၉၁ နိုင်ငံတွင် အများဆုံးဖြစ်နေ
ပြီး ဖြစ်ပွားမှု၏ ၆၇ ရာခိုင်နှုန်းသည်
အသက် (၃၅) နှစ်မှ (၆၄) နှစ်ကြား အရွယ်
များဖြစ်နေကာ ကင်ဆာဝေဒနာရှင် ထက်
ဝက်ခန့်သည် ရောဂါကျွမ်းမှု ဖြစ်နေသည်ကို
သိရကြောင်း ဆိုထားသည်။

ကင်ဆာဖြစ်ပွားမှုသည် လာမည့်
၂၀၃၅ တွင် လက်ရှိဖြစ်ပွားနှုန်း ၁၈
ဒသမ ၁ သန်းထက် နှစ်ဆတိုးလာနိုင်
ကြောင်းခန့်မှန်းထားသည်။ ကင်ဆာရောဂါ
ကြောင့် နှစ်စဉ် တစ်ကမ္ဘာလုံးအတိုင်း
အတာဖြင့် ကန်ဒေါ်လာ ၁ ဒသမ ၁၆
ထရီလီယံခန့် ကုန်ကျနေသည်ဟုဆိုသည်။

ကင်ဆာရောဂါကို ကာကွယ်ရန် ကင်
ဆာဆိုင်ရာ အချက်အလက်သည် အရေး
ကြီးပြီး မဖြစ်မနေလိုအပ်သည်။ အချက်
အလက်ရှိမှသာ မည်သည့်ကင်ဆာအမျိုး
အစားကိုရည်ရွယ်၍ ဦးစားပေးဆောင်ရွက်
ရမည့် အစီအမံများ၊ ကုသမှုကုန်ကျစရိတ်

နှင့် လိုအပ်သော အထောက်အပံ့များ
ဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ကျန်းမာရေးနှင့် အားကစားဝန်ကြီး
ဌာနအနေဖြင့် ကင်ဆာရောဂါဖြစ်ပွားမှု
လျော့ချရန် အသိပညာပေးခြင်း၊ ကုသခြင်း
တို့ဖြင့် ဆောင်ရွက်နေပြီး အားကစားသိပ္ပံ
ကျောင်းများတွင် ဆေးလိပ်၊ ကွမ်း၊ အရက်

သုံးစွဲပါက ချက်ချင်းထုတ်ပယ်ရန် ညွှန်ကြား
ချက်ထုတ်ထားကြောင်း၊ ဥပဒေအနေဖြင့်
လည်း ဆေးလိပ်နှင့် ဆေးရွက်ကြီးသောက်
သုံးမှု ထိန်းချုပ်ရေးဥပဒေများ၊ နီးစွယ်
ဥပဒေများကိုလည်း ထုတ်ပြန်ထားကြောင်း
ကျန်းမာရေးနှင့် အားကစားဝန်ကြီးဌာန
ဒုတိယဝန်ကြီး ဒေါက်တာမြလေးစိန်က

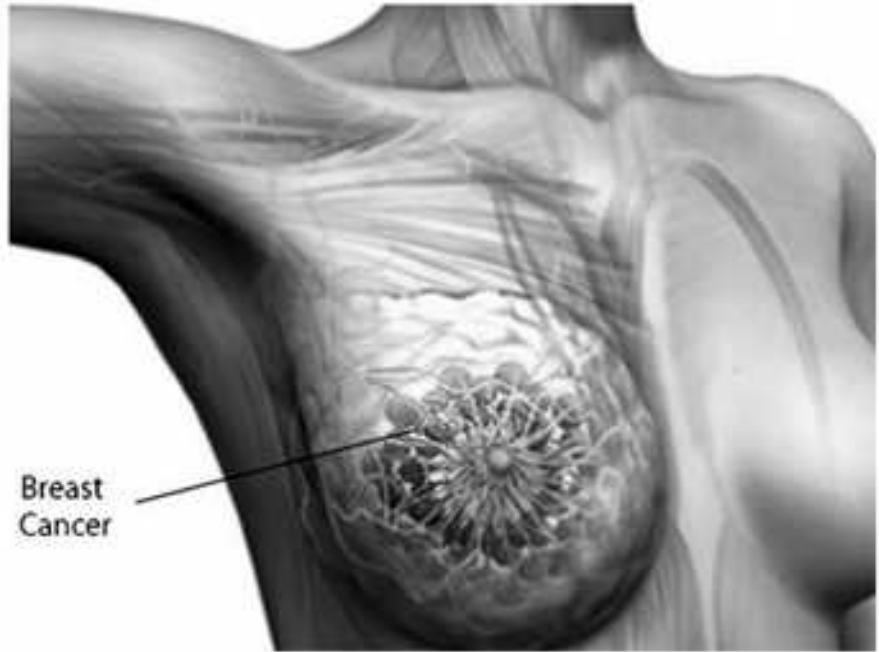
ပြောကြားသည်။

ကင်ဆာဖြစ်ရခြင်းအကြောင်းအရင်းများအနက် အစားအသောက်ကြောင့် ဖြစ်ပွားနှုန်း ၃၅ ရာခိုင်နှုန်းဖြစ် အမြင့်ဆုံး နေရာတွင်ရှိပြီး ဆေးလိပ်နှင့်ဆေးရွက်ကြီးသုံးစွဲမှုကြောင့် ရာခိုင်နှုန်း ၃၀၊ ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးများကြောင့် ရာခိုင်နှုန်း ၁၀၊ လိင်ဆက်ဆံမှုကြောင့် ၇ ရာခိုင်နှုန်းရှိကြောင်း သိရသည်။

အချို့ကင်ဆာများသည် ကာကွယ်၍ မရသော်လည်း စောစောသိလျှင် ကုသ၍ ပျောက်ကင်းသည်။ အဖြစ်များသည့် ကင်ဆာရောဂါ၏ သုံးပုံတစ်ပုံသည် ကာကွယ်၍ ရသည်ဟု ဆိုထားသည်။ ကာကွယ်တားဆီးခြင်း၊ စောစီးစွာ ရှာဖွေစစ်သပ်ခြင်းနှင့် ကုသမှုခံယူခြင်းတို့ကို သတိထားဆောင်ရွက်ပါက ကင်ဆာရောဂါအန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးနိုင်သည်။

ကင်ဆာရောဂါကြောင့် လူတစ်ဦးချင်း သာမက ပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံး၏ လူမှုဆုံးရှုံးမှုများဖြစ်ပေါ်စေလျက်ရှိသည်။ အမျိုးသမီး မီးယပ်ကင်ဆာရောဂါကာကွယ်ရေး အသိပေးလှုပ်ရှားမှုများကို ကျန်းမာရေးနှင့် အားကစားဝန်ကြီးဌာန၊ ဆေးသိပ္ပံပညာဦးစီးဌာန၊ ဆေးတက္ကသိုလ်နှင့် နိုင်ငံတကာအဖွဲ့ အစည်းများပူးပေါင်း၍ ပြည်သူလူထုသို့ အသိပညာပေးလှုပ်ရှားမှုများ ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ရင်သားကင်ဆာသည် အဖြစ်အများဆုံးဖြစ်ပြီး သားအိမ်ခေါင်းကင်ဆာသည် ဒုတိယအများဆုံးဖြစ်သည်။ ကင်ဆာရောဂါရှာဖွေကုသရေး လုပ်ငန်းများကို ပြည်သူလူထုအခြေပြု ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် ကင်ဆာရောဂါဖြစ်ပွားနှုန်း ကျ

ဆင်းရေကိုအထောက်အပံ့ဖြစ်စေနိုင်သည်။ ကင်ဆာရောဂါ ခံစားနေရသည့် ကလေးလူနာများအတွက် နာကျင်မှုဝေဒနာများအပြင် အခြားခံစားနေရသည့် ဝေဒနာများသက်သာစေရန် ကုသပေးမည့် စင်တာများကို ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဆေးရုံကြီးသုံးခုတွင် စတင်လုပ်ဆောင်နေကြောင်း ရန်ကုန်ကလေးဆေးရုံကြီး၊ သွေးရောဂါနှင့် ကင်

ဆာ ကုသဆောင်၊ ကလေးကင်ဆာ အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး၊ ဒေါက်တာတင်မျိုးနှင့်ကပြောကြားသည်။

အဆိုပါစင်တာများကို ရန်ကုန်ကလေးဆေးရုံကြီး၊ သွေးရောဂါနှင့် ကင်ဆာကုသဆောင်၊ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးနှင့် မြောက်ဥက္ကလာပဆေးရုံကြီးတို့တွင် လုပ်ဆောင်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ယင်းကဲ့သို့ နာကျင်မှုဝေဒနာ သက်သာစေရန်အတွက် လုပ်ဆောင်ချက်များကို ယခင်နှစ်များက လုပ်ဆောင်ခဲ့သော်လည်း သတ်သတ်မှတ်မှတ် ကုသပေးသည့်နေရာမရှိဘဲ ယခုနှစ်မှစ၍ လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရင်းကပြောကြားသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကလေးကင်ဆာအသစ်ဖြစ်ပွားသူ တစ်နှစ်လျှင် ၂၀၀၀ ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းထားပြီး ၈၀၀ ခန့်သာ ဆေးကုသမှုခံယူနေကာ ကျန် ၁၂၀၀ ခန့်သည် ကင်ဆာဖြစ်မှန်းမသိဘဲ နေထိုင်နေရကြောင်းနှင့် လက်ရှိရန်ကုန်ကလေးဆေးရုံကြီးတွင် ကလေးကင်ဆာအတွင်းလူနာ ၇၅ ဦးခန့် နေ့စဉ်တက်ရောက်ကုသမှုခံယူနေပြီး ပြင်ပလူနာ နေ့စဉ် ၇၀ မှ ၁၀၀ ကြား ကုသပေးလျက်ရှိသည်။

မြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများတွင် ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသော ကင်ဆာရောဂါ အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးကြပါစေလို့ ဆန္ဒပြုရေးသားလိုက်ရပါသည်။

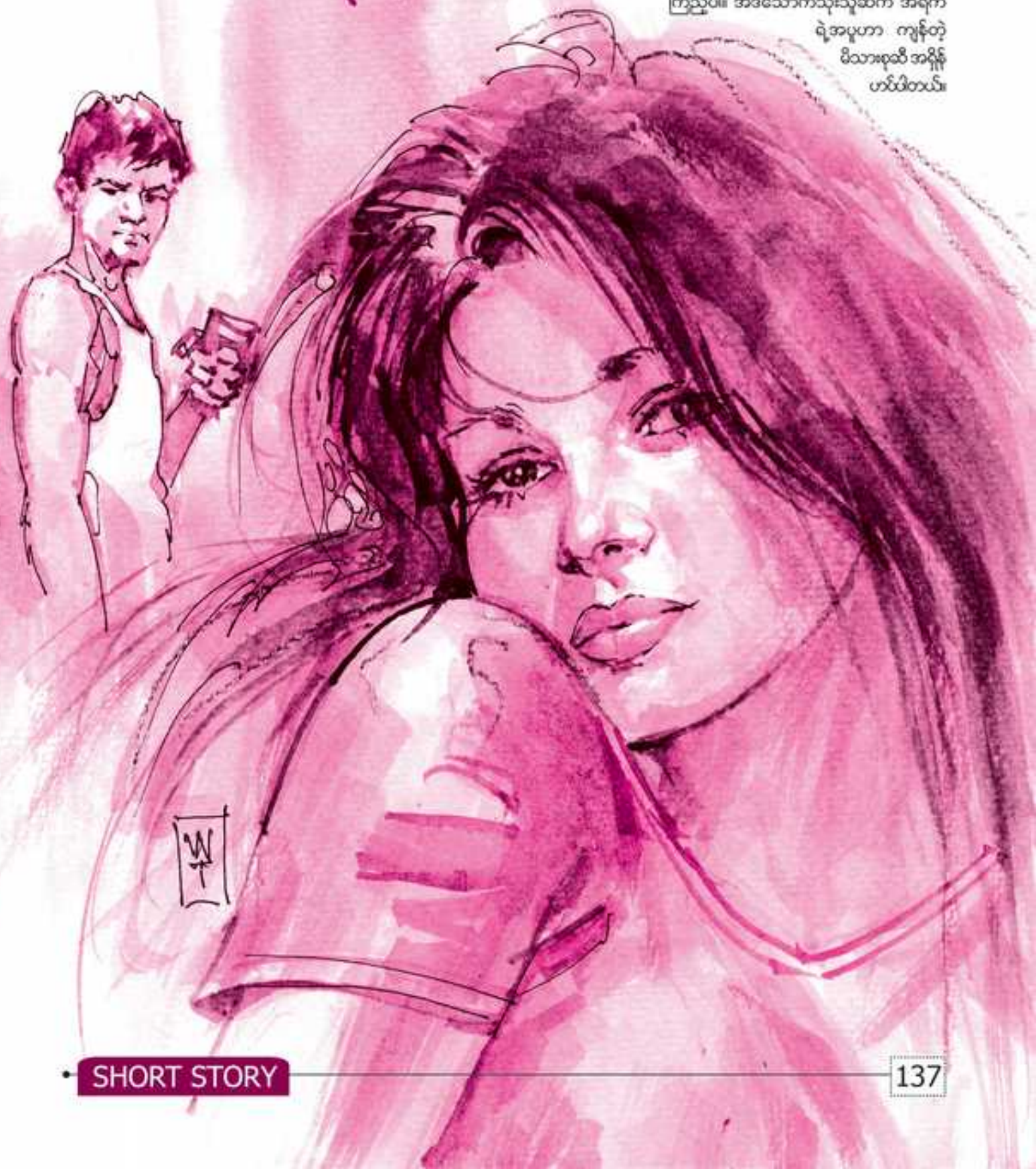
မေယု-မျိုးအောင်

မကွေးလူ

သုက္ကမ္မရန်

“မေးကိုဖျက်တော့ ဝါးဖျက်၊ လူကို
ဖျက်တော့ အရက်” တဲ့။ ဝါးဖျက်ကြောင့်
မေးဖျက်သွားတဲ့အခါ ပန်းပဲဖိုမှာ ပြန်ပြန်ပြင်
သွေးရင် ကောင်းနိုင်သေးတယ်။ အရက်
ကြောင့် လူဖျက်သွားရင်တော့ ဘယ်လိုမှ
ပြန်ပြန်ပြင်မရနိုင်တော့ပါဘူး။ မိသားစုတစ်ခု
မှာ အရက်သောက်သုံးသူတစ်ယောက်ပဲ ရှိ
ကြည့်ပါ။ အဲဒီသောက်သုံးသူဆိုတာ အရက်
ရဲ့အပူတာ ကျန်တဲ့
မိသားစုဆီ အရှိန်
ဟပ်ပါတယ်။

အဲဒီအပူရှိန်ဟာ ကာလကြာမြင့်လာ တဲ့အခါ ကြီးမားတဲ့ မီးတောက်အဖြစ် အင် အားကြီးမားလာတတ်ပါတယ်။ အရက်ရဲ့ အပူရှိန် အဟင်ခံနေရတဲ့ ကျွန်မဘဝနဲ့အတိုင်း အစမှာ...

“သမီးကြီး ညီမလေးကို ခိုးယူပေး လိုက်ဦး အမေဒီညနောက်ကျမယ်”

အမေမှာကြားချက်ကို ကျွန်မ အင်း မလုပ်၊ အမလုပ်၊ မတုံ့ပြန်ဘူး။ အဲဒါကို အမေ စိတ်မရည်ဘူး။

“ဟဲ့ ငါပြောတာကြားလား၊ ပျော်လို့ သွားတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ နင်တို့ စားဖို့ အတွက် နင်တို့အတွက်”

“ကျွန်မတို့အတွက်ဆို မသွားနဲ့အမေ” လို့ ခွန်းတုံ့ပြန်ချင်လိုက်တာ ဒါပေမဲ့ မပြန်ရဲ ပါဘူး။ အမေလက်သံ ပြောင်လွန်းလို့။

ကျွန်မကျောင်းကပြန်လာတော့ လမ်း ထိပ်က အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရေမှာ နတ် သေတ္တာပုံးတွေ ချနေတာမြင်ကတည်းက အမေ ဒီရက်အိမ်မှာမရှိနိုင်ဘူးဆိုတာ သိပြီး သား၊ နတ်ကနွားစီး စောမောင်မောင်နဲ့ အမေနဲ့က လက်ဝါးရိုက်ဖက် စောမောင် မောင်ပွဲမှာ အမေမပါရင်မပြီး။ အမေက ဒုတိယကနွားစီး။

အမေနတ်ကတော်တွေနဲ့ ထွေးလုံးရစ် ပတ်နေတာကို အမေရော၊ ကျွန်မရော သဘောမကျပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တားပိုင်ခွင့် ပြောပိုင်ခွင့်လည်း မရှိပါဘူး။ နတ်ပွဲပြီးလို့ အမေပြန်လာတဲ့အခါ အရက်၊ ကြက်သား ကြော်၊ လက်ဖက်၊ ချိုချို၊ ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီး စတဲ့စားစရာသောက်စရာအပြင် ငွေစ ကြေးစလေးတွေလည်းပါလာတတ်လို့ အပြစ်တင်ချင်တဲ့နှုတ်ကို စောင့်ထိန်းဖြစ်သွား ပါတယ်။

အရက်ကို မသောက်ရရင် မနေနိုင်တဲ့ အဖေအတွက် အမေက ပါရမီခြည်ဘက်ပါ ပဲ။ နတ်ကနွားပွဲကပြန်လာရင် အိပ်နေတဲ့ ကျွန်မ ညီမလေးကို နို့၊ ပါလာတဲ့ စားစရာ၊ သောက်စရာတွေ ကျွေး၊ အဖေကိုလည်း အရက်ငွေပေး ကြက်ကြော်ကျွေး အပြည့် ပေး၊ ကျွန်မတို့မိသားစုအတွက် လုပ်ကိုင် ပေးရင်း ပါးစောင်မှာ စီးကရက် ဒါမှမဟုတ် ပွတ်ချွန်း (ဆေးရွက်ကြီးကို စက္ကူနှင့် ပတ် လိပ်ထားသော ဆေးလိပ်)ကိုခဲပြီး ပါလာတဲ့ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကို စေတနာတွေ

ဒလဟောနဲ့ အမေကျွေးမွေးခဲ့တယ်။ နတ်ပွဲ တစ်ပွဲကပြီးလျှင် အိမ်မှာတစ်ပတ်ဆယ်ရက် လောက်တော့ စားစရာသောက်စရာ မပူပင် ရအောင် အမေဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိခဲ့ပါရဲ့။

ဒီလိုအဆင်ပြေအောင် အမေဘယ်လို တွေ့လုပ်ဆောင်သလဲဆိုတာကိုတော့ကျွန်မ ကလွဲပြီး ညီမလေးရော အဖေရောမသိကြ ပါဘူး။

“ဟေး ဟေး ဟေး ကိုကြီးကျော်၊ တို့ကိုကြီးကျော်”

ဆူညံနေတဲ့ တီးလုံးကြားမှာ လည် ပင်းကြောကြီးတွေထောင်လာအောင် အမေ သီချင်းဆိုပေးနေတယ်။ အရက်သောက် လိုက်၊ စီးကရက်သောက်လိုက်လုပ်နေတဲ့ နတ်ကတော်ကလည်းချောင်းရှင်းပြီး တံတွေး ထွေးတော့ အမေက နတ်ကတော်ကိုကြီး ကျော်ရဲ့တံတွေးကို လက်ခုပ်ခွဲပေးရတယ်။ အဲဒါပြင်ပြီးကတည်းက အမေလက်နဲ့ ခူးဆပ် နယ်ဖတ်ပေးတာကို ကျွန်မ မစားတော့ တာ။ နတ်ကတော်က အမေပခုံးကိုင် သူ သောက်တဲ့အရက် မော့သောက်ခိုင်း၊ အမေ က လက်အုပ်ကလေး တချို့နဲ့...

“မ၊ ပါဘုရား၊ ပီသသတော်များပေးပါ ဘုရား၊ မသိလို့နေဝင် မသိလို့မီးချုပ် အမှိုက် အမဲများကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါဘုရား”

တကွတည်းတောင်ပန်နေတဲ့အမေကို ကြည့်ပြီး “ဘာအများတွေများ လုပ်မိလို့လဲ အမေရယ်၊ ဒီလောက်တောင် တောင်းပန်

နေရအောင်” လို့ မေးကြည့်ချင်ခဲ့တာ။

နတ်ကတော်က အရက်ပုလင်းကိုကိုင် ပြီး ကနေတဲ့အချိန်၊ အမေက မှန်အကြီးကြီး တစ်ချပ်ကို ထောင်ပြထားရတယ်။ အမေမှာ မှန်ကတစ်ဖက်၊ ပုဝါကျလာရင် ပုဝါပြန်စီး ပေး ပတ်ပေးနဲ့၊ သီချင်းလည်းအော်ဆိုရ သေးရဲ့။ ပြီးတဲ့အထိ မကြည့်ရက်တော့လို့ အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ အမေပြန်လာရင် ပြော ကြည့်ဦးမယ်”

“သူများအမေတွေလို ဈေးရောင်းပါ လား အမေရယ်” လို့

ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေကကျွန်မ ကို စကြတယ်။ “နတ်ကတော်” တဲ့ အမေ လုပ်တဲ့အလုပ်က ကျွန်မကို အိမ်ထဲမှာလာပြီ အမေလို့ အမေကို ပြန်ပြောပြတော့...

“အမေလည်း မလုပ်ချင်ပါဘူးသမီး ရယ်။ ဈေးရောင်းဖို့က ဘယ်မှာလဲ အရင်၊ အခုလုပ်နေတာက အရင်မရှိ၊ အမြတ်ကြီး ပဲ သူများပစ္စည်း၊ ခိုးစားတာမှ မဟုတ်တာ အဲ ဘာရှက်စရာရှိလဲ”

နတ်ပွဲတွေမှာ အမေဝင်စကစီးကရက် နဲ့ ပွတ်ချွန်းပဲ သောက်တတ်သေးတယ်။ အမေကိုယ်တိုင် နတ်ဝင်ကတဲ့အချိန်မှာတော့ အရက်ပါသောက်တတ်လာပါပြီ။ နောက် တော့ မသောက်ရရင် မနေနိုင်တဲ့အဆင့်မျိုး ထိ ရောက်သွားပါပြီ။ နတ်ကနွားပွဲမရှိလည်း အရက်ပွဲကတော့ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ နေ့တိုင်း ရှိနေပါပြီ။ အဲဒီအရက်ပွဲမှာ ပင်တိုင်သောက် သုံးသူ သုံးဦးပဲ သောက်ကြပါတယ်။ အဖေ ရယ်၊ ကနွားစီးစောမောင်မောင်ရယ်၊ အမေ ရယ် အမြဲတမ်းအရက်ဒကာက စောမောင် မောင်ပေါ့။ အကောင်းစားအရက်နဲ့ အကောင်းဆုံးအမြည်းနဲ့ အကောင်းဆုံး စီး ကရက်နဲ့။

ကျွန်မနဲ့ ညီမလေးလည်း အရက်ဝိုင်း က အပြည်းနဲ့ ထမင်းမြိန်ခဲ့ရပါတယ်။ အရက်ဝိုင်းက သိပ်ညည့်နက်သွားရင်တော့ ကနွားစီးမောင်မောင်တစ်ယောက် ကျွန်မတို့ အိမ်မှာပဲ အိပ်ပြန်ပါတယ်။ မိသားစုရဲ့ ကျေး ဇူးရှင်ရယ်လို့ အမေက အသေအချာနေရာ ပေးခဲ့ပါတယ်။ အရက်ဝိုင်းနားမှာတင် မူးပြီး မောက်သွားတဲ့ အဖေအခန်းထဲ ကုတင်ပေါ် မှာ ကနွားစီးမောင်မောင်ကို အိပ်ရာပြင်ပေး ခဲ့တာ ဘာကြောင့်လို့ အထူးအထွေးပြောပြ တတ်ပေမယ့် အဖေ ကုတင်ပေါ်မှာ တခြား

လူကိုအိပ်စေတာ ကျွန်မ မကြိုက်ပါဘူး။

“အမေကလည်း အဲဒီလူကြီးကို အမေ့နားမှာပဲ ပေးသိပ်ပါလား။ ဘာလို့ အမေ့ကုတင်ပေါ် ခေါ်သိပ်တာလဲ”

အမေက ကျွန်မကို အံ့ကြိတ်ဖျက်လုံး ပြုံးကြည့်လိုက်တာနဲ့ ရှေ့ဆက်စကားမဆိုရဲတော့ပါဘူး။ ကျွန်မ ညီမလေးနားမှာ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်တယ်။ အမေ့ကို ကျောပေးပြီးစိတ်ကောက်ပြမယ်ပေါ့။ အမေ့ဘက်ကို လှည့်မက်ပြီး မအိပ်တော့ဘူး။ ကျွန်မ မကျေနပ်တာကို အမေသိစေချင်သေးတယ်။ စောင့်နေကာမှ အမေက တော်တော်နဲ့ပေါ်မလာဘူး။ တစ်အိပ်လုံးလည်း မှောင်မည်းနေပြီ။ အမေဘာလို့ မလာသေးတာလဲ။ ကြာလိုက်တာ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ကျွန်မ စိတ်မရည်တော့ဘူး။ ကျွန်မ ထပြီးသွားကြည့်လိုက်တော့ ထရံကွက်ကြားထဲက ဝင်လာတဲ့ လရဲ့ အလင်းရောင်ကွက်တိကွက်များမှာ အမေနဲ့ ကနွားစီးမောင်မောင်...

“အမေ-အမေ ဘာလုပ်တာလဲ သမီးသိတယ် သမီးသိတယ်”

ဆိုပြီး အော်သံတော့ အမေက ကျွန်မပါးစပ်ကို အတင်းလာပိတ်တယ်။ အမေ့လက်တွေကို တွန်းဖယ်ပြီး ကနွားစီးကို ထုရိုက်ကုတ်ခဲ့ဖို့ ကျွန်မဝင်သွားတော့ ကနွားစီးက တံခါးဖွင့်ပြီး အိပ်အပြင်ဘက် ထွက်ပြေးသွားပြီ။ ဆံနည်းစုံနဲ့ဆံရင်း တွေ့ရာပစ္စည်းတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်နေတဲ့ကျွန်မကို အမေက အတင်းပွေ့ချုပ်ပြီး...

“သမီး သမီး” လို့ အမေ တုန်တုန် ယင်ယင်နဲ့ အသံပြုနေတယ်။

“မခေါ်နဲ့ နင်ငါ့ကို သမီးလို့မခေါ်နဲ့”

အမေ့ကို နင်တွေ့ ငါတွေ့နဲ့ ကျွန်မ စကားလုံးတွေ ရိုင်းမှန်းမသိပေမယ့် ရင်ထဲက စူးစူးအောင့်တက်လာတဲ့ ဝေဒနာက ပူလောင်ပြင်းပြလွန်းလို့ ချုပ်ထားတဲ့အမေ့

လက်တွေကို ရိုက်ပုတ်ထုတ်ရင်း ဆူညံသံတွေကြောင့် လန့်နိုးလာတဲ့ညီမလေးကို ပွေ့ဖက်ပြီး သည်းသည်းထန်ထန်ငိုခဲ့တယ်။ ရင်တွေ ပွင့်ထွက်မတတ်၊ ကလီစာတွေ ပြုတ်ထွက် မတတ်၊ ရှက်တာရော၊ နာကျည်းတာရော၊ ဝမ်းနည်းတာရော၊ ယူကြိုးမရတဲ့ ခံစားမှုတွေ ရောထွေးပြီး ကမ္ဘာပျက်သလို ခံစားချက်တွေနဲ့...

“အမေ့ကို ပြန်ပြောမယ်။ အမေ့ကို ပြန်ပြောမယ်”

“ပြော ပြော ငါကလည်း ပြောစေချင်နေတာ ပြောလိုက် ညည်းအဖေကို”

သုံးလေးနာရီ ငိုပွဲပြီးပေမယ့် ကျွန်မ ရှိက်သံတွေကတော့ မပျောက်သွားပါဘူး။ တစ်ခါတစ်လေ နှစ်ဆင့်ရှိက်တဲ့ အသံတောင်ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။ ငိုလွန်းတဲ့ ဖျက်လုံးတွေလည်း ရောင်ကိုင်းပြီး မှီအစ်လာပေမယ့် အိပ်ပျော်တဲ့အဆင့်ကို မရောက်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ငိုရှိက်သံတွေဟာ အဲဒီကတည်းက နီဒါန်းပျိုးခဲ့တာပါပဲ...။

အသက်ဆယ်လေးနှစ်ဆိုတာလောက အကြောင်းကို သိပ်သိသေးတာမဟုတ်ပါဘူး။ သိမယ့်သိတော့လည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အဖြစ်ဆိုနဲ့ အမျိုးအမည်မသိတဲ့ ဝေဒနာက စခဲ့တာကို။ ကျွန်မရဲ့ကံတရားလို့ ပြောရမလားမသိဘူး။ အမေ့လုပ်ရပ်တွေကိုမှန်းပြီး အော်ဂလီဆန်ရင်း အဖေ့နဲ့ ညီမလေးကို သနားတာ။ အဖေ့ကို ပြန်ပြောချင်ပေမယ့် ပြောမထွက်ရက်လို့ မပြောဖြစ်တော့ပါဘူး။ တစ်ခုကောင်းသွားတာက ကျွန်မတို့အိမ်မှာ အရက်ဝိုင်းမရှိတော့ပါဘူး။ အမေလည်း နတ်ကနွားပွဲတွေ သိပ်မသွားတော့ဘဲ သွားရင်လည်း ညညနက်သန်းခေါင်ထိမနေဘဲ ပြန်လာတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့သားအမိ စကားလည်း သိပ်မပြောဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဖျက်လုံးချင်းလည်း အဆုံမခံတော့ဘူး။ အမေ့ကိုတွေ့ရင် ရင်ထဲက

စူးစူးအောင့်အောင့်ဖြစ်ဖြစ်လာလို့ အတတ်နိုင်ဆုံး မဆုံမိအောင် ရှောင်တိမ်းနေမိပါတယ်။ နောက်တော့ အဖေ့ဗိုလ်မိပုံပဲ။

“မင်းတို့သားအမိရန်ဖြစ်ထားသလား။ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ” လို့မေးတော့ အမေ့ရော၊ ကျွန်မရော ဘာမှပြန်မဖြေမိဘူး။ အဖေ့မေးခွန်းကြားပြီး ကျွန်မဝမ်းနည်းလာလို့ ညီမလေး ‘နွယ်နီ’ ကိုဖက်ပြီး ဖျက်ရည်တွေ စီးကျလာခဲ့တယ်။ ညီမလေးက ကလေးဆိုတော့ ဘာမှမသိတာကောင်းတာပေါ့။

ကျွန်မထက် အသက် ၁၂ နှစ်ငယ်တဲ့ ညီမလေးမှာ မွေးရာပါ နှုတ်ခမ်းလေးကွဲနေတဲ့ အင်္ဂါမရှိသူလေးပါ။ အမေ ညီမလေးကို မွေးတော့အနားမှာ ကျွန်မက ကူဖော်လောင်ဖက်ရနေပြီ။ မွေးမွေးချင်း နှုတ်ခမ်းကွဲနေတဲ့ ညီမလေးကိုကြည့်ပြီး သားမွေးဆရာမက-

“ဒေါ်မြိုင်နဲ့ ဒေါ်မြိုင်ယောက်ျား ဆေးလိပ်သောက်တဲ့ အကျိုးတရားက ကလေးမှာ အင်္ဂါချို့တဲ့ခဲ့တာပေါ့” လို့ ပြောသံကို ကျွန်မကြားလိုက်ရတော့ တွေးမိတယ်။ မိဘရဲ့ ကောင်းမွန် ဆိုးမွန်ဆိုတာ သားသမီးက ခံစားရတာပါလားလို့။ ညီမလေးကို ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရချိန်မှာ အမေ့ရဲ့ချင်ခြင်းတပ်မှုက သူ့သောက်တဲ့ဆေးလိပ်ပြာတွေကို သူပြန်လွှဲစားတာပါပဲ။ အရက်နဲ့ ဆေးလိပ်သောက်တဲ့ မိဘနှစ်ပါးက ဆင်းသက်လာခဲ့တဲ့ ညီမလေးမဟုတ် အင်္ဂါချို့ယွင်းခဲ့ရတယ်။ ဆရာမ တိုင်းဆေးရုံကြီးကို ချက်ချင်းလွှတ်ပြီး ခွဲစိတ်ပြန်ချုပ်ဖို့ ပြောပေမယ့် ဆေးရုံစရိတ်အတွက် ဘာမှမရှိလို့ ဒီအတိုင်းကြည့်နေခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မဘဝ ညီမလေးထက် စာရင် ကံကောင်းခဲ့ပါတယ်။

အဖေ့မိဘများက ဆန်စက်ပိုင်သူဌေးတွေပါ။ အမေကတော့ ဆန်စက်ထဲမှာ စပါးသယ်တဲ့အလုပ်သမီး။ အမေက အသားဖြူ

ဆူညံနေတဲ့ တီးလုံးကြားမှာ လည်ပင်းကြောကြီးထွေထွေလှအောင် အမေ သီချင်းဆိုပေးနေရတယ်။

အရက်သောက်လို့က၊ မီးကရက်သောက်လို့ကလုပ်နေတဲ့ နတ်ကတော်ကလည်ချောင်းရှင်းပြီး တံတွေးထွေးတော့

အမေက နတ်ကတော်ကိုကြီးကျော်ရဲ့တံတွေးကို လက်ခုပ်နှံခံပေးရတယ်။ အဲဒါမြင်ပြီးကတည်းက

အမေ့လက်နဲ့ ခူးသပ်နှံသပ်ပေးတာကို ကျွန်မ မစားတော့တာ။

မြို့။ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကောင်းနဲ့ အတော်လှခဲ့တာတဲ့။ အမေ့အလှကို အဖေ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့တယ်။ အဖေက စက်ပိုင်သား ဆိုတဲ့ဂုဏ်တစ်ခုပဲရှိပြီး ဘာအလုပ်မှ မယ် မယ်ရရမရှိတဲ့အပြင် အသောက်အစားလေး ပါမက်တော့ မိဘတွေ ဆန်စက်လုပ်ငန်းကို ဘာတစ်ခုမှ တာဝန်မယူခိုင်းခဲ့ဘူး။ အဖေ ကတော့ စက်ပိုင်သားလို့ အားကိုးခဲ့ပေမယ့် အမေ့ကိုယ့်တဲ့ အဖေ့ကို အဖေ့မိဘတွေက ထိုက်သင့်တဲ့ငွေကြေးအနည်းအပါးပေးပြီး အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ခဲ့တယ်။

လက်တလောတော့ အဖေခွဲ အမေရဲ့ ဘဝ ခိုခိုမြေမြေလှပခဲ့တယ်။ လှပတဲ့အချိန် မှာ ရောက်လာတဲ့ကျွန်မကို ပန်းနဲ့တင်စား ပြီး ‘ချယ်ရီ’လို့ အမည်ပေးပြီး နွေးထွေးတဲ့ ချစ်ခြင်းအောက်မှာဘဝစတင်တည်ဆောက် ခဲ့တာပါ။ ကျွန်မအောက်က ညီမလေး ရောက်တော့ အဖေရောအမေပါ အရက်ရဲ့ ကျေးကျွန်ဘဝရောက်နေပြီ။ ကျွန်မလို နာမည်တူအောင် အထူးအထွေ မစဉ်းစား တော့ဘူး။ ကျွန်မက ချယ်ရီဆို ညီမလေးက နွယ်နီပေါ့။ မစဉ်းစားဘဲပေးခဲ့တဲ့နာမည်ဆို ပေမယ့် မဟုတ်တိုက်လူကြီးတွေပြောတာ တော့ ‘နွယ်နီ’ ဆိုတာ နတ်ပန်းတဲ့။ အမေ လုပ်နေတဲ့နတ်ကတဲ့အလုပ်နဲ့တော့ အံ့ကိုက် ဖြစ်သွားတာပေါ့။

အဖေ့မိဘတွေ ပေးလိုက်တဲ့ငွေကြေး ကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံအလုပ်လုပ်မစားဘဲ ထိုင်စား နေခဲ့တာ ကျွန်မသိတတ်တဲ့ သုံးနှစ်သမီး အရွယ်မှာ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး။ အဲဒီတော့ မှ အမေ အလုပ်လုပ်ဖို့စဉ်းစားခဲ့တာ။ အဖေ ကတော့ ဘာမှမစဉ်းစားပါဘူး။ အချိန်တန် ရင်...

“မမြိုင် ငါ့ အရက်ဝယ်ပေးလေ” ဆို ပြီး သူ့မိဘတွေပေးတဲ့ငွေ ရှိသေးသလို အသောက်မပျက်ခဲ့ပါဘူး။ အမေရှာကြံဝယ် ပေးတဲ့ အရက်နဲ့ ဇရက်မင်းစည်းစိမ်ခံလျက်

ပဲ။ တစ်ခုကျေးဇူးတင်ရတာက အဖေက အရက်သောက်ပြီး မူးယစ်ရမ်းကားမရှိတာပါ ပဲ။ အရက်သောက်လေ သဘောကောင်း လေ။ တခြားအရက်သမားတွေလို မိသားစု ကို နှိပ်စက်ရမ်းကားမရှိတာကိုပဲ ကျေးဇူး တင်ရပါတယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်နီးချင်းရပ်ကွက် တွင်းမှာ ကျွန်မသူငယ်ချင်းအဖေတွေ မိသားစုကိုနှိပ်စက်ကြတယ်။ ရမ်းကားကြ တယ်။ ကျွန်မတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘုန်းကြီး ကလွဲရင် အားလုံးအရက်သမားတွေပါပဲ။ အဲဒါကြောင့်လည်း အရက်သမားသား၊ သမီးရယ်လို့ ထူးခြားပြီး မျက်နှာမငယ် လှပါဘူး။ ချမ်းသာတဲ့သူကလည်း ချမ်းသာ တဲ့အလျောက် အရက်အကောင်းစား သောက်၊ ဆင်းရဲတဲ့သူကလည်း ဆင်းရဲတဲ့ အလျောက် တွေ့ရာအရက်သောက်၊ တွေ့ ရာအရက်သောက်တဲ့ အဖေမျက်နှာမှာ အဖု တွေ အထစ်တွေနဲ့ ပွစိပြီး ကျန်းမာရေး က သိသိသာသာဆိုးရွားလာပါပြီ။ အမေခွဲ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းသိုးသိုးသန့်သန့် အနံ့ ထွက်လာချိန်မှာ အဖေ့ရဲ့ညီ ကျွန်မရဲ့ ဦး လေးဆိုသူတစ်ယောက် အိမ်ကိုရောက်လာ ခဲ့ပါတယ်။

အဖေခွဲ စကားတွေအကြာကြီးပြော ပြီး ကျွန်မကို မေးခွန်းတွေမေးပါတယ်။

“သမီးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ၊ ဘယ် နှုတ်နားလဲ”

“သမီးနာမည်က ‘ချယ်ရီ’ပါ။ သမီးက ရှစ်တန်းပါ”

“တော်လိုက်တာ လေးလေးဆီလာ ပါဦး”

“လေးလေးနဲ့ လိုက်ခဲ့မလား။ လေး လေးက ဘွဲ့ရတဲ့အထိ ကျောင်းထားပေး မယ်လေ။ ဘယ်နှယ့်လဲ”

ကျွန်မ အဖေမျက်နှာကိုလှမ်းကြည့် တော့ အဖေက ကျွန်မကိုမျက်နှာလွှဲထား တယ်။ ‘အဖေမေးကြည့်’ လို့ ကျွန်မ မယုတ်

မလွန်ပြေခဲ့တယ်။

“သူ့အမေခွဲ ဘာမှမပြောရသေးဘူး။ အိမ်မှာကလည်း သမီးကြီးပဲ အားကိုးနေရ တာ။ ပြီးတော့ အငယ်လေးလည်း ရှိသေး တယ် ညီရ”

ညနေ အမေပြန်ရောက်လာတော့ အဖေခွဲအမေ တိုင်ပင်နေသံကြားတယ်။ ကျွန်မဆန္ဒကတော့ လိုက်ချင်နေတာအမှန် ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမရှိရင် အစားအသောက် ခုက္ခရောက်မယ့် အဖေခွဲညီမလေးကိုသနား နေမိသည်။ အမေ့မမျှာလည်း တစ်နေကုန် ပိုက်ဆံထွက်ရှာနေရတာလေ။ နတ်ပွဲတွေက လည်း အရင်လိုကမယ့်သူတွေ သိပ်ရှိတော့ တာမှ မဟုတ်တော့တာ။ နတ်ပွဲအစား တရားပွဲတွေက နေရာယူလာကြပြီ...။

“ခွင့်သမီး သဘောကိုမေးပါ” လို့ အမေ့ပြောသံကြားလိုက်တယ်။

“သမီးကရော လေးလေးနဲ့လိုက်သွား ချင်လား”

“သမီးကျောင်းတက်ချင်တယ်” လို့ပြော ခဲ့တယ်။ ကျောင်းဆက်တက်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်မှာနေရနေရပါ။

ကျောင်းလွယ်အိတ်တစ်လုံးထဲ အဝတ် အစားသုံးလေးစုံထည့်ပြီး လေးလေးတို့မြို့ကို လိုက်ခဲ့တယ်။ လေးလေးက ကျွန်မကိုခေါ်ဖို့ ရောက်လာတော့ အဖေ့အတွက် စားစရာ၊ သောက်စရာနဲ့ ပိုက်ဆံပေးတာလည်း တွေ့ တယ်။ ညီမလေးနွယ်နီအတွက် ကစားစရာ နဲ့ အင်္ကျီလေးတွေပါလာလို့ ကျွန်မမျှော်လိုက် တာ။ မိသားစုအားလုံးနဲ့ ရွှင်ရွှင်ပျပျခွဲခွာခဲ့ရ လို့ နေသာထိုင်သာရှိပါတယ်။ လေးလေးရဲ့ ဂရုစိုက်မှု ကြင်နာမှုတွေကြောင့်လည်း အား ငယ် စိုးရွံ့စိတ်တွေ ပယ်ပျောက်ခဲ့ရတယ်။

လေးလေးရဲ့ဇနီး ဒေါ်ချိုချိုခိုင်က လည်း သားသမီးမရှိတဲ့သူတို့မှာ သမီးလေး တစ်ယောက် ရတယ်ဆိုပြီး ချစ်ခင်မြတ်နိုး ပေးပါတယ်။ အန်တီခိုင်က ရုံးတစ်ရုံးက

ကျွန်မတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘုန်းကြီးကလွဲရင် အားလုံးအရက်သမားတွေပါပဲ။ အဲဒါကြောင့်လည်း အရက်သမားသား၊ သမီးရယ်လို့ ထူးခြားပြီး မျက်နှာမငယ်လှပါဘူး။ ချမ်းသာတဲ့သူကလည်း ချမ်းသာတဲ့အလျောက် အရက်အကောင်းစားသောက်၊ ဆင်းရဲတဲ့သူကလည်း ဆင်းရဲတဲ့အလျောက် တွေ့ရာအရက်သောက်၊ တွေ့ရာအရက်သောက်တဲ့ အဖေမျက်နှာမှာ...

ရုံးအုပ်စာရေးကြီးပါ။ လေးလေးကတော့ အရောင်းအဝယ်ပွဲစားတဲ့။ စားဝတ်နေရေး လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံနေပေမယ့်လည်း အမေ အဖေခွဲ ညီမလေးကို သတ်ရမိတ်က တော့ နည်းနည်းလေးတောင် လျော့ပါး မသွားခဲ့ပါဘူး။

လေးလေးတို့အိမ်ရောက်ပြီး ၆ လ လောက်အကြာမှာတော့ လေးလေးက-

“ညည်းအဖေက ညည်းကိုတွေ့ချင်လို့ တဲ့။ မနက်ဖြန်သွားရအောင်” ဆိုပြီး...

အဖေဆီရောက်ခဲ့တယ်။ အိမ်ဝရောက် တာနဲ့ မြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းက ရင်ကိုဆို့နှင်ကြ ကွဲစေပါတယ်။ အိမ်ရှေ့ခန်းက သင်ဖြူးဖျာ ပေါ်မှာ အရိုးပေါ်အရေတင်နေတဲ့ အဖေခွဲ ဟောပြောပတ်ပြီး ပိန်ချုံးနေတဲ့ ညီမလေးကို တွေ့ရပါတယ်။

ကျွန်မ အဖေခွဲညီမလေးကိုဖက်ပြီး မျက်ရည်တွေ ဒလဟောကျလာမိတယ်။ ကျွန်မ မရှိတဲ့ ၆ လအတောအတွင်းမှာ အဖေ ဒီလောက်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ မထင် ခဲ့ပါဘူး။

“အဖေ ဘယ်တုန်းက နေမကောင်း ဖြစ်တာလဲ။ သမီးကို ဘာလို့ မမှာတာလဲ”

မေးရင်း ပြောရင်း ကျွန်မငိုမိတယ်။ အဖေက လေသံသဲ့သဲ့နဲ့ စကားတွေပြောပေ မယ့် ကျွန်မနားမလည်ဘူး။ လေးလေးက တော့ အဖေအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ဆေး ဆရာသွားပင့်နေတယ်။ ဆေးဆရာရောက် လာပြီး အဖေကို ဆေးစမ်းသပ်ပြီးတာနဲ့ လေးလေးနဲ့နှစ်ယောက် တီးတိုးတီးတိုးပြော ဆိုနေကြတယ်။ ကျွန်မ သူတို့နားရောက် သွားတဲ့အချိန်မှာ စကားသံအချို့ကို ကြား လိုက်ပါတယ်။

“အရက်ကြောင့် လည်ချောင်းကင် ဆာတဲ့” “နောက်ထပ် ရက် ၂၀။ တစ်လ လောက်တော့ခံဦးမှာပါ” ဆိုပြီး အနာအကျင် သက်သာစေမယ့် ဆေးထိုးပေးခဲ့ပါတယ်။

လေးလေး ကျွန်မကိုထားခဲ့ပြီး အိမ် ပြန်သွားပါပြီ။ လိုအပ်တဲ့ငွေကြေးအနည်း အပါးလည်းပေးသွားပါတယ်။ အစာမမျှီနိုင် တော့တဲ့ အဖေကို အားရှိမယ့် ကြက်ပြုတ် ရည်၊ လိမ္မော်ရည်တွေ ခွဲတိုက်ပေမယ့် အဖေ မသောက်ဘဲ ငြင်းဆန်နေပါတယ်။ အမေလည်း ခုထိရောက်မလာသေးပါဘူး။ အမေလာမှ ချောမော့တိုက်မယ်လို့တွေးရင်း

အမေကိုသာ မျှော်နေမိပါတယ်။

ညနေ ခြောက်နာရီကျော်လောက်မှာ အမေလက်ထဲမှာအထုပ်နှစ်ထုပ်ဆွဲပြီး ပြန် ရောက်လာပါတယ်။

“အမေကလည်း ကြာလိုက်တာ။ ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ နေ့တိုင်းလည်း ဒီလိုပဲလား”

အမေကို ခရီးရောက်မဆိုက် အပြစ် တင်လိုက်မိတာကို ချက်ချင်းနောင်တရသွား တယ်။

“ခါတိုင်းစောပြန်ရောက်ပါတယ်အေ။ ဒီနေ့က ကန္နားစီး စောမောင်မောင် ရက် လည်ဆွမ်းကျွေးကုလုပ်ပေးနေတာနဲ့”

ကန္နားစီးစောမောင်မောင် သေပြီ ဟုတ်လား အမေ”

“အင်း သေတာမှ အစိမ်းသေပေါ့။ အရက်နဲ့ဆေးပြားတွေ လိုင်းပူးပြီး နတ်ကတဲ့ ငှက်ကြီးတောင်စားနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိုး သတ်သေတာ”

“အမလေး ကြောက်စရာကြီးနော်”

“အမေလည်း သေခါစရက်တွေက ကြောက်လိုက်တာများ နေစရာမရှိဘူး”

စောမောင်မောင်ရဲ့ သေခြင်းတရား အပေါ် ကြောက်ခြင်းနဲ့ ကျေနပ်ခြင်းကို တစ် ပြိုင်တည်း ခံစားခဲ့ရတယ်။ လောလောဆယ် တော့ အဖေကျန်းမာရေးက အရေးကြီးနေ တယ်လေ။ ကျွန်မနဲ့စကားပြောပြီး အမေ အဖေနှားကို ရောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ အရက်နဲ့ရေကိုရောပြီး ငွမ်းစလေးနဲ့ ပါးစပ်

ထဲ အစက်ချပေးတော့ အဖေအတင်းမျှီမျှီ ချတယ်။

“အမေကလည်း ဆရာက အရက် မတိုက်ရဘူးလို့ ပြောထားတာကို” လို့ တိုး တိုးတိတ်တိတ်ဆူတော့-

“သူအာသီသရိုတာကို ကျွေးရတာပို ကောင်းပါတယ်။ အနည်းဆုံး အရည်လေး တော့ ဝင်သွားတာပေါ့ သမီးရယ်” တဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့သားအမိသုံးယောက် စောမောင်မောင်ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်က ပါ လာတဲ့ ထမင်း၊ ဟင်းနဲ့ မုန့်တွေစားကြ တယ်။ ကျွန်မဘဝတစ်လျှောက် စားခဲ့ရတဲ့ အစားအသောက်တွေထဲမှာ စောမောင် မောင်ရဲ့ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးက အစားအ သောက်က ခံတွင်းအတွေ့ဆုံးနဲ့ အကောင်း ဆုံးလို့ထင်မိတယ်။ စားသောက်ပြီးတာနဲ့ အိပ်ချင်လာလို့ အမေအိပ်ရာဘေးမှာ အိပ်ဖို့ ပြင်တော့ အမေက “ညည်းတို့ ညီအစ်မ တွေ သပ်သပ်အိပ်။ ငါက ညည်းတို့အဖေ နားမှာ အိပ်မှာ” ဆိုပြီး အဖေနားမှာ လှဲ တော့တယ်။ ကျွန်မ ကျေနပ်သွားတယ်။ အမေ အဖေကိုချစ်ရှာသားပဲလို့ တွေးမိရင်း အိပ်ပျော်ခြင်းကို ရောက်သွားတယ်။ အိပ် မက်ထဲမှာ ကျွန်မတို့မိသားစုတွေ တပျော် တပါး ခရီးသွားလို့ အဖေခွဲအမေက အဝတ် အစားအသစ်တွေနဲ့...

ကျွန်မရောက်ပြီး ၉ ရက်မြောက်နေ့ မနက်ခင်းမှာ မျက်လုံးပွင့်လျက်နဲ့ အဖေ အသက်ရှူရပ်သွားခဲ့ပါပြီ။ လေးလေးဆီ လူ လွှတ်အကြောင်းကြားလို့ လေးလေးရောက် လာပြီးတာနဲ့ အဖေအလောင်းကို ချက်ချင်း သင်္ဂြိုဟ်တာကိုတော့ စိတ်ထဲမကောင်းလှပါ ဘူး။ အဖေကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးတာနဲ့ လေးလေး ပြန်သွားပါတယ်။ ရက်လည်ပြန်လာမယ် လည်း ပြောသွားခဲ့တယ်။ အဖေအသုဘမှာ ရပ်ကွက်ထဲက လူအနည်းအပါးပဲ ညဘက် ပဲလာကစားပြီး နေ့လယ်နေ့ခင်းဆို လူ တစ်ယောက်မှ မလာကြပါဘူး။ ထမင်းဟင်း တွေလည်း ဘယ်သူမှလာမစားကြပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ အခြေအနေတွေက ထူးဆန်း တယ်လို့ တွေးမိပေမယ့် အဖေရက်လည်ပြီး ပြန်တဲ့အခါ ညီမလေးကိုပါ ထည့်လိုက်လို့ ပျော်ရွှင်နေတဲ့စိတ်ကြောင့် အလေးအနက် မတွေးမိတဲ့အချိန်မှာ လေးလေးဆီက ထူး ဆန်းကြောက်လန့်စရာစကားတွေကြားလာ

ရတယ်။

“သမီးအမေမှာ အေဒိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါဖြစ်နေပြီ။ တရားဝင်ဝေဒနာရှင် စာရင်းသွင်းပြီး ဆေးခွဲ စားသောက်ရေး အထောက်အပံ့တွေ ရထားပြီ။ သမီး စိတ်ပူစရာမလိုဘူး။ သူ့လိုရောဂါသည်တွေ တူတူနေကြလိမ့်မယ်”

“ဒါကြောင့် အမေ ညီမလေးကို ထည့်လိုက်တာကိုး” လို့ သဘောပေါက်ခဲ့ရ တယ်။ မိန်းမသားတစ်ဦးရဲ့ မှားယွင်းတဲ့ချစ် ခြင်းနဲ့ ချစ်မိတဲ့အမေက အဖေရဲ့ပါရမီပြည့် ဘက် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကောင်းတဲ့ပါရမီမဟုတ် တော့ ပြည့်တဲ့သူလည်းပျက်ခဲ့တယ်။ အရက် ကြောင့် ကျွန်မတို့မိသားစု သေကွဲရော ရှင် ကွဲပါ ကွဲခဲ့ရတယ်။

အဖေဆုံးပြီး လေးလနဲ့ ဆယ်ရက် အကြာမှာ အမေဆုံးတဲ့သတင်း ရောက်လာ ခဲ့ပါတယ်။ ညီမလေးကိုထားခဲ့ပြီး လေး လေးနဲ့ ကျွန်မပြန်သွားခဲ့ပါတယ်။ အမေ့ဘဝ ကတော့ ခေါင်းနဲ့တောင် မသွားရရှာပါဘူး။ စစ်ပါတဲ့ ပလပ်စတစ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး နှာ ခေါင်းစည်းနဲ့ လက်အိတ်စွပ်ထားတဲ့ လူ လေးငါးယောက်ကပဲ ကိုင်တွယ်လုပ်ဆောင် သွားပါတယ်။ အမေ့အလောင်းသယ်သွား ပြီးတာနဲ့ အမေ့ အသုံးအဆောင်မှန်သမျှကို ထုပ်ပိုးမြေမြှုပ်လိုက်ပါတယ်။ တစ်အိမ်လုံး လည်း ပိုးသတ်ဆေးတွေ ဖျန်းလိုက်တယ်။

အလောင်းသယ်၊ ပိုးသတ်ဆေးဖျန်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးတာနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေရောက်လာကြတယ်။ လေးလေးရဲ့ အရှိန်ကြောင့်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အိမ်မှာ ဘာမှ ချက်ပြုတ်မလုပ်ခိုင်းဘဲ အကုန်အော်ဒါမှာယူ ကျွေးမွေးခဲ့ပါတယ်။ ရက်လည်ပြီးတာနဲ့ အိမ် ကိုတံခါးပိတ်ပြီး ကျွန်မတို့တုဝရီး ပြန်ခဲ့ပါ တော့တယ်။

လေးလေးအိမ်ကိုရောက်ပြီး ၂ နှစ် လောက်အကြာ ကျွန်မဆယ်တန်းအောင်ပြီး စမာတော့ လေးလေးရဲ့အရက်သမား ဗီဇပြ လာပါတော့တယ်။ ညစဉ်လိုလိုမူးပြီး ပြန် လာတဲ့လေးလေးကို တံခါးဖွင့်ကြိုရင်း စား ပွယ်သောက်ပွယ် ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ရပါတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အန်တီချိုနေရာမှာ ကျွန်မ က ပြုစုသူတစ်ဦးဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့ရပါ တယ်။ စည်းကျော်လာတဲ့ ဆက်ဆံရေးကို သတိထားရှောင်ရှားရင်းနဲ့ အန်တီချို တရား

စခန်းဝင်သွားတဲ့ ရက်တစ်ရက်မှာ ကျွန်မ ဘဝ ငရဲစခန်းထဲကျရောက်ခဲ့ရပါတယ်။

“လေးလေး သတိထားပါဦး လေး လေးရယ်။ သမီးပါ ချယ်ရီလေ မသင့်တော် လို့ပါ ရှိကြီးမိုးပါရဲ့ လေးလေးရယ် သမီးကို သနားပါဦး”

သေလောက်အောင်တောင်းပန်လည်း ဘီလူးသဘက်ဝင်စီးသလို ဖြစ်နေတဲ့ လေး လေးရဲ့ အင်အားကို မတွန်းလှန်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကံကောင်းထောက်မစွာ တစ်အိမ်ကျော် စာ သွားကူးတဲ့ ညီမလေးပြန်ရောက်လာပြီး သူ့ အင်အားလေးနဲ့ လေးလေးကို ထုရိုက် ကုတ်ဖဲ့လုပ်တော့မှ လေးလေးအခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားတော့တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ တို့ ညီမအစ်မနှစ်ယောက်ဖက်ဦးမိကြတယ်။

“ပြေးစရာမြေမရှိ၊ သွားစရာငွေမရှိ” ဘဝမျိုးတော့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ တရားစခန်းဝင် ပြီး အေဇီဗီးနေတဲ့ အန်တီချိုကိုလည်း အပူ မပေးရက်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ညီအစ်မအပေါ် သားသမီးလိုကောင်းတဲ့ အန်တီချိုပါ။ ညီမ လေး ကျွန်မနဲ့ပါလာတာကို အပြစ်မဆိုတဲ့ အပြင် ရောက်တာနဲ့ဆေးရုံကြီးခေါ်သွားပြီး ကွဲနေတဲ့နှုတ်ခမ်းကို ချက်ချင်းချုပ်ပေးခဲ့လို့ အခု ညီမလေးမှာ လုပ်တဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ ဖြစ်နေပါပြီ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မိုးလင်းတော့ “လေးလေးမှားသွားတယ်ကွာ ဆောရီး” လို့ ပြောပြီး တစ်နေ့လုံးအိမ်ထဲမှာပဲ အရက် သောက်နေခဲ့တယ်။ ညဦးချုပ်လာတော့ မနေကလို အပြစ်အဖျက်မျိုး ထပ်ဖြစ်လာမှာ စိုးလို့ နောက်ဖေးခန်းမှာ တံခါးပိတ်ထားပြီး

ကျွန်မတို့ညီအစ်မ ပုန်းလျှိုးနေကြတယ်။ ဝင်လာရင် ခုခံဖို့အသင့်ပြင်ထားလိုက်တယ်။ မှောင်စပြုလာတော့ လေးလေးတံခါးဖွင့်ခိုင်း တယ်။ “မဖွင့်ဘူး” ဆိုတော့ “တောက်” တစ်ချက်ခေါက်ပြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့ အပြင်ထွက် သွားတာ သိလိုက်ရတယ်။ ဆိုင်ကယ်စက်သံ တပေါ်ပေါ် အသံပျောက်သွားတော့မှ ကျွန်မ တို့ ညီအစ်မလည်း အကြောက်ပြေတော့ တယ်။ လေးလေး မရှိတော့မှ ထမင်းစား ခန်းထဲထွက်ပြီး ထမင်းစားဖို့ပြင်ဆင်နေချိန် မှာပဲ ရပ်ကွက်လူကြီးအချို့နဲ့ ရဲတွေ အိမ်ရှေ့ ရောက်လာပြီး အန်တီချိုနာမည်ကိုခေါ်နေ လို့ ကျွန်မအပြင်ထွက်တွေ့လိုက်တော့...

“ဒေါ်ချိုချိုခိုင်အမျိုးသား ဆိုင်ကယ် မှောက်ပြီး ဆုံးသွားလို့ လာအကြောင်းကြား တာပါ”

“အန်တီချို တရားစခန်းဝင်နေလို့ အိမ်မှာ သမီးတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပဲ ရှိ တာပါ ဦးရယ်။ သမီးတို့ ဘာလုပ်ရမလဲ ဟင်”

“ဒေါ်ချိုချိုခိုင်ကို တရားစခန်းမှာ လိုက်ခေါ်လိုက်ပါ”

အရက်ရဲ့သွေးဆူစေတတ်တဲ့ ဂုဏ် သတ္တိကြောင့် ကာမအမှောင်၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟအမှောင်တွေကြားမှာ လူ တစ်ဦးရဲ့ မူလကိုယ်ခံအား ကိုယ်ကျင့်တရား တွေ ပျောက်ကွယ်သွားတတ်ပါတယ်။

အရက်ကြောင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ် မိသားစုဘဝမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်နေရသူများ လည်း မရှိခဲ့။ မမြင်တွေ့ခဲ့ဘူးပါ။

“အဲ့တုသုတွေ ရက်ကြလို့ အရက်၊ မူးယစ်စေတတ်ပြီး သေတတ်တဲ့အရည်ပို့ သေရည်၊ အသက်သေရင်လည်း သေမယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာသေရင်လည်း သေမယ်၊ နှစ်ခု စလုံးသေရင်လည်းသေမယ်။ အသေချာဆုံး ကတော့ ကျန်းမာရေးသေတာပါပဲ” ဆိုတဲ့ စာစုလေးဖတ်ပြီး ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်တဲ့ပတ် ဝန်းကျင်က သူတွေအားလုံးဟာ မူးယစ်နွဲ့ တွင်းကို ကွဲဆင်းခဲ့ကြလို့ သေမင်းနဲ့တွေ့ခဲ့ ကြပါပြီ။ အချိန်မတန်ဘဲ သေရွာကို ပြန် သွားကြတဲ့သူတွေအတွက် နောက်ဘဝ တစ်ဖန်ရှိမယ်ဆိုရင် သေရည်အရက်ကင်းမဲ့ ဇနီးမှာ လူ့ဘဝတစ်ဖန် ဖြစ်ကြပါစေလို့ ဆု တောင်းရင်း...။

မကျော်ဥ

CITY CARTOON

CITY CARTOON

မေ့ဘွတ်မော့ အချစ်ရပေး သိပ်တွေ့ချင်တာပဲ ပြောလို့ ..
လာတွေ့တဲ့ .. ကိုစိုးမားမင်းသားရပေးလို့ မြှောင်ပီဆာမ်
ဆိုတာ ကိုမိမိပါပဲကွယ် ..

မြှောင်ပီဆာမ်..
အမယ်ရပေး ..

Handwritten signature of the cartoonist.

အစဉ်တစိုက်တင်ပြလာခဲ့တဲ့ အနုပညာ
လေ့လာရေးအခန်းကဏ္ဍမှာ ပန်းသီး၊ ပန်းပု
စသော ပန်းဆွဲသက်ဆိုင်သော အနုပညာရပ်
များ၊ သဘင်ခွဲသက်ဆိုင်သော အနုပညာရပ်
များကို တင်ပြဆွေးနွေးခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ယခု
အပတ်မှာတော့ ရေးသားမှုဆိုင်ရာ အနု
ပညာရပ်အကြောင်းကို ဆက်လက်တင်ပြဆွေးနွေး
သွားပါမယ်။ ယခု ဆွေးနွေးတင်ပြမယ့် ရေးသားမှုဆိုင်
ရာ ဆွေးနွေးချက်တွေက စာဖတ်သူတို့အတွက် လူငယ်လူ
ရွယ်များအတွက် စာပေကိုလေ့လာလိုသူများအတွက် သိသင့်သိ
ထိုက်တဲ့ အခြေခံအချက်အလက်အကြောင်းအရာများကိုသာ တင်ပြ
သွားမှာဖြစ်ပါတယ်။ စာပေပညာကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် နှံ့နှံ့စပ်စပ်သိနိုင်အောင် ရေးသားနိုင်အောင်ဆိုရင် ဆက်လက်ပြီး
လေ့လာမှတ်သားရေးသားကြပါလို့ပဲ တင်ပြချင်ပါတယ်။ ရေးသားမှုဆိုင်ရာ အနုပညာရပ်ထဲက ဝတ္ထုရေးသားပုံ အခြေခံ
အကြောင်းအရာများကို ဆွေးနွေးတင်ပြပေးပါမယ်။

အနုပညာရပ်ဝန်းထဲက

ရေးသားမှုဆိုင်ရာ အနုပညာ

ကိုစော(ပထဝီဝင်)

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများဟာ စာပေရေးသားမှု အနုပညာတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများဟာ လူတို့ရဲ့ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်တွေ၊ စိတ်ခံစားမှုတွေကို ပုံဖော်ဖို့ဆို ရေးသားထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရေးသားပြ ရာတွင် စာဖတ်သူများ ဗဟုသုတရရှိစေရန်၊ စိတ်ခံစားမှုရသ ရရှိစေရန်တို့ကို စကားလုံး၊ စာကြောင်းဖွဲ့စည်းမှုတို့ကို သူနေရာနဲ့သူ အံ ဝင်ဝင်ကျဖြစ်အောင် ရွေးချယ်သုံးနှုန်းရေး သားလေ့ရှိကြပါတယ်။ ဝတ္ထုရေးသားပုံလေး ကို အကျဉ်းတင်ပြပေးပါမယ်။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတို့ကို အကြမ်းအား ဖြင့် နှစ်မျိုးနှစ်စားခွဲခြားထားနိုင်သည်။ ၎င်း တို့မှာ (၁) ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုနှင့် (၂) စိတ်ကူး ယဉ်ဝတ္ထုတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုဟူသည် မိမိ၏ ကိုယ် ပိုင်ခံစားခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆက်စပ် ရာတွင် တွေ့မြင်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များ ကိုလည်းကောင်း စိတ်၏ခံစားချက်များကို သရုပ်ဖော်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုတို့သည် တကယ့် အဖြစ်အပျက် မဟုတ်သော်လည်း စိတ်၏ ခံစားချက်များကို စိတ်ကူးစိတ်သန်းအရ အနုပညာနည်းဖြင့် သရုပ်ဖော်ထားခြင်းဖြစ် သည်။

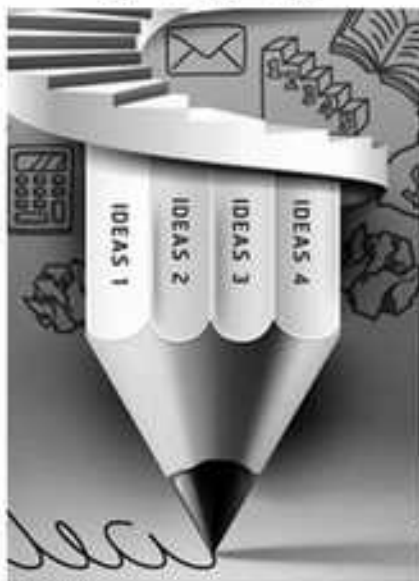
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်း တို့တွင် အင်္ဂါအမျိုးမျိုးပါဝင်သည်။ အကြမ်း အားဖြင့် နိဒါန်း၊ ဖွဲ့စည်းခြင်း၊ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ခြင်း၊ ဇာတ်ကွက်ဖော်ခြင်း၊ ဇာတ်သားပေးခြင်းနှင့် ဇာတ်သိမ်းခြင်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဝတ္ထုရေးသားချက်တို့သည် ဇာတ်ညွှန်း ရေးသားချက်နှင့် ကွာခြားမှုရှိကြသည်။ ဝတ္ထုရေးသားချက်နှင့် ဇာတ်ညွှန်းရေးသား ချက်တို့တွင်ပါဝင်သော အင်္ဂါချင်းတူညီကြ သော်လည်း ဇာတ်သဘင်ကပြရာတွင် ဇာတ်ကောင်များအတွက် သရုပ်ပြသူများရှိ ကြ၍ သရုပ်ပြသူတို့က ချွတ်ယွင်းချက်များ ကို ဖြည့်သွင်းနိုင်ကြသည်။ ဝတ္ထုတို့၏ ဇာတ်ကောင်တို့သည် ဗျည်းသရ အကွာရာ တို့ဖြင့် သရုပ်ဖော်ရသောကြောင့် ရေးသား ချက်တို့သည် အသက်ဝင်ရန် ကြိုးစားအား

ထုတ်ကြရသည်။

ဝတ္ထုရေးသားလိုသောသူတို့သည် မှတ်စုစာအုပ်ကို ထားရန်လိုအပ်သည်။ စိတ် ၏ ခံစားချက်တို့သည် အကြောင်းဆုံစည်း လာသော ပေါ်လာတတ်သည့်အချို့သော အကြောင်းဆုံစည်းဖြစ်ပေါ်လာသော ခံစား ချက်တို့သည် အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းသည်။ ယင်းခံစားချက်များကို မေ့ ပျောက်မသွားရန် မှတ်စုစာအုပ်တွင် ရေး မှတ်ထားရသည်။ ရံဖန်ရံခါ လမ်းခရီးများ တွင် အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်း

ဝတ္ထုရေးသားချက်တို့သည် ဇာတ်ညွှန်းရေးသားချက်တို့နှင့်

ကွာခြားမှုရှိကြသည်။ ဝတ္ထုရေးသားချက်နှင့်

ဇာတ်ညွှန်းရေးသားချက်တို့တွင်ပါဝင်သော အင်္ဂါချင်းတူညီကြသော်လည်း

ဇာတ်သဘင်ကပြရာတွင် ဇာတ်ကောင်များအတွက် သရုပ်ပြသူများရှိကြ၍

သရုပ်ပြသူတို့က ချွတ်ယွင်းချက်များကို ဖြည့်သွင်းနိုင်ကြသည်။

သော အဖြစ်အပျက်များကိုလည်း တွေ့တတ်ကြသည်။ ယင်းအတွေ့အကြုံများကိုလည်း မှတ်စုတွင်ရေးမှတ်ထားရသည်။ ယုတ်စွာအဆုံး ရှုမျှော်ခင်းများ၊ တိမ်တောင်တိမ်တိုက်များ၊ ငှက်သံကြွက်သံတို့မှအစ ရေးမှတ်ထားခြင်းဖြင့် အကြောင်းအားလျော်စွာ ဝတ္ထုဩဇာကြီးလာသောအခါ ယုတ္တိရှိစွာဖြင့် ထည့်သွင်းရေးသားနိုင်သည်။

ဝတ္ထုများကို လေ့လာဆည်းပူးရာတွင် ရေးသားချက်ကို လေ့လာဆည်းပူးရသည့် အပြင် သရုပ်ဖော်သော ခံစားချက်ကိုပါ လေ့လာဆည်းပူးရသည်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်၏ ကောင်းဆိုးတို့သည် ရေးသားထားသော စကားလုံးကြွယ်ဝမှုများအပြင် အဖွင့်အခံအလှည့်အအုပ် အတိုးတို့ကိုလည်း ပါးနပ်ကြရသည်။ ခံစားချက်များကိုလည်း ပေါ်လွင်စေ

ရသည်။ ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်လည်း ရှိအပ်သည်။ ပညာပေးမှုလည်း ပါဝင်ကြရသည်။

ယခုဆွေးနွေးတင်ပြချက်ဟာ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းရေးသားမှုတွင် သိသင့်သိထိုက်တဲ့ အခြေခံအကြောင်းတရားများသာ ဖြစ်ပါတယ်။ စာပေရေးသားမှု အနုပညာဆိုင်ရာကများ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုများ ရေးသားမှု ပညာရပ်များကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ ရေးသားတတ်ရန်အတွက်တော့ ကြိုးကြိုးစားစား၊ နှံ့နှံ့စပ်စပ် လေ့လာမှတ်သားပြီး တုပရေးသားလေ့ကျင့်ပြီး စာကောင်းပေမွန်များ ထွက်ပေါ်လာရေးအတွက် ကြိုးစားအားထုတ်စေချင်ပါတယ်။

ဆွေးနွေးတင်ပြရေးသားခဲ့ပြီးသော အနုပညာရပ်တို့ဟာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်ပြီး

လူတို့ရဲ့ အာရုံခြောက်ပါးခံစားချက်ကို ဖော်ထုတ်သောပညာရပ်ဖြစ်တာကြောင့် ခြေလက်လှုပ်ရှားမှုကအစ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ပျက်မှု၊ စိတ်ကူးယဉ်မှုတွေအထိ အားလုံးအကျုံးဝင်နေပါတယ်။ အနုပညာရပ်ဝန်းအသီးသီးမှာ သီးခြားထူးချွန်သော မူဟန်များရှိကြတယ်။ အနုပညာရပ်တစ်ခုခုတစ်ခု သရုပ်ပြချက်များဟာလည်း ကွဲပြားခြားနားနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် အနုပညာရပ်များကို ဆည်းပူးလေ့လာသူတိုင်း၊ လေ့လာတဲ့ အနုပညာရပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းအရာကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေ့လာကြရန် မှတ်သားကြရန် အထူးလိုအပ်ပါတယ်။

အနုပညာရပ်များကို လေ့လာသူတိုင်းဟာ လေ့လာရရှိသမျှ ပညာရပ်များကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်တတ်မြောက်ရုံသာမက ဆန်းသစ်တီထွင်မှုများလုပ်ဆောင်ရန်လည်း အထူးလိုအပ်ပါတယ်။ လူမျိုးတစ်မျိုးတို့မှာ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အနုပညာဟန်များ ပိုင်ဆိုင်လျက်ရှိကြတယ်။ ကိုယ့်လူမျိုးတို့ရဲ့ အယူဝါဒ၊ ဓလေ့ထုံးတမ်းတွေကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ အနုပညာရပ်တွေရှိနေကြတာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ထူးချွန်ထက်မြက်လိုသော လူငယ်များ အနုပညာဘာသာရပ်ကို သိရှိရုံသာ လေ့လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်အောင် နှံ့နှံ့စပ်စပ်သိအောင် လေ့လာကြပြီး ဆန်းသစ်တီထွင်မှုများ လုပ်ဆောင်ကြပါလို့ တိုက်တွန်းလိုက်ရပါတယ်။

ကိုစော(ပထဝီဝင်)

သေချာစေရန်

တစ်ခါတရံ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့

စစ်သားဘဝ၌ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ဘုရားသို့ အခေါက်ခေါက်အခါခါ ရောက်ဖူးခဲ့သည်။ အရှေ့တောင်တိုင်းနယ်မြေတွင် ၁၅ နှစ် နီးပါးမျှ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရာ အရာရှိငယ် တစ်ယောက် နည်းဗျူဟာမှူးဖြစ်သည်အထိ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့တောင်ကို အကြိမ်ကြိမ်တက်ခဲ့ဖူး၏။ ၁၉၉၅ ခုနှစ် စစ်သားဘဝမှ နယ်ဘက်သို့ ကူးပြောင်းတာဝန်ထမ်းဆောင်ခန့်မှန်းပင် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့သေး၏။ မိသားစုနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ဆံတော်ရှင်စေတီ မြတ်အား ဖိုသေပြတ်နိုး လက်စုံဖိုးကာ ရှိခိုးကန်တော့ခဲ့သေး၏။

မိသားစုနှင့် ဘုရားကန်တော့ပြီးအပြန်၌ ငယ်ဘဝကို မြန်စဉ်းစား၍ တစ်ကိုယ်တည်း ပြုမိပါသည်။

ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်က ဒီကဗျာကိုထိုးရိုးတောင်ကို ပထမဆုံး အခေါက် ရောက်ခဲ့၏။ အခုလို ဘုရားစုံအကုန်မဖူးဖြစ်ပါ။ ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ်မို့ ရောက်သည်ဆိုရုံ မည်ကာမတွဲသာ။ ရယ်တော့ရယ်ရပါသည်။

ထိုစဉ်က မင်းသမီးကြီး မြင့်မြင့်ခင်နှင့် မင်းသား ညွန့်ဝင်းတို့၏ မမထားနဲ့အပါ တတ်ကားက နာမည်ကြီးနေသည့်ကာလ။ မမတို့ ကျောင်းသူအုပ်စုက ထိုရုပ်ရှင်ကားကို ကြည့်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်နှင့်မမအား မမထားနဲ့အပါဟု အမည်ပေးကြ၏။

ရေတန်းတပ်မဌာနချုပ်ရှိသည့် သထုံ သို့ အပြန်လမ်းတွင် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်က ကျွန်ုပ်တို့ကို ဘာမသိ ညာမသိ ဖြင့် သွားခဲ့သည့်အဖြစ်အား ပြန်ပြောင်း တွေးမိပြန်သည်။ ထိုစဉ်က အသက် ၂၀ ပင် မပြည့်သေးသော လူငယ်လေး။

ဪ...ငယ်ရွယ်သူဆိုတော့ သူ့ကိုယ်ကိုယ် ဖြစ်တတ်တဲ့အမျိုးပေပဲဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်အဖြစ် က တစ်ခါဆို တစ်ခါမှန်း သိသိသာသာမို့ ဒီဖြစ်စဉ်လေးကို အမှတ်တရ တစ်ခါက ကျွန်ုပ်တို့အဖြစ် ပြန်ပြောင်းပြောချင်ပါ သေးသည်။

□ □ □ □ □

၁၉၆၄ ခုနှစ်က ဖြစ်ရပ်များ။

ဘဝကို တစ်ကိုယ်တည်း ပင်ပန်းချီ တွဲစွာရုန်းကန်ရင်း မမနှင့်ကျွန်တော် ဆုံ စည်းခဲ့ရသည်။ ညီအစ်ကို မောင်နှမတစ်ဦး မှ မရှိတော့၍ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ဘာမှန်း မသိခဲ့သူ ကျွန်တော်သည် မမကိုတွေ့တော့ သံယောဇဉ်နောင်ကြီးကို ငင်မိသည်။ နောင်ကြီး၏ မမြင်နိုင်သော ရပ်ပတ်မှုများ ကို ကြုံရသည်။

မမနှင့် ကျွန်တော်က ကျောင်းဆရာ လုပ်ရန် သင်တန်းသွားအတက် သင်တန်း မှာ စဆုံသည်။ သင်တန်းပြီးတော့ တာဝန် ကျရာအရပ် လာတူနေသည်။ ပြီးတော့ နေတာကလည်း အိမ်နီးချင်း လမ်းနီးချင်း၊ ဝိဇ္ဇာနောက်ဆုံးနှစ်ကို လုပ်သားများ ကော

လိပ်တွင် အတူတက်ကြရပြန်သည်။ ဘာ သာတွဲကလည်းအတူတူမို့ သွားအတူတူ စားအတူတူ လာအတူတူ ဖြစ်ခဲ့ကြရ၏။

မမသည် ညီအစ်မသုံးယောက်တွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်၏။ မောင်မရှိပါ။ အစ်ကိုသုံး ဦးတော့ရှိပါသည်။ ခြောက်ယောက်အနက် အငယ်ဆုံးဖြစ်၍ အားလုံး၏အလိုလိုက်ခံ ထားရသည်။ ကျွန်တော်နဲ့ရင်းနှီးခင်မင်ကြ တော့လည်း သူမအလိုကို ကျွန်တော်က လိုက်ရသည်။ စာကူးပေးရသည်။ စာအုပ် ဝယ်ပေးရသည်။ သွားလိုရာများသို့ မကြာ မကြာ လိုက်ပို့ပေးရသည်။ ကြာတော့ ဘေး ကပြောလာကြသည်။ **"မမထားနဲ့အပါ"** ဟု။

ထိုစဉ်က မင်းသမီးကြီး မြင့်မြင့်ခင်နှင့် မင်းသား ညွန့်ဝင်းတို့၏ မမထားနဲ့အပါ တတ်ကားက နာမည်ကြီးနေသည့်ကာလ။ မမတို့ ကျောင်းသူအုပ်စုက ထိုရုပ်ရှင်ကား ကို ကြည့်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်နှင့်မမအား မမထားနဲ့အပါဟု အမည်ပေးကြ၏။ သူတို့ က ကျောင်းကား Ferry စီးကြသည်။ Ferry က လူ ၁၀ ဦးခန့် ဆန့်၏။

မညွန့်ရီ၊ မခင်မျိုးမြတ်၊ မခင်စန်း ကြည်၊ မအဲလစ်၊ မအင်နား၊ မပြုံးပြုံးမား၊ မဗွေးဗွေး၊ မခင်စုစုတို့က ပင်တိုင်ကားစီးသူ များမို့ သူတို့အားလုံးကို မှတ်မိနေ၏။ ကျန် နောက်တိုးများကိုမူ ကျွန်တော် မသိတော့ ပါ။ သူတို့ Ferry ကားကပ်စီးရင်း သူတို့နှင့် ရင်းနှီးလာသည်။ ကားကပ်စီးရတော့ သူတို့ ကျေနပ်အောင် သူတို့ခိုင်းတာလေးတွေ လုပ်ပေးရသည်။

သူတို့အမျိုးသမီးအုပ်စုနှင့် အနေများ နေသဖြင့် ကျောင်းဆရာဖြစ်တာတည်းက တွဲ နေကျ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းများနဲ့ တောင် သိပ်မတွေ့ဖြစ်တော့။

ကိုချစ်စရာ၊ ကိုစိန်လင်း၊ ကိုဘိုလေး၊ ကိုထွန်းမြင့်၊ ကိုမောင်မောင်လှ၊ ကိုတင်ဝင်း

စသူတို့နှင့် ယခင်အခါက ကျွန်တော်ကဲ့သို့ နေ ကျ။ သူတို့အထဲတွင် တစ်ခုကွက်ထဲ အတူ နေခဲ့ဖူးသော ကိုချစ်စရာနှင့်က အခင်မင်ဆုံး ဖြစ်သည်။

ကိုချစ်စရာက လူစုံ။ ပဲခူးသား။ ပဲခူး ဆား။ သူ့အပေါင်းအသင်းများထဲ၌ စာပေ အနုပညာသမားများ၊ စစ်ဗိုလ်စစ်သားများ၊ အစိုးရဝန်ထမ်းများ၊ သင်္ဘောသားများပါ၏။ မိန်းကလေးအသိမိတ်ဆွေများလည်း ပေါ သည်။ တက္ကသိုလ်၌လည်း သိပ္ပံဘာသာတွဲ ယူပြီးမှ အိုင်အက်စ်အောင်ပြီး ဝိဇ္ဇာဘာသာ တွဲကို ပြောင်းယူပြန်သည်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ မူလတန်းပြဆရာလာ လုပ်ပြန်၏။ သူက အနုပညာစဉ်၌ စာရေးစ ပြုနေသည့် ကျွန်တော်အစ်ကို မောင်နှင်း ဆွေနှင့်လည်း ခင်မင်ပြန်သည်။ မောင်နှင်း ဆွေဆီ စာပေကိစ္စများဖြင့် မကြာမကြာ လာဆွေးနွေးတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုစဉ် က မောင်နှင်းဆွေနှင့်အတူနေသော ကျွန် တော်ကို သူက ညီငယ်တစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်လည်းရှိသည်။ ရံဖန်ရံခါ သုံး ယောက်သား နှလုံးသားကိစ္စများကို ဆွေး နွေးဖြစ်ကြသည်။ ကိုနှင်းဆွေ၏ ပထမဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထုရုညဖြစ်သော “သစ္စာပွင့်ပန်း လန်းရာမြေ”အား ဝေဖန်ကြသည်။ ကျွန် တော်၏ နှလုံးသားကိစ္စများကိုလည်း သူ နှင့် ကိုနှင်းဆွေတို့က စိတ်ဝင်စားကြသည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်နဲ့မမကိစ္စကို ဘေးကမျက်မြင်ဖြစ်နေသည့် ကိုချစ်စရာက များစွာစိတ်ဝင်စားသည်။ ကျွန်တော်နဲ့ မမ တွဲနေတာ သူမကြာခဏတွေ့နေသည်။

“ဟေ့လူ...ဘယ်လိုလဲဗျ။ ခင်ဗျား နဲ့ မမကြီး အခြေအနေ”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ခင်ဗျား မမကြီးက ခင်ဗျားကို အရပ် ကလေးတစ်ခုကို သဘောကျသလိုဖြစ်နေ တာဆိုပြီး ဘေးကပြောနေတယ်ဗျ”

“ဘယ်သူတွေကလဲ”

“ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က လူတွေကပေါ့ ဗျ။ ခင်ဗျားက Lady တွေနဲ့ချည်းပဲ အချိန် ကုန်နေတာ။ အဲဒါလေးတွေ ဆွေးနွေးရ အောင် ကျွန်တော်တို့ဆီလည်း လာခဲ့ဦးလေ ဗျ။ ရေကျော်ကအဖွဲ့တွေကလည်း ခင်ဗျား မလာတော့လို့ ပြောနေကြတယ်”

ရေကျော်၌လည်း ကိုချစ်စရာ မိတ်

ဆက်ပေးမှုကြောင့် ကာတွန်းဝင်းဌေးတို့၊ ပန်းချီအုပ်စု ကိုအောင်သန်းတို့၊ သင်္ဘော သားအုပ်စု ကိုကျော်ဝင်းတို့၊ ရုပ်ရှင်အုပ်စု ကိုခင်မောင်မြင့်တို့၊ ကုန်သွယ်ရေးဝန်ထမ်း အုပ်စုများနှင့် ကျွန်တော်ခင်မင်ခဲ့ရသည်။ ရေကျော်မောင်အေးကဖီးမှာ မကြာခဏ ဆုံကြသည်။ သူတို့က ပုဆိုးတိုနှင့် ပင်နီ တိုက်ပုံအပြင်တတ်သည့် ကျွန်တော်ကို “အညာသား အတတ် ခဏလာ ရေယူခဲ့ စမ်း”ဟု မူလတန်း ခြင်္သေ့ဖတ်စာအုပ်ထဲ က စာသားအတိုင်းစကြသည်။ သူတို့ပြော သလို ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်နောက်လို နောက်မှန်းမသိ၊ စလို့ စမှန်းမသိ၊ အကင်း မပါသော သူအမှန်ပင်ဖြစ်ခဲ့၏။

လူအကျွန်တော်သည်လပေါင်းအတော် ကြာအောင်တွဲပြီးမှ မရဲတရဲနှင့် မမကို Propose လုပ်ပြန်၏။ မမကပြုံး၍ ဘာ အဖြေမှမပေးခဲ့။ ထို့ကြောင့် မမနဲ့သာ သွား လာနေတာ၊ လက်ကလေးတောင် မကိုင်ရဲ ခဲ့ပါ။ ကျွန်တာဆို ဝေးရေး၊ ဒီအခြေအနေ ကို ရေကျော်တွင် ကိုချစ်စရာနှင့်ဆုံတော့

ဆွေးနွေးဖြစ်ပြန်၏။

“ခင်ဗျား ဒီအဆင့်ကကျော်အောင် ကြိုးစားဗျ။ Lady ကြီးက ခင်ဗျားကိုလက် ခံပါတယ်။ ခင်ဗျား သတ္တိလေးတော့ နည်း နည်း လိုတယ်နော်။ လုပ်ရဲလို့လိုတယ် ဆရာ လေး”

ကိုချစ်စရာကအကြံပြုသလိုလိုမြှောက် ပေးသလိုလိုနှင့် ဆိုတော့၏။ တကယ် လည်း သူက ကျွန်တော်နှင့်မမကို အဆုံးစွန် အဆင်ပြေသွားစေချင်ပုံရ၏။

“ဒီမယ်ဗျာ...ခင်ဗျား Lady ကြီးကို တကယ် True Romantic Love လား”

“ဆိုပါတော့”

“တကယ်အဆင်ပြေသွားရင်တကယ် ပဲ လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားလား”

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်က ခေါင်းပဲ ညှိတ်ပြလိုက်၏။

“အဲဒါဆို နည်းနည်းလေးသတ္တိ ပိုပြီး ရှိလိုက်ပါ။ အဆင်ပြေမှာပါ။ ကျွန်တော်ဆီ က လိုတာလည်း ပြော။ ကူညီဖို့အသင့်” သူက ရဲရဲတောက် အာမခံပြီး တွန်း

အားပေးလိုက်၏။

“အေးဗျာ...ကျေးဇူးပါပဲ။ လိုတဲ့အခါ ပြောပါမယ်”

ဤဆွေးနွေးပွဲ၏အကျိုးဆက်ကား ၊

□ □ □ □ □

၁၉၆၄ နှစ်ကျွန်တော့မည်။

ဒီစင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက်ကလည်း နီးလာပြီ။

ရန်ကုန်ဆိုသော်လည်း ဒီနှစ်က ချမ်းချင်၏။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်သားကောလိပ် ညပိုင်းကျောင်းသူများကား အနွေးထည် အမျိုးစုံကိုယ်စီနှင့် ရောင်းစုံလိပ်ပြာများ သဖွယ် လှပနေကြသည်။ မမတို့အဖွဲ့သည်လည်း Cosy အနွေးထည်ရောင်စုံဖြင့် အခန်းလွှတ်တစ်ခန်းစုပြီး စကားပြောနေကြ၏။ သူတို့အဖွဲ့တွင် မညွန့်ရီက ဆရာမကြီး၊ မအင်နာတို့ မမွေးတို့က ဒုတိယခေါင်းဆောင်တွေ။ သူတို့နှင့်အတူ ယောက်ျားလေးဆို၍ ကျွန်တော်တစ်ဦးသာရှိ၏။ ကျွန်တော်က သူတို့အတွက် ကိုယ်ရံတော် တစ်

မှူးလေး။

“ဟဲ့...အပါ တို့ လာမယ့် ကျောင်းပိတ်ရက် ပဲခူးသွားကြမလို့ လိုက်မှာလား။ ဘုရားပူးရင်း Picnic သဘောပေါ့”

ခေါင်းဆောင်ကြီး မညွန့်ရီက ဆိုင်းမဆင့် ဘုံမဆင့် ပြောချလိုက်သည်။

“လိုက်မယ်ဆိုရင် စာရင်းပေး”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောဘဲ အနားမှာရှိသည့် မမမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။

အလွန်အကင်းပါးလှသည့် မမညွန့်က-

“အမလေးတော်...အပါက သူ့ မမထားမျက်နှာ လှမ်းကြည့်နေသေးတယ်။ တော့အစ်မ လိုက်မှာပါတော်။ ကြည့်မနေပါနဲ့”

“မမ လိုက်မှာလား”

“အင်း”

မမက ကျွန်တော့်အမေးကို အသာအယာခေါင်းညှိတံ၍ အင်းဟု ဖြေလိုက်၏။

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်က...

“ဒါဆို ကျွန်တော်လည်းလိုက်ပါမယ်။ စုရပ်က ဘယ်မှာလဲ”ဟု မေးဖြစ်တော့၏။

“ဒီလုပ်သားများကောလိပ်ရေမှာပဲလေး။ ကိုးနာရီ ဒီကထွက်မယ်။ ကားငါးစီးပါမယ်။ ဒီအပတ်စဉ်က ဆရာ၊ ဆရာမအားလုံး လိုက်ကြမယ်”

မညွန့်ရီသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် အထူးမူလတန်းပြဆရာသင်တန်းအတူ ဆင်းမက်ဖြစ်၏။ မမတို့အုပ်စုတွင် အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်၍ သွက်သွက်လက်လက် ပြောတတ်ဆိုတတ် လုပ်တတ်ကိုင်တတ်သဖြင့် အားလုံးက ခေါင်းဆောင်တင်ထားသူဖြစ်၏။ အခုလည်း ကျွန်တော်တို့ ဆရာ၊ ဆရာမများ ပဲခူးသွားကြမည့်ကိစ္စကို သူကပင် ဦးဆောင်နေသည်ထင်၏။

“မမ လာဖြစ်အောင် လာနော်”

“အင်းပါ”

ထို့နောက် Ferry ပေါ်ကအဆင်း၌ မမနားသို့ကပ်ပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောခဲ့ရသေး၏။

ချိန်းဆိုထားသည့် တနင်္ဂနွေနေ့နက်တွင် ကျွန်တော်သည် တစ်ထည်တည်းသာရှိသည့် ဘောင်းဘီရှည် မီးခိုးရောင်အား ထုတ်ဝတ်သည်။ Belfast အပြာနုရောင် အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် အပေါ်က သားရေကွက်ကို ထပ်ပြီးဆင်မြန်းလိုက်၏။ ဂျာကင်ကိုတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီက ခဏငှားခြင်းဖြစ်၏။ မိနပ်လိုသေး၍ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှ ရှူဖီနပ်တစ်ရံ ပြေးဝယ်ရသေး၏။

ကျွန်တော်သည် တိုက်ပွဲဝင်ဝတ်စုံကို အပြည့်ဆင်မြန်းပြီး လုပ်သားကောလိပ်ရေရောက်သွား၏။

“ဟေ့လူ...ဘယ်လိုလဲ။ ရှိုးစမိုး အပြည့်နဲ့ ဘယ်သူမြှောက်ပေးလိုက်တာလဲ”

ရေပွက်ပမာ ဇာတ်ကားထဲမှ မင်းသား ဇော်ခင်ပုံပန်းကာ အင်္ကျီရင်ဘတ်ဟပ်မြဲနှင့် ဂျာကင်ချုံပြီး ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားသည့် ကျွန်တော်အား ရောင်းရင်းကြီး ကိုချစ်စရာက ဆီးမေးတော့၏။ သူကမူ အင်းလေးပိုးလုံချည် အညှီရောင်နှင့် ကော်လာလည်ကတုံး အင်္ကျီပေါ်တွင် တာဖတာတိုက်ပုံနံ့သာရောင်ကို ဆင်မြန်းထားရာ ပွဲနေပွဲထိုင်သွားမည့်သူပုံ ပေါက်နေ၏။

သူက ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ပြုံးကြည့်ပြီး တစ်ခါမှ ဘောင်းဘီရှည်မဝတ်ဖူးသည့် အညာသားလေးကျွန်တော့်ကို အံ့သြ

ပဲခူးရွှေမော်စောဘုရားကြီးသို့ နေ့ခင်း ၁၁ နာရီလောက်ရောက်သည်။
ဘုရားကန်တော့၍ ဆရာ၊ ဆရာမများ ဘုရားရင်ပြင်အား တစ်ပတ်ပတ်ကြသည်။
ကျွန်တော်သည် လူတစ်ရာကျော်ထဲ၌ မမကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ခေါင်းမူးသည်အထိရှာမိ၏။
ဘုရားတောင် မကန်တော့နိုင်ပါ။ ဖြစ်ပုံများ။

နေပုံလည်းရ၏။ ဒီလူ ဒါတွေဝတ်လာတာ
ဘယ်သူကမြှောက်ပေးလိုက်တာလဲလို့မေး။
ဘယ်သူမှ မြှောက်မပေးပါခင်ဗျာ။ မမနဲ့ချိန်း
ထားလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝတ်လာတာပါ။
“ဟေ့လူ... ကျွန်တော်မေးတာ ကြား
လား”

“ကြားပါတယ်ဗျာ။ တိုးတိုးပြောပါ။
မမနဲ့ ချိန်းထားလို့ဗျ”

“ဘယ်မှာလဲ ခင်ဗျား မမ။ မတွေ့ပါ
လား။ သူတို့အုပ်စုတစ်ခုလုံးကတော့ ရောက်
နေပြီ။ ဟိုမှာလေ”

“လာမှာပါ။ မနေ့က ကျွန်တော်
အသေအချာ မှာထားပြီးသားပါ”

ကိုယ့်ဟာကိုယ် အပိုင်တွက်ပြီး ပြော
လိုက်၏။ ပြောလို့သာ ပြောရသည်။ ကိုး
နာရီ ထိုးခါနီးထိ မမ၏အပိုင်အယောင်မျှပင်
မတွေ့ရပါ။ ကိုးနာရီထိုးတော့ ကျွန်တော်
လည်း ကိုချစ်စရာနဲ့အတူ အမျိုးသားများ
သာစီးသည့် ကားသို့သွားပြီး စီးလိုက်၏။
မမကား လုံးဝပေါ်မလာတော့ပါ။

“ဟေ့လူ ဘယ်လိုလဲ။ ခင်ဗျားမမ
ကြီး”

“အေးဗျာ... အသေအချာ ချိန်းထား
ရက်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမုန်း မသိတော့ပါ
ဘူး”

ကျွန်တော်က ခိုတစ်ကောင်လို ညည်း
ညည်းညာညာနှင့် ပြောလိုက်၏။ ကိုချစ်စရာ
ကတော့ ပြုံးပြီး ကျွန်တော့်ကို သိချင်းတစ်
ပုဒ်ဆိုပြီး စလိုက်၏။

“ချစ်ပိုင်လို့မူ ဘဝချင်းပေါင်းစပ်လို့
မူတွေ အသည်းအသက်နဲ့ယှဉ်ကာ တွယ်
တာစိတ်နဲ့ ဩော် တသိမ့်သိမ့်ကြည်နူး
မူတွေ ချစ်ဦးသူကြီးရေ ချစ်ဦးသူကြီးရေ
မင်းနဲ့ကိုယ်ဟာ ပန်းအကြွေနဲ့ စမ်းရေ
ပမာအခြေ ကိုယ့်ရင်ခွင်ခိုဝင်မှေးစက်
ခရီးဆက်လက်တွဲကြမယ်လေ”

“လက်မတွဲချင်လို့ ပြေးပြီလား မသိ

ဘူး”

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ဗျာ။ ရွှေမော်စော
ဘုရားရောက်ရင် ဝိုင်းပြီးရှာပေးပါဦးမယ်”

ပဲခူးရွှေမော်စောဘုရားကြီးသို့ နေ့ခင်း
၁၁ နာရီလောက်ရောက်သည်။ ဘုရားကန်
တော့၍ ဆရာ၊ ဆရာမများ ဘုရားရင်ပြင်
အား တစ်ပတ်ပတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်
သည် လူတစ်ရာကျော်ထဲ၌ မမကို တွေ့လို
တွေ့ငြား ခေါင်းမူးသည်အထိ ရှာမိ၏။
ဘုရားတောင် မကန်တော့နိုင်ပါ။ ဖြစ်ပုံများ။

“ထမင်းစားကြမယ်”

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များက ကြေညာ
လိုက်သည်။ အားလုံး ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ်
ထမင်းစားကြ၏။ ကျွန်တော်ကတော့

ထမင်းမစားနိုင်ပါ။ စုံနဲ့သာမြိုင်ရှာပုံတော်ကို
သာ ဆက်ဖွင့်နေမိ၏။

“ဟဲ့ . . . အပါပါလား။ ဘယ်တွေ
သွားနေတာလဲ။ လာ ထမင်းစားလှည့်
လေ”

ခေါင်းဆောင်မကြီး မမညွန့်က အာ
သွက်လျှာသွက်မြင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်
သည်။ မမညွန့်နဲ့အတူ မမတို့ဘေးအိမ်က
မမမွှေးကို သွားတွေ့၏။ အင်း . . . နည်း
နည်းတော့ စုံစမ်းကြည့်ဦးမည်။ မမမွှေး
ဘေးသွား၍ ကပ်ထိုင်လိုက်၏။

“ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“မစားသေးပါဘူး။ မဆာလို့”

“ဘယ်ဆာမှာလဲ။ သူမမထားမှ ပါမ

လာတော့တာ။ ရင်ပူနေမှာပေါ့။

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါအမှန်ပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါမေးမလို့ မမ
မွေးရဲ့။ ဆရာမ ဘယ်သွားလဲဟင်။ မလိုက်
ဖြစ်တာ အိမ်မှာကျန်ခဲ့လို့လား။ သူ့အစ်မ
တွေက မထည့်တာလား။ ဟိုနေ့က ကျွန်
တော့်ကို လိုက်မယ်လို့ အသေအချာပြောပြီး
တော့”

မမမွေး ကျွန်တော့်ဖျက်နာကို စူးစမ်း
သည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“ဆရာလေး တကယ် မသိဘူးလား”

“မသိပါဘူး မမမွေးရယ်။ မမမွေးသိ
ရင် ပြောပါ”

“သူ့အစ်မငယ်နဲ့ ဒီနေ့မနက်စောစော
ကတည်းက ကျွိုက်ထီးရိုးတက်သွားကြ
တယ်။ တစ်ညအိပ်တဲ့”

“တကယ်လား မမမွေးရယ်”

“တကယ်ပါ ဆရာလေးရဲ့။ မနက်က
သူတို့ ညီအစ်မ အိမ်ကထွက်တော့ မွေးကို
လှမ်းတောင် နှုတ်ဆက်သွားသေးတယ်”

“ဪ”

ကျွန်တော် ရင်မောသွားသည်။ မမက
တကယ်လုပ်ရက်ပါလား။ ဘာမပြော ညာမ
ပြောနဲ့။ ဒီကတော့ အဟုတ်မှတ်ပြီး ပြင်လို့
ဆင်လို့။ ဟင်း။

စိတ်ထဲက မကျေနပ် ရေရွတ်ရင်း
မမမွေးတို့ကို နှုတ်ဆက်၍ သူတို့ထမင်းပိုင်းမှ
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထထွက်ခဲ့သည်။
အားလုံးက ကရုဏာမျက်လုံးများနှင့် လှမ်း
ကြည့်ကြ၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကိုချစ်စရာတို့ ထမင်း
ပိုင်းသို့ ရောက်သွားသည်။

“ဟေ့လူ...ဘယ်တွေလျှောက်သွား
နေတာလဲ။ လာလေဗျာ ထမင်းစားရ
အောင်။ တန်တော့ ခင်ဗျား ဆရာမကြီး
သွားရှာနေတာနဲ့ တူတယ်။ ဘယ်လိုလဲ
တွေ့ခဲ့လား”

“မတွေ့ပါဘူးဗျာ”

“သတင်းလေးဘာလေးရော မရခဲ့
ဘူးလား”

“ရခဲ့တယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ဒီနေ့မနက်စောစောက သူ့အစ်မနဲ့
ကျွိုက်ထီးရိုးတစ်ညအိပ် ထွက်သွားသတဲ့
ဗျာ”

“ဘယ်သူက ပြောလိုက်တာလဲ”

“သူတို့ဘေးအိမ်က မမွေးက ပြော
လိုက်တာ။ နှုတ်တောင်ဆက်သွားသေးဆိုပဲ။
ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ သွားပါပြီဗျာ”

ကျွန်တော်က ရွှေမော်စောဘုရားကြီး
ပေါ်၌ သံသရာတစ်ကွေ့ဝယ် သီချင်းထဲက
လို ဘုရားမြတ်ထံပါးဝယ်၊ လျှောက်လည်

ကြတယ်။ နှစ်ယောက်သားတွေလို့ ရင်ပြင်
ပေါ်ဝယ် ဘဝသံသရာအဆက်ဆက်
မပျက်တမ်း ပေါင်းရစေသားလို့ ဆုပန်
ရွယ်ရန် စိတ်ကူးထား၏။ မမကို ချစ်စကား
လှလှများပြောရန် စကားလုံးများစီလာ၏။
အဝတ်အစားကိုပင် ပုံစံတစ်မျိုးပြောင်းပြီး
ဝတ်စားလာခဲ့သည်။ ခုတော့ စိတ်ကူးလာခဲ့
သမျှ ခဲလေသမျှ သဲရေကျချေပြီ။

ကျွန်တော်၏ ခိုညည်းညည်းနေပုံကို
ကိုချစ်စရာကကြည့်ပြီး...

“ဘယ်သွားရမှာလဲဗျာ။ ကျွိုက်ထီးရိုး
လိုက်သွားလေဗျာ။ ကျောင်းပိတ်နေတာပဲ။
တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာလည်း ဘာဖြစ်လဲ။
ဟိုမှာ နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ရမှာ။ ပို
တောင်ကောင်းသေး”ဟု အကြံပေးလိုက်
သည်။ သူက ကျွန်တော့်အား နောက်ဆုံး
ထိုးစစ်ကို ဆင်နွှဲစေချင်ပုံရ၏။

“ဟာ...ဟုတ်တယ်ဗျီး။ အဲဒီ အကြံ
ကောင်းတယ်။ ကျွိုက်ထီးရိုးလိုက်သွားမယ်။
ကဲ...ခင်ဗျားအဖော်လိုက်မလား”

“ရတယ်လေ”

ကိုချစ်စရာက ဒီလိုကိစ္စမျိုးကူညီရန်
လုံးဝ ဝန်မလေးသည့်အတွက် ကျွိုက်ထီးရိုး
လိုက်ရန် လွယ်လွယ်ကူကူပင် သဘောတူ
လေသည်။ ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး အကြံ
ပေး ဦးပုညလည်း သူလုပ်ခဲ့ဖူး၏။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကို သတင်းပို့၍
ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ပဲခူးဘူတာသို့ ဆင်းခဲ့ကြ
၏။ ပဲခူးမှ ကျွိုက်ထိုသို့ ရထားစီးမည်လေ။
ကိုချစ်စရာက ပဲခူးဆားမို့ ဒီဒေသတော့
ကျွမ်းပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို လုံးဝဆရာ
တင်ကာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စုံနဲ့
သာမြိုင် ရှာပုံတော်ခရီးကို စကြတော့၏။

ပဲခူးမှ ကျွိုက်ထိုသို့ လော်ကယ်ရထား
စီးရ၏။ ဘုရားဖူးခရီးသည်များ ပြည့်ကြပ်
နေသဖြင့် နေရာတောင် ကောင်းကောင်း
မရပါ။ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပါခဲ့ရ၏။ စ

ဘယ်သွားရမှာလဲဗျာ။ ကျွိုက်ထီးရိုး လိုက်သွားလေဗျာ။
ကျောင်းပိတ်နေတာပဲ။ တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာလည်း ဘာဖြစ်လဲ။
ဟိုမှာ နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ရမှာ။ ပိုတောင်ကောင်းသေး...

တောကားတစ်စီးကို တိုးဝှေ့တက်စီးပြီး
ကားနောက်က နှစ်ယောက်သား မတ်တတ်ရပ်စီးခဲ့ရ၏။
ကားတိုင်းက လူပြည့်ကြပ်နေ၏။ ရထားတုန်းကလည်း မတ်တတ်၊
ကားလည်း မတ်တတ်။

ကတည်းက စွန့်စားခန်းနဲ့ လာတိုးနေသည်။
ညနေ ၅ နာရီခန့်၌ ကျွန်ုပ်တို့ဘုတာရောက်
၏။ ဘုတာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ထီးရိုးသွားမည့်
တောကားများ အဆင်သင့်ပင်တွေ့ရ၏။
ဘုတာရုံတစ်ဝိုက်၌ ဘုရားပွားခရီးသည်များ
အသွားအပြန် ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေကြသည်။
နားဝီစရာမဏ္ဍပ်များလည်း တွေ့ရ၏။

“ကျွန်ုပ်တို့ထီးရိုး... ကျွန်ုပ်တို့ထီးရိုး...
တစ်ယောက် ငါးမူးနော်”

“ကဲ... ဆရာ အတော်ပဲ။ ဒီကား
တွေနဲ့ပဲ လစ်ကြစို့”

တောကားတစ်စီးကို တိုးဝှေ့တက်စီး
ပြီး ကားနောက်က နှစ်ယောက်သား မတ်
တတ် ရပ်စီးခဲ့ရ၏။ ကားတိုင်းက လူပြည့်
ကြပ်နေ၏။ ရထားတုန်းကလည်း မတ်
တတ်၊ ကားလည်း မတ်တတ်။ ကျောက်
ခင်းလမ်းဖြစ်၍ ကားက တစ်လမ်းလုံး ဂလုံး
ဂလွမ်းမြည်ကာ ဟိုဆောင် ဒီဆောင်ဖြင့်
သွားရာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး
အတော်အိပ်စလေသွား၏။ ထမင်းမစားရ
သေး၍ အခုမှ ထမင်းကလည်း ဆာလာ
သည်။

“မခင်လေး ချစ်လိုက်ပါတဲ့ အာရုံ
ရယ် ရွှေမြင့်မိုရ်တစ်တောင်လုံး တုံးမှတ်
လိုချင် ခြေခံ သမုဒ္ဒရာကြီး ဆီးလို့သာ
ကာစေကွယ် လှေငယ်မီးဘဲ တကယ်
လက်ပစ်ကျလို့ မောင်လာမယ်”

“ဟေ့လူ... တောင်ပေါ်ရောက်လို့
ခင်များ Lady ကြီးတွေရင် အဲဒီသီချင်းဆိုပြ
လိုက်ဗျာ”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...
ဟား”

နှစ်ယောက်သားစိတ်ပြေလက်ပျောက်
ရယ်စရာ မောစရာများပြောပြီး လိုက်ပါလာ
ကြရာ ကင်ပွန်းစခန်းရောက်တော့မှောင်ပြီး၊
စခန်းတွင် အလင်းဖွင့် ထမင်းဆိုင်လေး
တစ်ခု၌ ညစာစားကြ၏။ ကြက်သား ရေကျ

တောချက်လိုလို ကာလသားချက်လိုလိုလေး
မှာ အလွန်စားကောင်းလှ၏။ မနက်စာငတ်
ခဲ့၍ ညစာကို အားရပါးရစားဖြစ်သည်။
အလွန်စားကောင်းသော ထမင်းတစ်နပ်ပါ
ပေ။

ထမင်းစားပြီးတော့ သတင်းစုံစမ်းကြ
သည်။ ရဲဘော်ရဲဘက်ကြီး ကိုချစ်စရာက
ပဲခူးဆား ပဲခူးသားဆိုသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ထီး
ရိုးကိုတော့ တစ်ခါမှ မတက်ဘူးသေးပါ။
ထို့ကြောင့် လမ်းကြောင်းအခြေအနေ သူ
လည်း ဘာမျှမသိဟု ပြောလေသည်။

“ဒီကနေ ဘုရားကို ဘယ်လောက်
ကြာကြာ တက်ရမလဲခင်ဗျ”

“သုံးနာရီလောက်တော့ကြာလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လောက်ဝေးလို့လဲ”

“ခုနစ်မိုင်လောက်ရှိမယ်ထင်တယ်”

“ခုည တက်ကြမလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တောင်ဝှေ့တစ်ချောင်းစီ ဆောင်
သွားကြဦး။ အလယ်မှာ နည်းနည်းအတက်
ကြမ်းချင်တယ်”

သုံးနာရီလောက်တက်ရမည်ဆိုတော့
ဟိုရောက်ရင် လူတွေအိပ်ချိန်ဖြစ်မည်။ ဒါ
ထက်ပြီး မြန်မိုင်ရင်ကောင်းမည်။ ကျွန်တော်
အလောတကြီးတက်ချင်နေမိ၏။ ထို့ကြောင့်
ထမင်းဆိုင်ရှင်ကြီးကို ထပ်မေးမိသည်။

“သုံးနာရီထက်ပိုပြီး မလျော့တော့ဘူး
လားခင်ဗျ”

ကျိုက်ထီးရိုးကလည်း အနားရောက်လေ မတ်လေဖြစ်၏။ လမ်းမှာတွေ့သည့် မအိပ်သေးသူအချို့ကို
 “ရောက်ခါနီးပြီလား”ဟု မေးလိုက်တိုင်း အားလုံးက “ဒီတစ်ကွေ့ပါပဲ”ဟု တညီတညွတ်တည်း
 ဖြေကြသည်။ ဒီတစ်ကွေ့၊ ဒီတစ်ကွေ့နှင့် အကွေ့ပေါင်း တစ်ထောင်လောက်
 သွားလိုက်ရသည်ထင်၏။

“ခင်ဗျားတို့ လူငယ်တွေဆိုရင် လျော့
 နိုင်ပါတယ်။ တစ်မတော်တောင်တက်အဖွဲ့
 ဟိုတလောက တက်သွားတာ နှစ်နာရီသာ
 သာနဲ့ ရောက်တယ်ကြားပါတယ်”

ဒါဆို သိပ်မဆိုး။ ခပ်သုတ်သုတ်သွား
 ရင် မမတို့ မအိပ်မိတော့ ရောက်သွားနိုင်၏။

“ကဲ...ဆရာချစ် လာဗျာ၊ တောင်
 ဝေး တစ်ချောင်းစီဝယ်ပြီး တက်ကြစို့”

ကျွန်တော်က လောဆော်လိုက်၏။
 ကိုယ်က ကာယကံရှင်ကို။ စတက်ကတည်း
 က ကျွန်တော်က ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ ဂျူဗီနပ်
 နှင့်မို့ လွှားခနဲ လွှားခနဲ တက်တော့၏။
 ဆရာချစ်ကမူ သားရေဖိနပ်အသစ်၊ ပိုးပုဆိုး
 နဲ့ တိုက်ပုံအင်္ကျီနဲ့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်လောက်
 မမြန်။ ဒီခင်ဘာ မြောက်လေအေးကလည်း
 တစ်ချက်တစ်ချက် တောကြိုအုံကြားမှ ဝေ
 ကာဝိုက်ကာ တိုက်လာနေ၏။ ညနက်လာ
 သည်နှင့်အမျှ ရာသီဥတုကလည်း ပိုအေး
 လာသည်။ သို့ရာတွင် လမ်း၌ ငါးမီးတိုင်များ
 ထွန်းထား၍ သိပ်မမှောင်ပါ။ လမ်းတစ်
 လျှောက် စခန်းငယ်များ တဲကလေးများ
 အစီအစဉ်တွေ့ရ၏။ အားလုံးလိုလို အိပ်စက်
 အနားယူနေကြပါပြီ။ မမကို တောင်ပေါ်
 ရောက်မှ တွေ့လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထား၍
 လမ်းကစခန်းငယ်များကို စိတ်မဝင်စားပါ။
 နာမည်တွေလည်းမသိပါ။ အိပ်နေသူများ
 ကို ကြည့်ရုံကြည့်ပြီး တောင်ပေါ်အမြန်
 ရောက်ရေးကို စိတ်စောပြီး အပြေးအလွှား
 တက်နေသည့်အရှိန်ကို မလျော့။

“ဟေ့လူ... ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဗျာ။
 ခင်ဗျား ဆရာမကြီး ထွက်မပြေးပါဘူး။ ရှိ
 ပာပါ”

ည ၁၀ နာရီခန့်ရောက်သော်လည်း
 တောင်ပေါ်သို့ မရောက်သေးပါ။ မြင်ကွင်း
 ကန့်သတ်ချက်ကလည်း ရှိသည်။ နှင်းမြူ
 များက ကျလာ၏။ အေးလာသည်။ သို့ရာ
 တွင် ကျွန်တော်က ထိုအအေးကို မမူနိုင်ပါ။

အေးနေသည့်ကြားမှ ချွေးများက ရေချိုး
 ထားသည့်နှယ် ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်
 တို့နှစ်ဦးလုံး တိုက်ပုံနှင့် ဂျာကင်ကိုချွတ်ရ
 တော့၏။ ဂျူဗီနပ်အသစ်ကလည်း ပေါက်
 လာသည်။ ဝတ်ချင်ဦးဟဲ့ ဖိနပ်အသစ်ဟု
 ကိုယ့်ဟာကိုယ် အပြစ်တင်လိုက်၏။

ည ၁၁ နာရီထိုးသော် နှစ်ယောက်
 သား လျှာထွက်၍ ဟောဟဲ့လိုက်နေကြ၏။
 စခန်းငယ်လေးတွေကျော်ပြီး စခန်းကြီးတစ်
 ခုရောက်သော် ဆရာချစ်က...

“ဟေ့လူ...ကျုပ်တော့ ကုန်နေပြီ။
 ဒီမှာ အိပ်လိုက်ကြစို့ဗျာ”ဟု ဆိုလာ၏။

“ဟာဗျာ...ငုတ်မိသဲတိုင် တက်နိုင်
 ပျားရောက်။ တောင်ပေါ်ကျမှ အိပ်ကြတာ
 ပေါ့။ လာပါဗျာ”

ကျွန်တော်က သူ့အား အတင်းဆွဲပြီး
 တရစပ်တက်၏။ သူကမူ တောင်ဝေး
 ထောက်ရင်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေ၏။
 ကျိုက်ထီးရိုးကလည်း အနားရောက်လေ
 မတ်လေဖြစ်၏။ လမ်းမှာတွေ့သည့် မအိပ်
 သေးသူအချို့ကို “ရောက်ခါနီးပြီလား”ဟု
 မေးလိုက်တိုင်း အားလုံးက “ဒီတစ်ကွေ့ပါ
 ပဲ”ဟု တညီတညွတ်တည်း ဖြေကြသည်။
 ဒီတစ်ကွေ့၊ ဒီတစ်ကွေ့နှင့် အကွေ့ပေါင်း
 တစ်ထောင်လောက် သွားလိုက်ရသည်ထင်
 ၏။ အားခဲပြီး အတင်းတက်ရာ ညတစ်
 ချက်တီးမှ ဒုတ်ဒုတ်ထိ တောင်ပေါ်ကို
 ရောက်တော့၏။

အောင်မယ်လေး မောလိုက်တာများ
 သေမတတ် ကျွေမတတ်ပါပဲ။ မမရေ လုပ်
 ဗျ။

“ချွေးစက်စက် ချောင်းလျှံထွက်
 သည့် ပမာသို့နယ် ဘယ်သို့ အန္တရာယ်ရှိ
 သော်လည်းကွယ် အားနဲ့မာန်ကို အတူ
 တွဲလို့ ကြမ်းသောလမ်းက ကိုယ်လျှောက်
 ခဲ့ပါတယ်”

မသိမဆိုင် မနေ့တစ်နေ့ကမှ ကြားဖူး
 သည့် သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို သွားပြီး
 သတိရနေ၏။ တကယ်လည်း ကျွန်တော့်
 ကိုယ်ပေါ်မှ ချွေးများက ချောင်းလျှံနေပါပြီ။
 မမကို အဲဒီသီချင်းဆိုပြီး ချွေးများချောင်းလျှံ
 အောင် ထွက်ခဲ့သည်ကို ပြလိုက်ချင်လှပါ
 သည်။

တောင်ပေါ်ရောက်တော့ ကိုချစ်စရာ
 က ရင်ပြင်တော်အစပ်ရှိ စရပ်တစ်ဆောင်
 အား ထိုင်ချလိုက်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း
 ပြောတော့၏။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား
 မမကြီးကို သွားရှာတော့။ ကျွပ်တော့ ခြေ
 ကုန်လက်ပမ်းကျသွားပြီ။ ဖိနပ်လည်းပေါက်
 ပြီ။ မောပြီ။ နားတော့မယ် သူငယ်ချင်း”

ကျွန်တော် အလိုက်သိစွာ သူ့အား

လူတွေက ယိုင်ခွံနေကြပြီ။ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် ဆင်းလာကြရာ ပမာဆိုသော် ရုရှားဝင်တိုက်သည့်
နဂိုလီယံ မော်စကိုဆောင်းနှင့်မိ၍ စစ်ရှုံးပြီးပြန်လာသည့် ပုံစံမျိုးပါပေ။
နစ်ယောက်သား စကားပင် ကောင်းကောင်းမပြောနိုင်ကြတော့။ ထောင့်ထောင့်ဖြင့်...

ထားခဲ့၍ ဇရပ်တွေကိုလိုက်ကြည့်၏။ လူတွေအားလုံး စောင့်တွေ့ကြပြီး အိပ်နေကြပါပြီ။ အချို့ဆို လူတွေထပ်တောင်နေသလားလို့လည်း လူအုပ်ကြီးလေးလားထင်ရ၏။ ရာသီဥတုကလည်း အေးနေပေသည်။

ဒီလူပုံကြီးတွေထဲမှာ မမကို ဘယ်လိုရှာရပါ။ ဘယ်လိုမှ ရှာ၍မရနိုင်ပါ။ အော်ခေါ်လို့လည်း မရ။ အိပ်နေတဲ့သူတွေကိုလိုက်နှိုးလို့လည်း မဖြစ်။ ရော...ခက်ပြီ။ အခုမှ ဒုက္ခနဲ့ လှလှနဲ့တွေ့ပြီ။ ငိုရမလို့ရယ်ရမလို့ ဖြစ်နေ၏။ အရေးထဲမှာ ဖိနပ်ပေါက်၍ ခြေထောက်က ထောင့်ထောင့်နဲ့ ဖြစ်နေ၏။ ဝတ်ချင်ဦးဟဲ့။ ရှုမ်းဖိနပ်အသစ်။ ရှုမ်းဖိနပ်ကိုချွတ်ပြီး လက်ကကိုင်ထားရ၏။

ရင်ပြင်တော်ကို ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အားလုံးက အိပ်ပျော်နေကြ၏။ ဘာမှ လုပ်မရတော့။ မမကိုလည်း မတွေ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်မလဲ။ မမက ပြန်များသွားပြီလား မဆိုနိုင်။ ပြန်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါဆို လွဲသွားနိုင်၏။ အသည်းအသန်လိုက်လာပြီးမှ လွဲသွားလို့လည်း မဖြစ်။ အမြန်ပြန်မှဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်သည် ဘုရားအား ကမန်းကတန်းဦးချကာ ပြန်ဆင်းရန်ပြင်လိုက်၏။

“ဆရာချစ် ဘုရားသွားကန်တော့များ၊ ပြန်ရအောင်”

ကိုချစ်စရာက အဆင်းနားကကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခုဘေးတွင် မီးပို၍ မီးလှုံနေ၏။ ဒီစင်ဘာဆောင်းည၏ မြောက်လေအေးက မြောက်ဘက်တောင်တန်းများဆီက အဆက်မပြတ်တိုက်လာနေ၏။ ပို၍ ပို၍ အေးလာနေသည်။ ခရီးသွားနေတုန်းက မအေး။ အခုနားမှ ပိုအေးလာ၏။

“မော့ပြီဗျာ၊ ပြန်ရအောင်ပါ။ ဇရပ်တွေအားလုံး လိုက်ရှာပြီးပြီ။ ဆရာမကြီးကို မတွေ့ဘူးဗျာ။ အိပ်နေတဲ့ လူတွေလိုက်နှိုးရင်

လည်း အမှိုက်ခံရဦးမယ်။ ဆရာမကြီး ပြန်ဆင်းသွားပြီလား မဆိုနိုင်ဘူး။ မိုးလင်းရင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ လွတ်သွားမှာစိုးရတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘုတာက သွားစောင့်မယ်ဗျာ။ ဒါဆို ဘယ်လိုမှ မလွဲနိုင်တော့ဘူး။ လာပါဗျာ ပြန်ရအောင်ပါ”

“ညှပ်ဖိနပ်အသစ်ကြောင့်ခြေထောက်ပေါက်နေပြီဗျာ။ ဖိနပ်စီးလို့ မရတော့ဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း ဖိနပ်ပေါက်နေပါပြီဗျာ။ ကဲပါဗျာ စီးလို့ရမယ့်ဖိနပ် ကျွန်တော်ရှာပေးပါ့မယ်။ ပြန်ရအောင်ပါ”

ကျွန်တော်က အနားအညွတ်တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောလိုက်ရာ...

“ဒါဆိုလည်း လုပ်ဗျာ”

ဆရာချစ်က အားနာပါးနာနှင့် ပြောတော့၏။ သူနှင့် သဘောတူညီချက်ရသဖြင့် ဖိနပ်ရှာထွက်ခဲ့၏။ မီးလင်းနေသည့် ဘုရားတန်ဆောင်းတစ်ခု၌ တရုတ်မိသားတစ်စု ဘုရားကန်တော့နေကြသည်။ သူတို့၏ ဆင်ကြွယ်၊ ရော်ဘာဖိနပ်များကို အဝ၌ချွတ်ထား၏။ မတတ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့နှင့် တော်မည့် ဖိနပ်နှစ်ရံကို အသာမယူခဲ့၏။ စိတ်ထဲကတော့ ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ။ မတတ်သာလို့ လုပ်သွားရတာပါဟု တောင်းပန်ခဲ့၏။

“ကဲ...ဆရာ ကြိုက်တဲ့ဖိနပ်ယူဗျာ။ စီးဗျာ။ ပြီးရင် လစ်ကြစို့”

ဦးလာသည့်ဖိနပ်နှစ်ရံကို တစ်ယောက်တစ်ရံစီစီး၍ တောင်ပေါ်မှ အမြန်ဆုံးပြန်ဆင်းခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် စိတ်သာရှိပြီး လူကမလိုက်နိုင်တော့။ လူတွေက ယိုင်ခွံနေကြပြီ။ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် ဆင်းလာကြရာ ပမာဆိုသော် ရုရှားဝင်တိုက်သည့် နဂိုလီယံ မော်စကို ဆောင်းနှင့်မိ၍ စစ်ရှုံးပြီးပြန်လာသည့် ပုံစံမျိုးပါပေ။ နစ်ယောက်သား စကားပင် ကောင်းကောင်းမပြောနိုင်ကြတော့။ ထောင့်ထောင့်ဖြင့် တောင်အောက်ကို မိုးစင်စင်လင်းမှ ရောက်တော့၏။

“ဦး...သေချင်စေကို နံ့သွားတာပဲ”

“ကဲ...ကျွန်ုပ်တို့ပြန်ကြစို့ဗျာ။ ဟိုရောက်မှ လက်ဖက်ရည်သောက်ရအောင်”

ကင်ပွန်းစခန်းမှ တောကားစီးပြီး ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သော် ခလရ (၂၆) ရှိ ဘကြီးအိမ် ခဏဝင်ကြသည်။ ဘကြီးက ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်ဟုခေါ်သည်။ ခရီးထွက်နေ၏။ အိမ်တွင် အဒေါ် အန်တီလှသာရှိ၏။ ဘကြီးအိမ်၌ ပျက်စီးသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး မနက်စာ စားခဲ့ကြ၏။ မလာစဘူး အလာထူးသည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တူကလေးကို အန်တီလှက လမ်းစရိတ်ထုတ်ပေးလိုက်သေး၏။

မမကိုတွေ့ရပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်မှာ အလုံးကြီးကျသွားတော့၏။ ကျွန်တော် ပြင်းပြသောအချစ်ကို
မမအား သက်သေပြလိုက်နိုင်ပါပြီ။ နှစ်ယောက်သား စကားပြောလာကြသည်။ ကျွန်တော်က
ရွှေမော်စောမှသည် ကျွဲကံထီးရိုးထိ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာချစ်တို့၏ စွန်းစားခန်းကိုပြောလာ၏။
မနေ့ညက ဖိနပ်ခိုးသည့်အခန်းအရောက်တွင် မမက...

“ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ” ဟုမေးသည်။
“ဘုရားလာဖူးတာပါ” ဟု ကျွန်တော်
က ပြော၏။ ဆရာချစ်ကတော့ ပြုံးနေသည်။
အဒေါ်ကို ချစ်ဆက်ပြီး ဘူတာဘက်
ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ဘူတာရုံရောက်သော် မမက
ကိုးနာရီသိမ်းပါပြီ။ ဆရာချစ်က...

“ဟေ့လူ... ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်
လုံး နုံးချိုပြီး ပြုံးမိတဲ့ငါးမြစ်နေပြီ။ ဒီမှာ
မှိန်းနေတော့မယ်” ဟု ဆိုလေတော့၏။
“ရပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား တာဝန်ကျေ
ရုံတင်မကပါဘူး။ လွန်တောင်နေပါပြီ။ နား
ပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ သမိုင်းပေးတာဝန်
အရ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာဦးမယ်ဗျို့”
“လုပ်ဗျာ”

ဆရာချစ်အား ဘူတာတွင်းထားပြီး
အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက
မဏ္ဍပ်များ၌ အမျိုးသမီးများကို လှမ်းမြင်ရ
သည်။ ဘာတွေများ လုပ်နေကြပါလိမ့်၊
မဏ္ဍပ်တွေဘက် ထွက်ခဲ့၏။ အမျိုးသမီး
အချို့က တဝါးဝါး တဟားဟားဖြင့် သူတို့
အချင်းချင်း စကားတွေဟောခဲ့ကာ ပွဲကျနေ
၏။ အစွန်ဆုံးမဏ္ဍပ်၌ အမျိုးသမီး လေးငါး
ဦး သစ်ပန်းတွေဝေနေအောင်ပန်၍ တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝါးပြီး ရယ်မောနေ
ကြ၏။ အတော်အရယ်သန်သည်။ ဒါ
လောက် အရယ်သန်တာ ကေန္တ နတ်
ကတော်တွေများလားမသိ။ သူတို့နား
ရောက်သည်အထိ ကျွန်တော်သွားလိုက်မိ
၏။

“မမ”

“ဟယ်... ဆရာလေး”

“ဟယ်... ဆရာလေးတွေ ဘာတွေ
လုပ်မနေနဲ့။ မမ ရက်စက်တယ်ဗျာ။ ဘာ
မပြော ညာမပြောနဲ့ထွက်သွားလိုက်တာ။
ဘယ်သူမှလဲ မှာမသွား ပြောမသွားဘူး။
ပဲခူးရောက်မှ ဟိုကအဖွဲ့တွေပြောလို့ ကျွဲကံ
ထီးရိုးသွားတယ်ဆိုတာသိပြီး လိုက်လာ

တာ။ ညက ဘုရားပေါ်ရောက်တယ်။ တစ်
ညလုံး လိုက်ရှာပြီးမတွေ့လို့ ပြန်ဆင်းလာ
တာ။ အိပ်နေတဲ့သူတွေ စောင်လှန်အရာ
ကောင်းလို့ ကံကောင်းလို့ အရိုက်မခံရ
တယ်”

ဘေးနားတွင် သူမ၏အစ်မငယ်ရှိနေ
မှန်း ဘာမှန်းလဲ မသိတော့ပါ။ လူငယ်ပီပီ
ခံစားချက်ကို မဖုံးဖိနိုင်၍ ကျွန်တော်က
လုံးဝ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ပြောချင်
ရာ ပြောချလိုက်တော့၏။ ကျွန်တော်အပြော
ကို မမရယ်သည်။ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားနဲ့
ခေါင်းမှာ သစ်ပန်းနဲ့ သူကတော့ ပျော်လို့။
“ကျွန်တော်ကတော့ သေတော့မယ်။
မမကတော့ ပျော်လို့... ဟင်း”

“ကဲပါ... လာပါ ဆရာလေးရယ်။
ရန်ထောင်ကောင်းနေပြီ။ ဟိုမှာ ဘူတာရုံ
မယ်။ ရထားတွေထိုးနေပြီ။ လာ... နေရာဦး
ရအောင်။ ဘူတာသွားကြစို့”

“ဘာလို့မပြောဘဲ ထွက်သွားတာလဲ”
ကျွန်တော်က မကျေမနပ်နဲ့ ထပ်မေး
သည်။

“ဪ... အရေးပေါ် ဖြစ်သွားတာ
ပါ။ မမလေးနဲ့ သူ့အိမ်ဘေးကောင်မလေး
တွေ စုသွားကြတာ။ အဆင်ပြေတာနဲ့ ကြို
တုန်းလိုက်လိုက်တာလေ။ ရုတ်တရက်ဆို
တော့ အချိန်မရတာနဲ့ ဆရာလေးကို မမှာ
ခဲ့ရတာ။ ကဲပါ ကိုယ်တော်လေးရယ် လာပါ
နေရာဦးရအောင်”

မမတို့အဖွဲ့က မိန်းကလေးသုံးဦးနှင့်
အထိန်းတော်မကြီးတို့က မသိမသာကြည့်
နေကြ၏။ မမ၏ အစ်မငယ်ကမူ ဘာမှဝင်မ
ပြောပါ။ ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခါ နှစ်ခါသာ
တွေ့ဖူး၍ မရင်းနှီးပါ။ မြင်ဖူးရုံသာရှိ၏။
မမနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူ၏။ အသားတော့
နည်းနည်းပိုညိုသည် ထင်၏။ သဘော
သက္ကာယ ကောင်းပုံတော့ရ၏။

မမကိုတွေ့ရပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်မှာ
အလုံးကြီးကျသွားတော့၏။ ကျွန်တော် ပြင်း
ပြသောအချစ်ကို မမအား သက်သေပြလိုက်
နိုင်ပါပြီ။ နှစ်ယောက်သား စကားပြောလာ
ကြသည်။ ကျွန်တော်က ရွှေမော်စောမှ
သည် ကျွဲကံထီးရိုးထိ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာ
ချစ်တို့၏ စွန်းစားခန်းကိုပြောလာ၏။ မနေ့
ညက ဖိနပ်ခိုးသည့်အခန်းအရောက်တွင်
မမက တခပ်ခပ်နှင့် ရယ်မောရင်း...

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ တို့မောင်ရယ်” ဟု
ဆိုရှာ၏။ ကရုဏာသံဖြင့် စကားပြောခြင်း
ကြောင့် ကျွန်တော် အလွန်ကျေနပ်သွား၏။
ဖိနပ်ပေါက်တာတွေ၊ မောတာတွေ၊ ချမ်း
တာတွေ၊ အိပ်ရေးပျက်တာတွေ၊ ထမင်းဆာ
တာတွေ အားလုံး လုံးဝမေ့ကုန်၏။ ဪ

ရထားထွက်တော့ မမနှင့် စကားပြောလာ၏။ ငြင်းရင်းခုံရင်း စကားတွေ ဖောင်ဖွဲမည်ဟု စိတ်ကူး၏။
သို့ရာတွင် စိတ်ကူးက လက်တွေ့မဖြစ်လာတော့။ သိပ်ရပ်လွန်သော်
ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။ တစ်ညလုံး တစ်ရေးမှမမှေးရသေးရာ...

အချစ်ရဲ့ စွမ်းအားတွေ။

ဘူတာတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ကြရာ ကိုချစ်
စရာတစ်ယောက် ခွေခေါက်၍ လဲလျောင်း
နေသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် မမက...

“ဆရာချစ်ကြီး မောနေကြပြီဆို”ဟု
မေးရှာ၏။

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ မမထားရဲ့ အပါက
တားမရ ဆီးမနိုင်မှီ ပါရမီပြည့်ပြီး လိုက်
ပို့ရတာများ စာတ်လိုက်တော့ မသိဘူး။
စာတ်ရဲတော့ ပန်လန်လက် ပက်လက်လန်
နေပြီ။ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

ကိုချစ်စရာ၏အပြောကို မမက ရယ်
ပြန်၏။ ကျွန်တော်တို့သုံးဦး အပြန်အလှန်
စကားပြောနေကြသည်ကို အတူပါလာ
သည့် မိန်းကလေးသုံးဦးက စူးစမ်းသည့်
အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကြ၏။ မမကတော့
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သူမနောက်သို့
စွန့်စွန့်စားစား လိုက်လာသည်ကို ဂုဏ်ယူ
ဝင့်ကြားဟန်ပြနေသည်။ ဘေးက မိန်း
ကလေးများကလည်း အားကျသလိုလိုရှိပုံ
ရ၏။

“ကဲ...ဆရာလေးရေ ဟိုမှာ ရထား
ထိုးလာနေပြီ။ နေရာရပါ့မလားမသိဘူး။
လူတွေကတော့ ထိုင်ခုံအတင်းလှနေကြ
တယ်”

ရထားက အရှိန်မနေဘဲ တကွန်းဖြင့်
ဘူတာတွင်းသို့ ခပ်မြန်မြန်ပင် လိုက်ဝင်
လာ၏။ လူတွေကလည်း ခုန်ပျံပြီး ရထား
ပေါ်တက်ကာ နေရာဦးကြ၏။

မမစကားကြားသည်နှင့် ကျွန်တော်
သည် အရှိန်မသေသေးသည့် ရထားပေါ်သို့
“ဒါလေးများ”ဟုဆို၍ ကြောင်မိုင်းတစ်
ကောင်အလား လွှားခနဲ ပြတင်းပေါက်မှ
ခုန်ဝင်လိုက်သည်။ ကိုချစ်စရာက စိတ်ပူပြီး
“ဟေ့လူ ဟေ့လူ” ဆိုပြီး တားလေ၏။
ဒါပေမယ့် လေ၏လျှင်မြန်ခြင်းကဲ့သို့ ခုန်
တက်လိုက်သည့် ကျွန်တော်ကို မတားနိုင်

တော့ပါ။ ရထားပေါ် ရောက်သွားတော့၏။
မမက...။

“အောင်မယ်... ဆရာလေးက ခုန်နိုင်
တယ်ဟဲ့”ဆိုပြီး ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေ၏။
သဘောကျနေပုံလည်း ရသည်။ အခုန်
ကောင်း၍ အားလုံးအတွက် နေရာရပါ
သည်။ ပိုတောင် ပိုနေသေး။

နွေလယ် ၁၂ နာရီမှ ရထားထွက်၏။
ကျွန်တော်က စကားပြောကြရအောင် မမ
နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံတွင်ထိုင်၏။ သူမ
ဘေး၌ တစ်နေရာလွတ်သည်ကို ဦးပွင်း
ငယ်တစ်ပါးက မေတ္တာရပ်ခံသဖြင့် ပေး
လိုက်၏။ သူမ၏အစ်မငယ်နှင့် မိန်းကလေး
သုံးဦးက တစ်ဖက်ခုံများတွင် သွားထိုင်ကြ
သည်။ ကိုချစ်စရာကတော့ ကျွန်တော်နှင့်

မျက်စောင်းထိုးတွင် ထောင်၌ကပ်ထိုင်ပြီး
ထိုင်ခုံ ပြတင်းပေါက်ကို မှီလိုက်လာ၏။

ရထားထွက်တော့ မမနှင့် စကားပြော
လာ၏။ ငြင်းရင်းခုံရင်း စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ
မည်ဟု စိတ်ကူး၏။ သို့ရာတွင် စိတ်ကူး
က လက်တွေ့မဖြစ်လာတော့။ သိပ်ရပ်
လွန်သော် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားတော့
၏။ တစ်ညလုံး တစ်ရေးမှ မမှေးရသေးရာ
မည်မျှအိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်မသိ။ အိပ်မက်
များပင် မက်နေသေး၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ မမ
နှင့် ကျိုက်ထီးရိုးရင်ပြင်တော်ပေါ် ပြန်
ရောက်နေ၏။ ဘုရားမြတ်ထံပါးဝယ် နှစ်
ယောက်သား လျှောက်လည်ကြတယ် ဖြစ်
နေ၏။ ပွေ့ဖက်နေမိ၏။ စကားတွေဖောင်ဖွဲ
နေမိ၏။

“ဆရာလေး ထတော့ ရန်ကုန်ဝင်ပြီ”
မြွန်းကနဲ မမနှိုးမှ နိုးတော့သည်။

ဟုတ်၏။ ရထားက မလွှဲကုန်းဘူတာ
တောင် ရောက်နေပြီ။

“တကတည်း လမ်းမှာ စကားပြော
မယ်ဆိုလို့ အဟုတ်မှတ်လို့ ဒီက နားထောင်
မလားလို့...ဟင်း အိပ်လိုက်တာ မနိုး
တော့ဘူး။ ဦးပွင်းတောင် အားနာစရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာဖြစ်မှလဲ ဘုန်းကြီး မှီထားလို့
ပေါ့”

“မသိတော့ပါဘူးဗျာ။ တောင်ပေါ်ပြန်
ရောက်နေပြီ။ မမခွဲပြန်တွေ့နေတာ မမကို
မှီထားမိတယ်ထင်နေတာ။ အိပ်မက်ထဲမှာ
လေ။ လက်စသတ်တော့ ဦးပွင်း မှီနေမိ
တာကို။ ကန်တော့...ကန်တော့”

“ခပ်...ခပ်...ခပ်”

သူမက ကျွန်တော်အပြောကိုသဘော
ကျစွာ ရယ်လိုက်၏။

“ကဲ...အပြန်အလှန် သိပ်မှီမနေ
ကြပါနဲ့ဗျာ။ နောက်မှ မှီကြတော့။ ရန်ကုန်
ရောက်ပြီ ဟဲ...ဟဲ”

ဟိုဘက်ခုံမှ အိပ်ရာကနိုးလာသည့် ကိုချစ်စရာက မထိတထိစ၍ နိုးလာဟန်တူ၏။ ညနေ လေးနာရီထိုးသော် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးရောက်သည်။

ဘူတာကြီးမှအပြန်တွင် မမတို့လူအုပ်နှင့် ခြေလှမ်းလမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့၏။ ဘူတာ၌ လူချင်းခွဲတော့ ဒီဇာတ်လမ်း၏ဒါရိုက်တာကြီး ကိုချစ်စရာက...

“ဟေ့လူ... ဒီကျွန်ကလေးနဲ့အနီးစပ်ကတော့ တစ်သက်စာပဲဗျာ။ ဘယ်တော့မှ မေ့မယ်မထင်ဘူး။ အင်း... ကောင်းတော့ခင်ဗျာ။ ညောင်းတော့ ကျွန်တော်ပေါ့ဗျာဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့” ဟု ဆိုလေတော့၏။

သူပြောတာ ဟုတ်နေ၍ ကျွန်တော်ကလည်း “ဟဲ့ဟဲ့ မမေ့သော ကျွန်ကလေးပေါ့ဗျာ” ဟု ပြန်ဟဲ့ရင်း အရှက်ပြေရယ်စရာ လုပ်လိုက်ရပါသည်ခင်ဗျာ။

□ □ □ □ □

ဇာတ်သိမ်းမည်ဆိုက သိမ်း၍ရပါပြီ။ သို့ရာတွင် နည်းနည်းတော့ပြည့်ပြီး ပြောလိုက်ချင်ပါသေးသည်။

အလွန်အေးသည့် ဒီဇင်ဘာ ဆောင်းဥပျားမှာပင် အောက်ခံ စွတ်ကျယ်အကျိုးမှ ချွေးများစေ့ ညှစ်သလို ညှစ်ယူရသည်အထိ ချွေးစက်စက် ချောင်းလျှံထွက်ခဲ့သော ဒီခရီးစဉ်၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် မမ၏မေတ္တာကို ကျွန်တော်ရရှိခဲ့ပါသည်။ မောင်နဲ့ မမဘဝရောက်ခဲ့ကြသည်။ မမနှင့်အတူ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖြစ်သည်။ လက်ကလေးကိုင်ခွင့်၊ ပါးလေးနမ်းခွင့် ခပ်ပွင့်လေးဖက်ခွင့် စသည်တို့ကိုပါရသည်။ ဒါထက်တော့ မပိုပါ။ ဒါလောက်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ။ ချွေးထွက်ခဲ့ရကျိုးနပ်ပါပြီ။

သို့ရာတွင် ကံမပါကြ၍ မမနှင့် ကျွန်တော် ဖူးစာမဆုံတော့ပါ။ ကျွန်တော်က

တပ်မတော်ထဲဝင်ဖြစ်သွားပြီး တာဝန်ကျရာဒေသမှာပင် အိမ်ထောင်ကျသည်။ မမကတော့ ရန်ကုန်မှာပဲ သူမအိမ်က သဘောတူသူတစ်ဦးနှင့် Arrange Marriage လုပ်သည်။ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်ပိုင် ပြောစရာမရှိတော့ပါ။

နောက်ဆုံးအခေါက် ကျွန်ကလေးနဲ့ရောက်ပြီး ကျွန်တော်နယ်ဘက်ပြောင်းခဲ့ရသည်။ ငယ်စဉ်က ရောက်ခဲ့သည့် ကျွန်ကလေးနဲ့ လုံးဝမတူတော့ပါ။ အတော်များများ ပြောင်းလဲသွားကြပါပြီ။ ဟိုတုန်းက

အသက် ၂၀ မပြည့်သေးသည့် ကျွန်တော်ပင်လျှင် နောက်ဆုံးခေါက် ကျွန်ကလေးနဲ့ရောက်တော့ အသက် ၅၀ ဖြစ်ပြီ။ ပထမဆုံးအခေါက်နှင့်ဆိုသော် အနှစ်သုံးဆယ်လောက် ကြာခဲ့ပြီပဲ။

ဘယ်မျှကြာကြာ ငယ်ဘဝက ကျွန်ကလေးနဲ့ သို့မဟုတ် တစ်ခါက ကျွန်ကလေးနဲ့ကတော့ ကျွန်တော်ရင်မှာ ထာဝစဉ်ရှိနေမည်သာတည်း။

သောင်းဝေဦး

အလွန်အေးသည့် ဒီဇင်ဘာ ဆောင်းဥပျားမှာပင် အောက်ခံစွတ်ကျယ်အကျိုးမှ ချွေးများရေညှစ်သလို ညှစ်ယူရသည်အထိ ချွေးစက်စက် ချောင်းလျှံထွက်ခဲ့သော ဒီခရီးစဉ်၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် မမ၏မေတ္တာကို ကျွန်တော်ရရှိခဲ့ပါသည်။